Taht Oyunları'ndan yüz yıl önce,
Westeros topraklarını cesur kahramanlar arşınlıyordu...

GEORGE R. R. MARTIN

YEDİ KRALLIK ŞÖVALYESİ

İLLÜSTRASYONLAR: GARY GIANNI

epsilon

Gelecek yıllarda gezgin şövalyemizle yaverini daha başka yolculuklar ve eziyetler bekliyor olacak. Dorne'dan Sur'a kadar, yolculukları boyunca Yedi Krallık'ı baştan sona katedecekler ve Dar Deniz'i aşıp İhtilaflı Topraklar'a ve Essos'un parıldayan şehirlerine bile gidecekler. Yolculukları sırasında yolları lordlarla, şövalyelerle, büyücülerle, birçok güzel genç kız ve asil leydiyle kesişecek, isimleri Westeros'un tarihine unutulmamak üzere yazılacak.

Ama bunlar başka bir zamanın hikâyeleri.

Okumaya devam edin.

–George R. R. Martin

Gianni

epsilon

Yedi Krallık Şövalyesi
Orijinal Adı: *A Knight of the Seven Kingdoms*
Yazarı: George R. R. Martin
İllüstrasyonlar: Gary Gianni
Çeviri: Alican Saygı Ortanca & Emre Aygün

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Yayıma Hazırlayan: Şebnem Soral Tamer
Editör: Merve Çay
Kapak İllüstrasyonu: Larry Rostant
Kapak ve Sayfa Uygulama: Berna Özbek Keleş

2. Baskı: Temmuz 2021
ISBN: 978-605-173-951-9

© George R. R. Martin, 2015
© Gary Gianni, 2015

Eserin Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Lotts Agency'den alınmıştır. Tüm hakları saklıdır; yayıncının yazılı izni olmadan alıntılanamaz, kopyalanamaz ve çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş., 2021

Baskı ve Cilt:
Oksijen Basım
Seyrantepe Mahallesi İbrahim Karaoğlanoğlu Cad. No:35/3
Kağıthane - İstanbul
Tel: 212 283 10 15
Sertifika No: 40379

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

GEORGE R. R. MARTIN

YEDİ KRALLIK ŞÖVALYESİ

YEDİ KRALLIK ŞÖVALYESİ

George R. R. Martin

* * *

Resimleyen: Gary Gianni

Çeviri:
Alican Saygı Ortanca
&
Emre Aygün

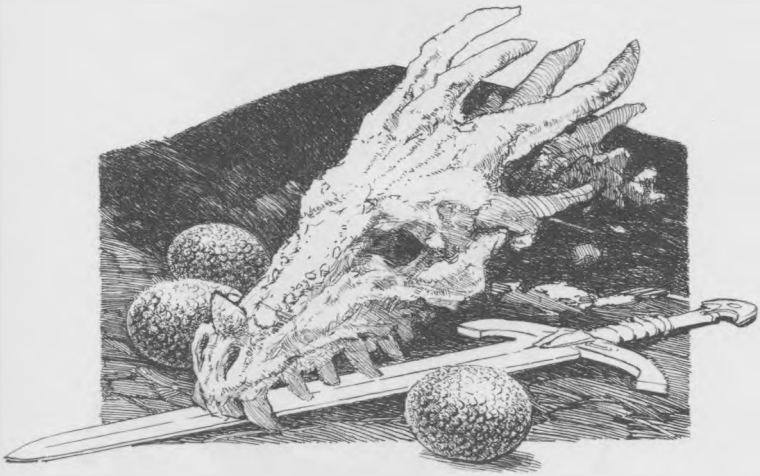
epsilon

Raya Golden'a,
neşe dolu gülümsemeler ve güzel çizimler için.
–GRRM

* * *

Soylu amaçlara ve hepimizin içindeki Sör Dunk'a.
–GG

YEDİ KRALLIK ŞÖVALYESİ

GEZGİN ŞÖVALYE

Burada anlatılan hikâye *Taht Oyunları*'nda tasvir edilen olaylardan yaklaşık yüz yıl önce vuku bulmuştur.

Bahar yağmurları zemini yumuşatmıştı, bu yüzden Dunk mezarı kazmakta zorlanmıyordu. Alçak bir tepenin batı yamacında bir yer seçti zira yaşlı adam günbatımını izlemeyi her zaman sevmişti. "Bir gün daha bitti," diyerek iç çekerdi. "Ve yarının bize ne getireceğini kim bilebilir, ha, Dunk?"

Mevzubahis yarınlardan biri, onları iliklerine kadar sırılsıklam eden yağmurları getirmişti, bir sonraki ise nemli ve sert rüzgârları, ardından da soğukları getirmişti beraberinde. Dördüncü gün yaşlı adam at binemeyecek kadar güçten düşmüştü. Ve şimdi de göçüp gitmişti. Daha birkaç gün önce yolda at sürerlerken şarkı söylüyordu, güzel genç kızı görmek uğruna Martı Kasabası'nın yolunu tutmakla ilgili eski bir şarkıydı bu fakat Martı Kasabası yerine Ashford diyordu. *Güzel genç kızı görmek için düştük Ashford yoluna, hey ho, hey ho,* diye düşündü mezarı kazarken Dunk perperişan.

Çukur yeterince derin olduğunda yaşlı adamın bedenini kucağına alıp oraya taşıdı. Küçük ve zayıf bir adamdı; zırhı, miğferi ve kılıç kemeri olmayınca tüy kadar hafifti sanki. Dunk yaşına göre oldukça uzundu, on altı ya da on yedi yaşında (hiç kimse yaşından emin değildi) ayaklarını sürüye sürüye yürüyen, bakımsız uzun saçlı, iri kemikli, boyu iki metreyi aşkın gibi görünen bir çocuktu ve vücut hatları daha yeni oturuyordu. İhtiyar sık sık kuvvetini överdi. Övgülerini esirgemezdi. Paylaşabileceği tek şeyi buydu çünkü.

Yaşlı adamı mezarın dibine koydu ve bir süre orada dikildi durdu. Yağmur kokusu havayı tekrar kaplamıştı ve hava bozmaya başlamadan önce mezarı kapatması gerektiğini biliyordu ama o yorgun ve ihtiyar surata toprak atmak zordu. *Burada dua etmek için bir rahip olmalıydı ama benden başka kimsesi yok.* Yaşlı adam Dunk'a kılıç, kalkan ve mızraklar hakkında bildiği her şeyi öğretmişti fakat nerede ne söyleneceğini öğretmekte bu kadar başarılı değildi.

"Kılıcınızı bırakmasına bırakırım ama toprakta paslanır," dedi nihayet özür dilercesine. "Tanrılar size yeni bir tane verirler herhalde. Keşke ölmeseydiniz, sör." Başka ne söylenmesi gerektiğini bilemedi. Sonuna kadar bildiği bir dua yoktu, ihtiyarın da duayla pek işi olmamıştı. "Siz gerçek bir şövalyeydiniz ve sadece hak ettiğimde dövdünüz beni," dedi sonunda, "Bakire Havuzu'ndaki olay hariç. Dul kadının pastasını yiyenin ben değil, handa çalışan çocuk olduğunu söylemiştim size. Artık bir önemi yok. Tanrılar sizi korusun, sör." Çukura ayağıyla toprak attı ve dibindeki şeye hiç bakmadan, belli bir düzen içerisinde çukuru doldurmaya başladı. *Uzun bir hayat yaşadı*, diye düşündü Dunk. *Yaşı elliden ziyade altmışa yakındı, kaç kişi bu yaşa kadar geldiğini söyleyebilir*? En azından başka bir bahar daha görecek kadar yaşamıştı.

Atları beslerken güneş batıyordu. Üç taneydiler; kendisinin bindiği belkemiği eğik beygir, ihtiyarın bineği ve sadece turnuvalar ile muharebelerde sürülen savaş atı Gökgürültüsü. Büyük kahverengi aygır bir zamanlar olduğu kadar hızlı veya güçlü değildi ama yine de gözleri parlak ve ruhu ateşliydi, ayrıca Dunk'ın sahip olduğu diğer her şeyden daha değerliydi. *Gökgürültüsü ve yaşlı Kestane ile eyer ve dizginlerini de satarsam, yeterince gümüşüm olur...* Dunk kaşlarını çattı. Bildiği tek hayat gezgin şövalyelikti; kaleden kaleye at sürmek, bir o lord bir bu lorda hizmet vermek, onların muharebelerinde savaşmak, savaş bitene kadar salonlarında yemek yemek, ardından yoluna devam etmek... Zaman zaman turnuvalar olurdu. İhtiyar hiç kalkışmasa da bazı gezgin şövalyelerin sert kış vakitlerinde soygunculuk yaptığını da biliyordu.

Hayvanlarına bakmak ve zırhını temizlemek için bir yavere ihtiyacı olan başka bir gezgin şövalye bulabilirim, diye düşündü, *ya da belki bir şehre*

giderim, Lannis Limanı ya da Kral Toprakları'nda Şehir Muhafızları'na katılabilirim. Aksi takdirde...

Yaşlı adamın eşyalarını bir meşe altına topladı. Kumaş kesesinde üç gümüş geyik, on dokuz bakır ve yontulmuş bir lal taşı vardı; çoğu gezgin şövalye gibi, dünyevi zenginliğinin büyük kısmı atları ve silahlarıydı. Dunk pasını binlerce kez temizlediği örme bir zırha sahipti artık. Geniş burunluklu ve sol şakak kısmı çentikli demir bir miğfere de. Kahverengi çatlamış deriden kılıç kemerine, tahta ve deriden bir kını olan uzun kılıca. Bir hançer, bir ustura, bir biley taşına. Baldır ve boyun zırhları; tornalı dişbudak ağacından yapılma, iki buçuk metrelik, ucu sivri demirden bir savaş mızrağı ile Pennytree'li Sör Arlan'ın kahverengi üzerine gümüş işlemeli, kanatlı bir kadehten müteşekkil armasını taşıyan metal kenarları çentikli, meşe bir kalkana.

Dunk kalkana baktı, kılıç kemerini yerden kaldırdı ve kalkana tekrar baktı. Kemer yaşlı adamın sıska kalçaları için yapılmıştı, kendi üzerine olmazdı, tıpkı zırh gibi. Kını bir parça ipe bağladı, belinin etrafında düğümledi ve uzun kılıcı çekti.

Kılıç dümdüz ve ağırdı, kalede dövülmüş iyi bir çeliktendi, kabzası ahşap üzerine sarılmış yumuşak deridendi, kılıç başı ise pürüzsüz, cilalı siyah taştandı. Sade bir kılıç olduğu için elinde sırıtmıyordu ve Dunk, pek çok gece uyumadan önce biley taşı ve yağlı bezle bakımını yaptığı için kılıcın ne kadar keskin olduğunu biliyordu. *Onunkine uyduğu kadar benim elime de uyuyor,* diye düşündü. *Ve Ashford Çayırı'nda bir turnuva var.*

* * *

Tatlıayak'ı sürmek ihtiyar Kestane'den daha kolaydı ancak Dunk, bir dere kenarında uzanan, balçık ve keresteden yapılmış uzun hanı gördüğünde hâlâ acı içinde ve yorgundu. Pencerelerinden süzülen sıcak sarı ışık o kadar davetkâr görünüyordu ki onu görmezden gelemedi. *Üç gümüşüm var,* dedi kendi kendine, *iyi bir yemek ve içmek istediğim kadar biraya yeter bu.*

Dunk attan inerken derenin içinden, üzerinden sular damlayan çıplak bir çocuk çıktı ve kötü işçiliğe sahip kahverengi bir pelerinle kurulanmaya başladı. "Sen seyis yamağı mısın?" diye sordu Dunk. Çocuk sekiz-dokuz yaşından fazla göstermiyordu, solgun yüzlü ve sıskaydı, çıplak ayakları bileğine kadar çamurla kaplıydı. En tuhaf yanıysa başıydı; hiç saçı yoktu. "Bineğimin kaşağılanmasını istiyorum. Ve her üç ata da yulaf verilmesini. Sen ilgilenebilir misin?"

Çocuk ona ters ters baktı. "Yapabilirdim. Eğer isteseydim."

Dunk kaşlarını çattı. "Seninle uğraşamam. Ben bir şövalyeyim, söylemiş olayım."

"Şövalye gibi görünmüyorsun."

"Tüm şövalyeler aynı mı görünüyor ki?"

"Hayır ama hiçbiri sana benzemiyor. Kılıç kemerin ipten yapılmış."

"Kınımı tuttuğu sürece işe yarar. Şimdi atlarımla ilgilen. Eğer iyi yaparsan hakkın bakırdır, yapmazsan da kulağına bir şamar." Yamağın buna nasıl tepki verdiğini görmek için durmadı, dönüp kapıyı omzuyla iterek içeri girdi.

Bu saatte hanın kalabalık olmasını beklerdi ancak salon neredeyse boştu. İyi ipekten manto giyen genç bir lord, bir masada dökülmüş şarap havuzunda usul usul horluyordu. O hariç kimsecikler yoktu. Dunk, mutfaktan şişman, kısa, soluk benizli bir kadın ortaya çıkıp, "Dilediğin yere otur. Bira mı istersin yoksa yemek mi?" diyene kadar kararsızlıkla etrafa bakındı.

"Her ikisini de." Dunk uyuyan adamdan uzakta, pencere kenarındaki bir sandalyeye oturdu.

"Baharat ile kavrulmuş güzel bir kuzu ile oğlumun vurduğu birkaç ördek var. Hangisini istersin?"

Yarım yıldır, belki de daha fazladır bir handa yemek yememişti. "İkisini de."

Kadın güldü. "Eh, bunları yiyebilecek kadar irisin." Bir sürahi bira alıp masasına getirdi. "Gece kalmak için oda da ister misin?"

"Hayır." Dunk yumuşak hasır bir şilte ile başını sokabileceği bir çatıyı çok isterdi ancak parasını da idareli kullanması gerekiyordu. Yerde yatsa da olurdu. "Biraz yemek, biraz biradan sonra Ashford yoluna düşeceğim. Buradan ne kadar uzakta?"

"Atla bir günlük mesafe. Yol, yanmış değirmende çatallandığında kuzeye doğru ilerle. Oğlum atlarınla mı ilgileniyor yoksa yine kaçtı mı?"

"Hayır, dışarıda atlarla," dedi Dunk. "Pek müşteri yok gibi."

"Kasabanın yarısı turnuvayı izlemeye gitti. İzin versem benimki de giderdi. Ben göçünce bu han onlara kalacak ama oğlan askerlere horozlanmayı tercih ediyor, kız ise ne zaman bir şövalye görse iç çekip kıkırdamaya başlıyor. Yemin ederim, sebebini anlamıyorum. Şövalyeler de diğer erkeklerle aynı sonuçta, yani erkeğe mızrak versen de erkek yine erkek." Dunk'a merakla baktı; kılıcı ve kalkanı ona başka şey anlatıyordu, ipten kemeri ve ucuz tuniği ise başka şey. "Turnuvaya mı gidiyorsun sen de?"

Cevap vermeden önce biradan bir yudum aldı. Bira koyu kahverengiydi, kıvamı da yerindeydi, tıpkı Dunk'ın sevdiği gibi. "Evet," dedi. "Şampiyon olmak istiyorum."

"Öyle mi?" diyerek kibarca karşılık verdi hancı.

Odanın karşısında, küçük lord başını şarap birikintisinden kaldırdı. Birbirine girmiş saman sarısı kumral saçlarının ve kirli sakalının altında soluk, sağlıksız bir çehre vardı. Ağzını ovuşturdu, şaşkın şaşkın Dunk'a baktı ve "Seni rüyamda gördüm," dedi. Onu parmağıyla işaret ederken eli titredi. "Benden uzak dur, duyuyor musun? *Uzak* dur."

Dunk anlamadan ona baktı. "Lordum?"

Hancı, Dunk'a doğru eğildi. "Sen ona bakma, sör. Tek yaptığı içip rüyalarından bahsetmek. Ben gidip yemeğe bakayım." Kadın oradan aceleyle ayrıldı.

"Yemek?" Lord, kelimeyi edepsiz bir şeyden bahseder gibi söyledi. Ayağa kalkınca sendeledi, düşmemek için bir eliyle masaya tutundu. "Kusacağım," dedi. Tuniğinin önü, kuruyup kalmış eski şarap lekeleriyle kaplıydı. "Bir fahişe istedim ama burada hiç yok. Hepsi Ashford Çayırı'na gitmiş. Tanrılar biliyor ya, biraz şarap içmem lazım." Salondan yalpalayarak ayrıldı, Dunk onun mırıldana mırıldana şarkı söyleyerek merdivenleri çıktığını duydu.

Sefil herif, diye mırıldandı Dunk. *Ama neden beni tanıdığını sanıyordu ki?* Birasını içerken bir süreliğine bunu düşündü.

Kuzu şimdiye dek yedikleri kadar iyiydi, ördek ise daha iyiydi; vişne ve limon ile pişirilmişti ki yediği diğer ördeklere kıyasla hiç de yağlı değildi. Hancı tereyağlı bezelye ile fırından yeni çıkmış yulaf ekmeği de getirdi. *Şövalye olmak böyle bir şey işte,* dedi kendi kendine son et parçasını kemiğinden koparırken. *İyi yemekler, istediğim zaman istediğim kadar bira, kafama vuracak birinin olmaması da cabası.* Yemekle birlikte ikinci sürahi birayı da içti, üçüncüyle cilasını yaptı ve içemeyeceğini söyleyecek kimse olmadığından dördüncüyü de yuvarladı, bitirdiğindeyse kadına gümüş bir geyikle ödeme yaptı ama yine de para üstü olarak bir avuç dolusu bakır aldı.

Dunk dışarı çıktığında hava tamamen karanlıktı. Karnı toktu, para kesesi ise biraz hafiflemişti ama ahırlara doğru yürürken kendini iyi hissediyordu. İleride, bir atın hafifçe kişnediğini duydu. "Sakin ol, oğlum," dedi bir çocuğun sesi. Dunk kaşlarını çatarak adımlarını hızlandırdı.

Seyis yamağını Gökgürültüsü'ne binmiş ve yaşlı adamın zırhını giymiş bir hâlde buldu. Örme zırh boyundan daha uzundu, miğferi kel kafasının arkasına yatırmak zorunda kalmıştı zira yatırmasaydı gözlerini kapatacaktı. Yaptığı şey gayret doluydu ama bir o kadar da saçmaydı. Dunk ahırın kapısında durdu ve kahkahayı patlattı.

Oğlan başını kaldırdı, kızardı, yere atladı. "Lordum, benim niyetim..."

"Hırsız," dedi Dunk, sesini sert duyurmaya çalışarak. "Zırhı çıkar ve Gökgürültüsü'nün senin bu ahmak kafanı çiftelemediğine şükret. O bir savaş atı, midilli değil."

Çocuk miğferi çıkarıp samanlara doğru fırlattı. "Onu en az sizin kadar iyi sürebilirim," dedi, şaşırtıcı derecede cüretkârca.

"Çeneni kapa, küstahlığını çekemeyeceğim. Zırhı da çıkar. Ne yaptığını sanıyordun?"

"Çenem kapalıyken size nasıl söyleyebilirim?" Çocuk üzerinden çıkardığı zırhı öylece bırakarak yere düşmesine izin verdi.

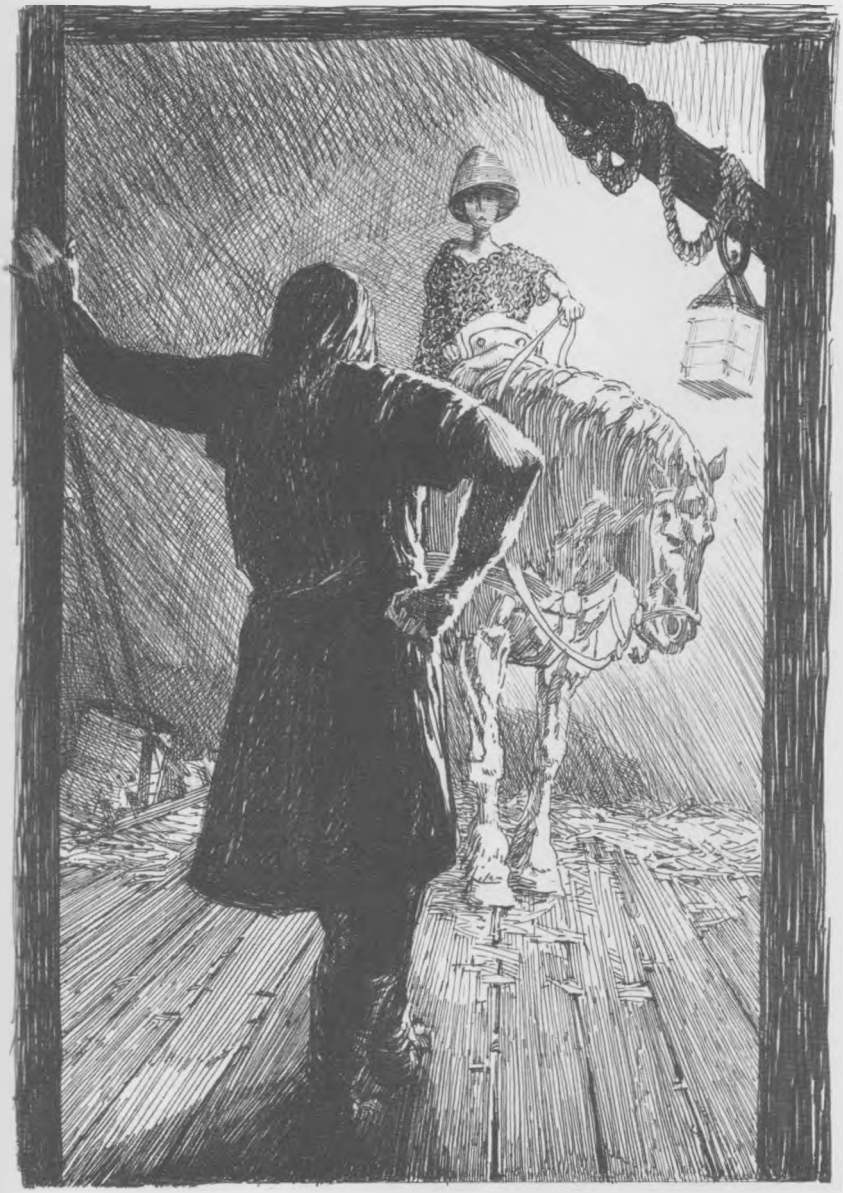
"Cevap vermek için ağzını açabilirsin," dedi Dunk. "Şimdi o zırhı yerden al, kirini temizle ve bulduğun yere geri koy. Miğferi de. Sana söylediğim gibi besledin mi atları? Ve Tatlıayak'ı kaşağıladın mı?"

"Evet," dedi oğlan, zırhtan samanları temizlerken. "Ashford'a gideceksiniz, değil mi? Beni de götürün, sör."

Hancı onu bu konuda uyarmıştı. "Peki annen buna ne der?"

"Annem mi?" Çocuk yüzünü buruşturdu. "Annem öldü, hiçbir şey diyemez."

Dunk şaşırdı. Hancı annesi değil miydi? Belki de sadece çırağıydı onun.

Dunk'ın başı biradan dolayı biraz dönüyordu. "Yetim misin?" diye sordu tereddütle.

"Siz yetim misiniz?" diye yanıtladı oğlan.

"Bir zamanlar öyleydim," diye itiraf etti Dunk. *İhtiyar beni yanına alana dek.*

"Beni de götürürseniz sizin için yaverlik yapabilirim."

"Yaver falan lazım değil bana," dedi.

"Her şövalyeye yaver lazımdır," dedi çocuk. "Bana soracak olursanız size diğerlerinden daha çok lazım."

Dunk tehditkârca elini kaldırdı. "Ve bana soracak olursan senin de kulağına şamar indirmek lazım. Bir çuval yulaf doldur. Ashford'a gidiyorum... tek başıma."

Çocuk korktuysa bile bunu iyi saklamıştı. Bir an orada dikilip kollarını kavuşturmuş hâlde meydan okudu ama Dunk tam ondan ümidini kesmek üzereyken çocuk dönüp yulafları almaya gitti.

Dunk rahatlamıştı. *Ne yazık ki götüremem... ama handa iyi bir hayatı var, bir gezgin şövalyeye yaverlik yapmaktan daha iyi bir hayat. Onu götürmek insafsızlık olur.*

Yine de çocuğun hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Tatlıayak'a binip Gökgürültüsü'nün dizginini tuttuktan sonra, Dunk bakır bir sikkenin onu neşelendirebileceğine karar verdi. "Al bakalım, delikanlı, yardımına karşılık." Bir gülümsemeyle madeni parayı ona fırlattı ama seyis yamağı yakalamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Para, çıplak ayakları arasındaki çamura düştü ve parayı orada bıraktı.

Ben gider gitmez parayı cebe indirecek, dedi Dunk, kendi kendine. Bineğini çevirdi ve diğer iki atı arkasından çekerek handan uzaklaştı. Ağaçlar ayışığıyla aydınlanmıştı, gökyüzü bulutsuzdu ve yıldızlarla kaplıydı. Yine de yola çıktığında ahırdaki çocuğun suratını asıp sessizce arkasından onu izlediğini hissedebiliyordu.

* * *

Dunk, geniş Ashford Çayırı'nın kenarında atlarını dizginlediğinde öğle vaktinin gölgeleri uzuyordu. Çimenli alana altmış kadar çadır kurulmuş-

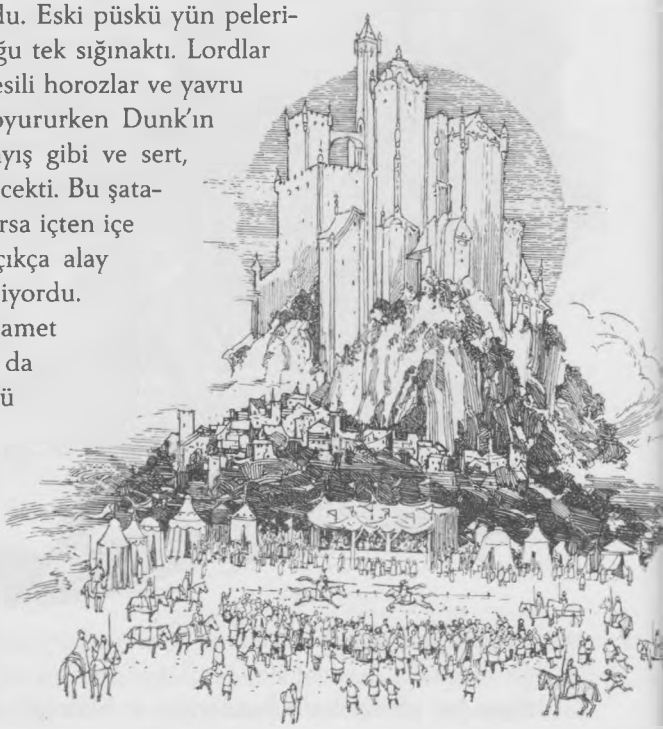
tu. Bir kısmı küçük, bir kısmı büyük; kimisi kare, kimisi yuvarlak; bazıları yelken bezi, bazıları keten, bazıları ise ipekti; ancak hepsi parlak renkliydi, orta direklerinde dalgalanan flamaları canlı kırmızılar ve aydınlık sarılar, saymakla bitmez yeşil ve mavi tonları, koyu siyahlar, griler ve morlar eşliğinde yabani çiçeklerle dolu bir çayırdan çok daha parlaktı.

İhtiyar bu şövalyelerin bazılarıyla at binmişti; diğerlerini ise han salonlarında ve kamp ateşlerinin etrafında anlatılan hikâyelerden biliyordu Dunk. Okuma ve yazmanın büyüsüne hiç haiz olmamışsa da konu Dunk'a hanedanlık armalarını öğretmeye geldiğinde ihtiyar acımasızdı, at sürerlerken sık sık bunları çalışırlardı. Bülbüller, o mızrakta ne kadar iyiyse arpta da o kadar hünerli olan, Hudutlar'dan Lord Caron'a aitti. Taç takmış erkek geyik, Gülen Fırtına Sör Lyonel Baratheon'ındı. Dunk'ın gözleri, Tarly avcısını, Dondarrion Hanesi'nin mor şimşeğini, Fossowaylerin kırmızı elmasını seçti. Kızıl üzerine altın işlemeli Lannister aslanı bir tarafta kük-

rüyordu, diğer tarafta da Estermontların koyu yeşil deniz kaplumbağası, soluk yeşil bir alanda yüzüyordu. Kırmızı bir aygırın altındaki kahverengi çadır, üç yıl önce Kral Toprakları'ndaki turnuvada Lord Quentyn Blackwood'u öldürdüğü için Bracken Zalimi diye anılan Sör Otho Bracken'dan başkasının olamazdı. Dunk'ın işittiğine göre, Sör Otho körelmiş uzun baltasıyla o kadar sert vurmuş ki Lord Blackwood'un miğferinin siperliği ile altındaki yüzünü göçertmiş. Çayırın batı kenarında, Sör Otho'dan olabildiğince uzakta bazı Blackwood flamaları da gördü. Marbrand, Mallister, Cargyll, Westerling, Swann, Mullendore, Hightower, Florent, Frey, Penrose, Stokeworth, Darry, Parren, Wylde; batı ve güneydeki her soylu hane, güzel genç kızı görmek ve onuruna düzenlenen yarışlarda cesaretlerini göstermek için Ashford'a birkaç şövalye yollamış gibi görünüyordu.

Çadırlara bakmak her ne kadar güzel olsa da Dunk hiçbirinde onun için yer olmadığını biliyordu. Eski püskü yün pelerini bu gece sahip olduğu tek sığınaktı. Lordlar ve büyük şövalyeler, besili horozlar ve yavru domuzlarla karnını doyururken Dunk'ın boğazından sadece kayış gibi ve sert, tuzlanmış sığır eti geçecekti. Bu şatafatlı alanda kamp kurarsa içten içe hor görüleceğini ve açıkça alay konusu olacağını biliyordu. Belki birkaçı ona merhamet gösterebilirdi ama bu da bir bakıma daha kötü olurdu.

Bir gezgin şövalye gururuna sıkı sıkıya bağlı kalmalıydı. Gururu olmadan, kiralık askerden başka bir şey değildi. *O topluluk içinde yerimi kazanmalıyım. İyi dövüşürsem, bir lord beni hanesine dahil edebilir. O zaman soylu bir toplulukla at binerim ve her gece bir kale salonunda taze et yiyip turnuvalarda kendi çadırımı kurarım. Ama önce iyi mücadele etmeliyim.* İsteksizce turnuva alanına sırtını döndü ve atlarını ağaçlık alana götürdü.

Büyük çayırın eteklerinde, kasabadan ve kaleden bir kilometre kadar uzakta, dere kıvrımının derin bir su birikintisi oluşturduğu bir yer buldu kendine. Sazlıklar su kenarı boyunca sık bir şekilde yayılıp büyümüşlerdi,

yaprakları yoğun bir karaağaç hepsinin üzerini örtüyordu. Bahar çimenleri bir şövalye flaması kadar yeşil ve yumuşaktı. Güzel bir yerdi ve henüz kimse buraya yerleşmemişti. *Burası benim çadırım olacak,* dedi Dunk kendine, *Tyrelller ve Estermontların flamalarından bile daha yeşil yapraklarla çevreli bir çadır.*

Atları önceliğiydi. Onlarla ilgilendikten sonra yolculuğun kirinden temizlenmek için soyundu ve su birikintisine doğru yürüdü. "Gerçek bir şövalye hem temiz hem de edeplidir," derdi yaşlı adam her zaman; her ay dönümünde –ter kokuyor olsun ya da olmasınlar– baştan ayağa yıkanmalarında ısrarcıydı. Artık bir şövalye olduğuna göre, Dunk da aynısını yapacağına söz verdi.

Kurumayı beklerken karaağacın altında çıplak oturdu, sazlıkların arasında bir ejderböceğinin[1] hareket etmesini izlerken cildindeki bahar havasının sıcaklığının tadını çıkardı. *Neden ona ejderböceği demişler ki?* diye sordu kendine. *Ejderhaya hiç benzemiyor.* Gerçi Dunk hiç ejderha görmemişti. Ama ihtiyar görmüştü. Büyükbabası onu Kral Toprakları'na götürdüğünde Sör Arlan'ın nasıl küçük bir çocuk olduğunu ve ölmeden bir yıl önce oradaki son ejderhayı nasıl gördüklerine dair hikâyeyi en az elli kere dinlemişti ondan. Yeşil bir dişiydi, küçük ve bodurdu, kanatları kuruyup kalmıştı. Yumurtalarının hiçbiri çatlamamıştı. "Bazıları Kral Aegon'ın onu zehirlediğini söylüyor," derdi ihtiyar. "Kral Daeron'un babası olan değil, Ejderha Felaketi veya Talihsiz Aegon dedikleri üçüncü Aegon'ın. Ejderhalardan korkuyordu çünkü dayısının canavarının, gözleri önünde annesini yuttuğuna şahit olmuştu. Son ejderha öldüğünden beri yazlar artık daha kısa, kışlar ise daha uzun ve amansız."

Güneş, ağaçların ardına düşünce hava soğumaya başladı. Dunk tüylerinin ürperdiğini hissettikten sonra tuniği ve pantolonunu karaağacın gövdesine vurarak üzerlerindeki tozu silkeledi ve ardından yine giyindi. Yarın oyun teşrifatçısını bulup adını kaydettirebilirdi ancak turnuvaya katılmayı aklından geçiriyorsa, bu gece ilgilenmesi gereken başka konular vardı.

Şövalye gibi görünmediğini anlamak için sudaki yansımasını incelemesine gerek yoktu, bu yüzden Sör Arlan'ın kalkanını armasını göstermek için sırtına astı. Atları bukağılayan Dunk, onları karaağacın dibindeki kalın yeşil çimlerde otlamaya bırakıp turnuva meydanına doğru yola çıktı.

* * *

Normalde çayır, nehrin karşısındaki Ashford kasabası halkı tarafından bir ortak alan olarak kullanılırdı fakat şimdi değiştirilmişti. Bir gecede

1 (Orj.) *Dragonfly* (Eng.) Burada bahsi geçen böceğin Türkçedeki tam karşılığı yusufçuktur ancak hikâyenin bağlamı açısından ejderböceği kelimesi tercih edilmiştir. (ç.n.)

ikinci bir kasaba ortaya çıkmıştı; taş yerine ipektendi âdeta, ablası olan kasabadan daha büyük ve daha güzeldi. Düzinelerce tüccar tezgâh açmış, keçeler ile meyveler, kemerler ile çizmeler, postlar ve atmacalar, çanak çömlek, değerli taşlar, kalaydan eşyalar, baharatlar, tüyler ve çeşit çeşit ürünler satıyorlardı. Jonglörler, kuklacılar ve sihirbazlar da kalabalıkların arasında gidip geliyor, zanaatlarını gösteriyorlardı... keza fahişeler ve yankesiciler de. Dunk elini dikkatle kesesinde tutuyordu.

Dumanlı bir ateşte cızırdayan sosisin kokusu burnuna gelince ağzı sulanmaya başladı. Kesesinden bir bakır çıkarıp hem sosis hem de yemeği yutabilmek için bir boynuz bira aldı. Yemek yerken boyalı bir ahşap şövalye ile boyalı bir ahşap ejderhanın savaşını seyretti. Ejderhayı oynatan kuklacıyı izlemek de keyifliydi; Dorne'a has yanık teni ve siyah saçlarıyla âdeta bir içim suydu. Göğüsleri olduğu söylenemezdi ve bir mızrak gibi incecikti ancak Dunk kızın yüzünü, parmaklarıyla iplerinin ucundaki ejderhanın ağzını açıp kapatmasını ve kayarak ilerletmesini sevmişti. Eğer gözden çıkarabileceği bir bakırı olsa kıza atardı ama şu an için her sikkeye ihtiyacı vardı.

Umduğu üzere tüccarlar arasında zırhçılar da vardı. Mavi sakallarını ikiye ayırmış bir Tyroshlu, bezemeli miğferler, kuşla diğer hayvan şekillerinin altın ve gümüşle işlendiği fevkaladenin fevkinde eşyalar satıyordu. Başka bir yerde, ucuz çelik kılıçlar satan bir kılıç ustası buldu, ardından da işçiliği daha iyi olan bir başkasını. Ancak eksiği bir kılıç değildi.

İhtiyaç duyduğu adam sıranın sonundaydı; örme zırhtan güzel bir gömlek ile bir çift perçinli çelik zırh eldiveni önündeki tezgâhta sergiliyordu. Dunk onları yakından inceledi. "İyi iş çıkarıyorsun," dedi.

"Daha iyisini bulamazsın." Tıknaz bir adam olan demircinin boyu en fazla bir buçuk metreydi ancak göğsü ve kolları Dunk'ınkilerle aşık atacak kadar genişti. Siyah bir sakalı ve kocaman elleri vardı, alçakgönüllülükten de nasibini almamıştı.

"Turnuva için bana zırh lazım," dedi Dunk. "Dizliği, boyunluğu ve büyük miğferi olan, iyi bir zırh takımı." Yaşlı adamın siperliksiz miğferi kafasına olurdu ancak yüzü için bir burunluğun sağlayabileceğinden daha fazla koruma istiyordu.

Zırhçı onu tepeden tırnağa süzdü. "İri bir adamsın ama daha irilerine de zırh yapmışlığım var." Tezgâhın arkasından çıktı. "Diz çök, o omuzları ölçmek istiyorum. Muhakkak ki o kalın boynunu da." Dunk diz çöktü. Zırhçı, omuzları boyunca bir parça düğümlü ham deri koydu, homurdandı, deriyi boynuna doğru getirdi, tekrar homurdandı. "Kolunu kaldır. Hayır, sağ kolunu." Üçüncüye homurdandı. "Artık kalkabilirsin." Bacağının içi, baldırının kalınlığı ve belinin ölçüsü de homurdanmalarına yenilerini ekledi. "Arabamda senin işini görebilecek birkaç parça şey var," dedi adam işi

bittiğinde. "Öyle altınla gümüşle süslenmiş şeyler değiller tabii, sadece iyi çelik, sağlam ve sade çelik. Kanatlı domuzları ve tuhaf yabancı meyveleri olmayan, miğfer gibi görünen miğferler yapıyorum ben. Yüzüne bir mızrak versen benimki işine daha çok yarar."

"İstediğim de bu," dedi Dunk. "Ne kadar?"

"Sekiz yüz geyik, o da bugün hayırseverliğim üstünde olduğundan."

"*Sekiz yüz mü?*" Dunk'ın beklediğinden daha fazlaydı. "Ben... sana daha ufak bir adam için yapılmış eski bir zırh takımını verebilirim... siperliksiz miğfer, örme zincir zırh..."

"Çelik Pate sadece kendi işlerini satar," dedi adam, "ama metali işimi görebilir. Çok paslı değilse alırım, zırhı da altı yüze bırakırım."

Dunk, Pate'e zırhı veresiye vermesi için yalvarabilirdi ancak bu talebe karşın ne tür bir cevap alacağını biliyordu. Gezgin şövalyelerin tüccarlar arasında kötü nam saldıklarını öğrenecek kadar uzun süre seyahat etmişti ihtiyarla, bazı gezgin şövalyelerin soygunculardan çok da farkı yoktu. "Sana şimdi iki gümüş vereceğim, zırh ve paranın geri kalanını da yarın."

Zırhçı bir süre onu inceledi. "İki gümüş sana bir gün kazandırır. Süre dolduğunda işimi bir sonraki adama satarım."

Dunk, kesesini karıştırıp içinden geyikleri çıkardı ve onları zırhçının nasırlı eline koydu. "Eksiksiz alacaksın. Burada şampiyon olmak niyetindeyim."

"Yapma ya?" Pate paralardan birini ısırdı. "Diğerleri de sadece sana tezahürat etmek için geldi o hâlde?"

Dunk, adımlarını tekrar karaağaca çevirdiğinde ay tepedeydi. Arkasında, Ashford Çayırı meşalelerle ışıldıyordu. Şarkı ve kahkaha sesleri çimler boyunca peşi sıra geliyordu ama Dunk'ın ruh hâli kasvetliydi. Zırhı için gereken parayı toplamak adına sadece tek bir yol düşünebiliyordu. Ve eğer yenilirse

de... "Tek ihtiyacım olan bir zafer," diye mırıldandı. "Bu, umut bağlanmayacak bir şey değil."

Yine de yaşlı adam buna asla umut bağlamazdı. Sör Arlan, yıllar önce Fırtına Sonu'ndaki bir turnuvada Ejderha Kayası Prensi tarafından atından düşürüldüğü günden beri mızrak yarışına girmemişti. "Herkes 'Yedi Krallık'taki en iyi şövalyeyle dövüşürken yedi mızrak kırdım,' diyerek övünemez hani," derdi. "Daha iyi bir mücadeleyi umut dahi edemem, o zaman neden deneyeyim ki?"

Dunk, asıl mevzunun Ejderha Kayası Prensi'nden ziyade Sör Arlan'ın yaşı olduğundan şüphelenmişti ama bunu dile getirmeye asla cesaret edememişti. İhtiyar mağrurdu, en son anında bile. *Hızlı ve güçlüyüm, öyle olduğumu söylerdi hep, hâliyle onun istisnası benim kaidemi bozmaz,* diyerek inatla telkinde bulundu kendine.

Çalıların ardındaki ateşin titreyişini gördüğü sırada otların arasında yürüyerek kafasında kazanma ihtimalini tartıyordu. *Bu da ne?* Dunk tereddüt dahi etmeden hızla kılıcını çekti ve çimlerin arasından süratle ilerledi.

Küfredip kükreyerek oraya atıldığında, kamp ateşinin yanındaki çocuğun görüntüsü karşısında bocaladı. "Sen!" Kılıcı indirdi. "Burada ne arıyorsun?"

"Balık pişiriyorum," dedi kel oğlan. "Biraz ister misin?"

"Onu demiyorum, buraya nasıl geldin? At mı çaldın?"

"Bir at arabasının arkasına atladım, Ashford lordu masasına koyabilsin diye kaleye birkaç kuzu getiren bir adamdı."

"Madem öyle git de o araba ayrılmış mı bir bak veya başka araba bul kendine. Seni burada istemiyorum."

"Beni gitmeye zorlayamazsın," dedi çocuk münasebetsizce. "O handan bıktım artık."

"Küstahlığına daha fazla katlanamayacağım," diye diklendi Dunk. "Seni şimdi atımın üstüne atmalı ve eve götürmeliyim."

"Kral Toprakları'na kadar gitmeniz gerekir," dedi çocuk. "Turnuvayı kaçırırsınız."

Kral Toprakları. Dunk bir an için alaya alınıp alınmadığından şüphelendi ancak çocuğun Kral Toprakları'nda doğduğunu bilmesinin de hiçbir yolu yoktu. *Bit Çukuru'ndan çıkma bir başka gariban daha... O yerden kurtulmak istediği için onu kim suçlayabilir ki?*

Sekiz yaşında bir yetimin tepesinde, elinde kılıçla dikildiği için aptal gibi hissetti kendini. Kılıcı kınına soktu, ters ters baktı ve böylece çocuğun, onun bu saçmalıklarla uğraşmayacağını fark edeceğini umdu. *Ona güzel bir dayak atmalıyım,* diye düşündü fakat çocuk o kadar zavallı görünüyordu ki elini kaldıramadı. Kampın etrafına baktı. Ateş, nizami bir taş çemberi içinde coşkuyla yanıyordu. Atlar fırçalanmıştı ve karaağaçta giysiler asılıydı, alevlerin üstünde kuruyorlardı. "Onların orada ne işi var?"

"Giysilerini yıkadım," dedi çocuk. "Ve atları tımar ettim, ateş yaktım, bir de bu balığı yakaladım. Çadırınızı da kurardım ama bulamadım."

"Çadırım burası işte." Dunk, elini başının üstünde savurdu ve üzerlerinde uzanan uzun karaağacın dallarına işaret etti.

"Bu bir ağaç," dedi oğlan umursamazca.

"Gerçek bir şövalyenin ihtiyacı olan tek çadır budur. Duman kaplı bir çadırdansa yıldızların altında uyurum daha iyi."

"Ya yağmur yağarsa?"

"Ağaç beni korur."

"Ağaçlardan su sızar."

Dunk güldü. "Bu doğru... İşin aslını söylemek gerekirse çadır alacak kadar param yok. Bir de en iyisi sen o balığı çevir, yoksa altı yanar ama üstü çiğ kalır. Aşçı yamağı olmazmış senden."

"Eğer isteseydim olurdum," dedi oğlan ama balığı da çevirdi.

"Saçına ne oldu?" diye sordu Dunk.

"Üstatlar tıraş etti." Aniden hâlinden utanıp koyu kahverengi pelerininin kapüşonunu çekerek başını örttü.

Dunk, bazen bitleri veya kök kurtlarını yahut belli başlı hastalıkları tedavi etmek için bunun yapıldığını duymuştu. "Hasta mısın?"

"Hayır," dedi çocuk. "Adınız ne?"

"Dunk," dedi.

Zavallı çocuk, sanki duyduğu en komik şeymiş gibi yüksek sesle güldü. "*Dunk?* Sör Dunk? Şövalye ismi gibi değil hiç. Duncan'ın kısaltması mı?"

Öyle miydi? İhtiyar, kendini bildi bileli ona sadece *Dunk* demişti ve daha önceki hayatını da pek hatırlamıyordu. "Duncan, evet," dedi. "Sör Duncan..." Dunk'ın, bu cümlenin devamına ekleyeceği başka bir adı ya da hanesi yoktu; Sör Arlan onu Bit Çukuru'nun genelevleri ve sokaklarında sersefil yaşarken bulmuştu. Babasını veya annesini hiç tanımamıştı. Ne söyleyecekti? "Bit Çukuru'ndan Sör Duncan" bir şövalyeye yaraşır şekilde tınlamıyordu. Pennytree'yi seçebilirdi kendisine ama ya ona nerede olduğunu sorarlarsa? Dunk hiç Pennytree'ye gitmemişti, ihtiyar da oradan pek söz etmemişti açıkçası. Bir an kaşlarını çattı ve sonra, "Sör

Uzun Duncan," dedi pat diye. Uzun *boyluydu*, kimse buna itiraz edemezdi ve kulağa da güçlü geliyordu.

Yine de küçük sinsi böyle düşünmüyordu. "Sör Uzun Duncan'ı hiç duymadım."

"Yedi Krallık'taki her şövalyeyi tanıyor musun yani?"

Çocuk ona cesurca baktı. "İyi olanları."

"Ben de onlar kadar iyiyim. Turnuvadan sonra hepsi bunu bilecek. Peki *senin* bir adın var mı, hırsız?"

Çocuk tereddüt etti. "Yumurta," dedi.

Dunk gülmedi. *Tabii ya, kafası yumurtaya benziyor... Yetişkinler de küçük çocuklar kadar acımasız olabilir.* "Yumurta, sana okkalı bir dayak atıp yoluna göndermeliyim ama gel gör ki ne çadırım var ne de yaverim," dedi sonunda. "Sana söylenenleri yapacağına yemin edersen, ben de turnuva için bana hizmet etmene izin vereceğim. Ondan sonra, eh, duruma bakarız. Yanımda tutmaya değer olduğuna karar verirsem, karnın tok sırtın pek yaşarsın. Giysiler iyi işçilikten uzak, yemekler de tuzlanmış sığır etiyle tuzlanmış balık olabilir, hatta zaman zaman korucuların dolanmadığı yerlerde biraz geyik eti de bulabiliriz ancak şunu söyleyebilirim ki aç kalmayacaksın. Ayrıca hak etmediğin sürece seni dövmemeye söz veriyorum."

Yumurta gülümsedi. "Tamam, lordum."

"Sör," diye düzeltti Dunk. "Ben sadece bir gezgin şövalyeyim." Yaşlı adamın yukarıdan ona bakıp bakmadığını merak etti. *Ona savaş sanatlarını öğreteceğim, tıpkı sizin bana öğrettiğiniz gibi, sör. Geleceği parlak bir delikanlı gibi duruyor; gün gelir, bir şövalye olur belki.*

Balığı yediklerinde içi hâlâ biraz çiğdi ve oğlan tüm kılçıkları temizlememişti ama yine de tuzlanmış sert sığır etinden fersah fersah iyiydi tadı.

Yumurta çok geçmeden son nefesini vermek üzere olan ateşin yanında uyuyakaldı. Dunk yakınlarda sırtüstü yatıyordu, büyük elleri başının arkasındaydı, gece göğüne dikmişti gözlerini. Bir kilometre kadar uzaklıktaki turnuva alanından yükselen müziğin sesini duyabiliyordu. Yıldızlar her yerdeydi, binlerce hatta on binlerceydi. İzlediği sırada biri kaydı, siyahlığın üzerinde parlak yeşil bir çizgi ışıldadı, ardından kayboldu.

Kayan bir yıldız onu görene şans getirir, diye düşündü Dunk. *Ama geri kalanların hepsi şu an çadırlarında, gökyüzü yerine ipeğe bakıyorlar. Yani bu yalnızca benim şansım.*

* * *

Sabah bir horozun ötüşüyle uyandı. Yumurta hâlâ oradaydı, ihtiyarın en iyi ikinci pelerininin altına kıvrılmıştı. *Çocuk gece kaçmamış, fena bir başlangıç değil.* Ayağıyla dürterek onu uyandırdı. "Kalk. Yapacak işler var."

Çocuk gözlerini ovarak hızla kalktı ayağa. "Tatlıayak'ı eyerlememe yardım et," dedi Dunk ona.

"Peki ya kahvaltı?"

"Tuzlanmış sığır eti var. İşimiz bittikten sonra yeriz."

"Atı yerim daha iyi," dedi Yumurta. "Sör."

"Sana söylenenleri yapmazsan yumruğumu yiyeceksin. Fırçaları al. Eyer çuvalındalar. Evet, o işte."

Birlikte bineğin doru tüylerini fırçaladılar, Sör Arlan'ın en iyi eyerini atın sırtına attılar ve sıkı bir şekilde bağladılar. Dunk, aklına koyduktan sonra Yumurta'nın işin altından kalktığını fark etti.

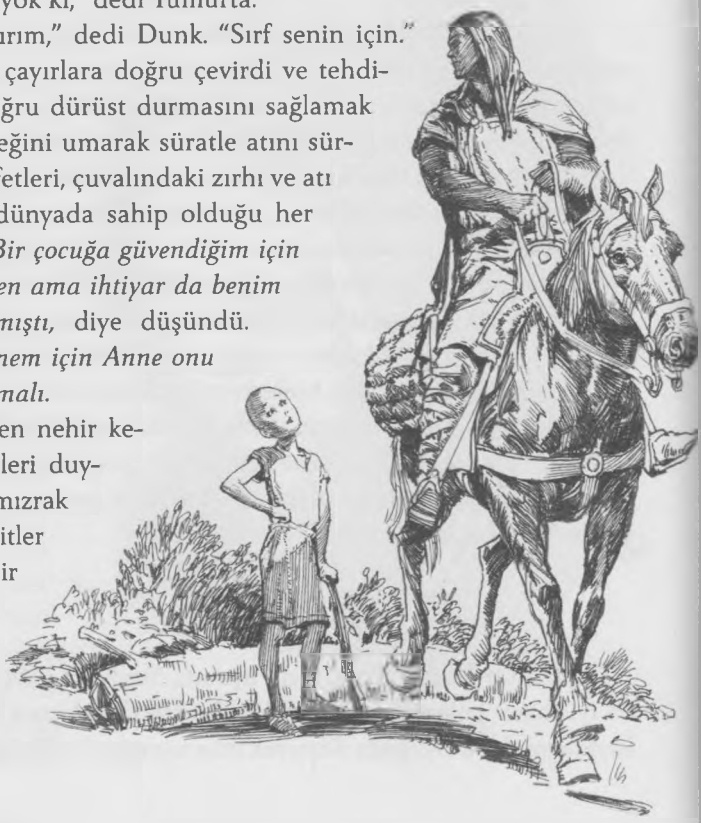
"Günün çoğunda burada olmam muhtemelen," dedi çocuğa ata binerken. "Burada kalıp kampı düzenleyeceksin. *Başka* bir hırsızın burnunu sokmadığından emin ol."

"Onları kaçırtacak bir kılıç alabilir miyim?" diye sordu Yumurta. Dunk, çocuğun gözlerinin mavi olduğunu fark etti; çok koyu, neredeyse mordu. Kel kafası da gözlerini kocaman gösteriyordu.

"Hayır," dedi Dunk. "Bıçak işini görür. Geri döndüğümde burada olsan iyi olur, duyuyor musun? Beni soyup kaçarsan peşine düşerim, yemin ederim ki düşerim. Hem de köpeklerle."

"Hiç köpeğiniz yok ki," dedi Yumurta.

"Birkaç tane alırım," dedi Dunk. "Sırf senin için." Tatlıayak'ın başını çayırlara doğru çevirdi ve tehdidinin, çocuğun doğru dürüst durmasını sağlamak adına yeterli geleceğini umarak süratle atını sürdü. Sırtındaki kıyafetleri, çuvalındaki zırhı ve atı dışında, Dunk'ın dünyada sahip olduğu her şey o kamptaydı. *Bir çocuğa güvendiğim için koca bir aptalım ben ama ihtiyar da benim için aynısını yapmıştı,* diye düşündü. *Borcumu ödeyebilmem için Anne onu bana göndermiş olmalı.*

Arazide ilerlerken nehir kenarından çekiç sesleri duydu, marangozlar mızrak müsabakası için çitler çakıyor ve yüksek bir loca dikiyorlardı. Birkaç yeni çadır daha kuruluyordu, erken gelen şövalyeler

ise dün geceki âlemden sonra ya uyuyor ya da karınlarını doyurmak için kahvaltı yapıyorlardı. Dunk yanmış odun ve domuz pastırması kokularını alabiliyordu.

Çayırın kuzeyinde güçlü nehir Mander'ın bir kolu olan Cockleswent Nehri akıyordu. Sığ nehir geçidinin ötesinde kasabayla kale görünüyordu. Dunk, ihtiyarla yaptığı yolculuklarda birçok pazar kasabası görmüştü. Bu pek çoğundan daha güzeldi; saman çatılı, beyaz badanalı evlerin davetkâr bir havası vardı. Küçükken böyle bir yerde yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak ederdi; her gece başının üzerinde bir çatıyla uyumak ve her sabah etrafını saran aynı duvarlarla uyanmak. *Yakında öğrenebilirim... Evet, Yumurta da öğrenir.* Bu, ihtimal dahilindeydi. Ne de olsa her yeni gün tuhaf şeyler yaşanıyordu.

Ashford Kalesi, her bir ucunda on metre yüksekliğinde yuvarlak kuleleri olan ve aralarında kalın, sivriltilmiş surlar uzanan üçgen şeklinde inşa edilmiş bir taş yapıydı. Siperlerinden uçuşan turuncu flamalar lordunun beyaz güneş ve şeritlerden müteşekkil armasını gözler önüne seriyordu. Turuncu-beyaz üniformalı askerler, baltalı kargılarıyla birlikte kapıların dışında dikilip insanların gelip gitmesini izliyordu, görünüşe göre birilerinin girmesini engellemektense güzel bir sütçü kızla şakalaşmayı tercih ediyorlardı. Dunk, liderleri olduğunu düşündüğü kısa, sakallı adamın önünde dizginini çekip durdu ve oyun teşrifatçısını sordu.

"Aradığın kişi Plummer, kendisi burada kâhya. Sana göstereyim."

Avlunun içinde bir seyis yamağı Tatlıayak'ı aldı. Dunk, Sör Arlan'ın yıpranmış kalkanını bir omzunun üzerine attı ve muhafızların liderini ahırların arkasından surların bir köşesine inşa edilmiş ufak bir kuleye kadar takip etti. Sarp taş basamaklardan surun üzerine çıktı. "Yarışlar için efendinin adını kaydettirmeye mi geldin?" diye sordu muhafız tırmanırken.

"Kaydettireceğim ad kendiminki."

"Yapma ya?" Adam sırıtmış mıydı? Dunk emin olamadı. "Oradaki kapı. Seni oraya bırakıp görev yerime geri döneceğim."

Dunk kapıyı ittiğinde, kâhya bir masada oturmuş, tüy kalemle bir parça parşömen üzerine çiziktiriyordu. Seyrek gri saçları ve dar, basık bir çehresi vardı. "Evet?" dedi başını kaldırıp. "Ne istiyorsun, delikanlı?"

Dunk kapıyı çekip kapadı. "Kâhya Plummer siz misiniz? Turnuva için geldim. Yarışlara girmek için."

Plummer dudaklarını büktü. "Lordumun turnuvası şövalyeler için bir yarışmadır. Sen şövalye misin?"

Başını salladı, kulaklarının kızarıp kızarmadığını merak ediyordu.

"İsimsiz bir şövalye değilsindir herhalde?"

"Dunk." *Bunu* neden söylemişti? "Sör Uzun Duncan."

"Peki nerelisin acaba, Sör Uzun Duncan?"

"Her yerliyim. Beş ya da altı yaşımdan beri Pennytree'den Sör Arlan'ın yaveriydim. Bu onun kalkanı." Kâhyaya gösterdi. "Turnuvaya geliyordu ama üşüttü ve öldü, ben de onun yerine geldim. Göçmeden önce beni kendi kılıcıyla şövalye ilan etti." Dunk uzun kılıcı çekti ve aralarında duran eski püskü tahta masanın üzerine koydu.

Müsabakaların ustası kılıca kısaca göz attı. "Bunun bir kılıç olduğu su götürmez. Ancak Pennytree'den Arlan'ı hiç duymadım. Sen onun yaveriydin, öyle mi?"

"Her zaman onun gibi bir şövalye olmamı istediğini söylerdi. Ölümüne yakın uzun kılıcını getirmemi istedi ve bana diz çöktürdü. Bir kez sağ omzuma, bir kez de sol omzuma dokundu, bazı kelimeler mırıldandı ve kalktığımda bir şövalye olduğumu söyledi."

"Eh." Plummer burnunu ovuşturdu. "Herhangi bir şövalye, bir başkasını şövalye yapabilir, bu doğru ancak bir gece nöbet tutmak ve yemin etmeden önce bir rahip tarafından kutsanmak âdetlere daha uygundur. Şövalye ilan edilmenize kimse şahitlik etti mi?"

"Diken ağacındaki bir ardıç kuşu sadece. İhtiyar, kelimeleri söylerken duydum. Beni iyi ve dürüst bir şövalye olmakla, yedi tanrıya itaat etmekle, zayıf ve masumları savunmakla, lorduma sadakatle hizmet etmekle ve diyarı tüm gücümle savunmakla vazifelendirdi ve ben de yapacağıma yemin ettim."

"Şüphem yok." Plummer'ın ona *sör* demeye tenezzül etmediği Dunk'ın dikkatinden kaçmamıştı. "Lord Ashford'a danışmam gerekecek. Siz veya müteveffa efendiniz buradaki aziz şövalyeler tarafından tanınırlar mı?"

Dunk bir an düşündü. "Dondarrion Hanesi'nin sancağını sallandıran bir çadır vardı... Siyah, mor şimşekli."

"O haneden Sör Manfred iştirak etti."

"Sör Arlan onun lord babasına üç yıl önce Dorne'da hizmet etti. Sör Manfred beni hatırlayabilir."

"Onunla konuşmanızı tavsiye ederim. Sizin için kefil olacaksa, yarın aynı vakitte onu da buraya getirin."

"Baş üstüne, efendim." Kapıya doğru hareketlendi.

"Sör Duncan," diye seslendi kâhya arkasından.

Dunk geri döndü.

"Biliyorsunuz ki, turnuvada kaybedenler silahlarını, zırhlarını ve atlarını galiplere teslim ederler," dedi adam. "Onları geri almak için de fidye ödemeleri gerekir."

"Biliyorum."

"Böyle bir ödemeyi yapacak kadar paranız var mı?"

Şimdi kulaklarının kızarmış olduğunu biliyordu. "Paraya ihtiyacım olmayacak," dedi ve bunun doğru çıkmasına duacıydı. *İhtiyaç duyduğum tek*

şey bir zafer. İlk mücadeleyi kazanırsam, mağlup olanın zırhı, atı ya da altını benim olur ve böylece herhangi bir mağlubiyeti tazmin edebilirim.

Yavaşça basamaklardan indi, yapması gereken bir sonraki şeyi gerçekleştirme konusunda isteksizdi. Avluda seyis yamaklarından birini yakaladı. "Lord Ashford'un seyisiyle konuşmalıyım."

"Onu sizin için bulurum."

Ahırlar serin ve loştu. Asi, gri bir aygır geçerken onu ısırmaya tenezzül etti ama Tatlıayak'a geldiğindeyse at sadece hafifçe kişnedi ve Dunk elini kaldırdığında burnuyla ona sokuldu. "Kimmiş bakalım en akıllı kız?" diye mırıldandı. İhtiyar, bir şövalyenin bir atı asla sevmemesi gerektiğini söylerdi hep, zira birkaç tanesinin altında can vermesi muhtemeldi, gelin görün ki bu nasihatine kendisi de hiç kulak asmazdı. Dunk, ihtiyarın son bakırını Kestane'ye bir elma ya da Tatlıayak ve Gökgürültüsü'ne biraz yulaf almak için harcadığını sıklıkla görmüştü. Bineği, Sör Arlan'ın da sürekli bindiği attı ve onu Yedi Krallık'ın bir ucundan diğer ucuna, binlerce kilometre boyunca yorulmak nedir bilmeden taşımıştı. Dunk sanki eski bir arkadaşına ihanet ediyormuş gibi hissetti ama başka ne seçeneği vardı ki? Kestane, para etmeyecek kadar yaşlıydı ve Gökgürültüsü de onu müsabakalarda taşıyacaktı.

Seyis ortaya çıkana dek biraz zaman geçti. Beklerken surlardan yükselen trompet seslerini ve bahçedeki insanların haykırışlarını işitti. Merakla, neler olduğunu görmek için Tatlıayak'ı ahır kapısına götürdü. Büyük bir şövalye birliğiyle atlı okçular kapılardan içeri akın akın giriyordu, en az yüz kişiydiler ve Dunk'ın şimdiye kadar gördüğü en görkemli atlara biniyorlardı. *Bazı mühim lordlar geldi.* Yanından geçerken seyis yamağının kolunu tuttu. "Onlar kim?"

Çocuk ona tuhaf tuhaf baktı. "Sancakları gözün görmüyor mu?" Kendisini kurtarıp aceleyle uzaklaştı.

Sancaklar... Dunk başını çevirdiği sırada, rüzgâr uzun bir sopanın üzerinde salınan siyah ipek bayrağı havalandırdı ve Targaryen Hanesi'nin üç başlı vahşi ejderhası kanatlarını açıp kızıl alevler püskürtüyor gibi göründü. Sancaktar, omuzlarından bembeyaz bir pelerin sarkan, altın işlemeli beyaz zincir zırh kuşanmış, uzun bir şövalyeydi. Diğer atlılardan ikisi daha baştan ayağa beyaz zırhlıydı. *Kraliyet sancağıyla Kral Muhafızları'ndan şövalyeler.* Lord Ashford ve oğulları ile sarı saçlı, yuvarlak pembe yüzlü, kısa boylu güzel genç kızın da aceleyle kalenin kapılarına koşturması boşuna değildi.

Bana kalırsa o kadar da güzel değil, diye düşündü Dunk. *Kuklacı kız daha güzeldi.*

"Oğlum, şu eşeğini bırak da gelip atımla ilgilen."

Bir atlı ahırların önünde atından indi. *Benimle konuşuyor,* diyerek durumun farkına vardı Dunk. "Ben seyis yamağı değilim, lordum."

"Yeterince akıllı da değilsin herhalde?" Konuşan kişi kenarları kırmızı satenle süslenmiş siyah bir pelerin giyiyordu, altındaki giysi ise kırmızılar, sarılar ve altın renkleriyle alev alev parıldıyordu. Adam bir kama kadar ince ve müstakimdi ama orta boyluydu, yaşı da Dunk'ınkine yakındı. Gümüşi altın rengi saç bukleleri heykelleri andıran o buyurgan çehresini sarıyordu; kalkık kaşları ve çıkık elmacıkkemikleri, hokka gibi burnu, lekelerden yoksun soluk ve pürüzsüz bir cildi vardı. Gözleri koyu eflatun renkteydi. "Atla ilgilenemiyorsan git de bana biraz şarap ve tatlı bir hatun getir."

"Ben... lordum, affedin ama ben hizmetkâr da değilim. Şövalye olma onuruna erişmiş biriyim."

"Şövalyelik ne günlere kaldı," dedi ama sonrasında bir seyis yamağı aceleyle geldi ve prens muhteşem kiraz dorusu bineğinin dizginlerini bırakmak üzere geri döndü. Dunk bir anda unutulmuştu. Rahatlayarak seyisi beklemek üzere ahıra girdi. Çadırlarındaki lordların etrafında yeterince rahatsız hissediyordu zaten; prenslerle muhabbet etmekse hiç ona göre değildi.

Güzel delikanlının bir prens olduğundan şüphesi yoktu. Targaryenlar denizin ötesindeki yitik Valyria soyundandı ve gümüşi altın saçlarıyla eflatun gözleri onları sıradan insanlardan ayırıyordu. Dunk, Prens Baelor'un daha yaşlı olduğunu biliyordu ancak bu genç adam, oğullarından biri olabilirdi: Onu babasından ayırmak için sık sık Genç Prens olarak adlandırılan Valarr veya yaşlı Lord Swann'ın soytarısının deyimiyle "Daha Genç Prens" diye bilinen Matarys. Başka küçük prensler de vardı elbette; Valarr ve Matarys'in kuzenleri. İyi Kral Daeron dört yetişkin oğula sahipti ve bunların üçünün de kendi çocukları bulunuyordu. Ejderha kralların soyu babasının zamanında neredeyse kuruyordu ancak II. Daeron ve oğulları sayesinde bu soy ebediyen güvenceye almıştı.

"Sen. Delikanlı. Beni arıyormuşsun." Lord Ashford'un seyisi, turuncu üniformasından daha kırmızı bir yüze ve kaba bir konuşma şekline sahipti. "Ne oldu? Bak, hiç zamanım yok..."

"Bu bineği satmak istiyorum," diye cevapladı Dunk, adam onu kovmadan önce. "İyi bir attır, binmesi ko..."

"Zamanım yok diyorum sana." Adam Tatlıayak'a doğru düzgün bakmadı bile. "Ashford lordunun ata ihtiyacı yok. Onu kasabaya götür, belki Henly sana birkaç gümüş verir." Hepsi bu kadardı işte, seyis geri dönüyordu.

"Teşekkürler, efendim," dedi Dunk gitmeden önce. "Efendim, kral geldi mi?"

Seyis ona güldü. "Hayır, tanrılara şükürler olsun. Prenslerin bu istilası yeterince sınıyor bizi zaten. Bütün bu hayvanlar için nereden ahır bulacağım? Ya yem?" Adam seyis yamaklarına bağıra çağıra uzaklaştı.

Dunk ahırdan çıktığı sırada Lord Ashford da prens misafirlerine salona kadar eşlik etmişti ancak Kral Muhafızları şövalyelerinden ikisi beyaz zırhları ve kar gibi pelerinleriyle hâlâ avluda oyalanıp muhafızların lideriyle görüşüyorlardı. Dunk önlerinde durdu. "Lordlarım, ben Sör Uzun Duncan."

"Memnun oldum, Sör Duncan," diye cevapladı beyaz şövalyelerden daha iri olanı. "Ben Sör Roland Crakehall ve bu da benim Yeminli Kardeşim, Duskendale'den Sör Donnel."

Kral Muhafızları'nın yedi şampiyonu, Yedi Krallık'taki en becerikli savaşçılardı, veliaht prens Baelor Mızrakkıran dışında tabii. "Yarışlara katılmak için mi geldiniz?" diye sordu Dunk endişeyle.

Kızıl saçı ve sakalıyla Sör Donnel, "Korumak için yemin ettiğimiz kişilere karşı at sürmek bize yakışmaz," dedi.

"Prens Valarr, Leydi Ashford'un şampiyonlarından biri olma onuruna erişti de," diye açıkladı Sör Roland. "İki kuzeni de meydan okumaya katılmak istiyor. Geri kalanımız sadece izlemeye geldik."

Dunk rahatladı, beyaz şövalyelere nezaketleri için teşekkür etti ve baş-

ka bir prens onu lafa tutmaya karar vermeden önce kale kapılarından dışarı çıktı. *Üç prens,* diye düşündü, Ashford kasabasının sokaklarına doğru bineğini çevirirken. Demir Taht için ikinci sıradaki varis olan Valarr, Prens Baelor'un en büyük oğluydu ancak Dunk, babasının o dillere destan mızrak ve kılıç marifetinin ne kadarının oğluna geçtiğini bilmiyordu. Diğer Targaryen prensleri hakkındaysa daha da az bilgiye sahipti. *Bir prense karşı at binmek zorunda kalırsam ne yapacağım? Bu kadar soylu birine meydan okumama izin verilecek mi?* Cevabı bilmiyordu. İhtiyar genellikle bir kale duvarı kadar kalın kafalı olduğunu söylerdi ve şu anda Dunk ona hak veriyordu.

* * *

Henly, Dunk'ın onu satmak istediğini duyana kadar Tatlıayak'ı gayet beğenmişti. Bunu duymasının ardından ise görebildiği tek şey kusurlarıydı. Üç yüz gümüş teklif etti. Dunk üç bin alması gerektiğini söyledi. Tartışmalar ve küfürleşmelerden sonra, yedi yüz elli gümüş geyikte el sıkıştılar. Fiyat Dunk'ınkinden çok Henly'nin başlangıçta istediğine yakındı, bu da ona pazarlığın mağlubu gibi hissettirdi ancak seyis daha yüksek bir fiyata çıkmayacaktı, nihayetinde de taviz vermekten başka seçeneği yoktu. İkinci bir tartışma ise Dunk'ın eyerin fiyata dahil olmadığını ilan etmesiyle patlak verdi ama Henly dahil etmekte ısrarcıydı.

Sonunda her şey tatlıya bağlandı. Henly paraları getirmek üzere ayrılırken Dunk, Tatlıayak'ın yelesini okşadı ve ona cesur olmasını söyledi. "Kazanırsam geri dönüp seni tekrar alacağım, söz veriyorum." Aradan geçen günlerde bineğin tüm kusurlarının ortadan kalkacağından hiç şüphesi yoktu ve bugün olduğundan iki kat daha değerli olacaktı.

Seyis ödemeyi üç altın ve kalanını da gümüş olarak yaptı. Dunk altın paralardan birini ısırıp gülümsedi. Daha önce altını ne eline almış ne de tadına bakmıştı. "Ejderhalar," derdi insanlar bu paralara çünkü bir yüzüne Targaryen Hanesi'nin üç başlı ejderhası damgalanmış olurdu. Diğer yüzünde ise kralın sureti bulunurdu. Henly'nin ona verdiği madeni paranın ikisinde Kral Daeron'ın yüzü vardı; üçüncüsü ise daha eskiydi, oldukça yıpranmıştı ve üzerinde farklı bir adam görünüyordu. İsmi, başının altında yazıyordu ama Dunk harfleri okuyamadı. Altının kenarları tıraşlanmıştı. Bunu Henly'ye yüksek sesle söyledi. Seyis homurdandı ancak hesabı denklemek için birkaç gümüş ile bir avuç dolusu bakır daha verdi. Dunk bakırların bir kısmını geri vererek başıyla Tatlıayak'ı işaret etti. "Bunlar onun için," dedi. "Bu gece biraz yulaf yesin. Ha, bir de elma."

Kolundaki kalkan ve sırtındaki eski zırh çuvalıyla Dunk, Ashford kasabasının güneşli sokaklarında yola çıktı. Kese içindeki tüm o paraların

ağırlığı tuhaf hissettiriyordu; bir yandan sersem gibiydi, öte yandan da endişeli. İhtiyar ona bir kerede bir ya da ikiden fazla para emanet etmemişti. Bu kadar parayla bir yıl yaşayabilirdi. *Ama bitince ne yapacağım, Gökgürültüsü'nü mü satacağım?* Bu yolun sonu ya dilencilikti ya da haydutluk. *Bu şans bir daha asla ayağıma gelmez, neyim var neyim yoksa hepsiyle risk almalıyım.*

Nehir geçidini aşıp Cockleswent'in güney kıyısına ulaştığında neredeyse öğlen olmuş ve turnuva alanları bir kez daha hayat bulmuştu. Şarapçılar ve sosisçiler hızlı bir para alışverişi içindeydi, dans eden bir ayı ise efendisinin çaldığı ve bir şarkıcının söylediği "Ayı ve Güzel Bakire" adlı şarkı eşliğinde ayağını sürüyerek ilerliyordu, jonglörler hünerlerini sergilerken kuklacılar da başka bir savaşı bitiriyorlardı.

Dunk tahta ejderhanın öldürülmesini izlemek için durdu. Kukla şövalye başını kestiğinde ve kırmızı talaş çimlerin üzerine döküldüğünde yüksek sesle güldü ve kıza iki bakır attı. "Biri dün gece için," diye seslendi. Kız paraları havada yakaladı ve Dunk'a şimdiye kadar gördüğü en tatlı gülümsemelerden biriyle karşılık verdi.

Gülümsediği ben miyim yoksa paralar mı? Dunk şimdiye dek hiçbir kızla birlikte olmamıştı ve kızlar onu korkutuyordu. Üç yıl önce bir seferinde, ihtiyarın kesesi kör Lord Florent'in hizmetinde yarım sene çalıştıktan sonra dolduğunda, Dunk'a onu geneleve götürüp erkek yapma vaktinin geldiğini söylemişti. Bunu söylediğinde sarhoştu ve ayıldığında hatırlamıyordu. Dunk bunu ona hatırlatamayacak kadar utanmıştı. Zaten bir fahişe isteyip istemediğinden de emin değildi. Gerçek bir şövalye gibi soylu bir kızla beraber olamayacaksa, onu en azından verdiği gümüşten daha fazla seven birini isterdi yanında.

"Bir boynuz biraya ne dersin?" diye sordu kuklacıya, kız talaştan kanı ejderhasına geri koyarken. "Benimle içmeye yani? Ya da bir sosis yemeye? Dün gece ben yedim bir tane, baya iyiydi. Sanırım domuz etindendi."

"Teşekkür ederim, lordum ama başka bir gösterimiz daha var." Kız ayağa kalkıp kukla şövalyeyi hareket ettiren

öfkeli ve şişman Dorne'lu kadına doğru koştuğu sırada Dunk da orada dikilip kendini bir aptal gibi hissetti. Yine de kızın koşma şeklini beğendi. *Güzel bir kız, uzun da. Onu öpmek için diz çökmem gerekmez.* Nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Tam bir sene önce Lannis Limanı'ndaki handa bir kız bunun nasıl yapıldığını göstermişti ama kız o kadar kısaydı ki dudaklarına erişebilmesi için onu masaya oturtmak zorunda kalmıştı. Bu anı, kulaklarının kızarmasına yol açtı. Ne büyük bir aptaldı; şu an öpüşmeyi değil, atlı mızrak dövüşünü düşünmesi gerekiyordu.

Lord Ashford'un marangozları, dövüşçüleri birbirinden ayıracak bel yüksekliğindeki ahşap çitleri beyaza boyuyordu. Dunk bir süre onların ça-

lışmasını izledi. Kuzeyden güneye dizilmiş beş kulvar vardı, bu sayede müsabıkların hiçbirinin gözüne güneş gelmeyecekti. Turnuva alanının doğu tarafına, lordlarla leydileri yağmur ve güneşten korumak için turuncu bir gölgelikle üç katlı bir loca yerleştirilmişti. Çoğu kişi banklarda oturacaktı ancak Lord Ashford, güzel genç kız ve ziyarete gelmiş prensler için platformun ortasına dört adet yüksek sırtlı sandalye koydurmuştu.

Çayırın doğu tarafına talim yapılması için tahtadan bir şövalye dikilmişti ve bir düzine şövalye mızraklarıyla saldırıyordu ona, kırık dökük kalkana her vurduklarında da tahta şövalyenin diğer elindeki mızrak dönüyordu. Dunk, sıra geldiğinde Bracken Zalimi'ni, sonra da Hudutlar'dan Lord Caron'ı izledi. *Ata onlar kadar iyi binemiyorum,* diye düşündü huzursuzca.

Başka yerlerde insanlar talimlerini atsız yapıyordu, yaverleri küfür dolu tavsiyeler haykırırken onlar da tahta kılıçlarla birbirlerine saldırıyorlardı. Dunk, dağ kedisi gibi kıvrak ve hızlı görünen kaslı bir şövalyeyle baş etmeye çalışan tıknaz bir gence dikti gözlerini. Her ikisinin de kalkanında Fossoway hanedanının kırmızı elması resmedilmişti ancak çok geçmeden daha genç olanın kalkanı kırılıp paramparça oldu. "İşte henüz olgunlaşmamış bir elma," dedi büyük olan, diğerinin miğferine vururken. Genç Fossoway pes ettiği sırada çürük ve kan içerisinde kalmıştı ancak rakibinin nefesi bile kesilmemişti. Siperliğini kaldırdı, etrafına bakındı, Dunk'ı gördü ve seslendi: "Oradaki. Evet, siz, iri olan. Kanatlı kadeh armalı şövalye. Bir uzunkılıç mı taşıyorsunuz?"

"Hakkımdır o benim," dedi Dunk savunmacı bir tavırla. "Ben Sör Uzun Duncan."

"Ben de Sör Steffon Fossoway. Benimle talim yapmak ister misiniz, Sör Uzun Duncan? Kılıç çarpıştıracak yeni birinin olmasına sevinirim. Gördüğünüz üzere kuzenim henüz olgunlaşmadı."

Mağlup Fossoway miğferini çıkardığı sırada, "Dövüşün, Sör Duncan," diyerek ısrarcı oldu. "Ben olgun olmayabilirim ama sevgili kuzenim de dibine kadar çürümüş. Söküp çıkarın içindeki çekirdekleri."

Dunk başını iki yana salladı. Bu lordlar onu neden kendi kavgalarına dahil ediyorlardı? Buna bulaşmak istemedi. "Teşekkür ederim, sör ama yapmam gereken işler var." Üzerinde bu kadar çok para taşımaktan rahatsız olmuştu. Çelik Pate'e ne kadar erken ödeme yapıp zırhını alırsa, o kadar mutlu olurdu.

Sör Steffon ona küçümseyerek baktı. "Gezgin şövalyenin işleri var demek." Etrafa bakındı ve yakınlarda dolaşan başka bir olası rakip buldu kendine. "Sör Grance, iyi ki karşılaştık. Gelin de kozlarımızı paylaşalım. Kuzenim Raymun'ın ustalaştığı her küçük numarayı biliyorum, ayrıca görünen o ki Sör Duncan'ın da çalılara geri dönmesi gerekiyormuş. Gelin, gelin."

Dunk kızaran bir suratla uzaklaştı. Küçük ya da büyük, heybesinde pek numarası yoktu, ayrıca kimsenin turnuvaya kadar nasıl savaştığını görmesini istemiyordu. İhtiyar her zaman düşmanınızı ne kadar iyi tanırsanız, onu alt etmeniz o kadar kolay olur, derdi. Sör Steffon gibi şövalyelerin bir bakışta bir adamın zayıflığını bulacak kadar keskin gözleri olurdu. Dunk güçlü ve hızlıydı, ağırlığı ve uzanma mesafesi de lehineydi ancak bir an için bile becerilerinin diğerlerine denk olduğuna inanmıyordu. Sör Arlan ona elinden gelenin en iyisini öğretmişti ama yaşlı adam gençken bile şövalyelerin en iyisi olmamıştı. Büyük şövalyeler yaşamlarını ne yollarda tüketir ne de çamurlu bir yol kenarında son nefeslerini verirdi. *Benim kaderim bu olmayacak,* diye ant içti Dunk. *Bir gezgin şövalyeden daha fazlası olabileceğimi göstereceğim onlara.*

"Sör Duncan." Genç Fossoway ona yetişmek için acele etti. "Kuzenimle talim yapmanız konusunda ısrarcı olmamalıydım. Onun kibrine sinirlendim ve sizin de böylesine iri olduğunuzu görünce... şey, hata yaptım. Zırhınız yok. Elinden gelse elinizi ya da dizinizi kırardı. Talim alanında birilerini dövmekten hoşlanıyor ki sonrasında müsabakalarda karşılaştıklarında yara bere içinde ve zayıf olsunlar."

"Sizin bir yerinizi kırmadı."

"Hayır ama ben kendi kanındanım, zaten elma ağacının büyük dalı o olduğundan bunu kafama kakmaktan hiç vazgeçmez. Ben Raymun Fossoway."

"Memnun oldum. Siz ve kuzeniniz turnuvada at binecek misiniz?"

"Onun katılacağından şüphem yok. Bana gelince, katılabilsem katılırdım. Ben henüz sadece bir yaverim. Kuzenim beni şövalye ilan edeceğine söz verdi fakat henüz olgunlaşmadığım konusunda ısrarcı." Raymun'ın kare bir yüzü, düz bir burnu ve kısa, kıvır kıvır saçları vardı ancak gülümsemesi samimiydi. "Bana kalırsa sizde meydan okuyacak birinin tavrı var. Kimin kalkanına saldırmak niyetindesiniz?"

"Fark etmez," dedi Dunk. O an söylemesi gereken buydu belki ama esasında dağlar, denizler kadar fark ederdi. "Üçüncü güne kadar yarışlara dahil olmayacağım."

"Ve o zamana kadar bazı şampiyonlar mağlup düşecek, doğru," dedi Raymun. "Savaşçı, gülümsemesini üzerinizden eksik etmesin, sör."

"Sizin de." *Eğer o sadece bir yaver ise şövalye olmak benim neyime? İkimizden biri aptal ama...* Dunk'ın kesesindeki gümüşler her adımında şıngırdıyordu ama hepsini göz açıp kapayıncaya kadar kaybedebileceğini biliyordu. Bu turnuvanın kuralları bile aleyhine işliyordu, toy veya zayıf bir rakiple yüzleşmesi pek mümkün olmayacaktı.

Düzenleyen lordun isteğine göre bir turnuvanın izleyebileceği bir düzineden fazla farklı düzen vardı. Bazen şövalye takımları arasında sahte

dövüşler yapılırdı, bazen de zaferin ayakta kalan son dövüşçünün olduğu yakın silah mücadeleleri. Mevzubahis bireysel dövüşler olduğunda da eşleşmeler bazen kura, bazen de oyun teşrifatçısı tarafından belirlenirdi.

Lord Ashford, kızının on üçüncü isim gününü kutlamak için bu turnuvayı tertip ediyordu. Güzel genç kız, hüküm süren Sevgi ve Güzellik Kraliçesi olarak babasının yanında oturacaktı. Kendisinin uygun gördüğü beş şampiyon onu savunacaktı. Diğer tüm rakipler mecburen yarışacaktı ancak bu beş kişiden birini yenen olursa yeni şampiyon olacak ve başka bir rakip onu mağlup edene kadar da öyle kalacaktı. Üç gün süren mızrak dövüşünün sonunda mağlubiyet almayan beş kişi, genç kızın Sevgi ve Güzellik tacını muhafaza edip etmeyeceğini veya başka birinin onun yerine tacı devralıp almayacağını belirleyecekti.

Dunk çimenlerle kaplı müsabaka alanlarına ve locadaki boş sandalyelere bakıp kendi şansını tarttı. Tek bir zafere ihtiyacı vardı; o zaman kendini sadece bir saatliğine de olsa Ashford Çayırı şampiyonlarından biri olarak adlandırabilirdi. İhtiyar neredeyse altmış yıl yaşamış ve hiç şampiyon olamamıştı. *Eğer tanrılar yanında olursa umut edilmeyecek şey değil.* Duyduğu tüm şarkıları aklına getirdi; kör Symeon Yıldız-Göz ve Ayna Kalkanı'ndan asil Serwyn'in, Ejderşövalye Prens Aemon'ın, Sör Ryam Redywne'in ve de Ahmak Florian'ın şarkılarını düşündü. Her biri Dunk'ın karşılaşacağı rakiplerden çok daha korkunç düşmanlara karşı zaferler kazanmıştı. *Ama onlar muazzam kahramanlardı, Florian dışında hepsi soylu doğmuş cesur adamlardı. Ben neyim peki? Bit Çukuru'ndan Dunk mı? Yoksa Sör Uzun Duncan mı?*

Yakında işin aslını öğreneceğini düşünüyordu. Zırh çuvalını kaldırdı ve Çelik Pate'i aramak için yönünü tacir tezgâhlarına doğru çevirdi.

* * *

Yumurta kamp alanında hakkını vererek çalışmıştı. Dunk bundan memnun kaldı; yaverinin tekrar kaçmasından az da olsa korkmuştu. "Bineğiniz için iyi bir ödeme yaptılar mı?" diye sordu oğlan.

"Onu sattığımı nasıl bildin?"

"Atla çıkıp yürüyerek geri döndünüz, soyguncular çalmış olsaydı sinirli olurdunuz."

"Buna yetecek kadar ödeme aldım." Dunk çocuğa göstermek üzere yeni zırhını çıkardı. "Eğer bir şövalye olacaksan, iyi çelikle kötü çeliği birbirinden ayırabilmen gerekir. Buraya bak, bu iyi bir işçilik. Bu zırh çift zincirli, her halka diğer ikisine bağlı, görüyor musun? Tek zincire kıyasla daha fazla koruma sağlar. Miğfere gelirsek... Pate tepesini yuvarlak dövmüş, nasıl kavisleniyor görüyor musun? Düz tepeli bir miğferi parçalayacak olan kılıç

ya da balta bunun üzerinden kayar gider." Dunk büyük miğferi başına taktı. "Nasıl görünüyor?"

"Siperliği yok," diye dikkat çekti Yumurta.

"Hava delikleri var. Siperlikler zayıf noktalardır." Çelik Pate de böyle söylemişti. "Soluklanmak için siperliğini kaldırınca kaç şövalyenin gözüne ok yediğini bilsen asla bir tane istemezdin," demişti Dunk'a.

Yumurta, "Sorgucu da yok," dedi. "Tek kelimeyle sade."

Dunk miğferi çıkardı. "Sadelik benim gibiler için uygundur. Çeliğin ne kadar parlak olduğunu görüyor musun? Onu bu hâlde tutmak senin görevin artık. Zırh nasıl temizlenir biliyor musun?"

"Kum dolu bir varil içinde," dedi çocuk. "Ama sizin bir variliniz yok. Bir çadır da satın aldınız mı, sör?"

"O *kadar* iyi bir ödeme almadım." *Çocuk haddinden çok cesur, kendi iyiliği için onu dövsem iyi olur.* Ancak bunu yapmayacağını biliyordu. Cesareti severdi. Kendisinin de cesur olması gerekiyordu. *Yaverim benden daha cesur ve daha zeki.* "Burada iyi iş çıkardın, Yumurta," dedi Dunk. "Yarın benimle geleceksin. Turnuva alanlarına bir göz atarız. Atlar için yulaf, kendimiz için de taze ekmek alırız. Belki biraz da peynir, tezgâhlardan birinde güzel peynir satılıyordu."

"Kaleye girmem gerekmeyecek, değil mi?"

"Neden olmasın? Bir gün, bir kalede yaşamak istiyorum. Göçüp gitmeden önce kendi adıma daha iyi bir mevki edinmeyi umuyorum."

Çocuk hiçbir şey söylemedi. *Belki de bir lordun salonuna girmekten korkuyordur,* diye aklından geçirdi Dunk. *Bunda şaşılacak bir şey yok. Zamanla alışır.* Zırhını hayranlıkla izlemeye ve ne kadar süre boyunca giyeceğini düşünmeye geri döndü.

* * *

Sör Manfred, somurtkan görünüşlü, zayıf bir adamdı. Üzerinde Dondarrion Hanesi'nin mor şimşeklerinin bulunduğu siyah bir cüppe vardı ama Dunk onu dağınık kızıl-altın saçlarından her türlü tanırdı. "Sör Arlan, lord babanız Lord Caron ile birlikte Akbaba Kralı Kızıl Dağlar'da yaktıkları sırada kendisine hizmet ediyordu, sör," dedi tek dizi üzerine çökmüş hâlde. "O zamanlar sadece bir çocuktum ama onun yaverliğini yapıyordum. Pennytree'den Sör Arlan."

Sör Manfred kaşlarını çattı. "Hayır. Onu tanımıyorum. Keza seni de evlat."

Dunk ona yaşlı adamın kalkanını gösterdi. "Bu onun armasıydı, kanatlı kadeh."

"Lord babam dağlara sekiz yüz şövalye ve yaklaşık dört bin piyadeyle gitti. Her birini ya da hangi kalkanları taşıdıklarını hatırlamam beklenemez ya. Bizimleydin belki ama..." Sör Manfred omuz silkti.

Dunk bir anlığına ne söyleyeceğini bilemedi. *İhtiyar, babanızın hizmetindeyken yara aldı, onu nasıl unutabilirsiniz?* "Bir şövalye veya lord bana kefil olmadıkça meydan okumama izin vermeyecekler."

"Peki bu beni niye alakadar etsin?" dedi Sör Manfred. "Size yeterince zaman ayırdım, sör."

Sör Manfred olmadan kaleye geri dönerse işi bitmiş demekti. Dunk, Sör Manfred'in cüppesinin siyah yünü üzerine işlenen mor şimşeklere baktı ve "Babanızın kamptakilere hanenizin armasını nasıl aldığını anlattığını hatırlıyorum," dedi. "Fırtınalı bir gecede atalarınızdan biri Dorne Hudutları'na doğru bir haber götürdüğü sırada bir ok bindiği atı öldürmüş ve onu da yere düşürmüş. İki Dorne'lu demir zincir zırhlar ve tepesi sorguçlu miğferlerle karanlıktan çıkmış. Düştüğünde kılıcı altında kırılmış meğer. Bunu görünce sonunun geldiğini düşünmüş. Ama Dorne'lular onu öldürmeye geldiği sırada gökte şimşek çakmış. Parlak, şiddetli bir mor renkteymiş, sonra çatallanmış ve yıldırım olup Dorne'luların çeliklerine çarparak her ikisini de dikildikleri yerde öldürmüş. Taşıdığı haber sayesinde Fırtına Kralı, Dorne'lulara karşı zafer kazanmış ve bunun karşılığında da haberciye lordluk vermiş. İlk Lord Dondarrion oymuş ve yıldızlarla kaplı siyah zemin üzerine çatallanmış mor şimşeği arma olarak seçmiş."

Dunk hikâyenin Sör Manfred'i etkileyeceğini düşündüyse fazlasıyla ya-

nılmıştı. "Babama hizmet eden her uşak ve seyis bu hikâyeyi er ya da geç duyar. Bunu bilmek sizi şövalye yapmaz. Şimdi defolun gidin, sör."

* * *

Dunk, Ashford Kalesi'ne döndüğünde yüreği kurşun gibi ağırdı, Plummer'a ne söylemeliydi de onun mücadeleye katılmasına razı gelmeliydi. Gelin görün ki kâhya kuledeki odasında değildi. Muhafızlardan biri kâhyayı bir ihtimal büyük salonda bulabileceğini söyledi Dunk'a. "Burada mı bekleyeyim?" diye sordu Dunk muhafıza. "Ne zaman döner?"

"Ben nereden bileyim? Canın ne istiyorsan onu yap."

Büyük salon, başka salonlara kıyasla öyle çok da büyük değildi fakat Ashford da küçük bir kaleydi zaten. Dunk salona yan kapılardan birinden girdi ve gözleri kâhyayı seçti. Kâhya, Lord Ashford ve bir düzine adamla beraber salonun bir ucunda ayakta duruyordu. Çiçek ve meyve desenleri işlenmiş goblenlerin asılı olduğu bir duvarın altından onlara doğru yürüdü.

"Kalıbımı basarım ki onlar *senin* oğulların olsaydı daha çok endişe duyardın," diye kızgın kızgın söyleniyordu bir adam, Dunk onlara yaklaştığı sırada. Adamın dümdüz saçları ve muntazam kesilmiş sakalları öylesine açık renkteydi ki salonun loşluğunda beyazmış gibi duruyorlardı ancak Dunk biraz daha yaklaştığında gördü ki aralarına altın tonlarının karıştığı soluk bir gümüş rengindelerdi.

"Daeron daha önce de yapmıştı bunu," diye yanıtladı bir diğeri. Plummer ayakta dikildiğinden Dunk'ın sözleri kimin söylediğini görmesini engelliyordu. "Ona asla yarışlara girmesi emrini vermemeliydin. Aerys veya Rhaegel'ın turnuvalarla ne kadar ilgisi varsa onun da anca o kadar var."

"Bunu diyerek bir ata binmektense bir fahişeye binmeyi tercih edeceğini ima ediyorsun herhalde," dedi ilk konuşan adam. Yapılı ve güçlü biriydi, prensin üzerinde –prens olduğuna zerre şüphe yoktu– kakım kürkünden yapılma ağır bir siyah pelerin ile onun altına giydiği, üzeri gümüş çivilerle kaplı, vücudunu saran, sağlam bir deri zırh vardı. Yanakları çiçek bozuğuydu, sadece bir kısmı gümüşi sakallarınca gizleniyordu. "Oğlumun hatalarını yüzüme vurmana gerek yok, kardeşim. Daha on sekiz yaşında. Değişebilir. *Değişecek de.* Yoksa ölümü elimden olur."

"Ahmak ahmak konuşma. Daeron neyse o işte, ayrıca her ne olursa olsun o seninle benim kanımdan. Sör Roland'ın onu ve beraberindeki Aegon'ı bulup getireceğinden hiç kuşkum yok."

"Turnuva bitince, belki."

"Aerion burada. Eğer derdin turnuvaysa, Aerion, Daeron'a kıyasla daha iyi bir mızrakçı." Dunk artık konuşanı görebiliyordu. Adam salondaki en

yüksek yerde oturuyordu, bir elinde bir tomar parşömen vardı, Lord Ashford da onun omzunun dibinde durmuş bekliyordu. Önüne uzattığı uzun ve düz bacakları göz önüne alınacak olursa, otururken bile yanındakinden bir kafa boyu daha yüksekte görünüyordu. Kısa kesilmiş saçları koyu renkti, aralarında yer yer beyazlar kendini gösteriyordu, güçlü çenesi de sinekkaydı tıraşlıydı. Burnu birden çok kez kırılmış gibi görünüyordu. Yeşil ve dizlerine kadar gelen gömleği, kahverengi mantosu ve giyilmekten yıpranmış çizmelerinin sadeliğine karşın adam belli bir ehemmiyet hatta bir iktidar ve katiyet sergiliyordu.

Dunk, asla duymaması gereken bir konuşmaya denk geldiğinin farkına vardı. *Şimdi gidip işleri bittikten sonra gelsem daha iyi olur,* diye düşündü. Ancak artık çok geçti. Gümüşi sakallı prens dikkatini aniden Dunk'a yöneltti. "Kimsin sen, buraya intikal etmekteki niyetin ne?" dedi sert ve amirane.

"Bizim muteber vekilharcımızın beklediği şövalye," dedi oturan adam ve Dunk'ın orada durduğunun başından beri farkında olduğunu ima eden bir gülümseme takındı. "Sen ve ben buradaki davetsiz misafirleriz, kardeşim. Yaklaşın, sör."

Dunk ondan ne beklendiğine dair tereddüt içerisinde ilerledi. Plummer'a baktı ama ondan da bir ipucu alamadı. Dün zorlu görünen, sert yüzlü kâhya şimdi sessizce başını öne eğmiş, yerdeki taşları sayıyordu. "Lordlarım," dedi Dunk. "Sör Manfred Dondarrion'dan müsabakalara katılabileyim diye bana kefil olmasını istedim ama reddetti. Beni tanımadığını söyledi. Ama yemin ederim ki Sör Arlan ona hizmet etmişti. Kılıcı ve kalkanı bende, ben..."

"Sadece kalkan ve kılıç, birini şövalye yapmaz," dedi Lord Ashford; kel ve yuvarlak kırmızı yüzlü, iri bir adamdı. "Plummer bana senden bahsetti. Elindeki silahların Pennytree'den Sör Arlan'a ait olduğunu kabul etsek dahi bu senin onu ölü bulup silahlarını yağmalamış olma ihtimalini ortadan kaldırmaz. Elinde söylediklerini kanıtlayacak daha iyi bir delil yoksa, mesela bir yazı veya..."

"Pennytree'den Sör Arlan'ı hatırlıyorum," dedi yüksek koltuktaki adam sessizce. "Bildiğim kadarıyla hiç turnuva kazanmadı ama kendini de hiç utandırmadı. On altı yıl önce Kral Toprakları'nda yakın dövüşte Lord Stokeworth'u ve Harrenhal Piçi'ni devirdi ve yıllar önce de Lannis Limanı'nda Gri Aslan'ı atından düşürdü. O zamanlar aslan elbette o kadar da gri değildi."

"Bana bundan defalarca bahsetti," dedi Dunk.

Uzun boylu adam onu inceledi. "O hâlde hiç şüphem yok ki Gri Aslan'ın gerçek adını hatırlarsın."

Bir an için Dunk'ın kafası bomboştu. *İhtiyar bin kez anlattı bu hikâyeyi,*

bin kez, aslan, aslan, adı, adı, adı... Aniden aklına geldiğinde umutsuzluğa yakalanmaya ramak kalmıştı. "Sör Damon Lannister!" diye bağırdı. "Gri Aslan! Artık Casterly Kayası'nın Lordu."

"Öyle," dedi uzun boylu adam hoş bir tavırla. "Ve yarınki müsabakalara katılacak." Elindeki parşömen tomarını salladı.

"On altı yıl önce Damon Lannister'ı atından düşürmeyi başaran önemsiz bir gezgin şövalyeyi nereden hatırlıyorsun?" dedi gümüş sakallı prens, kaşlarını çatarak.

"Düşmanlarım hakkında elimden geldiğince her şeyi öğrenmeye çalışıyorum."

"Neden bir gezgin şövalyeyle mızrak dövüştürdün ki?"

"Fırtına Sonu'ndaydı, dokuz yıl önce. Lord Baratheon torunlarından birinin doğumunu kutlamak üzere bir mızrak dövüşü tertip etmişti. Kura sonucu ilk rakibim olarak Sör Arlan çıktı karşıma. En nihayetinde onu atından düşürene dek dört mızrak kırdık."

"Yedi!" diye çıkıştı Dunk. "Ve bu Ejderha Kayası Prensi'ne karşıydı!" Laflar ağzından çıkar çıkmaz onları geri almak istedi. *Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın,* dediğini duyabiliyordu ihtiyarın.

"Öyleydi." Kırık burunlu prens hafifçe gülümsedi. "Hikâyeler anlatıldıkça büyür, biliyorum. İhtiyar efendin hakkında kötü bir fikre kapılma ama sadece dört mızraktı, korkarım ki."

Dunk salon karanlık olduğu için minnettardı; kulaklarının kıpkırmızı olduğunu biliyordu. "Lordum." *Hayır, bu da yanlış.* "Majesteleri." Dizlerinin üstüne çöküp başını eğdi. "Dediğiniz gibi, dört, benim niyetim... yani ben asla... ihtiyar, Sör Arlan yani, bir kale duvarı kadar kalın kafalı ve bir kağnı kadar yavaş olduğumu söylerdi."

"Ve dış görünüşe bakılırsa, o kağnıları çeken bir yaban öküzü kadar da güçlü," dedi Baelor Mızrakkıran. "Ziyanı yok, sör. Kalkın."

Dunk ayağa kalktı, başını aşağıda tutup tutmayacağını ya da prensin yüzüne bakmasına izin verilip verilmediğini merak etti. *Ejderha Kayası Prensi, Kral Eli ve Fatih Aegon'ın Demir Tahtı'nın varisi Baelor Targaryen ile konuşuyorum.* Bir gezgin şövalye böyle birine ne söyleyebilirdi ki? "O... ona atını ve zırhını geri verip fidye istememişsiniz diye hatırlıyorum," derken kekeledi. "İhti... Sör Arlan, bana sizde bir şövalyenin ruhu olduğunu ve Yedi Krallık'ın bir gün sizin ellerinizde güvende olacağını söyledi."

"Umarım ki buna daha yıllar vardır," dedi Prens Baelor.

"Hayır," dedi Dunk, dehşete kapılmıştı. Neredeyse, *kralın ölmesi gerektiği söylemiyorum,* diyecekti ki tam zamanında kendini durdurdu. "Özür dilerim, lordum. Majesteleri yani."

Geç de olsa gümüş sakallı tıknaz adamın Prens Baelor'a kardeşim diye hitap ettiğini anımsadı. *O da ejderhanın kanından, ben ne kadar da ka-*

fasızım! O, Kral Daeron'ın dört oğlundan en küçüğü Prens Maekar'dan başkası olamazdı. Prens Aerys kitapkurduydu, Prens Rhaegel ise dengesiz, uysal ve sağlıksızdı. İkisinin de bir turnuvaya katılmak için diyarın yarısını kat etmeleri muhtemel değildi ancak Maekar'ın sonsuza dek abisinin gölgesinde durmasına rağmen kendi başına cesareti su götürmez bir savaşçı olduğu söyleniyordu.

"Müsabakalara girmek istiyorsun, öyle mi?" diye sordu Prens Baelor. "Bu karar oyun teşrifatçısına aittir ancak sizi reddetmek için bir neden göremiyorum."

Kâhya başını eğdi. "Baş üstüne, lordum."

Dunk teşekkürlerini sunmaya çalıştı ama Prens Maekar onu böldü. "Anlaşıldı, sör, minnettarsınız. Artık yolunuza gidebilirsiniz."

"Soylu kardeşimi affedin, sör," dedi Prens Baelor. "Oğullarından ikisi buraya gelirken yoldan saptı ve onlar adına korkuyor."

"Bahar yağmurları birçok akarsuyun taşmasına sebep oldu," dedi Dunk. "Belki prensler gecikmişlerdir sadece."

"Buraya gezgin şövalyenin birine akıl danışmak için gelmedim," dedi Prens Maekar kardeşine.

"Gidebilirsiniz, sör," dedi Prens Baelor kaba olmayan bir şekilde Dunk'a.

"Emredersiniz, lordum." Başıyla selam verip arkasını döndü.

Ama oradan ayrılamadan önce prens arkasından seslendi. "Sör. Bir şey daha var. Sör Arlan'ın kanından değilsiniz, değil mi?"

"Evet, lordum. Yani, hayır. Değilim."

Prens, Dunk'ın taşıdığı hırpalanmış kalkanına ve üzerindeki kanatlı kadehe başıyla işaret etti. "Kanunlara göre, sadece öz oğlu bir şövalyenin armasını devralma hakkına sahiptir. Yeni bir nişan bulmalısın, sör, kendine ait bir mührün olmalı."

"Bulacağım," dedi Dunk. "Tekrar teşekkür ederim, Majesteleri. Cesurca savaşacağım, göreceksiniz." *Baelor Mızrakkıran kadar cesur,* derdi ihtiyar sık sık.

* * *

Şarapçılar ve sosisçiler hızlı bir ticaret içerisindeydi, fahişeler de tezgâhlar ve çadırlar arasında yüzsüzce yürüyordu. Bazıları gayet güzeldi, bilhassa da kızıl saçlı bir kız. Dunk kızın göğüslerine, geçip giderken o gevşek iç gömleği içerisinde salınışlarına bakmaktan gözlerini alamadı. Kesesindeki gümüşü düşündü. *İstesem ona sahip olurum. Paralarımı avuçlamak hoşuna giderdi; eğer istesem onu kampa geri götürüp bütün gece sahip olurum.* Bir kadınla hiç yatmamıştı ve tüm bildiği de ilk mücadelede ölüp kalabileceğiydi. Turnuvalar tehlikeli olabilirdi... ama fahişeler de tehlikeli olabilirdi, ihtiyar bu konuda onu uyarmıştı. *Uyurken beni soyabilir, ondan sonra ne yaparım?* Kızıl saçlı kız ona omzunun üzerinden bakınca Dunk başını iki yana sallayıp yürüyerek uzaklaştı.

Yumurta'yı kukla gösterisinde buldu, bağdaş kurup yere oturmuştu ve pelerininin kapüşonunu kelliğini gizlemek için gözüne kadar çekmişti. Çocuk kaleye girmekten korkuyordu ki bunu oğlanın utangaçlık ve çekingenliğine yormuştu. *Büyük prensleri geçtim, lordlar ve leydilerle de haşır neşir olmaya layık olduğunu düşünmüyor.* Küçükken kendisi de aynı durumdaydı. Bit Çukuru'nun ötesindeki dünya heyecan verici olduğu kadar korkutucu görünüyordu. *Yumurta'nın zamana ihtiyacı var, hepsi bu.* Şimdilik, delikanlıya birkaç bakır verip tezgâhlar arasında gezinmesine ve eğlenmesine izin vermek, onu gönülsüzce kaleye sürüklemekten daha merhametliceydi sanki.

Bu sabah kuklacılar Florian ve Jonquil'in hikâyesini oynatıyorlardı. Şişman Dorne'lu kadın Florian'ı rengârenk zırhıyla hareket ettirirken, uzun

boylu kız da Jonquil'in iplerini tutuyordu. "Sen şövalye değilsin," diyordu kuklanın ağzı yukarı ve aşağı hareket ederken. "Seni tanıyorum. Sen Ahmak Florian'sın."

"Öyleyim, leydim," diye yanıtladı diğer kukla diz çökerek. "Şimdiye dek yaşamış en büyük ahmağım, ayrıca en büyük şövalye."

"Bir ahmak *ve* bir şövalye mi?" dedi Jonquil. "Hiç böyle bir şey duymadım."

"Tatlı leydi," dedi Florian. "Tüm erkekler aptaldır ve söz konusu olan kadınlarsa, tüm erkekler birer şövalyedir."

Finalinde hareketli bir kılıç dövüşüyle güzelce boyanmış bir devin olduğu, hem üzücü hem de tatlı, çok güzel bir gösteriydi. Gösteri bitince şişman kadın para toplamak üzere kalabalığın arasına girdi, kız da kuklaları ortalıktan kaldırdı.

Dunk, Yumurta'yı da yanına alarak kıza doğru gitti.

"Lordum?" dedi kız yandan bir bakış ve ufak bir gülümsemeyle. Dunk'tan bir kafa boyu kısaydı ama gördüğü diğer kızlardan daha uzundu.

"Güzeldi," diye haykırdı Yumurta. "Jonquil'i, ejderhayı ve geri kalan hepsini hareket ettirme şeklini çok sevdim. Geçen yıl bir kukla gösterisi izlemiştim ama hepsi savsak savsak hareket ediyordu. Seninki çok daha düzgün."

"Teşekkür ederim," dedi çocuğa nazikçe.

Dunk, "Figürleriniz de iyi oyulmuş. Özellikle de ejderha. Korkunç bir canavar. Onları kendin mi yapıyorsun?" diye sordu.

Başını salladı. "Oyma işini amcam yapıyor. Boyamayı ben yaptım."

"Benim için bir şey çizebilir misin? Ödeyecek param var." Kalkanı omzundan indirip ona göstermek için çevirdi. "Kadehin üzerine bir şey çizilmesi gerek."

Kız kalkana, sonra da Dunk'a baktı. "Ne çizilmesini istersin?"

Dunk bunu düşünmemişti. İhtiyarın kanatlı kadehi olmayacaksa, ne olacaktı? Kafasının içi bomboştu. *Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın.* "Ben... emin değilim." Kulaklarının giderek kızardığını fark etti. "Benim koca bir ahmak olduğumu düşünüyorsundur."

Kız gülümsedi. "Bütün erkekler ahmaktır ve bütün erkekler şövalyedir."

"Hangi renk boyan var?" diye sordu, bunun bir fikir vereceğini umarak.

"İstediğin rengi yapmak için boyaları karıştırabilirim."

İhtiyarın kahverengisi Dunk'a her zaman sıkıcı gelmişti. "Arka plan günbatımının rengi olmalı," dedi aniden. "İhtiyar günbatımını severdi. Ve nişan da..."

"Karaağaç," dedi Yumurta. "Kahverengi bir gövdesi ve yeşil dalları olan, su birikintisinin oradaki gibi büyük bir karaağaç."

"Evet," dedi Dunk. "Bu iş görür. Karaağaç... ama üzerinde kayan bir de yıldız olsun. Bunu yapabilir misin?"

Kız başını salladı. "Bana kalkanı ver. Bu gece boyarım ve yarın sana teslim ederim."

Dunk kalkanı verdi. "Bana Sör Uzun Duncan derler."

"Ben de Tanselle," diye güldü kız. "Çok Uzun Tanselle, derdi çocuklar bana."

"Çok uzun değilsin," dedi Dunk, düşünmeden konuşmuştu. "Ama boyun tam da..." Ne söylemek üzere olduğunu fark edip cayır cayır kızardı.

"Boyum tam da ne?" dedi Tanselle, kafasını merakla salladı.

"Kuklalara uygun," diyerek lafını tamamladı saçma biçimde.

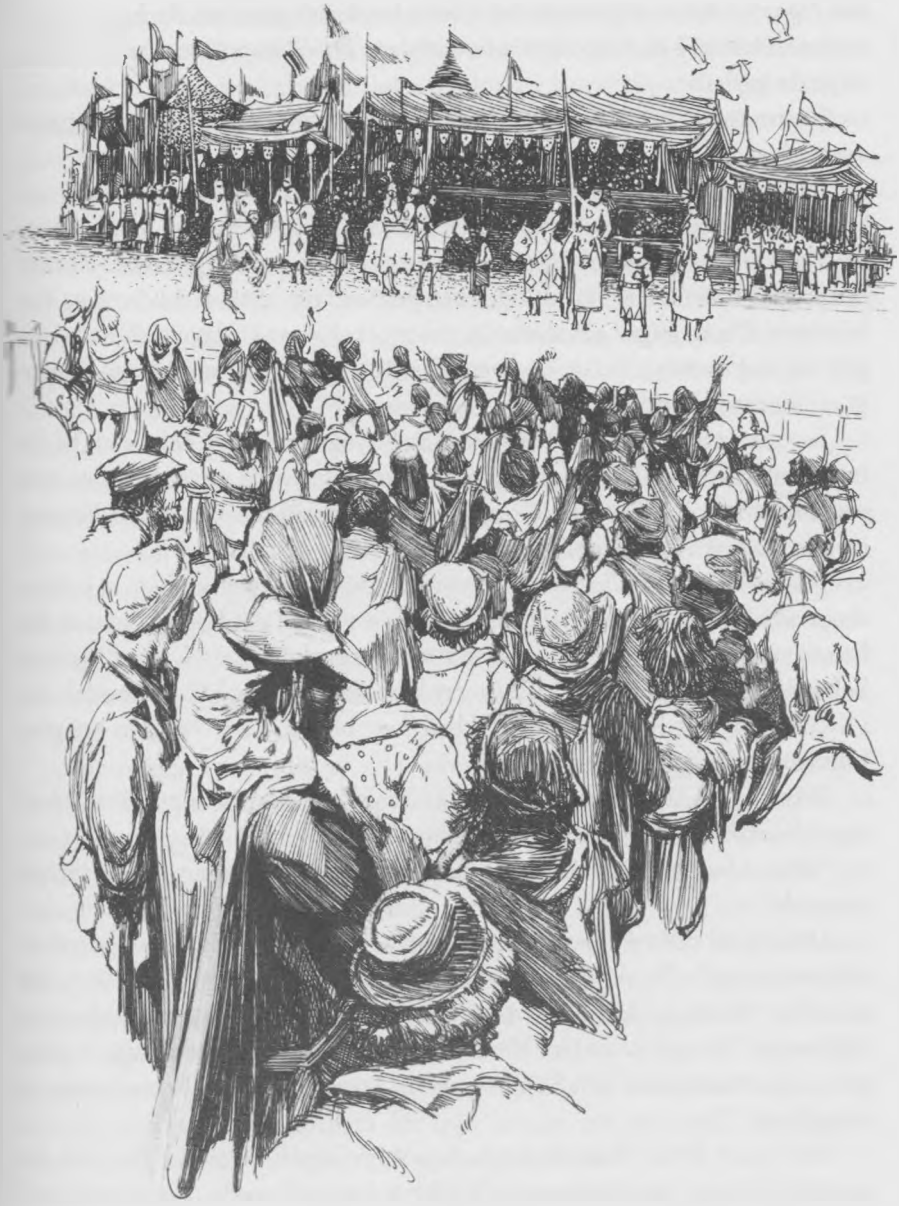

Turnuvanın ilk günü şafak söktüğünde ortalık aydınlık ve berraktı. Dunk kaz yumurtası, kızarmış ekmek ve domuz pastırmasıyla kahvaltı yapabilmeleri için bir torba yiyecek satın aldı, ancak yemek pişirildiğinde iştahı olmadığını fark etti. Bugün at binmeyeceğini bilse bile karnının bir kaya kadar sert olduğunu hissediyordu. İlk müsabaka hakkı, soylu veya daha şöhretli şövalyelerin yani lordların, onların oğullarının ve diğer turnuvaların şampiyonlarının olurdu.

Yumurta, kahvaltıları boyunca gevezelik etti, bir o adamdan, bir bu adamdan söz edip turnuvada nasıl bir iş çıkarabileceklerinden bahsetti. *Yedi Krallık'taki her iyi şövalyeyi bildiğini söylediğinde benimle alay etmiyormuş,* diye düşündü Dunk pişman pişman. Bir deri bir kemik, yetim bir çocuğun sözlerini dikkatli bir şekilde dinlemeyi mahcup edici buluyordu ancak bu adamlardan biriyle yarışta karşı karşıya gelecekse, Yumurta'nın bilgisi işine yarayabilirdi.

Çayır, daha iyi bir görüş alanına sahip olmak için birbirlerini dirsekleyerek ilerlemeye çalışan, hareket hâlinde bir kitleden ibaretti. Dunk en az diğerleri kadar iyi dirsek atabilirdi ve pek çoğundan daha iriydi. Gıdım gıdım çitin altı metre uzağındaki bir yükseltiye doğru yanaştı. Yumurta görebildiği tek şeyin bir sürü kıç olduğunu söylediğinde Dunk çocuğu omuzlarına aldı.

Meydan boyunca uzanan locaları soylu lordlar ve leydiler, yerli birkaç zengin ve o gün müsabakalara katılmamaya karar vermiş yirmi kadar şövalye doldurmuştu. Dunk bakınca Prens Maekar'ın varlığına dair bir iz göremedi ancak Lord Ashford'un yanında duran Prens Baelor'ı tanıdı. Güneş ışığı, pelerininin asıldığı omuz çengelleri ile şakaklarındaki ince ve ufak taçtan yansıyarak altın renkler saçıyordu ama bunları kenara koyar-

sak diğer lordların çoğundan daha basit kıyafetler giymişti. *Açıkçası o koyu renk saçlarla pek de Targaryen'a benzemiyor.* Dunk bunun aynısını Yumurta'ya da söyledi.

"Annesine çektiği söyleniyor," diye hatırlattı çocuk. "Dorne'lu bir prensesti o."

Beş şampiyon, yarış alanlarının kuzey ucundaki çadırlarını, nehir arkalarında kalacak biçimde kurmuştu. En küçük ikisi turuncu renkteydi ve kapılarının dışına asılan kalkanlar beyaz güneş ve şeritle bezeliydi. Bunlar, güzel genç kızın erkek kardeşleri, Lord Ashford'un oğulları Androw ve Robert'ındı. Dunk, diğer şövalyelerin onların kahramanlıklarından bahsettiğini hiç duymamıştı, bu da muhtemelen ilk olarak onların mağlup düşeceği anlamına geliyordu.

Turuncu çadırların yanında çok daha büyük, koyu yeşil boyalı bir başka çadır duruyordu. Yüksek Bahçe'nin altın gülü üzerinde salınıyordu ve aynı arma kapının dışındaki büyük yeşil kalkanın üzerine de işlenmişti. Yumurta, "Bu Yüksek Bahçe Lordu Leo Tyrell," dedi.

"Bunu biliyordum," dedi Dunk sinirli sinirli. "İhtiyar ve ben, sen daha doğmadan önce Yüksek Bahçe'de hizmet ettik." O yılı hemen hemen hiç hatırlamıyordu ancak Sör Arlan sık sık namı diğer Leo Uzundiken'den bahsederdi; saçındaki tüm gümüşi renklere karşın eşsiz bir atlı mızrak dövüşçüsüydü. "Çadırın yanındaki Lord Leo olmalı, yeşil ve altın rengine bürünmüş, ince, gri sakalı olan."

"Evet," dedi Yumurta. "Onu bir kez Kral Toprakları'nda gördüm. Meydan okumak isteyeceğiniz biri değil, sör."

"Evlat, kime meydan okuyup okumayacağıma dair senin fikrine ihtiyacım yok."

Dördüncü çadır ise kırmızı beyaz, elmas biçimindeki kumaş parçalardan yapılmaydı. Dunk bu renklere aşina değildi fakat Yumurta onların Sör Humfrey Hardyng adında Arryn Vadisi'nden bir şövalyeye ait olduğunu söylemişti. "Geçen yıl Bakire Havuzu'nda mühim bir yakın dövüşten galip çıktı, sör, Duskendale'den Sör Donnel ile Arryn Lordu ve Royce Lordu'nu alaşağı etti."

Son çadır Prens Valarr'ınkiydi. Siyah ipektendi ve sivri uçlu kızıl bir sancak da uzun kırmızı alevler gibi çatısından sarkıyordu. Ayaklıktaki kalkan parlak siyahtı ve Targaryen Hanesi'nin üç başlı ejderhasıyla süslenmişti. Kral Muhafızları'ndan bir şövalye de yanında duruyordu, parlayan beyaz zırhı çadır bezinin siyahına karşı keskin bir tezat yaratıyordu. Onu orada gören Dunk, meydan okuyanlardan herhangi birinin ejderha kalkanına dokunmaya cesaret edip etmeyeceğine dair kafa yordu. Ne de olsa Valarr kralın torunu ve Baelor Mızrakkıran'ın oğluydu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Boynuzlar rakipleri çağırmak için üflen-

diğinde, genç kızın şampiyonlarının beşi de onu korumak için ortaya çıktı. Dunk, meydan okuyanlar alanın güney ucunda tek tek göründüklerinde kalabalıkta yaşanan heyecan dolu uğultuları duyabiliyordu. Çığırtkanlar sırayla her şövalyenin adını haykırdı. Lord Ashford, Prens Baelor ve güzel genç kızı selamlamak adına mızraklarını havaya kaldırıp indirmek için locanın önünde durdular, ardından da rakiplerini seçmek üzere alanın kuzey ucunda çember olup toplandılar. Casterly Kayası'nın Gri Aslan'ı, Lord Tyrell'in kalkanına vururken, altın saçlı varisi Sör Tybolt Lannister da Lord Ashford'un en büyük oğluna meydan okudu. Nehirova'dan Lord Tully elmas desenli Sör Humfrey Hardyng'in kalkanına dokundu, Sör Abelar Hightower, Valarr'ınkine vurdu ve küçük Ashford'a da Gülen Fırtına diye bilinen şövalye Sör Lyonel Baratheon tarafından meydan okundu.

Meydan okuyanlar, rakiplerini beklemek için alanın güney ucuna geri döndüler: Kalkanında etrafı alevle çevrili taş bir gözetleme kulesi olan, gümüş ve duman renkleriyle sarmalanmış Sör Abelar; Casterly Kayası'nın altın aslanını taşıyan kırmızılar içinde iki Lannister; göğsü ve kalkanında siyah bir geyik, miğferinin tepesinde de demir boynuzlar olan zerbaf içerisinde parlayan Gülen Fırtına; her iki omzunda gümüş bir alabalıkla tutturulmuş, mavi ve kırmızı renkte çizgili bir pelerin takan Lord Tully. On iki metrelik mızraklarını gökyüzüne doğru kaldırdılar, tozlu rüzgâr sancakları çekiştiriyordu.

Alanın kuzey ucunda, yaverler şampiyonların bineceği parlak zırhlarla donatılmış savaş atlarını tutuyordu. Miğferlerini taktılar, düşmanlarına denk bir ihtişamla mızrak ve kalkanlarını kuşandılar: Ashfordların dalgalanan turuncu ipekleri, Sör Humfrey'nin kırmızı-beyaz elmasları, altın gül desenli yeşil satenden süslü koşum takımlarıyla beyaz savaş atının üzerindeki Lord Leo ve tabii ki Valarr Targaryen. Genç Prens'in atı gece kadar karaydı ve zırhının, mızrağının, kalkanının ve koşum takımlarının rengiyle uyumluydu. Miğferinin üstünde pırıl pırıl üç başlı bir ejderha vardı, kanatları açıktı, parlak bir kırmızı renkle sırlanmıştı; bu figürün aynısı, kalkanının parlak siyah yüzeyine çizilmişti. Müdafaa edenlerin her birinin koluna düğümlenmiş turuncu bir ipek kumaş parçası vardı, güzel genç kızın onları onurlandırdığının bir göstergesiydi bu.

Şampiyonlar yerini aldıkça Ashford Çayırı sükûnete gömüldü. Sonra bir boynuz sesi duyuldu ve sükûnet bir anda hengâmeye dönüştü. On çift yaldızlı mahmuz, on büyük savaş atının yanına doğru ilerledi, yüzlerce kişi çığlık atmaya ve bağırmaya başladı, kırk nallı toynak yerleri dövüp çimleri parçaladı, on mızrak kaldırılıp sabitlendi, alan âdeta sarsılıyordu, şampiyonlarla meydan okuyanlar tahta ve çeliğin kuvvetli çarpışmasında bir araya geldi. Saniyeler içinde biniciler birbirlerine ilk saldırıyı yapmışlardı bile ve başka bir taarruz için turluyorlardı. Lord Tully eyerinde sarsıldı ama

yerinde kalmayı başardı. Halk, bütün mızrakların kırıldığını fark ettiğinde, durumdan hoşnut büyük bir kükreme duyuldu. Turnuvanın başarısı için muhteşem bir alametti bu, ayrıca rakiplerin becerisinin de bir kanıtıydı.

Yaverler, kenara attıkları kırık mızrakların yerine mızrakçılara yenilerini verdi ve bir kez daha mahmuzlar sertçe vuruldu. Dunk toprağın tabanlarının altında titrediğini hissedebiliyordu. Omuzlarının üstündeki Yumurta mutlulukla bağırıp kollarını çırptı. Genç Prens onlara en yakından geçen atlıydı. Dunk, prensin siyah mızrağının ucunun rakibinin kalkanındaki gözetleme kulesine hafifçe dokunduğunu gördüğü sırada Sör Abelar'ın mızrağı ise Valarr'ın göğüs zırhında paramparça oldu. Gümüş ve duman rengi koşumlar içindeki gri aygır, çarpmanın etkisiyle sarsıldı ve Sör Abelar Hightower üzengi demirlerinden havalanıp şiddetle yere çarptı.

Lord Tully de Sör Humfrey tarafından attan düşürüldü ancak hemen ayağa fırladı ve uzun kılıcını çekti, buna karşılık Sör Humfrey de –kırılmamış– mızrağını bırakıp savaşa ayakları üzerinde devam etmek için atından indi. Sör Abelar güçten düşmüş hâldeydi. Yaveri koşup geldi, miğferini gevşetip yardım istedi, iki hizmetkâr allak bullak olmuş şövalyeyi kollarından tutarak kaldırdı ve çadırına giderken ona yardım etti. Yarış alanının bir başka yerinde ise halen atlarının üzerinde duran altı şövalye üçüncü taarruzlarına başlıyordu. Pek çok mızrak yine paramparça oldu ve bu kez Lord Leo Tyrell öylesine ustalıkla nişan aldı ki Gri Aslan'ın miğferini nizami biçimde başından söktü. Yüzü korumasız kalan Casterly Kayası Lordu, selamlamak amacıyla elini havaya kaldırıp atından indi ve müsabakadan geri çekildi. Tıpkı mızrakta olduğu gibi kılıçta da hünerlerini gözler önüne seren Sör Humfrey, Lord Tully'yi mağlup etmişti.

Tybolt Lannister ile Androw Ashford, Sör Androw'un en nihayetinde aynı anda kalkanını yitirmesi, atından düşmesi ve tamamıyla yarışmayı kaybetmesinden önce üç kez daha birbirlerine karşı at sürdüler. Küçük olan Ashford daha fazla direnmeyi başardı, Gülen Fırtına Sör Lyonel Baratheon'a karşı dokuz mızrak kırdı. Hem şampiyon hem de ona meydan okuyan şövalye onuncu turda eyerden düştü ancak savaşa devam etmek üzere ayağa kalktı; bu kez kılıca karşı gürzle. Nihayet hırpalanmış Sör Robert Ashford mağlubiyeti kabul etti ancak locada oturan babasının yüzünde hüzün emaresi yoktu. Lord Ashford'un her iki oğlu da şampiyonluk rütbelerini kaybetmişti, buna şüphe yoktu fakat Yedi Krallık'ın en iyi şövalyelerinden ikisine karşı asil bir mücadele verip alınları açık mağlup olmuşlardı.

Ben daha da iyisini yapmalıyım, diye düşündü Dunk galip ile mağlubun birbirlerine sarılıp beraber yürüyerek alandan ayrılmaya başladıkları sırada. *İyi bir dövüş çıkarıp karşılığında mağlup düşmek işime yaramaz. En azından ilk yarışı kazanmam gerek yoksa her şeyi kaybederim.*

Artık Sör Tybolt Lannister ile Gülen Fırtına, mağlup ettikleri kişilerin yerlerine geçip şampiyonlar arasında yerlerini alacaktı. Şimdiden turuncu çadırlar sökülmeye başlanmıştı. Birkaç adım ötede Genç Prens, büyük siyah çadırının önünde taşınabilir sandalyesine müsterih biçimde oturmuştu. Miğferi başında değildi. Saçları babasınınki gibi siyahtı fakat onunkilerde önden arkaya bir tutam gümüşi saç mevcuttu. Hizmetkârlardan biri ona gümüş bir kadeh getirdi, o da bir yudum aldı. *Kafası çalışıyorsa sudur,* dedi Dunk içinden, *yok, aklı basmıyorsa şaraptır.* Dunk merak etmeden duramadı: Valarr'ın damarlarında babasının yiğitliği mi dolaşıyordu, yoksa en zayıf rakiple mi karşılaşmıştı?

Trompetlerin tantanası yarışa üç yeni rakibin girdiğini açıkladı. Çığırtkanlar onların isimlerini haykırdı. "*Hudutlar Lordu, Caron Hanesi'nden Sör Pearse.*" Kalkanı üzerinde gümüş bir arp vardı fakat paltosu bülbüllerle bezeliydi. "*Denizgözcüsü'ndeki Mallister Hanesi'nden Sör Joseth.*" Sör Joseth kanatlı bir miğferle salınıyordu; kalkanında gümüş bir kartal çivit rengi gökyüzünde uçuyordu. "*Gazap Burnu'ndaki Taşmiğfer Lordu, Swann Hanesi'nden Sör Gawen.*" Biri siyah ve biri beyaz olan bir çift kuğu kollarında öfkeyle savaşıyordu. Lord Gawen'ın üzerinde zırhı, pelerini ve atının zırhından tutun da kınının şeritleri ve mızrağına kadar siyah ve beyaz bir renk cümbüşü vardı.

Arpçı, şarkıcı ve şöhretli bir şövalye olan Lord Caron, mızrağının ucuyla Lord Tyrell'in gülüne dokundu. Sör Joseth, Sör Humfrey Hardyng'in elmaslarına vurdu. Ve siyah beyaz şövalye Lord Gawen Swann, beyaz muhafızlı kara prense meydan okudu. Dunk çenesini ovuşturdu. Lord Gawen ihtiyardan da ihtiyardı ve ihtiyar ölmüştü. "Yumurta, bu rakiplerden en az tehlikeli olan kim?" diye sordu omuzlarındaki çocuğa, bu şövalyeler hakkında çok şey biliyor gibiydi.

"Lord Gawen," dedi çocuk bir kerede. "Valarr'ın rakibi."

"*Prens* Valarr," diye düzeltti. "Bir yaver kibar konuşmalı, evlat."

Üç şampiyon atlarına binerken üç rakip de yerlerini aldı. İnsanlar etraflarında bahse tutuşuyordu ve seçtikleri kişiyi yüreklendiriyorlardı ancak Dunk sadece prensi göz hapsine almıştı. İlk geçişte Lord Gawen'ın kalkanına geliş açısıyla bir darbe indirdi, mızrağın köreltilmiş noktası tıpkı Sör Abelar Hightower ile olduğu gibi kenara kaydı ancak bu sefer diğer yöne savruldu, yani boş havaya. Lord Gawen'ın kendi mızrağı prensin göğsünde kırıldı ve Valarr eyerinde yerini sağlamlaştırmadan önce bir anlığına düşecek gibi göründü.

Yarışların ikinci turunda, Valarr mızrağını sola salladı, düşmanının göğsünü hedef almıştı ancak onun yerine omzuna vurdu. Buna rağmen, darbe ihtiyar şövalyenin mızrağını kaybetmesi için yeterliydi. Bir kolu dengeyi sağlamak adına sallandı ama Lord Gawen düştü. Genç Prens eyerinden atlayıp kılıcını çekti fakat yenik adam eliyle dur işareti yaptı ve siperliğini kaldırdı. "Teslim oluyorum, Majesteleri," diye seslendi. "İyi dövüştü." Locadaki lordlar onu tekrarladı ve "*İyi dövüştü! İyi dövüştü!*" diye bağırdılar, o sırada Valarr kır saçlı lorda yardım etmek üzere diz çöktü.

"İkisi de iyi dövüşmediler ki," diye şikâyet etti Yumurta.

"Sessiz ol, olmayacaksan seni kampa geri gönderirim."

Daha uzakta, Sör Joseth Mallister bilinci kapalı hâlde alandan taşınırken, arp lordu ile gül lordu, körleşmiş savaş baltalarıyla birbirlerine şiddetle saldırıp kükreyen kalabalığı zevkten dört köşe ediyordu. Dunk, Valarr Targaryen'a öylesine odaklanmıştı ki onları doğru düzgün görmüyordu. *İyi bir şövalye ama bundan daha fazlası değil,* diye düşünürken buldu kendini. *Ona karşı bir şansım var. Eğer tanrılar tarafımda olursa onu atından bile indirebilirim ve bir kez ayakta dövüşmeye başladık mı cüssemle kuvvetim fark yaratır.*

"Hakla onu!" diğer neşeyle bağırdı Yumurta, heyecanla Dunk'ın omuzlarında kıpırdanırken. "Hakla onu! Vur ona! Evet! Tam orada, *işte orada!*" Tezahürat yaptığı Lord Caron gibi görünüyordu. Arpçı şimdi farklı tarz bir

müzik çalıyordu, çelik üzerine çarpan çelik çınladıkça Lord Leo'yu geri geri itiyordu. Kalabalık şövalyeler arasında neredeyse eşit bölünmüştü, böylece tezahüratlar ve küfürler sabah havasında özgürce birbirine karıştı. Lord Pearse'ın baltası, Lord Leo'nun altın gülünün yapraklarını birer birer koparırken kıymıklar ve boyalar havada uçuşuyordu, ta ki kalkan nihayet dağılana ve parçalanana dek. Ama tam da bu sırada, baltanın ucu bir anlığına tahtaya saplandı... ve Lord Leo kendi baltasıyla rakibinin silahının sapını parçaladı, kırdığı yer elinden en fazla bir karış uzaktaydı. Kırık kalkanını bir kenara atıp aniden saldırıya geçen oydu artık. Kısa bir süre içinde arpçı şövalye diz çökmüş, teslimiyetini şakıyordu.

Sabahın geri kalanı ve öğlenin büyük kısmı da benzer şekilde devam etti, meydan okuyanlar ikişer üçer ve bazen de beşer kişi olarak alanda yerini aldı. Trompetler üflendi, çığırtkanlar isimleri ilan etti, savaş atları ileri sürüldü, kalabalık tezahüratta bulundu, mızraklar dal gibi kırıldı ve kılıçlar ise miğferlerle zırhlar üzerinde çınladı. Hem halk hem de soylular hemfikirdi; muhteşem bir mızrak dövüşü günüydü bugün. Sör Humfrey Hardyng ile kalkanında üç adet arı kovanı bulunan, sarı ve siyah çizgili kıyafetlere bürünmüş cesur bir genç şövalye olan Sör Humfrey Beesbury'nin yaptıkları destansı dövüşte en az bir deste mızrak parçalandı ki çok geçmeden yerel halk bu dövüşe Humfrey Muharebesi demeye başladı. Sör Tybolt Lannister, Sör Jon Penrose tarafından atından düşürüldü ve düştüğünde kılıcını kırdı ancak buna karşılık sadece kalkanla savaşıp mücadeleyi kazandı ve şampiyonluğunu korudu. Kır saçlı ve kırçıl sakallı ihtiyar bir

şövalye olan tek gözlü Sör Robyn Rhysling, ilk turda Lord Leo'nun mızrağının karşısında miğferini yitirse de teslim olmayı reddetti. Üç kez daha birbirlerine doğru ilerlediler, rüzgâr Sör Robyn'in saçlarını kırbaçlarken kırık mızrak parçaları da tahtadan bıçaklarmışçasına korumasız yüzüne doğru uçuştu ama asıl Dunk, Yumurta ona Sör Robyn'in bir gözünü beş yıl kadar önce kırık bir mızraktan seken bir kıymık dolayısıyla kaybettiğini söylediğinde daha büyük bir şaşkınlığa kapıldı. Leo Tyrell, Sör Robyn'in korunmasız başına başka bir mızrak daha hedeflemeyecek kadar şövalye ruhluydu fakat öyle olsa da Rhysling'in inatçı cesareti (yoksa aptallığı mı demeli?) Dunk'ı hayrete düşürdü. Sonunda Yüksek Bahçe Lordu, Sör Robyn'in tam kalbinin üzerine, göğüs zırhına sağlam bir darbe indirdi ve onu yanlamasına yere düşürdü.

Sör Lyonel Baratheon da dikkate değer birkaç müsabakaya çıktı. Daha zayıf rakiplere karşı, kalkanına dokundukları anda genellikle kahkahalara boğulur ve atına binip taarruz ederken ya da rakiplerine vurup üzengilerinden düşürürken de istisnasız gülerdi. Eğer rakiplerinin miğferlerinde herhangi tür bir sorguç olursa da Sör Lyonel onu kırıp kalabalığa fırlatırdı. Sorguçlar süslü şeylerdi, oyulmuş ahşap veya şekil verilmiş deriden yapılırlardı ve bazen de yaldızlı, sırlı ya da saf gümüşle işlenmiş olurlardı. Bu yüzden dövüştüğü kişiler onun bu alışkanlığından hoşlanmazdı ancak bu hareketi, onu halkın sevgilisi yapmıştı.

Çok geçmeden, sadece sorguçsuz adamlar onu seçmeye başladı. Sör Lyonel güldüğü kadar sık ve gürültüyle rakiplerini devirmiş olsa da Dunk, günün payesini her biri zorlu şövalyeler olan on dört rakibi alt etmiş Sör Humfrey Hardyng'in alması gerektiğini düşündü.

Bu sırada Genç Prens, siyah çadırının dışında oturmuş, gümüş kadehinden bir şeyler içip zaman zaman atına binmek ve başka bir vasat rakibin hakkından gelmek için ayağa kalkıyordu. Dokuz zafer kazanmıştı ama Dunk'a göre hepsinin içi boştu. *İhtiyarları, hödük yaverleri ve birkaç tane de doğuştan soylu ama dövüşte soysuz lordu yendi. Gerçekten tehlikeli olan adamlar sanki onu görmüyorlarmış gibi kalkanını es geçiyorlar.*

Günün sonuna doğru, pirinç tören trompetleri yeni bir rakibin yarışlara girdiğini duyurdu. Altındaki kızıl savaş atının siyah zırhı sarı, kırmızı ve turuncu renkleri ortaya çıkarmak adına yırtmaçlanmıştı. Selamını vermek üzere locaya yaklaşırken, Dunk kaldırılmış siperliğin altındaki suratı gördü ve Lord Ashford'un ahırlarında tanıştığı prensi tanıdı.

Yumurta'nın bacakları Dunk'ın boynunda gerginleşti. "Yapma şunu," dedi Dunk bacakları ayırıp. "Beni boğmak mı istiyorsun?"

"Prens Aerion Parlakalev," diye bağırdı çığırtkan. "Kral Toprakları'ndaki Kızıl Kale'den, Targaryen Hanesi'nden Yaz Kalesi Prensi Maekar'ın oğlu; İsminin ikincisi, Andalların, Rhoynar'ın ve İlk İnsanlar'ın Kralı İyi Daeron'ın torunu ve de Yedi Krallık'ın Lordu."

Aerion kalkanında üç başlı ejderha taşıyordu ancak Valarr'ınkinden çok daha canlı renklerle işlenmişti; bir baş turuncu, biri sarı, biri de kırmızıydı ve püskürttükleri alevler altın varaklarla ışıl ışıldı. Cüppesi, birbirine dikilmiş dumanla ateşten bir girdaptı âdeta ve kararmış miğferi de kırmızı sırlı alevlerinden müteşekkil bir sorguçla yukarı doğru uzuyordu.

Mızrağını Prens Baelor'un karşısında indirmek üzere durakladıktan sonra –öylesine kısa bir duraklamaydı ki bu sanki göstermelik yapılmıştı– Lord Leo'nun çadırını ve Gülen Fırtına'nınkini geçerek alanın kuzey ucuna dörtnala at sürdü ve ancak Prens Valarr'ın çadırına yaklaştığı zaman yavaşladı. Genç Prens ayağa kalktı ve kalkanının yanında sert bir şekilde durdu, bir anlığına Dunk, Aerion'ın ona vurmak istediğinden emindi... ama sonrasında gülüp tırıs ilerleyerek geçti ve Sör Humfrey Hardyng'in elmaslarının üzerine sertçe vurdu. "Dışarı çık, dışarı çık, küçük şövalye," diye seslendi gür ve berrak bir sesle. "Ejderhayla yüzleşme vaktin geldi."

Sör Humfrey, savaş atı getirilirken başını rakibine sert bir şekilde eğdi, sonrasında atına bindiği, miğferini taktığı ve mızrağıyla kalkanını kuşandığı sırada onu görmezden geldi. İki şövalye yerlerini alırken seyirciler sessizleşti. Dunk, Prens Aerion siperliğini indirdiğinde *çınn* sesini duydu. Boruya üflendi.

Sör Humfrey yavaşça başlayıp hızını artırıyordu ancak rakibi iki ayağıyla birden kızıl savaş atını mahmuzladı; gücünü sakınmıyordu. Yumurta'nın bacakları tekrar gerildi. "*Öldür onu!*" diye bağırdı aniden. "*Öldür, tam orada, öldür, öldür, öldür!*" Dunk şövalyelerden hangisine bağırdığından emin değildi.

Prens Aerion'ın altın uçlu ve kırmızı, turuncu, sarı çizgilerle boyanmış mızrağı engellerin üzerinden savruldu. *Aşağıdan, çok aşağıdan,* diye içinden geçirdi Dunk gördüğü anda. *Biniciyi ıskalayacak ve Sör Humfrey'nin atına vuracak, kaldırması lazım.* Ardından yükselen bir korku ile Aerion'ın böyle bir şeye hiç niyeti olmadığından şüphelenmeye başladı. *Bunu yapmaya niyetli olamaz...*

Son anda Sör Humfrey'nin aygırı yaklaşan sivri uçtan uzaklaştı, gözleri dehşet içinde yuvalarından uğradı ama artık çok geçti. Aerion'ın mızrağı, hayvanın göğüs kemiğini koruyan zırhın hemen üstünden girdi ve parlak kan damlalarıyla boynunun arkasını yararak çıktı. Çığlık atan at yan tarafa çarptı ve düşerken tahta engelleri parçalara ayırdı. Sör Humfrey sıçrayıp kendini kurtarmaya çalıştı ama bir ayağı üzengi demirine sıkıştı ve paramparça olmuş engelle düşen at arasında sıkışan bacağının kırılmasıyla koyuverdiği çığlık duyuldu.

Tüm Ashford Çayırı çığlık çığlığaydı. İnsanlar Sör Humfrey'yi kurtarmak için alana koştular ancak acı içinde can çekişen aygır, yaklaştıklarında onları çifteledi. Aerion, yarış alanının sonuna kadar kıyımın etrafında kaygısızca ilerledi, sonrasında atını döndürüp dörtnala geri geldi. O da bağırıyordu fakat Dunk can çekişen atın, insanınkileri andıran çığlıklarından dolayı söylediklerini duyamıyordu. Eyerden atlayan Aerion kılıcını çekti ve düşmüş rakibinin üzerine doğru ilerledi. Kendi yaverleri ile Sör Humfrey'ninkilerden biri onu tutmak zorunda kaldı. Yumurta, Dunk'ın omuzlarında kıpırdandı. "İndir beni," dedi çocuk. "Zavallı at, *indir beni.*"

Dunk'ın midesi bulanmıştı. *Böyle bir kaderle Gökgürültüsü yüzleşse ne yapardım?* Uzun saplı bir balta kuşanmış adamın biri, Sör Humfrey'nin aygırının hayatına son verdi ve korkunç çığlıkları susturdu. Dunk dönüp kalabalığın arasına daldı. Açıklığa geldiğinde Yumurta'yı omuzlarından indirdi. Çocuğun kapüşonu arkaya düşmüştü ve gözleri kırmızıydı. "Gerçekten korkunç bir manzara," dedi Dunk, "ama bir yaver güçlü olmalı. Korkarım ki diğer turnuvalarda daha kötü aksilikler göreceksin."

"Bu aksilik falan değildi," dedi Yumurta, dudakları titriyordu. "Aerion'ın niyeti bunu yapmaktı. Sen de gördün."

Dunk kaşlarını çattı. Ona da böyle gelmişti ama herhangi bir şövalyenin, en azından ejderhanın kanından birinin şövalyeliğe yaraşmayacak böylesi bir davranışta bulunmasını kabul etmek zordu. "Talaşı tahtasından çok olan marangoz kadar acemi bir şövalyenin mızrağının kontrolünü kaybettiğini gördüm ben," dedi inatla. "Ve bu konuyla ilgili daha fazla şey duymak istemiyorum. Mızrak dövüşü bugünlük bitti sanırım. Gel, evlat."

* * *

Dunk, müsabakaların bugün için son bulduğu konusunda haklı çıkmıştı. Karmaşa dininceye kadar güneş batmış ve Lord Ashford dur emrini vermişti.

Akşamın gölgeleri çayır boyunca süzülürken, tüccarların tezgâhları sırasınca yüz meşale yakıldı. Dunk, kendisine bir boynuz, çocuğu neşelendirmek için ona da yarım boynuz bira satın aldı. Bir süre dolaştılar, borular ve davulların sebep olduğu coşku dolu melodilere kulak verip on bin gemili savaşçı kraliçe Nymeria'yı anlatan bir kukla gösterisi izlediler. Kuklacıların sadece iki gemisi vardı ama heyecan verici deniz savaşını birebir sahnelediler. Dunk, Tanselle'e kalkanını boyamayı bitirip bitirmediğini sormak istedi ama meşgul olduğunu görebiliyordu. *Gece bitene kadar bekleyeceğim,* dedi kendine. *Hem belki o zamana susamış da olur.*

"Sör Duncan," diye seslendi arkasından biri. Ardından yine: "Sör Duncan." Aniden Dunk seslenilen kişinin kendisi olduğunu hatırladı. Raymun Fossoway gülümseyerek, "Sizi bugün insanlar arasında gördüm, bu çocuk da omuzlarınızdaydı," dedi. "İkinizi gözden kaçırmak zordu."

"Çocuk benim yaverim. Yumurta, bu Raymun Fossoway." Dunk çocuğu ileri doğru çekmek zorunda kaldı ve o zaman bile Yumurta başını eğip mırıldanarak selam verirken Raymun'ın çizmelerine baktı.

"Memnun oldum, delikanlı," dedi Raymun rahatlıkla. "Sör Duncan, neden locadan izlemiyorsunuz? Tüm şövalyelere kapısı açık locanın."

Dunk halk ve hizmetkârlar arasında rahattı; lordlar, leydiler ve topraklı şövalyeler arasında bir yer edinme fikri onu rahatsız etti. "Bu son müsabakayı daha yakından izlemek istemezdim."

Raymun yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle. Lord Ashford, Sör Humfrey'yi galip ilan etti ve ona Prens Aerion'ın süvari atını verdi ancak buna rağmen yarışmaya devam edemeyecek. Bacağı iki yerden kırıldı. Prens Baelor ilgilensin diye ona kendi üstadını gönderdi."

"Sör Humfrey'nin yerine başka bir şampiyon seçilecek mi?"

"Lord Ashford, Lord Caron'a ya da Hardyng'e karşı böylesine muazzam bir mücadele veren diğer Sör Humfrey'ye bir yer vermeyi düşündü ancak Prens Baelor, Sör Humfrey'nin kalkanını ve çadırını kaldırmanın bu şartlar altında yakışık almayacağını söyledi. Beş yerine dört şampiyonla devam edecekler sanırım."

Dört şampiyon, diye düşündü Dunk. *Leo Tyrell, Lyonel Baratheon, Tybolt Lannister ve Prens Valarr.* İlk üçüne karşı ne kadar az şansı olacağını bilecek kadar izlemişti bugün. Geriye sadece...

Bir gezgin şövalye, bir prense meydan okuyamaz. Valarr, Demir Taht verasetinde ikinci sırada. Baelor Mızrakkıran'ın oğlu, kanı da Fatih Aegon, Genç Ejderha ve Ejderha Şövalye Prens Aemon'ın kanından, ben ise ihtiyarın Bit Çukuru'ndaki bir aşevinin arkasında bulduğu çocuğun tekiyim.

Bunun üzerine kafa yormak bile başına ağrılar soktu. "Kuzeniniz kime meydan okumak istiyor?" diye sordu Raymun'a.

"Sör Tybolt'a, her şey denk. İyi bir eşleşme olur. Yine de kuzenim her mücadeleyi yakından takip ediyor. Herhangi bir adam yarın yaralanırsa veya bitkinlik ya da halsizlik belirtileri gösterirse, Steffon o kişinin kalkanına dokunmakta tereddüt etmeyecektir, bundan şüpheniz olmasın. Hiç kimse ondaki şövalye ruhunun yüce olduğunu söyleyemez." Sözlerindeki kinayeyi geri çekmek istermişçesine güldü. "Sör Duncan, benimle bir kadeh şarap içer misiniz?"

"İlgilenmem gereken bir mesele var," dedi Dunk, karşılığını veremeyeceği bir misafirperverliği kabul etme fikrinden rahatsız olarak.

"Ben burada bekleyip kukla gösterisi bittiğinde kalkanınızı getirebilirim, sör," dedi Yumurta. "Daha sonra Symeon Yıldız-Göz'ü sahneleyecekler ve ejderhayı da tekrar dövüştürecekler."

"İşte, görüyorsunuz, meselenizle ilgilenildi ve şarap bekliyor," dedi Raymun. "Hem de yıllanmış bir Arbor. Beni nasıl reddedebilirsiniz?"

Bahanesi olmayınca, Dunk'ın Yumurta'yı kukla gösterisinde bırakıp teklifi kabul etmekten başka seçeneği kalmamıştı. Fossoway Hanesi'ni simgeleyen elma, Raymun'ın kuzeninin yaverliğini yaptığı altın renkli çadırın üzerinde uçuşuyordu. Çadırın arkasında, iki hizmetkâr küçük bir ateşin üzerindeki keçiyi bal ve otla pişiriyordu. "Açsanız eğer, yemek de var," dedi Raymun umursamazca, Dunk geçsin diye çadırın örtüsünü tutarken. Bir mangal kömürü iç mekânı aydınlatıyordu ve havayı hoş bir sıcaklığa büründürmüştü. Raymun iki kadehi şarapla doldurdu. "Savaş atı Sör

Humfrey'ye bahşedildiği için Aerion'ın Lord Ashford'a öfkeli olduğunu söylüyorlar," dedi şarap doldururken. "Ama bahse girerim ki ona bu aklı veren amcasıdır." Dunk'a kadehi uzattı.

"Prens Baelor onurlu bir adam."

"Peki ya Parlak Prens değil mi?" Raymun güldü. "Bu kadar endişeli durmayın, Sör Duncan, burada bizden başka kimse yok. Aerion'ın beş para etmez biri olduğu sır değil. Tanrılara şükürler olsun ki veraset sırasında altlarda."

"Atı öldürmek istediğine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Buna şüphe var mı? Prens Maekar da burada bulunsaydı her şey farklı olurdu, inanın bana. Eğer rivayetler doğruysa Aerion, babası izlediği sürece kahramanlık ve gülümseme saçıyor ama izlenmediği sırada..."

"Prens Maekar'ın sandalyesinin boş olduğunu gördüm."

"Kral Muhafızları'ndan Roland Crakehall ile birlikte oğullarını aramak üzere Ashford'dan ayrıldı. Soyguncu şövalyelere dair acayip bir dedikodu var ama kalıbımı basarım ki prens sadece sarhoşluktan sızmıştır."

Şarap güzeldi ve meyvemsiydi, içtiklerinin en iyisiydi. Ağzında gezdirdi, yuttu ve "Peki bu hangi prens?" dedi.

"Maekar'ın varisi. Daeron, adını kraldan alıyor. Babası etrafta olmadığında ona Ayyaş Daeron diyorlar. En küçük oğul da onun yanındaydı. Yaz Kalesi'nden birlikte ayrıldılar ama Ashford'a ulaşmadılar." Raymun kadehini bitirip bir kenara koydu. "Zavallı Maekar."

"Zavallı mı?" dedi Dunk, tedirginlikle. "Kralın oğlu mu?"

"Kralın *dördüncü* oğlu," dedi Raymun. "Ne Prens Baelor kadar cesur, ne Prens Aerys kadar zeki ne de Prens Rhaegel kadar nazik. Ve şimdi de kendi oğullarının, erkek kardeşinin gölgesinde kaldığına şahit olmak zorunda. Daeron bir sarhoş, Aerion faydasız ve acımasız, üçüncü oğul o kadar gelecek vaat etmiyordu ki üstat olsun diye onu Hisar'a gönderdiler, en küçüğüne gelince..."

"Sör! Sör Duncan!" Yumurta nefes nefese kendini göster-

di. Kapüşonu geri düşmüştü ve mangaldaki ışık büyük, karanlık gözlerinde parlıyordu. "Koşmanız lazım, kıza zarar veriyor!"

Dunk ayağa kalktı, kafası karışmıştı. "Zarar mı veriyor? Kim?"

"Aerion! Ona *zarar veriyor.* Kuklacı kıza. *Çabuk,"* diye bağırdı oğlan. Ardından fırlayıp yeniden geceye daldı.

Dunk takip etmeye yeltendi ama Raymun kolunu yakaladı. "Sör Duncan. Aerion, soyun bir prensi," dedi. "Dikkatli olun."

İyi bir öğüttü, biliyordu. İhtiyar da aynı şeyi söylerdi. Ama dinleyemezdi. Raymun'ın elinden kurtulup çadırdan çıktı. Tüccar tezgâhlarından gelen bağırtıları duyabiliyordu. Yumurta neredeyse gözden kaybolmuştu. Dunk peşinden koştu. Bacakları uzundu ve oğlan da kısaydı; mesafeyi hızla kapattı.

Kuklacıların etrafında seyircilerden bir çember oluşmuştu. Dunk küfürlerini görmezden gelerek aralarına omuz ata ata girdi. Kraliyet kıyafetleri giyen bir muhafız onu engellemek için öne çıktı. Dunk, adamın göğsüne büyük elini koydu ve onu itti, adam da geriye doğru savrulup pisliklerin üzerine kıçüstü serildi.

Kuklacıların tezgâhı yan tarafa devrilmişti. Dorne'lu şişman kadın yerde ağlıyordu. Muhafızlardan birinin elinden Florian ve Jonquil'in kuklaları sarkıyordu, bir diğeri de onları meşaleyle ateşe veriyordu. Üç adam da sandığı açıyor, yere daha fazla kukla döküyor ve üzerlerine basıyordu. Ejderha kuklasının parçaları her yere dağılmıştı; kırık bir kanat bir tarafa, başı başka tarafa savrulmuştu, kuyruğu ise üç parça hâlindeydi. Tüm bu yaşananların ortasında, uzun ve sarkık kollu kırmızı kadife kıyafeti içinde büyük bir görkemle dikilmiş Prens Aerion, Tanselle'in kolunu iki eliyle büküyordu. Kız dizlerinin üzerindeydi, yalvarıyordu. Aerion kızı duymazdan geldi.

Aerion kızın elini zorla açtı ve parmaklarından birini yakaladı. Dunk gördüklerine inanmayarak orada aptalca durdu. Sonra bir *çıtırdama* duydu, hemen ardından Tanselle çığlık attı.

Aerion'ın adamlarından biri Dunk'ı yakalamaya çalıştı ama Dunk onu savuşturdu. Üç uzun adımdan sonra Dunk, prensin omzunu yakaladı ve onu sertçe kendine çevirdi. Kılıcı ve hançerini unutmuştu, keza ihtiyarın ona öğrettiği her şeyi de. Yumruğu Aerion'ın ayaklarını yerden kesti ve çizmesinin ucu da prensin karnına saplandı. Aerion bıçağına uzandığında, Dunk bileğine bastı ve onu bir kez daha, bu kez ağzından tekmeledi. Onu tam orada ve o sırada ölümüne tekmeleyebilirdi ama prensin adamları etrafını sarmıştı. İki kolunda da birer adam vardı, bir diğeri ise ona arkadan vuruyordu. Birinden kurtulur kurtulmaz onun diğeri ikisi üzerine atlıyordu.

Sonunda Dunk'ı yere indirip kollarını ve bacaklarını tuttular. Aerion tekrar ayağa kalktı. Prensin ağzı kanlıydı. Parmaklarından birini ağzına soktu. "Dişlerimden birini gevşettin," diye söylendi. "Bu yüzden seninkilerin hepsini kırarak başlayacağız işe." Saçlarını gözlerinden çekti. "Yüzün aşina."

"Beni seyis yamağı sanmıştın."

Aerion gülümsedi. "Hatırlıyorum. Atımı almayı reddettin. Neden hayatını çöpe attın? Bu fahişe için mi?" Tanselle yerde bükülmüştü, sakatlanmış

elini sakınıyordu. Aerion çizmesinin ucuyla kızı itti. "Buna değmez. Hainin teki. Ejderha asla kaybetmemeli."

Delinin teki, diye düşündü Dunk, *ama yine de bir prensin oğlu ve beni öldürmek istiyor.* O zaman, eğer sonuna kadar bildiği bir tane olsaydı dua edebilirdi ama buna zaman yoktu. Korkmaya bile zaman yoktu.

"Daha söyleyecek sözün yok mu?" dedi Aerion. "Sıkıcısın, sör." Yine kanlı ağzına dokundu. "Bir çekiç al ve tüm dişlerini kır, Wate," diye emretti, "sonra onu keselim de bağırsaklarının rengini gösterelim."

"*Hayır!*" dedi bir oğlanın sesi. "Ona zarar verme!"

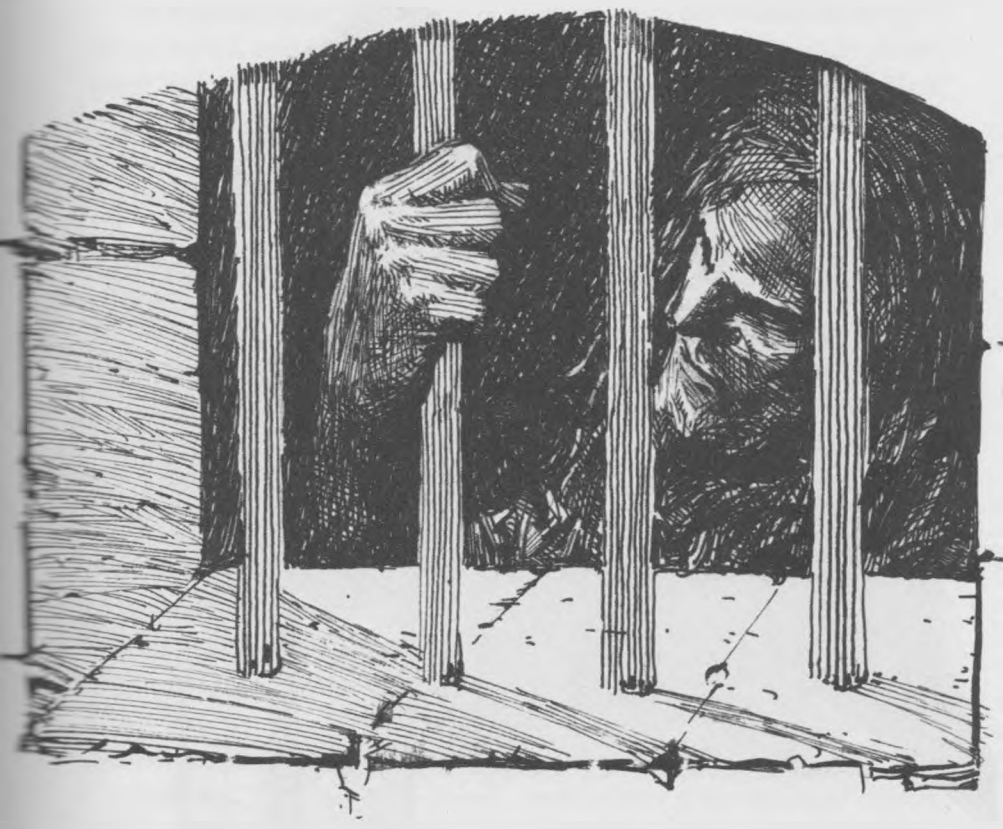
Tanrılar merhamet eylesin, çocuk, cesur ve ahmak çocuk, diye düşündü Dunk. Onu kısıtlayan kolların altında debelendi ama işe yaramadı. "Dilini tut, seni aptal çocuk. Kaç. Sana zarar verecekler!"

"Hayır, vermeyecekler." Yumurta yaklaştı. "Eğer buna kalkışırlarsa, babama hesap verirler. Ve amcama da. Bırakın onu dedim. Wate, Yorkel, beni tanıyorsunuz. Dediğimi yapın."

Sol kolunu tutan eller gevşedi, ardından da diğerleri. Dunk ne olduğunu anlamıyordu. Muhafızlar geri çekiliyorlardı. Biri diz bile çöktü. Sonra kalabalık Raymun Fossoway için açıldı. Zırh ve miğferini kuşanmıştı, eli kılıcındaydı. Kuzeni Sör Steffon hemen arkasındaydı, kılıcını halihazırda çekmişti ve onlarla birlikte göğüslerine kırmızı elma arması işlenmiş yarım düzine muhafız vardı. Prens Aerion onları umursamadı. Yumurta'ya, "Küstah küçük sefil," dedi, çocuğun ayağına bir ağız dolusu kan tükürerek. "Saçına ne oldu?"

"Kestim, abi," dedi Yumurta. "Sana benzemek istemedim."

Turnuvanın ikinci günü hava bulutluydu ve batıdan şiddetli bir rüzgâr esiyordu. *Kalabalıklar böyle bir günde daha seyrek olmalı,* diye düşündü Dunk. Mızrak dövüşünü yakından izlemek için çitin yanında bir yer bulmaları daha kolay olurdu. *Ben onun arkasında dururken Yumurta da tırabzana oturabilir.*

Bunun yerine Dunk'ın manzarası, Lord Ashford'un adamlarının onu hapsettiği kule hücresinin dört duvarıyla sınırlı olacakken Yumurta da locada ipekler ve kürklere sarılı hâlde bir sandalyede oturacaktı. Odanın bir penceresi vardı ama ters yöne bakıyordu. Yine de Dunk güneş doğarken pencerenin önündeki sıraya oturdu ve kasvet içerisinde kasabanın, alanın ve ormanın tepesine baktı. Kendirden kılıç kemerini, kılıcını ve hançerini almışlardı, keza gümüşlerini de. Yumurta veya Raymun'ın, Kestane ve Gökgürültüsü'nü hatırlamasını umuyordu.

"Yumurta," diye mırıldandı fısıltıyla. Yaveri; Kral Toprakları'nın sokaklarından koparılmış fakir bir delikanlı. Bir şövalye kendini bu kadar aptalca bir durumuna düşürmüş müydü hiç? *Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın ve kağnı kadar yavaş çalışır aklın.*

Lord Ashford'un askerleri onları kukla gösterisinden karga tulumba götürdükleri için Yumurta ile konuşmasına izin verilmemişti. Ne Raymun'la ne Tanselle'le ne de bir başkasıyla, hatta Lord Ashford'la bile. Onlardan herhangi birini tekrar görüp görmeyeceğini düşündü. Tüm bildiği, onu ölene kadar bu küçük odada tutmak niyetinde olduklarıydı. *Ne olacağını sandım ki?* diye sordu kendine acı acı. *Bir prensin oğlunu yere serdim ve yüzünü tekmeledim.*

Bu gri gökyüzünün altında, baştan aşağı şıklıkla donatılmış asil lordlar ile büyük şampiyonlar, bir gün önce oldukları kadar görkemli görünmezlerdi. Bulutların gölgelediği güneş, onların çelik miğferlerini fırçalayıp parlatmayacaktı, altın ve gümüş oymalar ışıldayıp göz kamaştırmayacaktı ama yine de Dunk, mızrak dövüşünü izlemek için kalabalığın içinde olmayı diledi. Zırhlara kuşanmamış atlar üzerindeki sıradan zırhlar giymiş erkeklerle gezgin şövalyeler için güzel bir gün olurdu.

En azından onları *duyabiliyordu*. Çığırtkanların borularının sesleri gürdü ve zaman zaman kalabalıktan gelen bir kükreme ona birisinin düştüğünü, kalktığını ya da bilhassa cesurca bir şey yaptığını söylüyordu. Hafif toynak sesleri de duyuyordu, nadiren de olsa büyük bir kılıç çarpışması ya da bir mızrağın *çıtırtısını* da. Dunk, ikinciyi her duyduğunda ürperdi; ona Aerion, Tanselle'in parmağını kırdığında çıkan sesi hatırlatıyordu. Daha yakından gelen başka sesler de vardı: kapısının dışındaki koridorda ayak sesleri, bahçedeki toynakların darbeleri, kale surlarından gelen bağrış çağrışlar. Bazen turnuvanın sesini bastırıyorlardı. Dunk bunun hayra alamet olduğunu düşündü.

"Bir gezgin şövalye, şövalyelerin en hasıdır, Dunk," demişti ihtiyar uzun zaman önce. "Diğer şövalyeler, onları koruyan ya da topraklarının sahibi olan lordlara hizmet eder ancak bizler, davalarına inandığımız insanlar için nerede istersek orada hizmet ederiz. Her şövalye zayıf ve masum olanı korumak için yemin eder ama yemini bana kalırsa en iyi biz tutarız." Bu anısının böylesine güçlü kalması ne kadar da tuhaftı. Oysaki Dunk bu kelimeleri çoktan unutmuştu. Keza, ömrünün sonuna doğru ihtiyar da...

Sabah bitip öğle vakti gösterdi yüzünü. Turnuvanın uzaktan gelen sesleri azalmaya ve dinmeye başladı. Alacakaranlık hücreye sızıyordu ancak Dunk hâlâ pencere kenarında yaklaşan karanlığı izliyor ve boş midesini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Ardından ayak sesleriyle demir anahtarların şıngırdamasını duydu. Kapı açılırken toparlanıp ayağa kalktı. Biri yağ lambası taşıyan iki muhafız içeri daldı. Arkalarından, elinde bir tepsi yemek olan hizmetkâr girdi içeri. Sonra da Yumurta geldi. "Lambayla yemeği bırakıp çekilebilirsiniz," dedi oğlan onlara.

Adamlar emredileni yaptılar fakat Dunk, ağır tahta kapıyı aralık bıraktıklarını fark etti. Yiyeceklerin kokusu, kurt gibi acıktığını fark etmesini sağladı. Sıcak ekmek ve bal, bir kâse bezelye püresi, bir şiş kızarmış soğan ve közde pişirilmiş et vardı. Dunk tepsinin yanına oturdu, ekmeği elleriyle böldü ve birazını ağzına attı. "Bıçak yok," diyerek duruma dikkat çekti. "Seni bıçaklayacağımı mı düşündüler, evlat?"

"Bana ne düşündüklerini söylemediler." Yumurta, üzerine tam gelen, eteklerini içine soktuğu, uzun kolları kırmızı saten işlemeli, siyah yünden bir gömlek giyiyordu. Göğsünün üzerinde Targaryen Hanesi'nin üç başlı ejderhası işliydi. "Amcam sizi kandırdığım için alçakgönüllü bir şekilde sizden af dilemem gerektiğini söylüyor."

"Amcan," dedi Dunk. "Bu Prens Baelor herhalde."

Çocuk perişan görünüyordu. "Yalan söylemeyi hiç istememiştim."

"Ama söyledin. Her konuda hem de. Başta ismin olmak üzere. Prens Yumurta diye birini hiç duymadım."

"Aegon'ın kısaltması.[2] Kardeşim Aemon bana Yumurta derdi, şimdi Hisar'da, üstatlık eğitimi alıyor. Daeron da bazen bana Yumurta diyor, kız kardeşlerim de öyle."

2 "Yumurta"nın İngilizcesi olan "Egg"in telaffuzu, Aegon'ın telaffuzuna benzemektedir. (ç.n.)

Dunk şişi kaldırdı ve bir parça et attı ağzına. Daha önce hiç tatmadığı muhteşem bir baharatla tatlandırılmış keçi etiydi. Yağı çenesinden aşağı aktı. "Aegon," diye tekrarladı. "Tabii ki Aegon'dır. Ejderha Aegon gibi... Aegon adında kaç kral oldu?"

"Dört," dedi çocuk. "Dört Aegon."

Dunk çiğnedi, yuttu ve biraz daha ekmek kopardı. "Neden yaptın bunu? Ahmak gezgin şövalyeyi aptal yerine koymak için bir oyun muydu?"

"Hayır." Çocuğun gözleri yaşlarla doldu ama yiğitçe duruyordu. "Daeron için yaverlik yapmam gerekiyordu. O benim en büyük abim. İyi bir yaver olmak için öğrenmem gereken her şeyi öğrendim ama Daeron pek de iyi bir şövalye değil. Turnuvada at binmek istemiyordu, bu yüzden Yaz Kalesi'nden ayrıldıktan sonra maiyetten uzaklaştı ama aynı yoldan geri döneceğine doğrudan Ashford'a gitti, böyle olursa bizi asla aramayacaklarını düşündü. Kafamı da o tıraş etti. Babamın bizi aramak için adamlar göndereceğini biliyordu. Daeron'ın sıradan bir saçı var, biraz açık kahverengi, farklı bir şey yok fakat benimki Aerion ve babamınki gibi."

"Ejderhanın kanı," dedi Dunk. "Gümüşi altın saçlı ve mor gözlü, bunu herkes bilir." *Kale duvarı kadar kalın kafalısın, Dunk.*

"Evet. Böylece Daeron tıraş etti işte. Turnuva bitene kadar saklanmamızı istiyordu. Ancak o sırada siz beni seyis yamağı sandınız ve..." Gözlerini indirdi. "Daeron'ın savaşıp savaşmadığı umurumda değildi, sadece *birinin* yaveri olmak istedim. Üzgünüm, sör. Gerçekten üzgünüm."

Dunk düşünceli bir şekilde ona baktı. Bir şeyi böylesine sıkı sıkıya istemenin ve sırf ona yakınlaşabilmek için korkunç bir yalan söylemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. "Benim gibi olduğunu sanmıştım," dedi. "Belki de öylesindir. Sadece düşündüğüm şekilde değil."

"İkimiz de hâlâ Kral Toprakları'ndanız," dedi oğlan umutla.

Dunk gülmek zorunda kaldı. "Evet, sen Aegon'ın Tepesi'nin zirvesinden, ben de dibinden."

"Aralarındaki mesafe çok değil, sör."

Dunk soğandan bir ısırık aldı. "Sana *lordum* veya *majesteleri* falan demem gerekiyor mu?"

"Saraydayken," diye itiraf etti çocuk. "Ama diğer zamanlarda eğer isterseniz bana Yumurta demeye devam edebilirsiniz. Sör."

"Benimle ne yapacaklar, Yumurta?"

"Amcam sizi görmek istiyor. Yemeğinizi bitirdikten sonra, sör."

Dunk tabağı kenara itti ve ayağa kalktı. "O hâlde bitirdim. Zaten bir prensin ağzına tekmeyi yapıştırdım, diğerini bekletmek istemiyorum."

* * *

Lord Ashford, kaldığı süre boyunca kendi odalarını Prens Baelor'a tahsis etmişti, bu yüzden Yumurta –hayır, *Aegon*, bu isme alışması gerekiyordu– ona lordun odasına kadar kılavuzluk etti. Baelor balmumu bir kandilin ışığında oturmuş okuyordu. Dunk, önünde diz çöktü. "Ayağa kalkın," dedi prens. "Şarap ister misiniz?"

"Siz nasıl uygun görürseniz, Majesteleri."

"Sör Duncan'a bir kadeh tatlı Dorne kırmızısından doldur, Aegon," diye emretti prens. "Üzerine dökmemeye çalış, zira ona halihazırda yeterince zarar verdin."

"Çocuk dökmez, Majesteleri," dedi Dunk. "O iyi bir çocuk. İyi bir yaver. Ve bana zarar vermek gibi bir niyeti yoktu, biliyorum."

"Birinin bunu yapması için zarar vermek niyetinde olması gerekmez. Aegon, kardeşinin bu kuklacılara ne yaptığını görünce bana gelmeliydi. Bunun yerine size koştu. Nezaketten yoksun bir hareket bu. Yaptığınız şey, sör... şey, yerinizde olsam aynısını ben de yapabilirdim ama ben bir gezgin şövalye değilim, diyarın prensiyim. Sebep ne olursa olsun, bir kralın torununa öfkeyle vurmak asla akıllıca bir hamle değildir."

Dunk sertçe başını salladı. Yumurta ona şarapla dolu gümüş bir kadeh sundu. Dunk kadehi kabul etti ve büyük bir yudum aldı.

"Aerion'dan *nefret ediyorum*," dedi Yumurta şiddetle. "Ve Sör Duncan'a koşmak zorundaydım amca, kale çok uzaktı."

"Aerion senin kardeşin," dedi prens kendinden emin bir şekilde. "Ve rahipler kardeşlerimizi sevmemiz gerektiğini söylüyor. Aegon, bizi yalnız bırak artık, Sör Duncan ile özel olarak konuşacağım."

Çocuk şarap karafını kenara koydu ve sertçe eğilip selam verdi. "Emredersiniz, Majesteleri." Odanın kapısına gitti ve çıktıktan sonra arkasından yavaşça kapattı.

Baelor Mızrakkıran uzun bir süre Dunk'ın gözlerinin içine baktı. "Sör Duncan, izninizle size bir soru soracağım: Ne kadar iyi bir şövalyesiniz, gerçekten? Silah kullanmada ne kadar yeteneklisiniz?"

Dunk ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Sör Arlan bana kılıç ve kalkan kullanmayı, at üzerinde tahta şövalyelere karşı mızrak savurmayı öğretti."

Prens Baelor bu cevaptan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Kardeşim Maekar birkaç saat önce kaleye döndü. Varisini bir günlük at binimi mesafede, güneydeki bir handa sarhoş buldu. Maekar asla itiraf etmeyecektir ama inanıyorum ki oğullarının bu turnuvada benimkileri gölgede bırakacağını içten içe umuyordu. Onun yerine ikisi de onu utandırdı ama ne yapabilir ki? Kendi kanından, canından en nihayetinde. Maekar öfkeli ve gazabından nasibini alması için bir hedef bulması gerekiyor... Sizi seçti."

"Beni mi?" dedi Dunk sefilce.

"Aerion babasının aklına çoktan girdi. Ve Daeron da size yardım etmedi. Kendi korkaklığını mazur göstermek için kardeşime, dev gibi bir soyguncu şövalyeye yolda denk geldiğini ve onun Aegon'ı alıp gittiğini söyledi. Korkarım ki bu soyguncu şövalye rolü size biçildi, sör. Daeron'ın hikâyesine bakacak olursak günlerini kardeşini kurtarmak için sizi bir orada bir burada takip ederek geçirmiş."

"Ama Yumurta ona gerçeği söyleyecektir. Aegon, yani."

"Yumurta ona *anlatacaktır*, hiç şüphem yok," dedi Prens Baelor. "Ancak siz de çok iyi hatırlarsınız ki çocuk yalan söylemeye yatkın. Kardeşim hangi oğlana inanacak? Bu kuklacıların meselesine gelince, Aerion hikâyeyi eğip bükerek anlatmayı tamamlandığında işin sonu krala ihanet olacak. Ejderha, kraliyet hanesinin armasıdır. Bir ejderhanın katledildiğini göstermek, boynundan talaştan kanlar dökmek... İşin aslı, şüphesiz ki masumane ancak hiç de akıl kârı değil. Aerion bu hareketi, Targaryen Hanesi'ne karşı başkaldırı amaçlı yapılmış, üstü kapalı bir saldırı olarak nitelendiriyor. Maekar da muhtemelen aynı fikirde olacaktır. Kardeşimin çabuk sinirlenen bir yapısı var ve Daeron onun için çok büyük bir hayal kırıklığı olduğundan bütün umutlarını Aerion'a bağladı." Prens bir yudum şarap aldı, sonra kadehi bir kenara koydu. "Kardeşim neye inanırsa inansın, bir gerçek var ki tartışma götürmez: Ejderhanın kanına el uzattınız. Bu suç için yargılanmalı, hakkınızda hüküm verilmeli ve cezalandırılmalısınız."

"Cezalandırılmak mı?" Dunk'ın kulağına hoş gelmemişti bu.

"Aerion kellenizi dişli veya dişsiz şekilde isteyecektir. Bunu başaramayacak, size söz veriyorum ama sizi yargılanmaktan alıkoyamam. Kral babam yüzlerce fersah uzakta, bu yüzden sizi yargılayacak kişiler; erkek kardeşim ve ben, kendisinin hüküm alanında olduğumuz için Lord Ashford ve onun da bağlı bulunduğu Yüksek Bahçe'den Lord Tyrell olacak. En son biri kraliyet kanına el uzatmaktan suçlu bulunduğunda, suçu işleyen elin kesilmesi gerektiğine karar verildi."

"*Elim* mi?" dedi Dunk.

"Ve ayağınız. Onu tekmelemiştiniz, değil mi?"

Dunk konuşamadı.

"Merak etmeyin, hüküm verecek diğer üyeleri merhametli davranmaya teşvik edeceğim. Ben Kral Eli ve tahtın varisiyim, sözümün bir ağırlığı var. Ama kardeşimin sözleri de öyle. Risk mevcut."

"Ben," diye söze girdi Dunk. "Ben... Majesteleri, ben..." *Onların ihanet etmek gibi bir niyetleri yoktu, sadece tahtadan bir ejderhaydı, asla prensi yansıtmıyordu,* demek istedi ama sözleri onu katiyetle terk etmişti. Kelimelerle arası hiç iyi olmamıştı zaten.

"Yine de başka bir seçeneğiniz var," dedi Prens Baelor sessizce. "Daha iyi bir seçim midir yoksa daha mı kötü, onu bilemem fakat bir suçlamayla karşı karşıya kalan her şövalyenin dövüş ile yargılanma talebinde bulunabileceğini size hatırlatayım. Bu yüzden size bir kez daha soruyorum, Sör Uzun Duncan: Ne kadar iyi bir şövalyesiniz? Gerçekten?"

* * *

"Yediler yargısı," dedi Prens Aerion gülümseyerek. "Bu *benim* hakkım, tabii yanlışım yoksa."

Prens Baelor parmaklarıyla masaya vurdu, kaşları çatıktı. Solunda, Lord Ashford yavaşça başını salladı. Prens Maekar oğluna doğru eğilerek, "Neden?" diye sordu. "Bu gezgin şövalye ile tek başına yüzleşmekten ve tanrıların, yaptığın suçlamaların gerçekliğine hükmetmesine izin vermekten korkuyor musun?"

"Korkmak mı?" dedi Aerion. "Bunun gibi birinden mi? Saçmalama, baba. Sevgili ağabeyimi düşünüyorum ben. Daeron da Sör Duncan tarafından haksızlığa uğradı ve onun kanı üzerinde talep hakkı ilk ona ait. Yediler yargısı ikimizin de onunla yüzleşmesine fırsat tanıyor."

"Bana iyilik yapma, kardeşim," diye mırıldandı Daeron Targaryen. Prens Maekar'ın en büyük oğlu, Dunk'ın onunla handa karşılaştığı zamankinden daha kötü görünüyordu. Bu sefer ayık gibiydi, kırmızı siyah

gömleği şarapla lekelenmemişti ama gözleri kan çanağı gibiydi ve bir ter parıltısı alnını kaplıyordu. "Sen hırsızı öldürürken sana tezahürat etmek beni mutlu etmeye yeter."

"Çok kibarsın, tatlı ağabeyim," dedi Prens Aerion, ağzı kulaklarındaydı. "Ama bedenini tehlikeye atıp söylediğin sözlerin gerçekliğini kanıtlama hakkını senin elinden almak bencilce olur. Yediler yargısında ısrarcı olacağım."

Dunk düşüncelere daldı. "Majesteleri, lordlarım," dedi kürsüye. "Anlamıyorum. *Yediler yargısı* nedir?"

Prens Baelor rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı. "Dövüşle yargılanmanın farklı bir biçimi. Çok eski bir gelenektir, nadiren uygulanır. Andallar ve yedi tanrısı ile birlikte Dar Deniz'in ötesinden geldi. Herhangi bir dövüşle yargılamada davacı ve sanık, tanrılardan aralarındaki meseleye karar vermesini ister. Andallar her iki taraf adına da yedi şampiyon mücadele ederse, bu şekilde onurlandırılan tanrıların daha fazla yardım edeceğini ve adil bir sonuca ulaşıldığını görmek isteyeceklerine inanıyorlardı."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme olan Lord Leo Tyrell, "Belki de sadece kılıç mücadelelerini seviyorlardı," dedi. "Ne olursa olsun, Sör Aerion bu hakka sahip. Yediler yargısı icra edilmeli."

"Öyleyse *yedi adama* karşı mı dövüşmem gerek?" diye sordu Dunk umutsuzca.

"Tek başınıza değil, sör," dedi Prens Maekar sabırsızca. "Aptala yatmayın, bir işinize yaramaz. Yediye karşı yedi olmak zorunda. Yanınızda savaşmak üzere altı şövalye bulmalısınız."

Altı şövalye, diye düşündü Dunk. Ona altı bin tane bulmasını da pekâlâ söyleyebilirlerdi. Ne kardeşi ne kuzeni ne de eskiden beraber cenk ettiği yoldaşları vardı. Altı yabancı neden iki kraliyet prensine karşı bir gezgin şövalyeyi savunmak için kendi hayatlarını riske atsın ki? "Majesteleri, lordlarım," dedi, "ya kimse benim tarafımda yer almak istemezse?"

Maekar Targaryen sakince ona baktı. "Eğer davanızda haklıysanız, iyi insanlar bunun için savaşacaklardır. Eğer şampiyon bulamazsanız, sör, bunun sebebi suçlu olmanızdır. Bir konu bundan daha açık olabilir mi?"

* * *

Dunk, Ashford Kalesi'nin kapılarından çıkıp arkasından kapandığını duyduğundaki kadar yalnız hissetmemişti kendini hiç. Yağmur çiseliyordu, teninde çiy kadar hafifti hissiyatı ama yine de yağmurun teması ürpermesine yetti. Nehrin karşısında renkli halkalar, ateşlerin hâlâ yandığı az

sayıdaki çadırı haleler ile sarıyordu. *Gecenin yarısı bitmiştir,* diye varsaydı Dunk. Birkaç saat içinde şafak sökecekti. *Ve şafak, beraberinde ölüm getirir.*

Ona kılıcını ve gümüşünü geri vermişlerdi ancak nehir boyunca ilerlediği sırada düşünceleri kasvet doluydu. Ondan bir atı eyerleyip kaçmasını bekleyip beklemediklerini merak etti. Eğer isterse yapabilirdi. Şüphesiz ki bu şövalyeliğinin sonu olurdu; an itibariyle bir kanun kaçağı hâline gelirdi, ta ki bir lordun onu yakalayıp kellesini vurduğu güne dek. *Böyle yaşamaktansa bir şövalye gibi ölmek yeğdir,* dedi inatla kendi kendine. Dizlerine kadar ıslanmış vaziyette boş mücadele alanlarını ağır adımlarla geçti. Çadırların çoğu karanlıktı, sahipleri derin uykudaydı ama sağda solda birkaç mum hâlâ yanıyordu. Dunk, bir çadırın içinden gelen yumuşak iniltileri ve zevk çığlıklarını duydu. Kadın nedir bilmeden ölüp ölmeyeceğini düşündü.

Sonra bir atın horuldamasını duydu, bir şekilde Gökgürültüsü'ne ait olduğunu bildiği bir horuldamaydı bu. Adımlarını çevirip koştu ve işte oradaydı, belli belirsiz altın parıltıyla aydınlatılmış yuvarlak bir çadırın dışında, Kestane ile birlikte bağlı duruyordu. Orta direğindeki sancak sırılsıklamdı ancak yine de Dunk'ın gözü Fossoway elmasının karanlık kavisini seçebildi. Umut gibi görünüyordu.

"Dövüşle yargılama," dedi Raymun ciddiyetle. "Tanrılar yardımcınız olsun Duncan, çünkü bu savaş mızrakları, topuzlar, savaş baltaları anlamına geliyor... Kılıçlar köreltilmeyecek yani, anlıyor musunuz?"

"Gönülsüz Raymun," diye alay etti kuzeni Sör Steffon. Altından ve lal taşlarından yapılmış bir elma, sarı yün pelerinini boynuna tutturuyordu.

"Korkmana gerek yok, kuzenim, bu bir şövalye dövüşü. Sen şövalye olmadığın için postun risk altında değil. Sör Duncan, en azından bir tane Fossoway sizinle. Olgun olanı. Aerion'ın bu kuklacılara ne yaptığını gördüm. Yanınızdayım."

"Ve ben de," dedi Raymun öfkeyle. "Ben sadece..."

Kuzeni onu böldü. "Bizimle başka kim dövüşür, Sör Duncan?"

Dunk umutsuzca ellerini yana açtı. "Başka kimseyi tanımıyorum. Sör Manfred Dondarrion hariç. Kendisi şövalyeliğime bile kefil olmadı, hayatını benim için asla riske atmayacaktır."

Sör Steffon biraz endişelenmiş gibiydi. "O zaman beş iyi adama daha ihtiyacımız var. Neyse ki beşten fazla arkadaşım var. Leo Uzundiken, Gülen Fırtına, Lord Caron, Lannisterlar, Sör Otho Bracken... ve aynı zamanda Blackwoodlar da... Ancak bir Blackwood ile bir Bracken'ı asla aynı safta dövüştüremezsin. Ben gidip bazılarıyla konuşacağım."

"Uyandırılmaktan mutlu olmayacaklardır," diye itiraz etti kuzeni.

"Mükemmel," dedi Sör Steffon. "Eğer kızgın olurlarsa daha şiddetli savaşırlar. Bana güvenebilirsiniz, Sör Duncan. Kuzen, eğer şafaktan önce dönmezsem, zırhımı getir ve Gazap'ın eyerlenip giydirilmesini sağla. İkinizle de meydan okuyanlar padokunda buluşurum." Güldü. "Uzun süre akıllardan çıkmayacak bir gün olacak bu, bana göre." Çadırdan ayrıldığında âdeta mutlu görünüyordu.

Raymun'sa pek öyle değildi. "Beş şövalye," dedi kuzeni gittikten sonra şaşkınlıkla. "Duncan, ümitlerinizi yıkmaktan hoşnut değilim ama..."

"Kuzeniniz bahsettiği adamları getirebilirse..."

"Leo Uzundiken? Bracken Zalimi? Gülen Fırtına?" Raymun ayağa kalktı. "Hepsini tanıyor, hiç şüphem yok ama herhangi birinin *onu* tanıdığından o kadar da emin değilim. Steffon bu olayı şan ve şerefe açılan bir

kapı olarak görüyor fakat bu sizin hayatınız demek. Kendi adamlarınızı bulmalısınız. Ben yardım edeceğim. Az şampiyondansa çok şampiyonun olması iyidir." Dışarıda bir gürültü Raymun'ın başını çevirmesine sebep oldu. "Kim var orada?" diye sordu, bir çocuk çadır kapısından içeri girerken; ardından da yağmurdan sırılsıklam olmuş siyah pelerinli, ince bir adam geldi.

"Yumurta?" Dunk ayağa kalktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben sizin yaverinizim," dedi çocuk. "Sizi donatacak birine ihtiyacınız olacak, sör."

"Lord baban kaleyi terk ettiğini biliyor mu?"

"Tanrıların merhameti üzerimize olsun ama umarım bilmiyordur." Daeron Targaryen pelerininin tokasını çözdü ve ince omuzlarından kaymasına izin verdi.

"*Sen?* Buraya gelecek kadar mı kaybettin aklını?" Dunk bıçağını kılıfından çekti. "Bunu karnına saplamam lazım aslında."

"Muhtemelen," diye itiraf etti Prens Daeron. "Ama bana bir bardak şarap vermenizi tercih ederim. Ellerime bakın." Birini uzattı ve herkesin ellerinin nasıl titrediğini görmesine izin verdi.

Dunk ona doğru ilerledi, ters ters bakıyordu. "Ellerin falan umurumda değil. Benimle ilgili yalan söyledin."

"Babam kardeşimin nereye gittiğini bilmek istediğinde *bir şey* söylemem gerekiyordu," diye yanıtladı prens. Dunk ve bıçağını görmezden gelerek oturdu. "Doğruyu söylemek gerekirse, Yumurta'nın gittiğini bile fark etmemiştim. Kendisi, şarap kadehimin dibinde değildi ve ben de başka bir yere bakmamıştım, hâliyle..." İç çekti.

"Sör, babam yedi davacıdan biri olacak," diye araya girdi Yumurta. "Ona yapmaması için yalvardım ama dinlemiyor. Aerion'ın ve Daeron'ın onurunu kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söylüyor."

"Onurumu kurtarmasını ondan isteyen yok," dedi Prens Daeron duygusuzca. "Kim aldıysa onda kalabilir, benim açımdan bir sıkıntı yok. Yine de işte bu noktaya geldik. Bu bilgi bir işinize yarar mı bilmiyorum, Sör Duncan ama benden korkmanıza gerek yok. Atlardan daha az sevdiğim tek şey kılıçlardır. Hem ağırlar hem de çokça keskin. İlk taarruzda cesur görünmek için elimden geleni yapacağım ama ondan sonrasında... belki de miğferimin yan tarafına güzel bir darbe indirebilirsiniz. Vurdunuz mu ses gelsin ama *fazla* da çınlamasın, ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Kardeşlerim mevzubahis kavga etmek, dans etmek, düşünmek ve kitap okumak olduğunda benimle boy ölçüşebilir ancak hiçbiri, çamurda bilinçsiz vaziyette yatma konusunda yanıma yaklaşamaz."

Dunk ona bakıp prensin onu aptal yerine koymaya çalışıp çalışmadığını düşündü sadece. "Neden geldiniz?"

"Sizi yüzleştiğiniz şey hakkında uyarmak için," dedi Daeron. "Babam Kral Muhafızları'na onunla savaşmasını emretti."

"Kral Muhafızları mı?" dedi Dunk, dehşete kapılmıştı.

"Yani, burada olan üçü. Tanrılara şükür ki Baelor Amcam diğer dördünü kral büyükbabamızla Kral Toprakları'nda bıraktı."

Yumurta isimleri saydı. "Sör Roland Crakehall, Duskendale'den Sör Donnel ve de Sör Willem Wylde."

"Bu konuda pek bir seçme şansları yok," dedi Daeron. "Kralın ve kralivet ailesinin hayatını korumak için yeminliler ve kardeşlerim ile ben ejderhanın kanıyız, tanrılar yardımcımız olsun."

Dunk parmaklarıyla saydı. "Altı ediyor. Yedinci adam kim?"

Prens Daeron omuzlarını silkti. "Aerion birini bulacaktır. Gerekirse bir şampiyon satın alır. Bolca altını var."

"Sizin yanınızda kim var?" diye sordu Yumurta.

"Raymun'ın kuzeni Sör Steffon."

Daeron yüzünü buruşturdu. "Sadece bir kişi mi?"

"Sör Steffon bazı arkadaşlarına sormaya gitti."

"Birilerini bulabilirim," dedi Yumurta. "Şövalyeler getiririm. Yapabilirim bunu."

"Yumurta, öz kardeşlerinle savaşacağım," dedi Dunk.

"Yine de Daeron'a zarar vermeyeceksin," dedi çocuk. "Düşeceğini *söyledi*. Ve Aerion... hatırlıyorum da, küçükken geceleri yatak odama gelirdi ve bıçağını bacaklarımın arasına sokardı. Çok fazla erkek kardeşi olduğunu söylerdi, belki bir gece beni kız kardeşi yapar, sonra da benimle evlenebilirmiş. Kedimi de kuyuya attı. Atmadığını söylüyor ama hep yalan söyler."

Prens Daeron bitkince omuz silkti. "Yumurta'nın söyledikleri doğru. Aerion gerçek bir canavar. Kendisinin insan biçiminde bir ejderha olduğunu sanıyor. Bu yüzden kukla gösterisine o kadar öfkelendi. Bir Fossoway olarak doğmamış olması talihsizlik, öyle olsa kendini bir elma sanacaktı ve hepimiz daha güvende olacaktık ama elimizden bir şey gelmiyor." Ayağa kalktı, düşen pelerinini topladı ve üzerindeki yağmur damlalarını silkeledi. "Babam kılıcımı bilemenin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeden önce kaleye geri dönmeliyim ama gitmeden sizinle baş başa bir şey konuşmak istiyorum, Sör Duncan. Bana eşlik eder misiniz?"

Dunk bir anlığına küçük prense şüpheyle baktı. "Baş üstüne. Majesteleri." Hançerini kılıfına soktu. "Kalkanımı da almam gerek zaten."

"Yumurta'yla ben şövalye arayacağız," dedi Raymun.

Prens Daeron pelerinini boynunda düğmeledi ve kapüşonunu kaldırdı. Dunk onu çiseleyen yağmura doğru takip etti. Tüccarların arabalarının olduğu tarafa yürüdüler.

"Sizi rüyamda gördüm," dedi prens.

"Bunu handa söylemiştiniz."

"Söyledim mi? Yani, öyle işte. Benim rüyalarım sizinki gibi değil, Sör Duncan. Benimkiler gerçektir. Korkuturlar beni. *Siz* korkutuyorsunuz beni. Sizi ve ölü bir ejderhayı gördüm rüyamda. Devasa bir canavardı, kocamandı, kanatları o kadar büyüktü ki bu çayırları örtebilirdi. Sizin üzerinize düşmüştü ama siz canlıydınız ve ejderha ise ölmüştü."

"Ben mi öldürdüm?"

"Bunu söyleyemem ama siz oradaydınız, keza ejderha da. Bir zamanlar ejderhaların efendisiydik, biz Targaryenlar. Artık hiç ejderha yok ama biz buradayız. Bugün ölmek istemiyorum. Nedenini sadece tanrılar bilir ancak ben bilmiyorum. Öyleyse bana bir lütuf gösterin ve öldürdüğünüzün kardeşim Aerion olduğundan emin olun."

"Ben de ölmek istemiyorum," dedi Dunk.

"Yani, ben sizi öldürmeyeceğim, sör. Suçlamamı da geri çekeceğim ama Aerion kendininkini geri çekmedikçe faydası olmaz." İç çekti. "Sizi yalanımla öldürmüş olabilirim. Eğer öyleyse, özür dilerim. Cehenneme mahkûmum, biliyorum. Muhtemelen şarapsız bir cehenneme." Ürperdi ve bunun üzerine serin, çiseleyen yağmurda yolları ayrıldı.

* * *

Tüccarlar arabalarını, huş ağacı ve dişbudak ağaçlarının altına, çayırın batı kıyısına çekmişlerdi. Dunk ağaçların altında durdu ve çaresizce kuklacı arabasının bulunduğu boş yere baktı. *Gitmişler.* Gitmiş olmalarından korkmuştu. *Bir kale duvarı kadar kalın kafalı olmasaydım ben de kaçardım.* Şimdi kalkan mevzuunu ne yapacağını düşündü. Satın alacak kadar gümüşü vardı, satılık bir tane bulabilirse *eğer...*

"Sör Duncan," diye bir ses geldi karanlıktan. Dunk arkasını döndü ve demir bir fener tutan Çelik Pate'i buldu karşısında. Kısa bir deri pelerin vardı üzerinde ama zırhçının belden yukarısı çıplaktı, geniş göğsü ve kalın kolları gür siyah tüylerle kaplıydı. "Kalkan için geldiysen, kız onu bana bıraktı." Dunk'ı boydan boya süzdü. "İki el ve iki ayağınız yerinde. Yani dövüşle yargılama olacak, ha?"

"Yediler yargısı... Nasıl bildiniz?"

"Eh, seni öpüp bir lord da yapmış olabilirlerdi ancak bu pek muhtemel görünmüyordu ve eğer işler tam aksi yönde ilerleseydi bazı uzuvların eksik olurdu. Şimdi beni takip et."

Arabasını, yan tarafına çizilmiş kılıç ve örs resmi sayesinde ayırt etmek kolaydı. Dunk, Pate'i içeriye doğru izledi. Zırhçı feneri bir kancaya astı, ıslak pelerinini silkti ve üzerine bir tunik giydi. Menteşeli bir tahtayı du-

vardan aşağı çekti ve masaya dönüştürdü. "Otur," dedi, ona doğru alçak bir tabure iterek.

Dunk oturdu. "Kız nereye gitti?"

"Dorne'a gitmek üzere yola çıktılar. Kızın amcası akıllı bir adam. Gözden ırak olan hemen unutulur. Kalırsan görürler, ejderha da muhtemelen hatırlar. Ayrıca adam, kızın senin öldüğünü görmemesi gerektiğini düşündü." Pate arabanın uzak ucuna gitti, bir süre gölgelerde dolaştı ve kalkanla geri döndü. "Kalkanın kasnağı eskiydi, çeliği adiydi, kırılgan ve paslıydı," dedi. "İki katı kadar kalın yeni bir tane yaptım sana ve arkasına da kayışlar koydum. Artık daha ağır ama daha sağlam. Kız da boyayı yaptı."

Kız, Dunk'ın umabileceğinden daha iyi bir iş çıkarmıştı. Fener ışığında bile günbatımı renkleri zengin ve parlaktı, ağaç ise uzun, sağlam ve asildi. Kayan yıldız, meşeden yapılma gökyüzünde boyalı, parlak bir çizgiydi. Ancak Dunk onu eline aldığında bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissetti; yıldız *kayıyordu*, bu ne biçim bir armaydı? Kendisi de o kadar hızlı mı kayıp gidecekti yani? Ve günbatımı da geceyi müjdelerdi. "Kadehten şaşmamalıydım," dedi sefilce. "En azından uçmak için kanatları vardı, ayrıca Sör Arlan, kadehin inanç, arkadaşlık ve içilecek güzel şeylerle dolu olduğunu söylerdi. Bu kalkanın tamamı ölüm gibi boyanmış."

"Karaağaç yaşıyor," diye belirtti Pate. "Yaprakların ne kadar yeşil olduğunu görüyor musun? Kesinlikle yaz yaprakları. Kafatasları, kurtlar,

kuzgunlar hatta asılan adamlar ve kanlı kellelerle dolu kalkanlar gördüm. Gayet de iş gördüler ve bu da görevini yerine getirecek. Eski kalkan tekerlemesini biliyor musun? *Meşeyle demir, beni iyi koru...*"

"*...yoksa ölüm ve cehennem yolun sonu,*" dedi Dunk. Yıllardır bu tekerleme aklına gelmemişti. İhtiyar ona uzun zaman önce öğretmişti bunu. "Yeni kasnak ve geri kalan hepsi için ne kadar istiyorsun?" diye sordu Dunk.

"Senden mi?" Pate sakalını kaşıdı. "Bir bakır."

* * *

Yağmur, günün ilk solgun ışıkları doğu göğünde kendini göstermeye başladığında dindi ama halihazırda üzerine düşeni yapmıştı. Lord Ashford'un adamları engelleri kaldırmıştı ve turnuva alanı gri-kahverengi çamurla yerden kalkmış otlardan ibaret devasa bir bataklıktı. Sisin uzantıları toprak boyunca soluk beyaz yılanlar gibi sürünürken Dunk müsabaka alanına geri döndü. Çelik Pate de onunla birlikte yürüdü.

İzleyici tribünü çoktan dolmaya başlamıştı; lordlar ve leydiler sabah soğuğunda pelerinlerine sıkı sıkı sarılıyorlardı. Halk da alana doğru akın ediyordu, yüzlercesi çit boyunca yerini almıştı. *Ölümümü izlemeye ne çok kişi gelmiş,* diye düşündü Dunk acı acı ama önyargılı davranmıştı. Birkaç adım ötedeki bir kadın, "İyi şanslar olsun," dedi. Yaşlı bir adam elini tutmak üzere adımlarını hızlandırdı ve "Tanrılar size kuvvet versin, sör," dedi. Sonra eski püskü bir kahverengi cüppe içindeki dilenci kardeş, kılıcını kutsadı ve bir genç kız gelip Dunk'ı yanağından öptü. *Beni destekliyorlar.* "Neden?" diye sordu Pate'e. "Onlar için ne ifade ediyorum ki?"

"Yeminini unutmayan bir şövalye," dedi demirci.

Raymun'ı, kuzeninin atı ve Gökgürültüsü'yle beraber Dunk'ı bekler vaziyette, meydanların güney ucundaki meydan okuyanlar padokunun dışında buldular. Gökgürültüsü boyun zırhı, kafa zırhı ve ağır vücut zırhının ağırlığının altında huzursuzca kıpırdandı. Pate zırhı inceledi ve başka biri tarafından dövülmüş olmasına rağmen iyi işçilik olduğunu söyledi. Zırh nereden geldiyse, Dunk minnettardı.

Sonra diğerlerini gördü; kırçıl sakallı tek gözlü adamla sarı-siyah çizgili cüppe giymiş ve kalkanı üzerinde arı kovanları olan genç şövalyeyi. *Robyn Rhysling ve Humfrey Beesbury,* diye şaşkınlıkla düşündü Dunk. *Ve de Sör Humfrey Hardyng.* Hardyng, Aerion'ın kızıl savaş atına binmişti ve at bu kez kırmızı-beyaz elmas şekilleriyle donatılmıştı.

Onlara gitti. "Sörler, size borçluyum."

"Borç Aerion'ındır," diye cevapladı Sör Humfrey Hardyng. "Ve bu borcu tahsil etmek niyetindeyiz."

"Bacağınızın kırıldığını duymuştum."

"Doğru duymuşsun," dedi Hardyng. "Yürüyemiyorum. Ama ata binebildiğim müddetçe dövüşebilirim."

Raymun, Dunk'ı bir kenara çekti. "Hardyng'in Aerion'la bir kez daha yüzleşmek istiyor olmasını umuyordum ve belli ki istiyormuş. Aslında diğer Humfrey de onun kız kardeşinin kocası. Sör Robyn'i ikna eden ise Yumurta, onu diğer turnuvalardan tanıyormuş. Böylece beş kişisiniz."

"Altı," dedi Dunk şaşkınlıkla işaret ederek. Padoka bir şövalye giriyor, yaveri de arkasından savaş atını getiriyordu. "Gülen Fırtına." Sör Raymun'dan bir kafa boyu uzun, Dunk'la neredeyse aynı boya sahip Sör Lyonel, Baratheon Hanesi'nin taçlı erkek geyiğinin üzerine işlendiği altın rengi bir cüppe giyiyordu ve boynuzlu miğferini de kolunun altında taşıyordu. Dunk elini uzattı. "Sör Lyonel, geldiğiniz için size ve sizi getiren Sör Steffon'a ne kadar minnet duysam az."

"Sör Steffon mı?" Sör Lyonel ona şaşkın şaşkın baktı. "Bana gelen sizin yaverinizdi. Oğlan, Aegon. Benim yaver onu kovalamaya çalıştı ama o, yaverimin bacaklarının arasından geçti ve kafamdan aşağı bir karaf şarabı boca etti." Bir kahkaha patlattı. "Yüz yıldan uzun süredir yediler yargısı vuku bulmadı, biliyor muydunuz? Kral Muhafızları'ndan şövalyeler ile dövüşme ve arada da Prens Maekar'ın burnunu sürtme şansını kaçıramazdım ya."

"Altı," dedi Dunk umutla Raymun Fossoway'e, Sör Lyonel diğerlerine katılırken. "Şüphem yok ki kuzeniniz sonuncuyu getirecektir."

Kalabalıktan güçlü bir uğultu yükseldi. Çayırın kuzey ucundan, nehrin sislerinin arasından bir sıra şövalye kendini gösterdi. Üç Kral Muhafızı ilk görünenlerdi; parıldayan beyaz sırlı zırhları, arkalarında salınan uzun beyaz pelerinleriyle hayalet gibiydiler. Kalkanları dahi üzerine yeni kar yağmış bir çayır kadar boş ve temizdi. Arkalarında Prens Maekar ile oğulları at üzerindeydi. Aerion gri benekli bir ata biniyordu ve her adımda atın üzerindeki eyer örtüsünün yanındaki yırtmaçlardan turuncu ve kırmızılar bir görünüp bir kayboluyordu. Kardeşinin savaş atı, üst üste binen siyah ve altın rengi zincirlerle zırhlanmış daha küçük bir doruydu. Daeron'ın miğferinden yeşil ipekten bir tüy uzanıyordu. Gelin görün ki, en korkutucu görüntüyü sergileyen babalarıydı. Siyah kavisli ejderha dişleri, omuzlarından miğferinin sorgucuna, sırtından eyerine bağlanan büyük, dikenli topuzuna kadar boy gösteriyordu. Prensin topuzu Dunk'ın şimdiye dek gördüğü en ölümcül silahtı.

"Altı," diye bağırdı Raymun aniden. "Sadece altı kişiler."

Bu doğruydu, Dunk da gördü. *Üç siyah şövalye, üç de beyaz. Onlar da bir adam eksikler.* Aerion'ın yedinci adamı bulamamış olması muhtemel miydi? Bu ne anlama geliyordu? İkisi de yedincileri bulamazsa altıya altı mı savaşacaklardı?

Dunk meseleyi kafasında tartarken Yumurta yanına yanaştı. "Sör, zırhınızı kuşanmanın zamanı geldi."

"Teşekkür ederim, yaver. Yardımcı olur musun?"

Çelik Pate, oğlana yardım etti. Zincir gömlek ve boyun zırhı, diz ve el zırhları, miğfer bonesi ve kasıklık giydirildikten sonra her tokayı ve kopçayı üç kez kontrol edip onu baştan aşağı çeliğe dönüştürdüler. Humfreyler

sessizce aralarında konuşurken Sör Lyonel oturmuş kılıcını biley taşında keskinleştiriyordu, Sör Robyn ise dua ediyor ve Raymun Fossoway de bir ileri bir geri volta atıp kuzeninin nerede kaldığını düşünüyordu.

Sör Steffon nihayet ortaya çıktığında Dunk tamamen zırhlanmıştı. "Raymun," dedi, "Zırhlarım, lütfen." Çeliğin altına giymek için keçe ile kaplı bir gömlekle üzerini değiştirmişti.

"Sör Steffon, arkadaşlarınızdan haber var mı?" diye sordu Dunk. "Yediyi tamamlamak için bir şövalyeye daha ihtiyacımız var."

"İki taneye ihtiyacınız var, korkarım ki," dedi Sör Steffon. Raymun çelik gömleğin arkasını bağladı.

"Lordum?" Dunk bir şey anlamadı. "İki mi?"

Sör Steffon sağlam, perçinli bir çelik eldiven aldı ve sol elini, parmaklarını bükerek içine soktu. Raymun kılıç kemerini bağlarken, "Burada beş kişi görüyorum," dedi. "Beesbury, Rhysling, Hardyng, Baratheon ve kendiniz."

"Ve de siz," dedi Dunk. "Siz altıncısınız."

"Ben yedinciyim," dedi Sör Steffon gülümseyerek. "Ama diğer taraf için. Prens Aerion ve davacıların yanında savaşıyorum."

Raymun, kuzeninin miğferini teslim etmek üzereydi. Vurulmuşçasına durdu. "Hayır."

"Evet." Sör Steffon omuz silkti. "Sör Duncan eminim ki anlayışla karşılayacaktır. Prensime karşı bir vazifem var."

"Dunk'a sana güvenmesini söyledin." Raymun'ın yüzü kireç gibi olmuştu.

"Söyledim mi?" Miğferini kuzeninin elinden aldı. "Hiç şüphe yok ki söylediğim sırada samimiydim. Bana atımı getir."

"Git kendin al," dedi Raymun öfkeyle. "Bunun bir parçası olacağımı düşünüyorsan, aşağılık olduğun kadar ahmaksın da."

"Aşağılık mı?" diye Sör Steffon *cıkcık*ladı. "Diline dikkat et, Raymun. İkimiz de aynı ağacın elmalarıyız. Ve sen benim yaverimsin. Yoksa yeminlerini unuttun mu?"

"Hayır. Peki sen kendininkileri unuttun mu? Şövalye olmaya ant içmiştin."

"Bugün sona ermeden önce bir şövalyeden fazlası olacağım. *Lord* Fossoway. Kulağa hoş geliyor." Gülümseyerek diğer eldivenini de giydi, arkasını döndü ve atını almak üzere çayırı geçti. Dunk'ı savunan diğer şövalyeler ona hor gören gözlerle baksa da kimse onu durdurmak için harekete geçmedi.

Dunk, Sör Steffon'ın savaş atını meydanda yürütüşünü izledi. Ellerini yumruk yaptı ama boğazı konuşamayacak kadar kuruydu. *Zaten hiçbir kelime onun gibilerin yüreğine işlemez.*

"Beni şövalye ilan edin." Raymun, Dunk'ın omzuna elini uzatıp onu kendine doğru çevirdi. "Kuzenimin yerini alacağım. Sör Duncan, beni şövalye ilan edin." Tek dizi üzerine çöktü.

Kaşlarını çatmış olan Dunk, elini uzun kılıcının kabzasına götürdü, ardından tereddüt etti. "Raymun, ben... yapmamalıyım."

"Mecbursunuz. Bensiz, sadece beş kişisiniz."

Sör Lyonel Baratheon, "Delikanlı doğru söylüyor," dedi. "Yapın şunu, Sör Duncan. Herhangi bir şövalye, başkasını şövalye ilan edebilir."

"Cesaretimden şüphe mi duyuyorsunuz?" diye sordu Raymun.

"Hayır," dedi Dunk. "Öyle değil, ama..." Yine de tereddüt etti.

Trampetlerin gümbürtüsü puslu sabah havasını yırtıp geçti. Yumurta koşarak yanlarına geldi. "Sör, Lord Ashford sizi çağırıyor."

Gülen Fırtına başını sabırsızlıkla salladı. "Gidin, Sör Duncan. Yaver Raymun'a şövalyeliğini ben vereceğim." Kılıcını kınından çıkardı ve Dunk'ı bir kenara çekti. "Fossoway Hanesi'den Raymun..." Kılıcı yaverin sağ omzuna dokundurarak ciddiyetle konuşmaya başladı. "Savaşçı adına sizi cesur olmakla vazifelendiriyorum." Kılıç sağ omzundan soluna doğru hareket etti. "Baba adına sizi adil olmakla vazifelendiriyorum." Tekrar sağ

omuza döndü. "Anne adına sizi çocukları ve masumları korumakla vazifelendiriyorum." Sol. "Bakire adına sizi tüm kadınları korumakla vazifelendiriyorum..."

Dunk onları orada bıraktı, suçlu hissettiği kadar rahatlamıştı da. *Hâlâ bir eksiğiz,* diye düşündü Yumurta onun için Gökgürültüsü'nü tutarken. *Başka bir adamı nereden bulacağım?* Atı çevirdi ve Lord Ashford'un beklediği locaya doğru yavaşça sürdü. Meydanların kuzey ucundan Prens Aerion onu karşılamak için öne çıktı. "Sör Duncan," dedi neşeyle, "görünüşe göre sadece beş şampiyonunuz var."

"Altı," dedi Dunk. "Sör Lyonel, Raymun Fossoway'i şövalye ilan ediyor. Sizinle altıya karşı yedi savaşacağız." İnsanlar çok daha kötü şartlarda galip gelmişti, biliyordu.

Fakat Lord Ashford başını iki yana salladı. "Buna izin verilmiyor, sör. Tarafında yer alacak başka bir şövalye bulamazsan, sanığı olduğun suçlardan ötürü suçlu ilan edilmelisin."

Suçlu, diye düşündü Dunk. *Bir dişi gevşetmekten suçluyum ve bunun için ölmem gerekiyor.* "Lordum, bir dakika rica ediyorum."

"Tabii ki."

Dunk çit boyunca yavaşça atını sürdü. Loca şövalyelerle doluydu. "Lordlarım," diye hitap etti onlara. "Hiçbiriniz Pennytree'li Sör Arlan'ı hatırlamıyor musunuz? Ben onun yaveriydim. Birçoğunuza hizmet ettik. Masalarınızda yemek yedik ve salonlarınızda uyuduk." Manfred Dondarrion'ın en üst sırada oturduğunu gördü. "Sör Arlan, lord babanızın hizmetindeyken yaralandı." Şövalye yanındaki leydiye bir şey söyledi, Dunk'ı dikkate almadı. Dunk devam etmek zorunda kaldı. "Lord Lannister, Sör Arlan turnuvada sizi bir kez atınızdan düşürdü." Gri Aslan eldivenli ellerini inceleyerek gözlerini kaldırıp bakmayı kasten reddetti. "O iyi bir insandı ve bana nasıl şövalye olunacağını öğretti. Sadece kılıç ve mızrak kullanmayı değil, onuru da. *Bir şövalye masumu savunur,* derdi. Tüm yaptığım buydu benim de. Yanımda savaşacak bir şövalyeye daha ihtiyacım var. Bir şövalye daha, hepsi bu. Lord Caron? Lord Swann?" Lord Caron kulağına fısıldayınca Lord Swann hafifçe güldü.

Dunk, Sör Otho Bracken'ın önünde dikildi ve sesini alçalttı. "Sör Otho, herkes sizi harika bir şampiyon olarak biliyor. Bize katılın, yalvarıyorum. Eski ve yeni tanrıların adına. Davam adildir."

En azından cevap verebilecek zarafeti olan Bracken Zalimi, "Olabilir," dedi. "Ama bu senin davan, benim değil. Seni tanımıyorum, evlat."

Kederlenen Dunk, Gökgürültüsü'nü soluk, duygudan yoksun adamların önünde bir ileri bir geri hızla koşturdu. Umutsuzluğa düştüğü için bağırdı. "ARANIZDA GERÇEK BİR ŞÖVALYE YOK MU?"

Gelen tek cevap sükûnetti.

omuza döndü. "Anne adına sizi çocukları ve masumları korumakla vazifelendiriyorum." Sol. "Bakire adına sizi tüm kadınları korumakla vazifelendiriyorum..."

Dunk onları orada bıraktı, suçlu hissettiği kadar rahatlamıştı da. *Hâlâ bir eksiğiz,* diye düşündü Yumurta onun için Gökgürültüsü'nü tutarken. *Başka bir adamı nereden bulacağım?* Atı çevirdi ve Lord Ashford'un beklediği locaya doğru yavaşça sürdü. Meydanların kuzey ucundan Prens Aerion onu karşılamak için öne çıktı. "Sör Duncan," dedi neşeyle, "görünüşe göre sadece beş şampiyonunuz var."

"Altı," dedi Dunk. "Sör Lyonel, Raymun Fossoway'i şövalye ilan ediyor. Sizinle altıya karşı yedi savaşacağız." İnsanlar çok daha kötü şartlarda galip gelmişti, biliyordu.

Fakat Lord Ashford başını iki yana salladı. "Buna izin verilmiyor, sör. Tarafında yer alacak başka bir şövalye bulamazsan, sanığı olduğun suçlardan ötürü suçlu ilan edilmelisin."

Suçlu, diye düşündü Dunk. *Bir dişi gevşetmekten suçluyum ve bunun için ölmem gerekiyor.* "Lordum, bir dakika rica ediyorum."

"Tabii ki."

Dunk çit boyunca yavaşça atını sürdü. Loca şövalyelerle doluydu. "Lordlarım," diye hitap etti onlara. "Hiçbiriniz Pennytree'li Sör Arlan'ı hatırlamıyor musunuz? Ben onun yaveriydim. Birçoğunuza hizmet ettik. Masalarınızda yemek yedik ve salonlarınızda uyuduk." Manfred Dondarrion'ın en üst sırada oturduğunu gördü. "Sör Arlan, lord babanızın hizmetindeyken yaralandı." Şövalye yanındaki leydiye bir şey söyledi, Dunk'ı dikkate almadı. Dunk devam etmek zorunda kaldı. "Lord Lannister, Sör Arlan turnuvada sizi bir kez atınızdan düşürdü." Gri Aslan eldivenli ellerini inceleyerek gözlerini kaldırıp bakmayı kasten reddetti. "O iyi bir insandı ve bana nasıl şövalye olunacağını öğretti. Sadece kılıç ve mızrak kullanmayı değil, onuru da. *Bir şövalye masumu savunur,* derdi. Tüm yaptığım buydu benim de. Yanımda savaşacak bir şövalyeye daha ihtiyacım var. Bir şövalye daha, hepsi bu. Lord Caron? Lord Swann?" Lord Caron kulağına fısıldayınca Lord Swann hafifçe güldü.

Dunk, Sör Otho Bracken'ın önünde dikildi ve sesini alçalttı. "Sör Otho, herkes sizi harika bir şampiyon olarak biliyor. Bize katılın, yalvarıyorum. Eski ve yeni tanrıların adına. Davam adildir."

En azından cevap verebilecek zarafeti olan Bracken Zalimi, "Olabilir," dedi. "Ama bu senin davan, benim değil. Seni tanımıyorum, evlat."

Kederlenen Dunk, Gökgürültüsü'nü soluk, duygudan yoksun adamların önünde bir ileri bir geri hızla koşturdu. Umutsuzluğa düştüğü için bağırdı. "ARANIZDA GERÇEK BİR ŞÖVALYE YOK MU?"

Gelen tek cevap sükûnetti.

Meydanın öbür ucunda Prens Aerion kahkaha attı. "Ejderhayla alay edilmez," diye seslendi.

Sonra bir ses geldi. "Ben Sör Duncan'ın tarafında olacağım."

Nehri kaplayan sislerin içinden siyah bir aygır, sırtında siyah bir şövalye ile kendini gösterdi. Dunk, ejderha kalkanını ve kırmızı sırlı, üç kükreyen kafadan müteşekkil sorguçlu miğferi gördü. *Genç Prens. Tanrıların merhameti üzerimizde olsun, gerçekten o mu?*

Lord Ashford da aynı hataya düştü. "Prens Valarr?"

"Hayır." Siyah şövalye miğferinin siperliğini kaldırdı. "Lordum, Ashford'daki müsabakalara katılmayı düşünmüyordum, bu yüzden zırh getirmedim. Oğlum bana zırhını ödünç verme lütfunu gösterdi." Prens Baelor neredeyse hüzün içinde gülümsedi.

Davacılar kafa karışıklığına uğramıştı, Dunk bunun farkındaydı. Prens Maekar bineğini öne sürdü. "Kardeşim, sen aklını mı yitirdin?" Dunk'ı zırhlı parmağıyla işaret etti. "Bu adam oğluma saldırdı."

"Bu adam her gerçek şövalyenin yapması gerektiği gibi mazlumu korudu," diye yanıtladı Prens Baelor. "Bırakalım da yaptıklarının doğru olup olmadığını tanrılar belirlesin." Dizginlerine asıldı, Valarr'ın büyük kara savaş atını döndürdü ve meydanın güney ucuna doğru tırıs gitti.

Dunk, Gökgürültüsü'nü onun yanına getirdi ve kendisiyle savaşacak diğer şövalyeler de etraflarında toplandı: Robyn Rhysling, Sör Lyonel ve Humfreyler. *Hepsi iyi birer şövalye ama yeterince iyiler mi?* "Raymun nerede?"

"*Sör* Raymun, lütfen." Atını eşkin sürerek geldi, tüylü miğferinin altındaki yüzünü aydınlatan amansız bir gülümseme yüzüne yerleşmişti. "Özür dilerim, sör. Onurdan payını almamış kuzenimle karıştırılmamak için armamda küçük bir değişiklik yapmam gerekiyordu." Onlara kalkanını gösterdi. Parlak altın renkteki arka plan aynıydı ve Fossoway elması da orada duruyordu ancak bu elma kırmızı değil, yeşildi. "Hâlâ olgun değilim, korkarım ki... ama yeşil olması kurtlu olmasından daha iyidir, ha?"

Sör Lyonel güldü ve Dunk da ruh hâline rağmen sırıttı. Prens Baelor bile onaylamış gibiydi.

Lord Ashford'un rahibi, locanın önüne gelmiş ve kalabalığı duaya çağırmak için kristalini kaldırmıştı.

"Yanıma gelin, hepiniz," dedi Baelor sessizce. "Davacılar ilk taarruz için ağır savaş mızraklarıyla donanacaklar. İki buçuk metre uzunluğundaki dişbudaktan mızraklar; parçalanmaya karşı perçinlenmiş ve arkasındaki savaş atının ağırlığı sayesinde zırhı delip geçecek kadar keskin, çelik bir sivri uca sahip."

"Aynısını kullanacağız," dedi Sör Humfrey Beesbury. Arkasında rahip, Yedi'yi bu anlaşmazlıkla ilgilenip bir yargıya varmaya ve davasında adil olanlara zafer bahşetmeye çağırıyordu.

"Hayır," dedi Baelor. "Bunun yerine kendimizi turnuva mızraklarıyla donatacağız."

"Turnuva mızrakları kolay kırılır," diye dikkat çekti Raymun.

"Ayrıca üç buçuk metre uzunluğundadır. Mızraklarımızın ucu hedefi bulursa, onlarınki bize dokunamaz bile. Miğfer veya göğüsleri hedefleyin. Bir turnuvada, düşmanınızın kalkanı üzerinde mızrağınızı kırmak cesurca bir şeydir ancak burada ölüm anlamına gelebilir. Onları atlarından düşürüp kendi eyerlerimizde kalabilirsek, üstünlük bize geçer." Dunk'a baktı. "Sör Duncan öldürülürse, tanrıların kendisini suçlu bulduğu düşünülür ve mücadele sona erer. Her iki davalının canı alınırsa veya onlar suçlamalarını geri çekerse, dövüş yine biter. Aksi takdirde, yargılamanın sona ermesi için bir tarafın ya da diğer tarafın yedilisinin tamamı ya ölmeli ya da pes etmelidir."

"Prens Daeron savaşmayacak," dedi Dunk.

"Savaşsa da pek bir şey değiştirmez," diye güldü Sör Lyonel. "Buna karşın, mücadele etmemiz gereken üç Beyaz Kılıç var."

Baelor sakinliğini bozmadı. "Kardeşim, Kral Muhafızları'nın oğlu için dövüşmelerini isteyerek hataya düştü. Ettikleri yemin, soydan gelen bir prense zarar vermelerini yasaklar. Neyse ki ben öyleyim." Onlara hafifçe gülümsedi. "Diğerlerini benden yeterince uzak tutarsanız ben de Kral Muhafızları ile ilgilenirim."

"Prensim, bu şövalyelik ruhuna yaraşır mı?" diye sordu Sör Lyonel Baratheon, rahip duasını bitirdiği sırada.

"Tanrılar bize haber verecek," dedi Baelor Mızrakkıran.

* * *

Ashford Çayırı'nı beklenti içinde, derin bir sessizlik ele geçirmişti.

Yetmiş metre kadar ötede, Aerion'ın gri aygırı sabırsızlıkla kişnedi ve çamurlu zeminde eşindi. Ona kıyasla, Gökgürültüsü hâlâ çok sakindi; daha yaşlı bir attı, elli kadar dövüşe girip çıkmıştı ve ondan ne beklendiğini iyi biliyordu. Yumurta, Dunk'a kalkanına uzattı. "Tanrılar sizinle olsun, sör," dedi çocuk.

Karaağaç ve kayan yıldızın görüntüsü Dunk'ı yüreklendirdi. Dunk sol kolunu kayıştan geçirdi ve parmaklarını kulpun etrafına sıkıca sardı. *Meşeyle demir, beni iyi koru, yoksa ölüm ve cehennem yolun sonu.* Çelik Pate, mızrağını ona getirdi ancak Yumurta, Dunk'a mızrağı uzatacak kişinin kendisi olması gerektiğinde ısrar etti.

İki yanında da kader arkadaşları kendi mızraklarını aldı ve uzun bir çizgi hâlinde sıralandı. Prens Baelor sağında ve Sör Lyonel solundaydı ancak büyük miğferinin dar göz yuvaları, Dunk'ın görüşünü sadece önündekilerle sınırlıyordu. Loca çerçeveden çıkmıştı, keza çitin etrafında toplanmış halk da; sadece çamurlu meydan, soluk ve uçuşan sis, nehir, kasaba ve kuzeydeki kale görüş alanındaydı, bir de gri savaş atı üzerindeki, miğferinde alevler ve kalkanında ejderhayla prens vardı. Dunk, Aerion'ın yaverinin ona iki buçuk metre uzunluğunda, gece gibi siyah bir savaş mızrağı uzattığını gördü. *Yapabilirse bunu kalbime saplayacak.*

Üflenen boynuzun sesi geldi.

Bir anlığına Dunk, tüm atlar hareket etmesine rağmen oraya kök salmış yüzlerce yıllık bir ağaç gibi çakılı kaldı. Bir panik dalgası içini kararttı. *Unuttum,* diye vahşice düşündü, *hepsini unuttum, kendimi utandıracağım, her şeyi kaybedeceğim.*

Gökgürültüsü onu kurtardı. Büyük kahverengi aygır, binicisi unutsa bile ne yapacağını biliyordu. Yavaş bir tırısla başladı. Dunk'ın öğrendikleri o sırada kendini gösterdi. Savaş atına mahmuzuyla hafifçe dokundu ve mızrağını yatırdı. Aynı zamanda, vücudunun sol tarafını tamamen kapayana kadar kalkanını indirip kaldırdı. Darbeleri kendinden uzaklaştırmak için belirli bir açıyla tuttu. *Meşeyle demir, beni iyi koru, yoksa ölüm ve cehennem yolun sonu.*

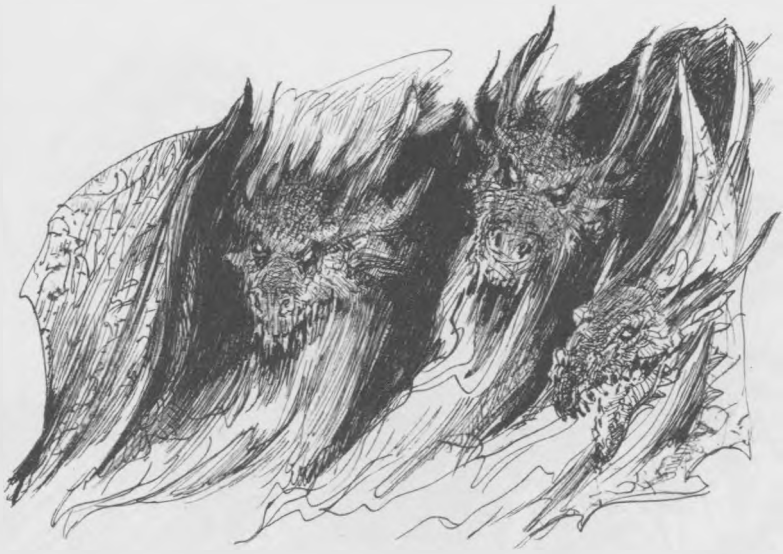
Kalabalığın gürültüsü, dalgaların uzaklardan gelen sesi kadardı sadece. Gökgürültüsü dörtnala geçti. Dunk'ın dişleri, temponun şiddetiyle birbirine kenetlendi. Topuklarını aşağı doğru bastırdı, bacaklarını tüm gücüyle sıktı ve vücudunun, altındaki atın hareketinin bir parçası olmasına izin verdi. *Ben Gökgürültüsü'yüm ve Gökgürültüsü de ben, biz tek bir canavarız, iç içeyiz, biz tekiz.* Miğferinin içindeki hava çok sıcaktı ve zar zor nefes alabiliyordu.

Bir mızrak turnuvasında düşman, genelde sol tarafından engel boyunca ilerlerdi, mızrağını Gökgürültüsü'nün boynu hizasında tutması gerekirdi. Açı, tahtanın parçalanmasını daha olası hale getirirdi. Ama bugün oynadıkları daha ölümcül bir oyundu. Onları bölen hiçbir engel olmadan, savaş atları doğrudan birbirleri üzerine taarruz ediyordu. Prens Baelor'ın devasa siyah atı, Gökgürültüsü'nden çok daha hızlıydı ve Dunk gözyuvasının köşesinden, onun hızla ileri doğru gittiğini gördü. Diğerlerini görmemişti, daha ziyade hissetmişti. *Onların bir önemi yok, sadece Aerion mühim, yalnızca o.*

Ejderhanın gelmesini izledi. Çamurlar, Prens Aerion'ın gri atının toynaklarından arkaya doğru sıçrıyordu ve Dunk atın burun deliklerinin genişlediğini görebiliyordu. Siyah mızrak hâlâ yukarı doğru duruyordu. İhtiyar ona, mızrağını yüksek tutan ve son anda hizaya getiren bir şövalyenin, mızrağını her zaman çok fazla aşağı indirme riskiyle karşı karşıya olduğunu söylemişti. Kendi mızrak ucunu, prensin göğsünün ortasına hedefledi. *Mızrağım kolumun bir parçasıdır,* dedi kendi kendine. *Parmağım bu benim, tahtadan bir parmak. Yapmam gereken tek şey, uzun tahta parmağımla ona dokunmak.*

Aerion'ın her adımda daha da büyüyen siyah mızrağının ucundaki sivri demir ucu görmemeye çalıştı. *Ejderha, ejderhaya bak,* diye düşündü. Üç başlı devasa canavar, prensin kalkanını, kırmızı kanatlar ve altından bir ateşle kaplıyordu. *Hayır, yalnızca vurmak istediğin yere odaklan,* diye aniden hatırladı ama mızrağı halihazırda hizadan çıkmaya başlamıştı. Dunk düzeltmeye çalıştı ama artık çok geçti. Mızrağının ucunun Aerion'ın kalkanına vurduğunu gördü, ejderhanın iki kafasının arasına denk gelmiş ve boyalı alevler üzerinde oyuk açmıştı. Boğuk *çatırdamada* Gökgürültüsü'nün altında irkildiğini, etkinin gücüyle titrediğini hissetti; kısacık bir an içerisinde, korkunç bir kuvvetle yan tarafına bir şey çarptı. Atlar şiddetle çarpıştı; Gökgürültüsü tökezleyip Dunk mızrağını elinden düşürdüğü sırada zırhlar çarpışıp çınladı. Sonra Dunk düşmanını geçip gitti, atından düşmemek için beyhude bir çabayla eyerine sarıldı. Gökgürültüsü yapış yapış çamurda sağa sola sendeledi ve Dunk atın arka bacaklarının altından kaydığını hissetti. Kayıyorlardı, dönüyorlardı... Sonunda aygırın sağrısı sertçe yere çarptı. "*Kalk!*" diye kükredi Dunk, mahmuzlarıyla vurup. "*Kalk, Gökgürültüsü!*" Ve bir şekilde ihtiyar savaş atı yeniden dört ayağı üzerine kalktı.

Kaburgasının altında sert bir acı hissediyordu ve sol kolu aşağı doğru kayıyordu. Aerion mızrağını meşe, yün ve çeliğin içinden geçirmişti; bir metrelik parçalanmış dişbudak ve keskin demir, Dunk'ın yan tarafından saplanmıştı. Dunk sağ eliyle uzandı, saplanan mızrağı hemen ucunun altından tuttu, dişlerini sıktı ve acımasızca aniden çekti. Kan akmaya baş-

ladı, zırhının zincirleri arasından sızıp cüppesini kıpkırmızı yaptı. Dünya ayaklarının altından kayıyordu ve Dunk düştü düşecekti. Acısından dolayı, adını söyleyenlerin seslerini belli belirsiz duyabiliyordu. Güzel kalkanı artık işe yaramazdı. Onu bir kenara attı, karaağaç, kayan yıldız ve kırık mızrağını da; kılıcını çekti ama canı o kadar acıyordu ki onu sallayabileceğini düşünmedi.

Gökgürültüsü'ne küçük bir daire içinde tur attırıp meydanın başka yerlerinde neler olduğunu anlamaya çalıştı. Sör Humfrey Hardyng, bineğinin boynuna sarılmıştı, görünen o ki yaralıydı. Diğer Sör Humfrey ise kana bulanmış çamur gölünde, kasıklarında kırık bir mızrak saplı vaziyette, hareketsiz yatıyordu. Dunk, Prens Baelor'ın dörtnala geçtiğini gördü, mızrağı hâlâ sapasağlamdı ve Kral Muhafızları'ndan birini eyerinden etti. Beyaz şövalyelerden bir diğeri halihazırda atından düşmüştü, keza Maekar da. Kral Muhafızları'nın üçüncüsü, Sör Robyn Rhysling'i savuşturuyordu.

Aerion, Aerion nerede? Arkasından gelen gürültülü toynak sesleri Dunk'ın başını hızla çevirmesine sebep oldu. Gökgürültüsü kişneyip arkasına döndü ve Aerion'ın gri aygırı dörtnala ona doğru koşarken, toynaklarını boşuna savurdu.

Bu kez kurtulma umudu yoktu. Uzun kılıcı elinden fırladı ve yer, Dunk'la buluşmak için sanki ayağa kalktı. Kemiklerini sarsan ve nefesini ciğerlerinden söken yaralayıcı bir darbeyle yere düştü. Acı içini delip geçti, o kadar keskindi ki Dunk ağladı. Bir anlığına orada yatmak, yapabileceği tek şeydi. Kanın tadı ağzını doldurdu. *Ahmak Dunk, güya bir şövalye olacakmış.* Doğrulması gerektiğini, yoksa öleceğini biliyordu. İniltiler içerisinde, elleri ve dizleriyle kalkmaya zorladı kendini. Nefes alamıyordu, göremiyordu. Miğferinin göz yuvası çamurla doluydu. Gözleri kör olmuşçasına, yalpalayarak ayağa kalkan Dunk, zırhlı parmağıyla çamuru temizledi. *Orada, bu...*

Parmaklarının arasından uçan bir ejderha ile zincirin ucunda dönen çivili bir gürz gördü. Ardından kafası sanki parçalara ayrıldı.

Gözleri açıldığında yeniden yerdeydi, sırtüstü sere serpe yatıyordu. Miğferinin üzerindeki çamur tamamen temizlenmişti ama şimdi bir gözü kanla kaplıydı. Yukarıda koyu gri gökyüzünden başka bir şey yoktu. Yüzü zonkluyordu ve soğuk ıslak metalin yanaklarıyla şakaklarına baskı yaptığını hissedebiliyordu. *Kafamı kırdı ve ölüyorum.* Daha kötüsü ise onunla birlikte ölecek olan Raymun, Prens Baelor ve diğerleriydi. *Onları yüzüstü bıraktım. Ben şampiyon değilim. Ben bir gezgin şövalye bile değilim. Ben hiçbir şeyim.* Prens Daeron'ın, hiç kimsenin çamurda onun kadar bilinçsiz bir şekilde yatamayacağıyla ilgili övündüğünü hatırladı. *Ahmak Dunk'ı hiç görmedi, değil mi?* Utanç, acıdan daha kötüydü.

Ejderha üstünde belirdi.

Üç kafası vardı; kanatları kırmızı, sarı ve turuncu renklerde, alev kadar parlaktı. Gülüyordu. "Daha ölmedin mi, gezgin şövalye?" diye sordu. "Merhamet dilenip suçunu kabul edersen belki ben de sadece bir el ile ayak talep ederim. Ah, unutmadan, bir de şu diş meselesi var ama birkaç diş nedir ki? Senin gibi bir adam yıllarca bezelye püresi yiyerek yaşayabilir." Ejderha bir kez daha güldü. "Hayır mı? *Bunu* ye o zaman." Çivili gürz, gökyüzünde döndü, döndü, durdu ve kayan bir yıldız kadar hızlı bir şekilde kafasına doğru indi.

Dunk yuvarlandı.

Gücünü nasıl topladığını bilmiyordu ama toplamıştı işte. Aerion'ın bacaklarına doğru yuvarlandı, uyluğunun etrafına zırh kaplı kolunu sardı, onu küfürler içerisinde çamurun içine çekti ve üzerine çıktı. *Hadi şimdi lanet olası gürzünü savursun da göreyim.* Prens, kalkanının ucunu Dunk'ın

kafasına savurmaya çalıştı ancak hırpalanmış miğferi darbenin etkisini azalttı. Aerion güçlüydü ama Dunk daha güçlü, daha iri ve daha ağırdı. Kalkanı iki eliyle tuttu ve kayışlar kopana dek çekti. Sonra kalkanı yeniden, prensin miğferinin tepesine tekrar tekrar indirdi ve sorgucunun sırlı alevlerini parçaladı. Kalkan Dunk'ınkinden daha kalındı, demirle perçinlenmiş sağlam bir meşeden yapılmaydı. Alevlerden biri parçalandı. Sonra bir başkası. Dunk darbelerinin sonuna gelmeden çok daha önce prensin alevleri sönmüştü.

Aerion nihayet işe yaramaz gürzünün sapını bıraktı ve kalçasındaki hançere uzandı. Kınından çıkardı ama Dunk, prensin eline kalkanla vurunca, hançer çamurun derinliklerine yelken açtı.

Sör Uzun Duncan'ı alt edebilir ancak Bit Çukuru'ndan Dunk'ı asla. İhtiyar ona mızrak ve kılıçla dövüşmeyi öğretmişti ama bu tür kavgaları şehrin meyhanelerinin arkasındaki müphem dar sokaklarda ve kargacık burgacık yollarda çok daha önce öğrenmişti. Dunk hırpalanmış kalkanı fırlattı ve Aerion'ın miğferinin siperliğini çekip açtı. *Siperlikler zayıf noktalardır,* dediğini hatırladı Çelik Pate'in. Prens mücadele etmeyi bırakmıştı.

Gözleri mor ve dehşet doluydu. Dunk aniden o gözlerden birini kapıp iki çelik parmağı arasında bir üzüm gibi patlatma güdüsü hissetti ancak bu şövalyeliğin şanına yakışmazdı. "*PES ET!*" diye bağırdı.

"Pes ediyorum," diye fısıldadı ejderha, solgun dudakları zar zor hareket ediyordu.

Dunk ona şaşkın şaşkın baktı. Bir anlığına kulaklarına inanamadı. *Yani bitti mi?* Neler olduğunu görmek için başını yavaşça bir yandan diğer yana çevirdi. Göz yuvalarından biri kısmen yüzünün sol tarafına indirilen darbe yüzünden kapanmıştı. Elinde gürzüyle Prens Maekar'ı, önünü açа açа oğlunun yanına doğru gelmeye çalıştığını gördü. Baelor Mızrakkıran onu uzak tutmaya çalışıyordu.

Dunk ayağa kalktı ve Prens Aerion'ı da peşinden kaldırdı. Miğferinin bağlarını el yordamıyla bulup kopardı ve miğferi fırlattı. Birdenbire görüntülere ve seslere maruz kaldı; homurdanmalar ve küfürler, kalabalığın bağrışları, bir aygır kişnerken diğerinin meydanda binicisi olmadan koşması... Her yerde çelik, çeliğe çarpıyordu. Her ikisi de ayakta olan Raymun ve kuzeni, locanın önünde birbirlerine saldırıyorlardı. Kalkanları paramparçaydı, yeşil elma da kırmızı elma da lime lime olmuştu. Kral Muhafızları'ndaki şövalyelerden biri, yaralı kardeşini meydandan uzaklaştırıyordu. İkisi de beyaz zırhları ve beyaz pelerinleriyle birbirine benziyordu. Beyaz şövalyelerden üçüncüsü alaşağı olmuştu ve Gülen Fırtına, Prens Maekar'a karşı Prens Baelor'a katılmıştı. Topuz, savaş baltası ve uzunkılıç çarpışıp *çınladı*, miğferleri ve kalkanları titretti. Maekar, indirdiği her darbe için üç darbe alıyordu ve Dunk bunun çok sürmeden biteceğini görebiliyordu. *Daha çoğumuz öldürülmeden önce buna bir son vermeliyim.*

Prens Aerion gürzü için ani bir hamlede bulundu. Dunk onu sırtından tekmeleyip prensi yüzükoyun yere serdi, ardından bacaklarının birini tutup meydan boyunca sürükledi. Lord Ashford'un oturduğu locaya ulaştığında, Parlak Prens bir hela kadar kahverengiydi artık. Dunk prensi ayağa kaldırdı ve onu sarstı, savrulan çamurun bir kısmı Lord Ashford ile güzel genç kızın üzerine geldi. "Ona söyle!"

Aerion Parlakalev bir ağız dolusu ot ve pislik tükürdü. "Suçlamamı geri çekiyorum."

* * *

Dunk, olan bitenden sonra meydandan kendi mecaliyle mi yoksa destek alarak mı ayrıldığından emin değildi. Her yeri ağrıyordu. *Şimdi cidden bir şövalye miyim yani?* diye sordu kendine merakla. *Bir şampiyon muyum?*

Yumurta, Raymun ve Çelik Pate, Dunk'ın baldır ve boyun zırhını çıkarmasına yardım etti. Onları ayırt edemeyecek kadar sersem hâldeydi. Eller, parmaklar ve seslerden ibaretti her şey. Şikâyet eden Pate'ti, Dunk farkındaydı. "Baksana zırhıma n'apmış," dedi. "Her tarafı çizik çarpık içinde. Yahu niye uğraşıyoruz? Zırhı üzerinden keserek çıkarmam lazım maalesef."

"Raymun," dedi Dunk, arkadaşının eline tutarak. "Diğerleri. Onlara ne oldu?" Bilmesi lazımdı. "Kimse öldü mü?

"Beesbury," dedi Raymun. "İlk taarruzunda Duskendale'li Donnel tarafından öldürüldü. Sör Humfrey de ağır yaralandı. Geri kalanımızda ufak tefek yaralar var. Sen hariç."

"Peki ya onlar? Davacılar?"

"Kral Muhafızları'ndan Sör Willem Wylde meydandan baygın hâlde taşındı ve sanırım ben de kuzenimin kaburgalarından birkaçını kırdım. En azından öyle umuyorum."

"Prens Daeron?" deyiverdi Dunk. "Hayatta kaldı mı?"

"Sör Robyn onu atından düşürdüğünde olduğu yerde kaldı. Belki ayağı kırılmıştır. Kendi atı, meydanda başıboş koştururken üstüne bastı."

Kafası allak bulak olan Dunk büyük bir rahatlama hissetti. "O hâlde rüyası gerçekleşmedi. Ölü ejderha. Aerion ölmediyse tabii. Ölmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Yumurta. "Onu bağışladınız. Hatırlamıyor musunuz?"

"Belli ki hatırlamıyorum." Zaten dövüşe dair anıları giderek daha karmaşık ve belirsiz bir hâl alıyordu. "Bir an geliyor, sarhoş gibi hissediyorum. Sonrasındaysa canım o kadar acıyor ki öldüğümü sanıyorum."

Onu sırtüstü yatırdılar ve bulanıklaşan gri gökyüzüne bakarken onunla konuştular. Dunk'a göre sanki hâlâ gündüzdü. Dövüşün ne kadar sürdüğünü merak etti.

"Tanrılar merhamet etsin, mızrağın ucu zırhının zincirlerinden birini etine fena saplamış," dedi Raymun. "Kangren olmaması için..."

"Onu sarhoş edin ve yarasına biraz kaynar yağ dökün," dedi biri. "Üstatlar böyle yapıyor."

"Şarap." Duyduğu sesin yankılanan, metalik bir tınlaması vardı. "Yağ *değil*, bu onu öldürür, kaynar şarap dökün. Kardeşime bakmayı bitirdiğinde Üstat Yormwell'i onunla ilgilenmesi için göndereceğim."

Uzun bir şövalye tepesinde durdu, üzerindeki siyah zırhta pek çok darbenin sebep olduğu çentikler ve sıyrıklar vardı. *Prens Baelor.* Miğferindeki kırmızı ejderha başlarından birini, her iki kanadını ve kuyruğunun büyük kısmını kaybetmişti. "Majesteleri," dedi Dunk. "Hizmetinizdeyim. İzin verin. Hizmetinizdeyim."

"Hizmetimdesin." Siyah şövalye, kendini ayakta tutabilmek için Raymun'ın omzuna elini koydu. "İyi adamların hizmetimde olması lazım, Sör Duncan. Diyar..." Tuhaf biçimde geveleyerek konuşuyordu. Belki de dilini ısırmıştı.

Dunk bitkindi. Uyanık kalmak zordu. "Hizmetinizde," diye mırıldandı yine.

Prens başını yavaşça bir sağa bir sola hareket ettirdi. "Sör Raymun... miğferim, zahmet olmazsa. Siperlik... siperliğim çatladı ve parmaklarım... parmaklarım uyuştu..."

"Derhal, Majesteleri." Raymun, prensin miğferini iki eliyle tuttu ve homurdandı. "Pate, dostum, bir yardım etsen."

Çelik Pate bir tabure çekti. "Arkadan parçalanmış, Majesteleri, sol taraftan. Boyun zırhını da içine çökertmiş. Sağlam çelikmiş, böyle bir darbeyi durdurduğuna göre..."

"Kardeşimizin topuzundandır herhalde," dedi Baelor kalın bir sesle. "O güçlü." Yüzünü buruşturdu. "Bu... tuhaf hissettiriyor, ben..."

"İşte çıkıyor." Pate hırpalanmış miğferi kaldırdı. "Tanrılar merhamet etsin. *Ah tanrılar, ah tanrılar, tanrılar korusun bizi...*"

Dunk kırmızı ve ıslak bir şeyin miğferin içinden düştüğünü gördü. Birisi yüksek ve feci bir sesle çığlık atıyordu. Kasvetli gri gökyüzünün altında siyah zırhlı, upuzun boylu bir prens sallanıyordu, kafatasının sadece yarısı vardı. Dunk kırmızı kanı, kanlar altındaki soluk renk kemiği ve bir şey daha; mavi-gri ve posa gibi başka bir şey daha görebiliyordu. Güneşin önünden geçen bir bulut gibi Baelor Mızrakkıran'ın yüzünden tuhaf ve sıkıntılı bir bakış geçiverdi. Elini kaldırdı ve iki parmağıyla hafifçe başının arkasına dokundu. Ve ardından yere yığıldı.

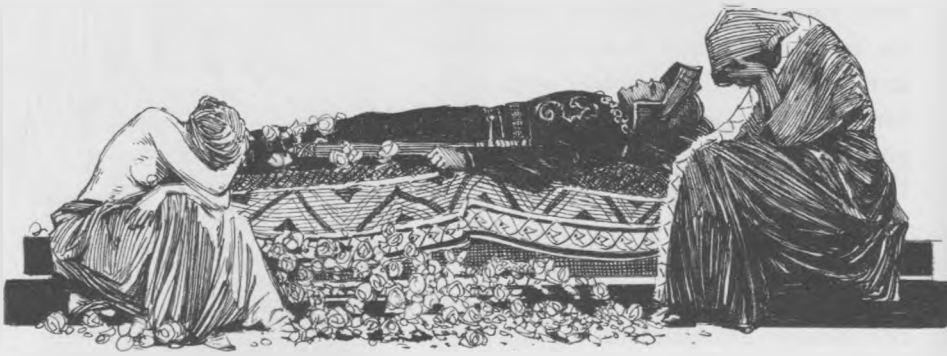

Dunk onu yakaladı. "Kalkın," dediğini söylediler ona, tıpkı Dunk'ın silah dövüşünde Gökgürültüsü'ne dediği gibi: "Kalkın, kalkın." Ama Dunk daha sonra bu yaşananı hiç hatırlamadı ve prens de ayağa kalkmadı.

* * *

Ejderha Kayası Prensi, Kral Eli, Diyarın Koruyucusu ve Westeros'un Yedi Krallığı'nın Demir Tahtı'nın varisi, Targaryen Hanesi'nden Baelor, Cockleswent Nehri'nin kuzey kıyısındaki Ashford Kalesi'nin avlusunda ateşe verildi. Diğer büyük haneler ölülerini karanlık yerlere gömmeyi veya soğuk yeşil denize batırmayı seçebilirlerdi ancak Targaryenlar ejderhanın kanındandı ve nihai yolculuklarına alev ile çıkarlardı.

O, akranları arasındaki en iyi şövalyeydi ve bazıları zırhlarını kuşanıp elinde bir kılıçla ebedi istirahate çekilmesi gerektiğini savundu. Sonunda, kral babasının istekleri galip geldi... II. Daeron barışçıl bir yapıya sahipti. Dunk, Baelor'ın tabut sehpasının yanından ayaklarını sürüyerek geçtiğinde prensin üzerinde kırmızı ipliklere dikilmiş, göz alıcı üç başlı ejderhanın olduğu siyah kadifeden bir tunik vardı. Boğazına da ağır bir altın zincir takılmıştı. Kılıcı yan tarafındaki kınında duruyordu ve insanlar yüzünü görebilsin diye siperliği açılmış, ince ve altın bir miğfer takıyordu.

Genç Prens Valarr, babası tabut sehpasının üzerinde hareketsiz yatarken ayakucunda âdeta nöbet tuttu. Babasının daha kısa, daha zayıf ve daha yakışıklı bir örneği gibiydi ve tabii Baelor'ın kraliyetten ziyade sıradan insanlardan biri gibi görünmesini sağlayan iki kez kırılmış burnundan da yoksundu. Valarr'ın saçları kahverengiydi ama aralarında parlak gümüşi altın renkte bir tutam da vardı. Görünüşü Dunk'a Aerion'ı hatırlattı ama bunun adil olmadığını biliyordu. Yumurta'nın saçları kardeşininki kadar parlak biçimde uzuyordu ve bir prense kıyasla oldukça makul bir delikanlıydı.

Dunk, teşekkürle süslenmiş, tuhaf bir baş sağlığı konuşması yapmak için durduğunda Prens Valarr ona buz mavisi gözlerini kırpıştırarak baktı ve "Babam sadece otuz dokuz yaşındaydı. Muazzam bir kral olacaktı,

Ejderha Aegon'dan bu yana en iyisi hem de. Tanrılar neden onu alıp *sizi* bıraktı?" dedi. Başını salladı. "Gidin, Sör Duncan. Gidin."

Söyleyecek sözü olmayan Dunk topallayarak kaleden ayrıldı ve yeşil su birikintisinin yanındaki kampa indi. Valarr'a verecek cevabı yoktu. Kendine sorduğu sorulara da. Üstatlar ve kaynar şarap üzerine düşeni yapmıştı, yarası temizce iyileşmeye başlamış olsa da sol koluyla meme ucu arasında derin, buruşuk bir yara izi kalacaktı. Baelor'ı düşünmeden yaraya bakamazdı. *Beni bir kez kılıcıyla, bir kez de sözleriyle kurtardı, hem de ayakta duran ölü bir adam olmasına rağmen.* Bir gezgin şövalye yaşayabilsin diye büyük bir prens öldüğünde, dünya hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Dunk karaağacının altına oturdu ve suratı asık vaziyette ayağına baktı.

* * *

Bir gün geç saatlerde kraliyet üniforması giyen dört muhafız kampında göründüğünde, onu öldürmeye geldiklerinden emindi. Bir kılıca ulaşamayacak kadar zayıf ve yorgundu, sırtı karaağaca yaslı hâlde oturup bekledi.

"Prensimiz sizinle hususi bir konuda konuşmak istiyor."

"Hangi prens?" diye sordu Dunk, temkinliydi.

"Bu prens," dedi kaba bir ses, muhafızların lideri cevap vermeden önce. Maekar Targaryen karaağacın arkasından ortaya çıktı.

Dunk yavaşça ayağa kalktı. *Şimdi benden ne istiyor acaba?*

Maekar işaret etti ve muhafızlar tıpkı ortaya çıkışları gibi ansızın kayboldular. Prens, Dunk'ı uzun bir süre inceledi, sonra döndü ve su birikintisinin yanında durmak üzere ondan uzaklaştı ve sudaki yansımasına baktı. "Aerion'ı Lys'e gönderdim," dedi aniden. "Özgür Şehirler'de geçireceği birkaç yıl onu toparlayabilir."

Dunk hiç Özgür Şehirler'e gitmemişti, bu yüzden ona ne diyeceğini bilmiyordu. Aerion'ın Yedi Krallık'tan gitmesine sevinmişti ve bir daha geri dönmemesini umuyordu ama bu babasına, oğlu hakkında söylenecek söz değildi. Sessizce durdu.

Prens Maekar, Dunk'ın yüzüne bakmak için döndü. "Bazıları kardeşimi öldürmek istediğimi söyleyecek. Tanrılar bunun bir yalan olduğunu biliyorlar ama ölene kadar bunun fısıltılarını duyacağım. Ayrıca ölümcül darbeyi indiren benim gürzümdü, buna hiç şüphem yok. Yakın dövüşte karşılaştığı diğer rakipleri, ettikleri yeminin kendilerini savunmaktan daha fazlasını yapmalarına engel olduğu üç Kral Muhafızı'ydı. Yani bendim. Garip bir şekilde, kafatasını kıran darbeyi hatırlamıyorum. Bu bir lütuf mu yoksa bir lanet mi? İkisinden de biraz herhalde."

Dunk'a bakışına bakılırsa prens bir cevap istiyor gibiydi. "Bilemiyorum, Majesteleri." Belki de Maekar'dan nefret etmeliydi ama bunun yeri-

ne onun acılarını tuhaf biçimde paylaşıyor gibiydi. "Gürzü siz salladınız, lordum ama Prens Baelor benim için öldü. Bu yüzden onu en az sizin kadar ben de öldürdüm."

"Evet," diye itiraf etti prens. "Onların fısıldadığını siz de duyacaksınız. Kral yaşlandı. Öldüğünde Valarr, babası yerine Demir Taht'a geçecek. Kaybedilen her savaşta veya ekinler başak vermediğinde ahmaklar, 'Baelor bunun olmasına izin vermezdi ama gezgin şövalye onu öldürdü,' diyecek."

Dunk, bu sözlerdeki haklılık payının farkındaydı. "Eğer dövüşmeseydim elimi kestirecektiniz. Ve ayağımı da. Bazen orada, o ağacın altında oturup ayaklarıma bakarken neden birinden bile vazgeçemediğimi soruyorum ağaca. Ayağım bir prensin hayatına nasıl mal olabilir? Ve diğer ikisinin hayatına; Humfreyler... Onlar da iyi insanlardı." Sör Humfrey Hardyng dün gece yaralarına yenik düşmüştü.

"Peki ağacınız size nasıl bir cevap veriyor?"

"Hiçbir şey duyamıyorum. Ama ihtiyar, yani Sör Arlan, her gün günbatımında şöyle derdi: 'Yarının bize ne getireceğini kim bilebilir.' Kendisi bilemezdi, bizim de bilemediğimiz gibi. Yarın, o ayağa ihtiyacım olacak bir günü getirebilir mi? *Diyarın* bu ayağa bir prensin hayatından daha fazla ihtiyaç duyacağı bir günü belki?"

Maekar bir süre düşündü, solgun gümüşi renkteki sakalının altında yüzü, ağzını sıktığı için kare gibi görünüyordu. "Pek ihtimal dahilinde değil," dedi sertçe. "Diyarda gezgin şövalyeden bol bir şey yok ve hepsinin de ayakları yerli yerinde."

"Majestelerinin daha iyi bir cevabı varsa duymak isterim."

Maekar kaşlarını çattı. "Tanrıların acımasız bir şaka anlayışı olabilir. Belki de tanrılar yoktur. Belki bu yaşananların her biri anlamdan yoksundur. Yüce Rahip'e bunları sorardım ama ona en son gittiğimde, hiç kim-

senin tanrıların yargısını gerçekten anlayamadığını söyledi. Belki de bir ağacın altında uyumayı denemeli." Yüzünü buruşturdu. "En küçük oğlum sizi seviyor gibi görünüyor, sör. Yaver olma vakti geldi ama bana sizden başka bir şövalyeye hizmet etmeyeceğini söylüyor. Fark ettiğiniz üzere, asi bir çocuk. Onu yanınıza alır mısınız?"

"Ben mi?" Dunk'ın ağzı açıldı, kapandı ve tekrar açıldı. "Yumurta... Aegon, yani... o iyi bir oğlan, nasıl desem... Majesteleri, beni onurlandırdığınızı biliyorum ama... ben yalnızca bir gezgin şövalyeyim."

Maekar, "Bu değiştirilebilir," dedi. "Aegon, Yaz Kalesi'ne geri dönecek. Eğer isterseniz, kalenin kapısı size de açık. Hanemin şövalyesi olursunuz. Kılıcınızla bana yemin edersiniz ve Aegon da size yaverlik yapabilir. Siz onu eğitirken, silah üstadım da sizin eğitiminizi tamamlar." Prens, ona kurnazca baktı. "Sör Arlan sizin için elinden geleni yapmış, buna hiç şüphem yok ama öğrenecek daha çok şeyiniz var."

"Biliyorum, sör." Dunk ona ve etrafına bakındı: yeşil çim ve sazlıklar, uzun karaağaç, güneşli su birikintisinin yüzeyinde dans eden dalgalar... Başka bir ejderböceği suyun üzerinde hareket ediyordu ya da belki de aynı böcekti. *Hangisi olacak, Dunk?* diye sordu kendi kendine. *Ejderböcekleri mi yoksa ejderhalar mı?* Birkaç gün önce olsa hemen cevap verirdi. Bu en büyük hayaliydi, şimdiyse gerçekleşme ihtimali onu korkutuyordu. "Prens Baelor ölmeden hemen önce onun hizmetinde olmaya yemin ettim."

"Ne büyük cüret," dedi Maekar. "Ağabeyim ne söyledi?"

"Diyarın iyi insanlara ihtiyaç duyduğunu."

"Bu oldukça doğru. Ne olmuş yani?"

"Oğlunuzu yanıma yaver alacağım, Majesteleri ama Yaz Kalesi'nde değil. Bir iki yıllığına değil. Bana kalırsa, fazlasıyla kale görmüş. Onu yanıma yalnızca birlikte yola çıkabilirsek alırım." İhtiyar Kestane'yi işaret etti. "Katırıma binecek, eski pelerinimi takacak, kılıcımı keskin tutup zırhlarımı temizleyecek. Hanlarda ve ahırlarda uyuyacağız, gün gelecek, bazı topraklı şövalyelerin veya daha küçük lordların salonlarında yatacağız ve gerektiğinde ağaçların altı yatağımız olacak."

Prens Maekar, söylediklerine inanamayan gözlerle baktı ona. "Dava yüzünden aklını mı kaybettin, be adam? Aegon diyarın bir prensi. Ejderhanın kanı. Prensler hendeklerde uyuyup sert, tuzlu sığır eti yemez." Dunk'ın tereddüt ettiğini gördü. "Bana söylemekten korktuğunuz nedir? Aklınızdakini söyleyin, sör."

"Bahse varım Daeron asla hendekte yatmamıştır," dedi Dunk sessizce. "Aerion'ın yediği tüm sığır etleri de kalın, az pişmiş ve suludur herhalde."

Yaz Kalesi Prensi Maekar Targaryen, uzun süre Bit Çukuru'ndan Dunk'a baktı, çenesi gümüş sakalının altında sessizce inip kalkıyordu. Sonunda döndü, uzaklaştı ve tek kelime dahi etmedi. Dunk, adamlarıyla birlikte atlarına binip ayrıldığını duydu. Gittiklerinde, ejderböceği kanatlarının su üzerinden geçerken çıkardığı zayıf vızıltıdan başka ses yoktu.

* * *

Çocuk ertesi sabah kendini gösterdi, tıpkı güneşin yaptığı gibi. Eski çizmeler, kahverengi pantolon, kahverengi yün tunik ve eski bir seyyah pelerin vardı üzerinde. "Lord babam size hizmet edeceğimi söyledi."

"Size hizmet edeceğimi, *sör*," diye hatırlattı Dunk ona. "Atları eyerleyerek başlayabilirsin. Kestane senindir, ona nazik davran. Üzerine ben oturtmadığım müddetçe de seni Gökgürültüsü'ne binerken bulmak istemiyorum."

Yumurta eyerleri almaya gitti. "Nereye gidiyoruz, sör?"

Dunk bir an düşündü. "Kızıl Dağlar'ın ötesine hiç geçmedim. Dorne'a bir bakmak ister misin?"

Yumurta sırıttı. "Orada iyi kukla gösterileri olduğunu duydum," dedi.

YEMİNLİ KILIÇ

Kavşaktaki demir bir kafeste, iki ölü adam yaz güneşinde çürüyordu. Yumurta, bir göz atmak için altlarında durdu. "Sizce kimdi onlar, sör?" Dinlenmeye minnettar olan katırı Üstat, sırtındaki iki büyük şarap fıçısını umursamadan kurumuş kahverengi şeytan otlarını çimen şeritleri boyunca otlamaya başladı.

"Soyguncular," dedi Dunk. Gökgürültüsü'nün tepesindeyken ölü adamlara çok daha yakındı. "Tecavüzcüler. Katiller." Koyu halkalar, eski yeşil tuniğinin iki koltukaltını lekelemişti. Gökyüzü maviydi ve güneş alev alevdi, bu sabah kampı toparladıklarından beri galon galon terlemişti.

Yumurta geniş kenarlı, yumuşak hasır şapkasını çıkardı. Altındaki kafası kel ve parlaktı. Sinekleri kovalamak için şapkayı kullandı. Ölü adamların üzerinde yüzlercesi sürünüyordu ve daha fazlası da dingin, sıcak havada tembel tembel uçuşuyordu. "Bir karga kafesinin içinde ölüme terk edildiklerine göre kötü bir şey yapmış olmalılar."

Bazen Yumurta da herhangi bir üstat kadar bilge olabilirdi ama diğer zamanlarda on yaşında bir çocuktu. "Lord var, *lord* var," dedi Dunk. "Bazılarının bir adamı öldürmek için pek fazla nedene ihtiyacı yoktur."

Demir kafes, bir adamı içine alamayacak kadar küçüktü ancak bunun içine ikisi zorla sokulmuştu. Kolları ve bacakları birbirine dolanmıştı ve sırtları çubukların sıcak siyah demirine yaslı vaziyette yüz yüze duruyorlardı. Biri, boynunu ve omzunu kemirerek diğerini yemeye çalışmıştı. Kargalar ikisine de çöreklenmişti. Dunk ve Yumurta tepenin etrafına geldiğinde kuşlar, Üstat'ı ürkütecek kadar kalın bir kara bulut gibi yükselmişlerdi.

"Her kimlerse, açlıktan ölmüş gibiler," dedi Dunk. *Deriler, iskeletlere yapışmış, yeşil ve çürüyen deriler.* "Belki biraz ekmek çalmışlardır ya da bir lordun ormanında izinsiz geyik avlamışlardır." Kuraklık ikinci yılına girerken, lordların çoğu kaçak avlanmaya daha az müsamaha gösterir hâle gelmişti, zaten en başından beri bu konuda ılımlı oldukları söylenemezdi.

"Bir haydut çetesinden olabilirler." Dosk'ta bir arpçının söylediği "Kara Robin'i Astıkları Gün" şarkısını duymuşlardı. O zamandan beri Yumurta, her çalının arkasında cesur haydutlar görüyordu.

Dunk ihtiyara yaverlik ederken birkaç haydutla karşılaşmıştı. Daha fazlasıyla karşılaşmaya da pek hevesli değildi. Tanıdıklarından hiçbiri cesur değildi. Sör Arlan'ın asılmasına yardım ettiği, yüzük çalmaya meyilli olan bir haydudu hatırladı. Yüzüklere ulaşmak için bir adamın parmaklarını keserdi ama kadınlarınkini ısırmayı tercih ediyordu. Dunk'ın bildiği kadarıyla onun hakkında yazılmış bir şarkı yoktu. *Haydutlar veya kaçak avcıların bir önemi yok. Ölülerden iyi yol arkadaşı olmaz.* Gökgürültüsü'nü yavaşça kafesin etrafında gezdirdi. Boş gözler onu takip ediyor gibiydi. Ölü adamlardan birinin başı eğik ve ağzı açıktı. *Dili yok,* diye gözlemledi Dunk. Kargaların yemiş olabileceğini düşünüyordu. Kargalar, bir cesedin daima gözlerini gagalardı önce, öyle duymuştu, belki dil de ikinci saldırı yeriydi. *Ya da belki söylediği bir şeyden ötürü lordun biri koparttırmıştır.*

Dunk parmaklarını dağınık açık kumral saçlarına götürdü. Ölüler yardım edemeyeceği hâldeydi ve Standfast'e ulaştırmaları gereken şarap fıçıları vardı. "Hangi yönden geldik?" diye sordu, bir yoldan diğerine bakarak. "Önüm arkam karıştı."

"Standfast bu yönde, sör." Yumurta işaret etti.

"O zaman burası gideceğimiz yol. Akşam vakti dönmüş oluruz, tabii eğer bütün gün burada sinekleri saymazsak." Gökgürültüsü'ne topuklarıyla dokundu ve büyük savaş atını çatallanan yolun sol tarafına çevirdi.

Yumurta, gevşek şapkasını takıp Üstat'ın yularını sertçe çekti. Katır, şeytan otlarını otlamayı bıraktı ve ikiletmeden geldi. *O da terlemiştir,* diye düşündü Dunk, *ve şarap fıçıları ağır olmalı.*

Yaz güneşi, yolu tuğla kadar sertleştirmişti. Çukurlar bir atın bacağı-

nı kıracak kadar derindi, bu yüzden Dunk, Gökgürültüsü'nü oyukların arasındaki çıkıntılarda tutmaya özen gösterdi. Dosk'tan ayrıldıkları gün, havanın daha serin olduğu gecenin karanlığında yürürken Dunk ayak bileğini burkmuştu. İhtiyar hep, bir şövalyenin ağrı ve sancılarla yaşamayı öğrenmesi gerektiğini söylerdi. *Aynen, delikanlı, kırık kemikler ve yara izleri ile de. Kılıçlar ve kalkanlar kadar şövalyeliğin bir parçasıdır onlar da.* Eğer Gökgürültüsü bir bacağını kıracak olsaydı... Eh, atsız bir şövalyeye şövalye denmezdi.

Yumurta, Üstat ve şarap fıçılarıyla beş metre arkasından takip ediyordu onu. Çocuk çıplak ayaklarından biri olukta, biri çıkıntıda ilerlediği için attığı her adımda yükselip alçalıyordu. Hançeri kalçasının üzerindeki kınındaydı, çizmeleri sırt çantasına asılıydı, yırtık pırtık kahverengi tuniğiyse kıvrılıp beline düğümlenmişti. Geniş kenarlı hasır şapkasının altında yüzü lekeli ve kirli, gözleri büyük ve karanlıktı. On yaşındaydı ama daha bir buçuk metre boyu yoktu. Son zamanlarda hızla serpilmesine rağmen Dunk'a yetişene kadar kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu. Aslında olmadığı seyis yamağına benzemekle birlikte gerçekte olduğu kişiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Kısa süre sonra ölüleri arkalarında bıraktılar ama Dunk yine onları düşünürken buldu kendini. Diyar bugünlerde kanunsuz insanlarla doluydu. Kuraklık sona erecekmiş gibi görünmüyordu ve binlerce insan, yağmurların hâlâ yağdığı bir yer aramak üzere yollara dökülmüştü. Lord Kanlıkuzgun onlara kendi topraklarına ve lordlarına dönmelerini emretmişti ancak çok azı itaat etti. Birçoğu kuraklıktan ötürü Kanlıkuzgun ve Kral Aerys'i suçluyordu. Bunun, tanrıların yargısı olduğunu söylüyorlardı çünkü akraba katili lanetlenmişti. Eğer akılları başlarındaysa bunu yüksek sesle dile getirmezlerdi. *Lord Kanlıkuzgun'un kaç gözü var?* Yumurta, Eski Şehir'de duyduğu bu bilmeceyi sordu. *Bin gözü var ve bir tane daha.*

Altı yıl önce Kral Toprakları'nda Dunk kendi iki gözüyle onu, Kuzgun Dişleri'nden ellisi arkasında, Çelik Sokağı'na doğru soluk bir atı sürerken görmüştü. Bu, Kral Aerys'in Demir Taht'a yükselip onu "El" ilan etmesinden önceydi ancak o zaman bile duman ve kızıl renklere sarılı hâlde, belindeki Kara Kız Kardeş ile çarpıcı bir duruş sergiliyordu. Solgun derisi ve kemik beyazı saçları onu canlı bir ceset gibi gösteriyordu. Yanağı ve çenesinin üzerinde kırmızı bir kuzguna benzediği söylenen şarap rengi bir doğum lekesi vardı ancak Dunk sadece garip şekilli, rengi soluk bir leke gördü. O kadar dik dik bakmıştı ki Kanlıkuzgun bunu hissetmişti. Kralın büyücüsü ilerlerken ona bakmak üzere dönmüştü. Bir gözü vardı ve o da kırmızıydı. Diğeri boş bir girintiden ibaretti, Acıçelik'in ona Kızıl Çimen Meydanı'nda verdiği bir hediyeydi. Yine de Dunk, her iki göz de derisini aşıp ruhunun ta içine bakmış gibi hissetmişti.

Sıcaklığa rağmen bu anı ürpermesine sebep oldu. "Sör?" diye seslendi Yumurta. "İyi misiniz?"

"Hayır," dedi Dunk. "Onlar kadar terledim ve susadım." Yolun ötesindeki bostanı, kavun sıralarının sarmaşıklarında büzüştüğü yeri işaret etti. Çimen şeritleri boyunca demir dikeni ve şeytan otu tutamları hâlâ hayata tutunuyordu ancak bostan için aynısı söylenemezdi. Dunk kavunların nasıl hissettiğini tam anlamıyla biliyordu. Sör Arlan, hiçbir gezgin şövalyenin susuz kalmayacağını söylerdi. "Yağmuru yakalamak için bir miğferin olduğu sürece. Yağmur suyu var olan en iyi içecektir, delikanlı." İhtiyar hiç böyle bir yaza şahit olmamıştı. Dunk miğferini Standfast'te bırakmıştı. Takılamayacak kadar sıcak ve ağırdı, ayrıca yakalanacak çok az yağmur vardı. *Bir gezgin şövalye, gezdiği yerler bile solmuş, kavrulmuş ve ölüyorsa ne yapabilir ki?*

Belki akarsuya ulaştıklarında kendini suya sokardı. Suya atlamanın, sırılsıklam ve yüzünde bir sırıtmayla tuniği ıslaklıktan tenine yapışmış vaziyette sudan çıkmanın, yanaklarından ve birbirine dolaşmış saçlarından suların damlamasının ne kadar iyi hissettireceğini düşünerek gülümsedi. Yumurta da suya girmek isteyebilirdi ancak çocuk sıcaklamamış ve kuru görünüyordu, terliden ziyade tozluydu. Asla fazla terlemezdi. Sıcağı severdi. Dorne'da üstü çıplak hâlde gezmişti ve bir Dorne'lu gibi kararmıştı. *Ejderha kanından ötürü,* dedi Dunk kendine. *Terli ejderha duyulmuş şey mi?* Memnuniyetle kendi tuniğini çıkarırdı ama bu uygun düşmezdi. Bir gezgin şövalye eğer isterse çıplak yol alabilirdi, kendisinden başka utandıracak kimsesi olmazdı. Kılıcın üzerine yemin ettiğin zaman işler değişirdi. *Bir lordun etini ve şarabını kabul ettiğimizde, yaptığımız her şey onu yansıtır,* derdi Sör Arlan. *Her zaman senden beklenenin fazlasını yap, asla daha azını yapma. Asla herhangi bir görevden veya sıkıntıdan kaçma. Ve hepsinden öte, hizmet ettiğin lordu asla utandırma.* Standfast'te "et ve şarap", tavuk ve bira anlamına geliyordu ama Sör Eustace da aynı sade yemeği yemişti.

Dunk gömleğini çıkarmadı ve terlemeye devam etti.

* * *

Boz Kalkanlı Sör Bennis eski tahta köprüde bekliyordu. "Demek geri döndünüz," diye seslendi. "Çok uzun zaman oldu gideli, ihtiyarın gümüşüyle kaçtığınızı sandım ben de." Bennis tüylü atının üzerinde oturuyordu ve ağzını kanla dolmuş gibi gösteren bir tomar ekşiyaprak çiğniyordu.

"Şarap bulmak için Dosk'a kadar gitmemiz gerekti," dedi Dunk. "Krakenler Küçük Dosk'a baskın yapmış. Değerli malları ve kadınları götürmüşler, almadıkları şeylerin de yarısını yakmışlar."

Sıcaklığa rağmen bu anı ürpermesine sebep oldu. "Sör?" diye seslendi Yumurta. "İyi misiniz?"

"Hayır," dedi Dunk. "Onlar kadar terledim ve susadım." Yolun ötesindeki bostanı, kavun sıralarının sarmaşıklarında büzüştüğü yeri işaret etti. Çimen şeritleri boyunca demir dikeni ve şeytan otu tutamları hâlâ hayata tutunuyordu ancak bostan için aynısı söylenemezdi. Dunk kavunların nasıl hissettiğini tam anlamıyla biliyordu. Sör Arlan, hiçbir gezgin şövalyenin susuz kalmayacağını söylerdi. "Yağmuru yakalamak için bir miğferin olduğu sürece. Yağmur suyu var olan en iyi içecektir, delikanlı." İhtiyar hiç böyle bir yaza şahit olmamıştı. Dunk miğferini Standfast'te bırakmıştı. Takılamayacak kadar sıcak ve ağırdı, ayrıca yakalanacak çok az yağmur vardı. *Bir gezgin şövalye, gezdiği yerler bile solmuş, kavrulmuş ve ölüyorsa ne yapabilir ki?*

Belki akarsuya ulaştıklarında kendini suya sokardı. Suya atlamanın, sırılsıklam ve yüzünde bir sırıtmayla tuniği ıslaklıktan tenine yapışmış vaziyette sudan çıkmanın, yanaklarından ve birbirine dolaşmış saçlarından suların damlamasının ne kadar iyi hissettireceğini düşünerek gülümsedi. Yumurta da suya girmek isteyebilirdi ancak çocuk sıcaklamamış ve kuru görünüyordu, terliden ziyade tozluydu. Asla fazla terlemezdi. Sıcağı severdi. Dorne'da üstü çıplak hâlde gezmişti ve bir Dorne'lu gibi kararmıştı. *Ejderha kanından ötürü,* dedi Dunk kendine. *Terli ejderha duyulmuş şey mi?* Memnuniyetle kendi tuniğini çıkarırdı ama bu uygun düşmezdi. Bir gezgin şövalye eğer isterse çıplak yol alabilirdi, kendisinden başka utandıracak kimsesi olmazdı. Kılıcın üzerine yemin ettiğin zaman işler değişirdi. *Bir lordun etini ve şarabını kabul ettiğimizde, yaptığımız her şey onu yansıtır,* derdi Sör Arlan. *Her zaman senden beklenenin fazlasını yap, asla daha azını yapma. Asla herhangi bir görevden veya sıkıntıdan kaçma. Ve hepsinden öte, hizmet ettiğin lordu asla utandırma.* Standfast'te "et ve şarap", tavuk ve bira anlamına geliyordu ama Sör Eustace da aynı sade yemeği yemişti.

Dunk gömleğini çıkarmadı ve terlemeye devam etti.

* * *

Boz Kalkanlı Sör Bennis eski tahta köprüde bekliyordu. "Demek geri döndünüz," diye seslendi. "Çok uzun zaman oldu gideli, ihtiyarın gümüşüyle kaçtığınızı sandım ben de." Bennis tüylü atının üzerinde oturuyordu ve ağzını kanla dolmuş gibi gösteren bir tomar ekşiyaprak çiğniyordu.

"Şarap bulmak için Dosk'a kadar gitmemiz gerekti," dedi Dunk. "Krakenler Küçük Dosk'a baskın yapmış. Değerli malları ve kadınları götürmüşler, almadıkları şeylerin de yarısını yakmışlar."

"Dagon Greyjoy asılmak istiyor belli ki," dedi Bennis. "Evet ama onu kim asacak? Bizim Çimdikkıç Pate'i gördünüz mü?"

"Bize onun öldüğünü söylediler. Demiradamlar, kızını onların elinden kurtarmaya çalıştığı sırada onu öldürmüş."

"Yedi cehennem aşkına." Bennis başını çevirip tükürdü. "O kızı bir kez gördüm. Ölmeye değmezdi, bana sorarsan tabii. O aptal Pate bana yarım gümüş borçluydu." Boz şövalye ayrıldıklarında nasılsa öyle görünüyordu; daha da kötüsü, aynı kokuyordu. Her gün aynı kıyafeti giyiyordu: kahverengi pantolon, şekilsiz ve basit bir gömlek, at derisi çizmeler. Zırhlandığındaysa paslı zırh gömleğinin üzerine geniş, kahverengi bir pardösü giyerdi.

Kılıç kemeri kaynatılmış deridendi ve izle kaplı yüzü de aynı deriden yapılmış gibiydi. *Başı, geride bıraktığımız yumru kavunlardan birine ben-*

ziyor. Dişleri, çiğnemeyi sevdiği ekşiyaprakların bıraktığı kırmızı lekelerin altında bile kahverengiydi. Tüm bu kahverengilikte gözleri dikkat çekiyordu; soluk yeşil, kısık bakan, şehla ve kötü niyet akan parlak bir renkteydi. "Sadece iki fıçı şarap var," dedi. "Sör Faydasız dört tane istedi."

"İki tane bulduğumuz için şanslıyız," dedi Dunk. "Kuraklık Arbor'a da ulaşmış. Asmaların bağlarda kuru üzümlere dönüştüğünü duyduk, ayrıca demiradamlar da korsanlık yapıyor..."

"Sör?" Yumurta araya girdi. "Sular çekilmiş."

Dunk, Bennis'e o kadar odaklanmıştı ki bunu fark etmemişti. Köprünün çarpık ahşap kalaslarının altında sadece kum ve taşlar kalmıştı. *Bu çok tuhaf. Biz gittiğimizde akarsu azalmıştı ama akıyordu.*

Bennis güldü. İki çeşit kahkahası vardı. Bazen tavuk gibi gıdaklardı, bazen de Yumurta'nın katırından daha yüksek sesle anırırdı. Bu onun tavuk gülüşüydü. "Siz yokken kurudu sanırım. Kuraklık yapar böyle şeyler."

Dunk dehşete düşmüştü. *Şimdi ıslatamayacağım kendimi.* Yere indi. *Ekinlere ne olacak?* Menzil'deki kuyuların yarısı kurumuştu ve tüm nehirlerdeki sular çekiliyordu, Karasu Nehri ve haşmetli Mander'de bile.

"Kötü bir şey şu su," dedi Bennis. "Bir kez içtim ve beni bir köpek gibi hasta etti. Şarap içerim daha iyi."

"Yulaf için kötü değil. Arpa için değil. Havuç, soğan, lahana için de değil. Üzümlerin bile suya ihtiyacı var." Dunk başını salladı. "Nasıl bu kadar çabuk kurur? Sadece altı gün oldu gittiğimizden beri."

"Başından beri burada fazla su yoktu, Dunk. Benim çişim bile daha gürül gürül akar."

"*Dunk* değil," dedi Dunk. "Sana söyledim." Neden bu konuda çaba sarf ettiğini merak etti. Bennis ağzı bozuk bir adamdı ve insanlarla alay ederdi. "Adım Sör Uzun Duncan."

"Kime kıyasla? Kel eniğine mi?" Yumurta'ya bakıp tavuk gibi güldü. "Pennytree ile geçirdiğin zamanlara göre daha uzunsun ama bana kalırsa hâlâ tam bir *Dunk*'sın."

Dunk ensesini ovuşturdu ve kayalara baktı. "Ne yapmalıyız?"

"Şarapları eve getir ve Sör Faydasız'a akarsuyun kuruduğunu söyle. Standfast kuyusundan hâlâ su çekiliyor, susuz kalmaz."

"Ona Faydasız deme." Dunk ihtiyar şövalyeyi severdi. "Çatısının altında uyuyorsun, ona biraz saygı göster."

"Sen ona ikimiz için de saygı duyuyorsun, Dunk," dedi Bennis. "Ona istediğimi derim."

Gümüşi gri tahtalar, Dunk köprüden aşağı doğru ilerlerken gıcırdadı, aşağıdaki kum ve taşlara bakıp kaşlarını çattı. Birkaç küçük kahverengi su

ziyor. Dişleri, çiğnemeyi sevdiği ekşiyaprakların bıraktığı kırmızı lekelerin altında bile kahverengiydi. Tüm bu kahverengilikte gözleri dikkat çekiyordu; soluk yeşil, kısık bakan, şehla ve kötü niyet akan parlak bir renkteydi. "Sadece iki fıçı şarap var," dedi. "Sör Faydasız dört tane istedi."

"İki tane bulduğumuz için şanslıyız," dedi Dunk. "Kuraklık Arbor'a da ulaşmış. Asmaların bağlarda kuru üzümlere dönüştüğünü duyduk, ayrıca demiradamlar da korsanlık yapıyor..."

"Sör?" Yumurta araya girdi. "Sular çekilmiş."

Dunk, Bennis'e o kadar odaklanmıştı ki bunu fark etmemişti. Köprünün çarpık ahşap kalaslarının altında sadece kum ve taşlar kalmıştı. *Bu çok tuhaf. Biz gittiğimizde akarsu azalmıştı ama akıyordu.*

Bennis güldü. İki çeşit kahkahası vardı. Bazen tavuk gibi gıdaklardı, bazen de Yumurta'nın katırından daha yüksek sesle anırırdı. Bu onun tavuk gülüşüydü. "Siz yokken kurudu sanırım. Kuraklık yapar böyle şeyler."

Dunk dehşete düşmüştü. *Şimdi ıslatamayacağım kendimi.* Yere indi. *Ekinlere ne olacak?* Menzil'deki kuyuların yarısı kurumuştu ve tüm nehirlerdeki sular çekiliyordu, Karasu Nehri ve haşmetli Mander'de bile.

"Kötü bir şey şu su," dedi Bennis. "Bir kez içtim ve beni bir köpek gibi hasta etti. Şarap içerim daha iyi."

"Yulaf için kötü değil. Arpa için değil. Havuç, soğan, lahana için de değil. Üzümlerin bile suya ihtiyacı var." Dunk başını salladı. "Nasıl bu kadar çabuk kurur? Sadece altı gün oldu gittiğimizden beri."

"Başından beri burada fazla su yoktu, Dunk. Benim çişim bile daha gürül gürül akar."

"*Dunk* değil," dedi Dunk. "Sana söyledim." Neden bu konuda çaba sarf ettiğini merak etti. Bennis ağzı bozuk bir adamdı ve insanlarla alay ederdi. "Adım Sör Uzun Duncan."

"Kime kıyasla? Kel eniğine mi?" Yumurta'ya bakıp tavuk gibi güldü. "Pennytree ile geçirdiğin zamanlara göre daha uzunsun ama bana kalırsa hâlâ tam bir *Dunk*'sın."

Dunk ensesini ovuşturdu ve kayalara baktı. "Ne yapmalıyız?"

"Şarapları eve getir ve Sör Faydasız'a akarsuyun kuruduğunu söyle. Standfast kuyusundan hâlâ su çekiliyor, susuz kalmaz."

"Ona Faydasız deme." Dunk ihtiyar şövalyeyi severdi. "Çatısının altında uyuyorsun, ona biraz saygı göster."

"Sen ona ikimiz için de saygı duyuyorsun, Dunk," dedi Bennis. "Ona istediğimi derim."

Gümüşi gri tahtalar, Dunk köprüden aşağı doğru ilerlerken gıcırdadı, aşağıdaki kum ve taşlara bakıp kaşlarını çattı. Birkaç küçük kahverengi su

birikintisi kayaların arasında parlıyordu, hiçbiri bir elinden daha büyük değildi. "Ölü balıklar var, orada ve şurada, gördün mü?" Kokuları, kavşaktaki ölüleri hatırlattı.

"Onları görüyorum, sör," dedi Yumurta.

Dunk akarsuya atladı, ayaklarının üzerine çömeldi ve bir taşı ters çevirdi. *Üstü kuru ve sıcak, altı ise nemli ve çamurlu.* "Su çekileli çok olmamış." Ayağa kalkıp taşı akarsu kıyısına doğru savurdu, düştüğü yerde ufalanan çıkıntıya çarpıp geriye kuru, kahverengi bir toprak birikintisi bıraktı. "Toprak akarsu kıyısı boyunca çatlamış, orta tarafta ise yumuşak ve çamurlu. O balıklar daha dün hayattaydı."

"Ahmak Dunk, derdi sana Pennytree, öyle hatırlıyorum." Sör Bennis kayalara bir tomar ekşiyaprak tükürdü. Güneş ışığında kırmızı ve vıcık vıcık bir şekilde parladı çiğnedikleri. "Ahmaklar durup da düşünmemeli çünkü kafaları böyle şeyler için biraz kalın olur."

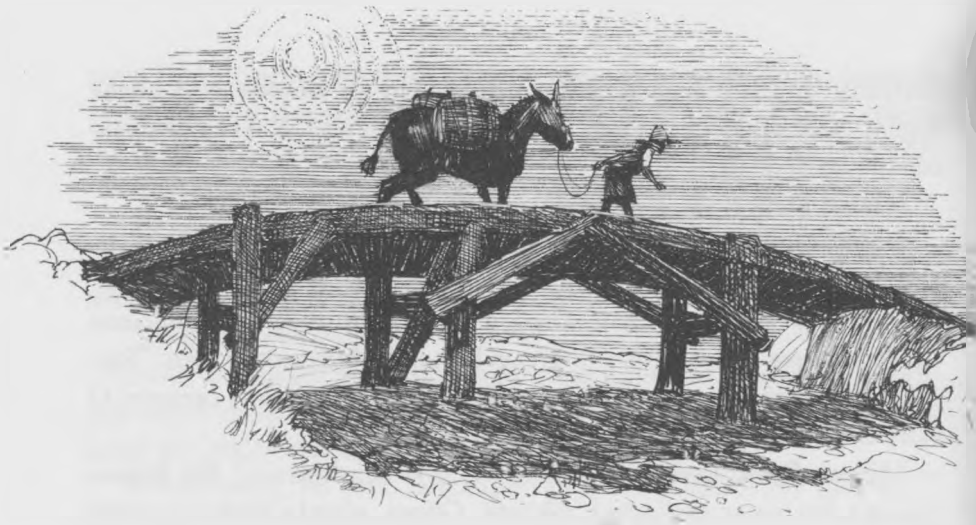
Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın. Sör Arlan'dan gelen bu kelimeler sevecen tınılardı. Nazikti, azarlarken bile nazik bir adamdı. Boz Kalkanlı Sör Bennis'in ağzında ise farklı tınlıyorlardı. "Sör Arlan göçeli iki yıl oldu," dedi Dunk. "Ben de artık Sör Uzun Duncan olarak biliniyorum." Yumruğunu boz şövalyenin yüzüne gömmek ve o kırmızı, çürük dişleri parçalara ayırmak çok cazip geliyordu şu an. Boz Kalkanlı Sör Bennis onu zorlayabilirdi ancak, Dunk ondan hem elli santim daha uzun hem de yirmi beş kilo daha ağırdı. Ahmak olabilirdi ama cüsseliydi. Bazen sanki başını Westeros'taki kapıların yarısına çarpmış gibi gelirdi, Dorne'den Boyun'a kadar uzanan her handaki her kirişten bahsetmeye bile gerek yoktu. Yumurta'nın kardeşi Aemon onun boyunu Eski Şehir'de ölçmüş ve neredeyse iki metre on santim olduğunu fark etmişti ama bu yarım yıl önceydi. O zamandan bu yana uzamış olabilirdi. Uzamak, Dunk'ın gerçekten de iyi yaptığı bir şeydi, ihtiyar öyle derdi.

Gökgürültüsü'nün yanına geri döndü ve tekrar ata bindi. "Yumurta, şaraplarla birlikte Standfast'e geri dön. Suya ne olduğuna bakacağım ben de."

"Akarsu sürekli kurur," dedi Bennis.

"Sadece bakmak istiyorum..."

"O taşın altına baktığın gibi mi? Taşları kaldırıp durma, ahmak. Altından sürünerek neyin çıkacağını asla bilemezsin. Standfast'te güzel saman minderlerimiz var. Çoğu gün yumurta yiyebiliyoruz ve Sör Faydasız'ın eskiden ne kadar harika olduğuna kulak vermekten başka da yapacak hiçbir işimiz yok. Bana kalırsa bırak bu işin peşini. Akarsu kurudu, hepsi bu."

İnatçılık etmezse Dunk, Dunk olmazdı. Yumurta'ya, "Sör Eustace şarabını bekliyor," dedi. "Ona nereye gittiğimi söyle."

"Söylerim, sör." Yumurta, Üstat'ın yularını çekti. Katırın kulakları seğirdi ama hemen yola koyuldu. *O şarap fıçılarını sırtından atmak istiyor.* Dunk onu suçlayamazdı.

Akarsu aktığı vakitlerde kuzeydoğuya doğru çağıldardı, bu nedenle Gökgürültüsü'nü güneybatıya çevirdi. Gideli daha on metre olmamıştı ki Bennis onu yakaladı. "En iyisi gelip asılmadığından emin olayım." Taze bir ekşiyaprağı ağzına itti. "Şu kumsöğütleri yığınını geçtikten sonra sağ kıyının tamamı örümcekler diyarı."

"Bizim tarafta kalacağım." Dunk, Soğuk Hendek Leydisi ile sorun yaşamak istemiyordu. Standfast'te onun hakkında kötü şeyler duymuştu. *Kızıl Dul* derlerdi ona, mezara koyduğu kocalarından dolayı. İhtiyar Sam Stoops onun cadı, zehirci hatta daha kötüsü olduğunu söylerdi. İki yıl önce şövalyelerini, koyun çaldığı için Osgreyli bir adamı ele geçirmek üzere akarsu boyuna göndermişti. "Lordum adamı geri istemek için Soğuk Hendek'e gittiğinde ona hendeğin dibinde bakması söylendi," dedi Sam. Zavallı Dake'i içi taş dolu bir çuvala tıkmış ve onu batırmış. "Bu olaydan sonra Sör Eustace, örümcekleri topraklarından uzak tutmak için Sör Bennis'i hizmetine aldı."

Gökgürültüsü, yakıcı güneşin altında yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerledi.

Gökyüzü mavi ve pürüzsüzdü, hiç bulut yoktu. Akarsu yatağı, çıplak, kahverengi tepelerle ölü ve ölmekte olan tahıl tarlaları boyunca kayalıklı tümsekler ve perişan söğütler etrafında ilerliyordu. Köprünün oradan bir saat kadar akarsuyun yukarısına doğru ilerlediler ve Wat Ormanı diye adlandırılan küçük Osgrey Ormanı'nın kenarında yol alırken buldular ken-

dilerini. Yeşillikler uzaktan davetkârdı, Dunk'ın kafasını gölgeli vadiler ve gürüldeyen dere düşünceleriyle doldurmuştu ancak ağaçlara ulaştıklarında sarkık dallarıyla ormanı zayıf ve çarpık çurpuk hâlde buldular. Büyük meşelerin bazıları yaprak dökmekteydi ve çamların yarısı Sör Bennis kadar boz bir renge dönmüştü, ölü iğne halkaları ağaçların gövdelerini kuşatıyordu. *Gitgide daha da kötüleşiyor,* diye düşündü Dunk. *Buranın kav gibi parlaması için tek bir kıvılcım yeter.*

Yine de şu an için, Chequy Deresi boyunca uzanan yeşillikler hâlâ dikenli sarmaşıklar, ısırganlar, süpürgeotları ve fidan söğütleriyle yumak yumaktı. Çabalayarak onların içinden geçmek yerine kuru dere yatağından, ağaçların mera için temizlendiği Soğuk Hendek tarafına geçtiler. Kavrulmuş kahverengi otlar ve solmuş kır çiçekleri arasında, birkaç kara burunlu koyun otluyordu. Sör Bennis, "Koyun kadar aptal bir hayvan tanımadım hiç," dedi. "Sana akraba mıdırlar acaba, ahmak?" Dunk cevap vermeyince tekrar tavuk gibi güldü.

Üç kilometre kadar daha güneye gelince barajı gördüler.

Başka barajlar kadar büyük değildi ama sağlam görünüyordu. İki kalın ahşap set, kabuğu halen üzerinde duran ağaç gövdelerinden yapılmış, akan derenin üzerinden bir kıyıdan diğerine atılmıştı. Aralarındaki boşluk da kayalar ve toprakla doldurulup sıkıştırılmıştı. Barajın arkasından akıntı kıyılarda süzülüp Leydi Webber'ın tarlalarına açılan bir hendeğe dökülüyordu. Dunk daha iyi görmek için üzengileri üzerinde doğruldu. Güneşten kaynaklanan su parıltısı, bir örümcek ağı gibi her yönden akan yirmi kadar daha küçük kanalın açığa çıkmasına neden oldu. *Suyumuzu çalıyorlar.* Gördükleri onu öfkeyle doldurdu, bilhassa da ağaçların şüphe götürmeyecek biçimde Wat Ormanı'ndan alındığına dair aydınlanmayı yaşadığında.

"Gelip de ne yaptığını gördün mü, ahmak," dedi Bennis. "Akarsuyun kurumuş olmasına ikna olamazdın, di'mi? Bu iş su ile başlamış olabilir ama kanla sona erecek. Büyük ihtimal seninki ve benimkiyle." Boz şövalye kılıcını çekti. "Eh, artık iş işten geçti. İşte senin lanet olası kazıcıların. Onlara biraz korku salsak iyi olur." Atına mahmuzlarıyla vurdu ve çimenlerin arasından dörtnala yol aldı.

Dunk'ın tek seçeneği takip etmekti. Sör Arlan'ın uzun kılıcı belinde asılıydı, sağlam ve güzel bir çeliktendi. *Bu hendek kazıcılarının kafası biraz çalışıyorsa kaçarlar.* Gökgürültüsü'nün toynakları yerden toprak topakları kaldırdı.

Bir adam, yaklaşan şövalyeleri görünce küreğini düşürdü ama hepsi bu. Kısa ve uzun boylu, yaşlı ve genç, hepsi güneş tarafından esmerlermiş yirmi kadar kazıcı vardı. Bennis yavaşlarken, kazma ve küreklerini sımsıkı tutarak düzensiz bir hat oluşturdular. "Burası Soğuk Hendek toprağı," diye bağırdı bir tanesi.

"Ve bu da bir Osgrey deresi." Bennis uzunkılıcıyla işaret çekti. "Şu lanet olası barajı kim dikti?"

"Üstat Cerrick yaptı," dedi genç bir kazıcı.

"Hayır," diye ısrar etti ihtiyar bir adam. "Gri züppe bir şeyler gösterip onu böyle yapın, bunu böyle yapın dedi ama bunu biz yaptık."

"O zaman yaptığınız gibi yıkarsınız da."

Kazıcıların gözleri duygudan yoksundu ve meydan okuyordu. Biri elinin tersiyle terini sildi. Kimse konuşmadı.

"Çok iyi işitmiyorsunuz belli ki," dedi Bennis. "Bana illa bir iki kulak kestirteceksiniz yani? İlk kiminkini keseyim?"

"Burası Webber toprağı." İhtiyar kazıcı sıskaydı, ayrıca inatçı ve de kamburdu. "Burada olmaya hakkınız yok. Kulaklarımı kes de leydimin seni bir çuvala koyup nasıl boğacağını görelim."

Bennis yaklaştı. "Burada hiç leydi falan görmüyorum, sadece carcar konuşan köylüler var." Kazıcının çıplak esmer göğsünü kılıcıyla dürttü, bir damla kan akıtacak kadar sertçe.

Çok ileri gidiyor. "Kılıcını geri çek," diye uyardı Dunk onu. "Bu onun meselesi değil. Üstat onları görevlendirmiş."

Koca kulaklı bir kazıcı, "Bu mahsuller için, sör," dedi. "Buğdaylar ölüyor, dedi üstat. Armut ağaçları da."

"Yani, belki armut ağaçları ölür ya da belki siz ölürsünüz."

"Konuşmalarınız bizi korkutmuyor," dedi ihtiyar.

"Öyle mi?" Bennis'in uzunkılıcı havada ıslık çaldı, ihtiyarın yanağını, kulaktan çeneye kadar yardı. "Dedim ki, belki armut ağaçları ölür ya da belki siz ölürsünüz." Kazıcının kanı yüzünün bir tarafını kırmızıya boyadı.

Bunu yapmamalıydı. Dunk öfkesini yutmak zorunda kaldı. Bennis bu meselede onun yanındaydı. "Buradan uzaklaşın," diye bağırdı kazıcılara. "Leydinizin kalesine geri dönün."

"*Koşun,*" diye seslendi Sör Bennis.

Üç tanesi edevatlarını bırakıp çimende koşmaya başlayarak tam da söyleneni yaptı. Ama güneşten yanmış, kaslı başka bir adam kazmasını kaldırıp, "Yalnızca iki kişiler," dedi.

"Kılıçlara karşı kürekle saldırmak aptallık olur, Jorgen," dedi ihtiyar yüzünü tutarak. Parmaklarının arasından kan akıyordu. "Bu iş burada bitmez. Hiç sanmıyorum."

"Tek kelime daha et de ölümün elimden olsun."

"Size zarar vermek istemedik," dedi Dunk, ihtiyarın kanlı yüzüne bakıp. "Tek istediğimiz, kendi suyumuz. Leydine bunu söyle."

"Ah, ona söyleyeceğiz, sör," diye söz verdi kaslı adam, kazmasını tutmaya devam ederken. "Bunu yapacağız."

* * *

Eve giderken Wat Ormanı'nın içinden geçtiler, ağaçlar tarafından sağlanan küçük gölgeler için minnettarlardı. Buna rağmen sıcaktan piştiler. Sözde ormanda geyik olurdu ancak gördükleri tek canlı sineklerdi. Dunk at sürerken yüzünün önünde vızıldıyorlardı. Gökgürültüsü'nün de gözlerinin etrafını sarıp büyük savaş atını hiç durmadan rahatsız ettiler. Hava boğuculuğundan bir şey kaybetmemişti. *En azından Dorne'da sadece gündüzler kuraktı ama geceleri o kadar soğuktu ki pelerinimin altında titrerdim.* Menzil'de ise gecelerin serinlik açısından gündüzden hemen hemen hiç farkı yoktu, bu kadar kuzeyde olmasına rağmen.

Sarkan bir dal parçasının altından geçerken Dunk, bir yaprağı kopardı ve parmaklarının arasında ufaladı. Avcunda bin yıllık parşömenmişçesine un ufak oldu. "O adamı kesmene gerek yoktu," dedi Bennis'e.

"Dilini tutmasını öğrensin diye yanağını şöyle bir gıdıkladım sadece. Aslında onun boğazını orada kesecektim de, geri kalanlar tavşan gibi kaçacaktı, biz de atlarımızı onların üzerine sürerdik."

"Yirmi adamı öldürür müydün?" dedi Dunk inanamayarak.

"Yirmi iki. Senin el ve ayak parmaklarının toplamından iki fazla ediyor yani, ahmak. Hepsini öldürmezsen gidip laf taşırlar." Ölü bir yaprak yığınının etrafında dolandılar. "Sör Faydasız'a kuraklık yüzünden çişli deresinin kuruduğunu söylemeliydik."

"Sör *Eustace.* Ona yalan söyleyecektin yani?"

"Evet, neden olmasın? Kim ona aksini söyleyebilir ki? Sinekler mi?" Bennis ıslak, kıpkırmızı ağzıyla sırttı. "Sör Faydasız, böğürtlenlerin oradaki oğlanlarını görmek dışında asla kuleden ayrılmıyor."

"Bir yeminli kılıç, lorduna gerçekleri borçludur."

"Gerçekler var, gerçekler var, ahmak. Bazıları fayda etmez." Tükürdü. "Kuraklıkların sorumlusu tanrılardı. İnsanlar da tanrılar hakkında hiçbir lanet şey yapmazlar. Kızıl Dul ise başka mesele... Faydasız'a suyu çalanın o kancık olduğunu söyleyince geri almak için gurur yapacak. Bekle de gör. *Bir şey* yapması gerektiğini düşünecek."

"Yapmalı da. Insanlarımızın mahsulleri için suya ihtiyacı var."

"İnsanlar*ımız* mı?" Sör Bennis kahkahalara boğuldu. "Ben ayakyoluna gittiğimde Sör Faydasız seni varisi mi ilan etti? Kaç tane insan var sana bağlı acaba? On mu? Ve bu on kişi arasında Kısıkgöz Jayne'in baltayı hangi ucundan tutacağını bilemeyen geri zekâlı oğlunu da sayıyorum. Gidip kaledeki herkesi şövalye ilan et, Dul'unkilerin yarısı kadar eder anca; yaverlerini, okçularını ve geri kalanları söylemiyorum bile. Hepsini saymak için hem kendi ellerine ve ayaklarına hem de kel kafalı çocuğun el ve ayak parmaklarına ihtiyacın olacak."

"Saymak için ayak parmaklarına ihtiyacım yok." Dunk sıcaktan, sineklerden ve de boz şövalyenin yol arkadaşlığından sıkılmıştı. *Vakti zamanında Sör Arlan'la at sürmüş olabilir ama bunun üzerinden uzun yıllar geçti. Bu adam vakit geçtikçe kötü, yalancı ve namert biri olmuş.* Topuklarını atına vurdu ve kokuyu arkasında bırakmak için atını tırıs sürdü.

* * *

Standfast nezaketen bir kale sayılıyordu. Kayalık bir tepenin üzerinde cesurca durmasına ve kilometrelerce uzaktan görülebilmesine rağmen, bir kule evinden başka bir şey değildi. Birkaç yüzyıl önce kısmi bir çöküş yaşadığı için yeniden inşa edilmesi gerekmişti, bu yüzden kuzey ve batı taraflarındaki pencerelerin üst tarafı soluk gri, alt tarafı ise eski siyah taşlardan müteşekkildi. Kuleler onarım sırasında çatı hizasına, ama sadece yenilenen taraflara eklenmişti; diğer iki köşede ise antik, taştan groteskler çömelmiş duruyordu ama rüzgâr ve hava sebebiyle öylesine aşınmışlardı ki artık ne oldukları söylemek pek de mümkün değildi. Çamdan yapılma çatı dümdüzdü fakat gelin görün ki oldukça bükülmüştü ve sızıntı yapmaya meyyaldi.

Tepenin yamacından kuleye doğru uzanan çarpık bir yol vardı, o kadar dardı ki sadece tek sıra hâlinde ilerlenebilirdi. Yokuş çıkılırken Bennis'e Dunk öncülük etti. Dunk, yokuşun tepesinde Yumurta'yı sarkık hasır şapkası kafasında, bir kayanın üzerinde dururken gördü.

Kulenin dibine yarı gizli biçimde konuşlanmış biçimsiz mor yosun yığının altındaki kerpiçten pencereli ahırın önünde bir araya geldiler. İhtiyarın gri, iğdiş edilmiş atı, Üstat'ın yanında, ahırın bölmelerinden birindeydi. Yumurta ile Sam Stoops, görünen o ki şarapları içeri taşımıştı. Tavuklar avluda dolaşıyordu. Yumurta hızla geldi. "Akarsuya ne olduğunu bulabildiniz mi?" dedi.

"Kızıl Dul set çekmiş önüne." Dunk atından indi ve Gökgürültüsü'nün dizginlerini Yumurta'ya verdi. "Dikkat et de çok su içmesin birden."

"Peki, sör. Dikkat ederim."

"*Evlat,*" diye seslendi Sör Bennis. "Benim atı da alsana."

Yumurta ona küstah küstah baktı. "Ben sizin yaveriniz değilim."

Bir gün bu dil başına iş açacak, diye düşündü Dunk. "Atını al, yoksa şamarı yersin kulağına."

Yumurta suratını astı ama söyleneni de yaptı. Çocuk dizgine uzandığında Sör Bennis boğazını temizleyip tükürdü. Parlak kırmızı renkteki balgam topağı çocuğun iki ayak parmağının arasına geldi. Yumurta, boz şövalyeye buz gibi gözlerle baktı. "Ayağıma tükürdünüz, sör."

Bennis yere indi. "Aynen. Bir dahaki sefere yüzüne tüküreceğim. Senin o bozuk ağzını çekemem."

Dunk çocuğun gözündeki öfkeyi görebiliyordu. "Atları tımarla, Yumurta," dedi mevzu sarpa sarmadan. "Biz Sör Eustace'la konuşmalıyız."

Standfast'e tek giriş, altı metre yukarıdaki meşe ve demirden kapıdandı. Girişteki basamaklar, düz ve siyah taş bloklardan ibaretti ve o kadar

yıpranmışlardı ki orta kısımlarında kâse biçiminde bir bombe oluşmuştu. Daha yukarısında da sıkıntılı zamanlarda bir asma köprüymüşçesine toparlanabilen dik ve ahşap basamaklar uzanıyordu. Dunk tavukları bir *kenara kışladı ve her adımında basamakları ikişer ikişer tırmandı.*

Standfast göründüğünden daha büyüktü. Derin mahzenleri ve bodrumları, kalenin tünediği tepenin mühim bir kısmını işgal ediyordu. Zeminin üzerindeki kale dört katlıydı. Üstteki iki katta pencere ve balkon varken, alttaki ikisinde yalnızca okçu yarıkları bulunuyordu. İçerisi daha serindi ancak o kadar loştu ki Dunk, gözleri alışsın diye beklemek zorunda kaldı. Sam Stoops'un karısı ocağın önünde diz çökmüş, külleri süpürüyordu. "Sör Eustace yukarıda mı yoksa aşağıda mı?" diye sordu Dunk.

"Yukarıda, sör." İhtiyar kadın öylesine kamburlaşmıştı ki başı omuzlarından daha alçaktaydı. "Çocuklarını ziyaretten az önce döndü."

Çocuklar Eustace Osgrey'in oğullarıydı: Edwyn, Harrold ve Addam. Edwyn ve Harrold şövalyeydi, Addam da genç bir yaverdi. On beş yıl önce, Karaateş İsyanı'nın sonunda, Kızıl Çimen Meydanı'nda ölmüşlerdi. "Kral için yiğitçe savaşarak muteber öldüler," demişti Sör Eustace, Dunk'a. "Ben de onları eve getirdim ve böğürtlenlerin arasına gömdüm." Karısı da orada gömülüydü. Yaşlı adam ne zaman yeni bir fıçı şarap açsa tepeden aşağı inip adak niyetine iki oğlunun da mezarına dökerdi. Kendisi içmeden önce de, "Kral'a!" diye yüksek sesle bağırırdı.

Sör Eustace'ın yatak odası kulenin dördüncü katındaydı, kabul salonu ise hemen alttaydı. Dunk onu orada, oyalandığı sandıklarla fıçıların arasında bulacağını biliyordu. Odanın kalın ve gri duvarlarında Sör Eustace dışında kimsenin hatırlamadığı, yüzyıllar önce yapılan cenklerden ganimet olarak alınmış paslı silahlar ve sancaklar asılıydı. Sancakların yarısı küflenmişti, tamamı kötü bir şekilde solmuş ve tozla kaplanmıştı; bir zamanki parlak renkler yerini gri ve yeşile bırakmıştı artık.

Sör Eustace, Dunk merdivenlerden geldiği sırada harap olmuş bir kalkanı temizliyordu. Bennis de Dunk'ı tam dibinden pis kokusuyla takip ediyordu. İhtiyar şövalyenin gözleri Dunk'ı görünce biraz daha parladı. "Güzel devim ve de yiğit Sör Bennis," dedi. "Gelin de bakın. Şu sandığın en dibinde buldum. Bir hazine bu ama korkunç şekilde ihmal edilmiş."

Bu bir kalkandı ya da bir kalkandan geriye ne kaldıy-

sa o. Fazlasıyla ufaktı. Yarıya yakını parçalanmıştı, geri kalanı ise griydi ve kıymıklardan ibaretti. Demir kasnak paslanmıştı ve tahtası da kurt delikleriyle kaplıydı. Birkaç boyalı parça hâlâ kalkana yapışık vaziyetteydi ancak üzerindeki armanın ne olduğu tahmin edilemeyecek kadar azdı.

"Lordum," dedi Dunk. Osgreyler yüzyıllardır lord değildi ama böyle hitap edilmesi Sör Eustace'a hanesinin geçmişteki ihtişamını hatırlatırdı ve böylece onu memnun kılardı. "Bu nedir?"

"Küçük Aslan'ın kalkanı." İhtiyar, kasnağı ovuşturdu pas parçaları döküldü yere. "Sör Wilbert Osgrey bunu öldüğü savaşta taşıyordu. Eminim hikâyeyi biliyorsunuzdur."

"Hayır, Lordum," dedi Bennis. "Bilmiyoruz. *Küçük* Aslan dediniz, değil mi? Cüce miydi?"

"Kesinlikle değildi." İhtiyar şövalyenin bıyığı titredi. "Sör Wilbert uzun ve güçlüydü, ayrıca görkemli bir şövalyeydi. Adı, beş kardeşin en küçüğü olduğu için ona daha çocukken verilmişti. Onun zamanında Yedi Krallık'ta hâlâ yedi kral vardı ve Yüksekbahçe ile Kaya hiç durmadan savaşırdı. Yeşil krallar yönetiyordu bizi; Gardener'lar. Eskilerden Garth Yeşilel'in kanındandılar ve beyaz zemin üzerine konuşlanmış yeşil el, onların kraliyet sancağıydı. Üçüncü Gyles, Fırtına Kralı'yla savaşmak üzere sancaktarlarıyla doğuya gitti ve Wilbert'ın kardeşlerinin tamamı da onunla peşine takıldı zira o zamanlar damalı aslanlı hanedanlık arması da Menzil Kralı savaşa girdiğinde yeşil elin yanında dalgalanırdı.

"Ancak Kral Gyles uzaktayken Kaya Kralı, Menzil'den bir ısırık alabilme fırsatı yakaladı, bu yüzden batılı bir ordu toparlayıp üzerimize saldırdı. Osgreyler o zaman Kuzeyhududu'nun savunucularıydı, bu yüzden onlarla karşılaşmak Küçük Aslan'ın sorumluluğundaydı. Lannister ordusunun başında Kral Dördüncü Lancel vardı, belki de beşincisidir. Sör Wilbert, Kral Lancel'ın yolunu kesti ve durmasını talep etti. '*Daha ileri gideyim deme,*' dedi ona. '*Burada istenmiyorsun. Seni Menzil'e ayak basmaktan men ediyorum.*' Ama Lannister, tüm sancaktarlarını ileri sürdü.

"Yarım gün boyunca altın aslan ile damalı aslan savaştı. Lannister, sıradan hiçbir çeliğin aşık atamayacağı Valyria çeliğinden bir kılıç kuşanmıştı,

hâliyle Küçük Aslan oldukça zorlandı ve kalkanı harap oldu. En sonunda aldığı ıstırap verici onlarca yaradan kanlar sızarken ve kılıcı da elinde kırılmış hâldeyken gözünü karartarak kendisini düşmanının önüne attı. Şarkıcılar, Kral Lancel'ın onu neredeyse ikiye böldüğünü söyler ama gelin görün ki Küçük Aslan son nefesini vereceği sırada kralın zırhında, kolunun altında bir boşluk bulup hançerini oraya sapladı. Kralları ölünce de batılı asker geri döndü ve böylece Menzil kurtuldu." İhtiyar, kırık kalkanı sanki bir çocuğu okşar gibi şefkatle okşadı.

"Evet, Lordum," diye hırıltıyla yanıt verdi Bennis. "Bugün böyle bir adam nasıl da işimize yarardı. Dunk'la birlikte akarsuya gidip baktık, lordum. Bir kemik kadar kuru ve bu durum kuraklıktan kaynaklanmıyor."

İhtiyar kalkanı bir kenara koydu. "Anlat bakalım." Geçip bir yere oturdu ve onlara da aynı şeyi yapmalarını söyledi. Boz şövalye hikâyeyi anlatmaya başladığında o da çenesi yukarıda, omuzları geride, bir mızrak kadar dimdik vaziyette dikkatle Bennis'i dinledi.

Gençliğinde Sör Eustace Osgrey, uzun boyu, geniş omuzları ve yakışıklılığıyla şövalye dendi mi akla gelen kişi olmalıydı. Zaman ve keder, ondan çok şeyler götürmüş olsa da hâlâ beli bükülmemişti, yaşlı bir kartal kadar güçlü ve keskin çehreli, iri kemikli, geniş omuzlu, geniş göğüslü bir adamdı. Kısa saçları süt kadar beyazdı ama dudaklarını örten kalın bıyığı külümsü bir grilikteydi. Kaşları da aynı renkteydi, gözleri ise daha soluk tonda bir griydi ve keder doluydu.

Bennis barajın bahsini açtıkça gözlerindeki keder daha da artıyor gibiydi. "Bu akarsu bin yıldan fazla süredir Damalı Dere olarak biliniyor," dedi ihtiyar şövalye. "Orada çocukken balık tutardım, keza oğullarım da aynısını yaptı. Alysanne, böyle sıcak yaz günlerinde akarsuyun sığ kısımlarında hoplayıp zıplamayı severdi." Alysanne, bahar mevsiminde can veren kızıydı. "Bir kızı ilk kez Damalı Dere kıyısında öptüm. Kuzenimdi, amcamın en küçük kızıydı, Yapraklı Göl'deki Osgreylerdendi. Hepsi göçtü, o kız bile." Bıyığı titredi. "Buna izin veremem, sörler. O kadın benim akarsuyumu alamayacak. Benim *damalı* deremi alamayacak."

"Baraj sağlam inşa edilmiş, lordum," diye uyardı Sör Bennis. "Ben ve Sör Dunk beraber girişsek dahi bir saatte indiremeyiz, kel çocuk yardım etse bile kâfi gelmez. Halatlar, kazmalar ve bir düzine adam lazım bize. Tabii bunlar baraj için gerekli olanlar, savaşmak için gerekenleri saymıyorum bile."

Sör Eustace, Küçük Aslan'ın kalkanına baktı. Dunk boğazını temizledi. "Lordum, bu konuda bir de kazıcılarla karşılaştığımızda, nasıl desem..."

"Dunk, önemsiz şeylerle lordumuzun canını sıkma," dedi Bennis. "Bir aptala dersini verdim, başka da bir şey olmadı."

Sör Eustace sertçe baktı. "Ne tür bir ders?"

hâliyle Küçük Aslan oldukça zorlandı ve kalkanı harap oldu. En sonunda aldığı ıstırap verici onlarca yaradan kanlar sızarken ve kılıcı da elinde kırılmış hâldeyken gözünü karartarak kendisini düşmanının önüne attı. Şarkıcılar, Kral Lancel'ın onu neredeyse ikiye böldüğünü söyler ama gelin görün ki Küçük Aslan son nefesini vereceği sırada kralın zırhında, kolunun altında bir boşluk bulup hançerini oraya sapladı. Kralları ölünce de batılı asker geri döndü ve böylece Menzil kurtuldu." İhtiyar, kırık kalkanı sanki bir çocuğu okşar gibi şefkatle okşadı.

"Evet, Lordum," diye hırıltıyla yanıt verdi Bennis. "Bugün böyle bir adam nasıl da işimize yarardı. Dunk'la birlikte akarsuya gidip baktık, lordum. Bir kemik kadar kuru ve bu durum kuraklıktan kaynaklanmıyor."

İhtiyar kalkanı bir kenara koydu. "Anlat bakalım." Geçip bir yere oturdu ve onlara da aynı şeyi yapmalarını söyledi. Boz şövalye hikâyeyi anlatmaya başladığında o da çenesi yukarıda, omuzları geride, bir mızrak kadar dimdik vaziyette dikkatle Bennis'i dinledi.

Gençliğinde Sör Eustace Osgrey, uzun boyu, geniş omuzları ve yakışıklılığıyla şövalye dendi mi akla gelen kişi olmalıydı. Zaman ve keder, ondan çok şeyler götürmüş olsa da hâlâ beli bükülmemişti, yaşlı bir kartal kadar güçlü ve keskin çehreli, iri kemikli, geniş omuzlu, geniş göğüslü bir adamdı. Kısa saçları süt kadar beyazdı ama dudaklarını örten kalın bıyığı külümsü bir grilikteydi. Kaşları da aynı renkteydi, gözleri ise daha soluk tonda bir griydi ve keder doluydu.

Bennis barajın bahsini açtıkça gözlerindeki keder daha da artıyor gibiydi. "Bu akarsu bin yıldan fazla süredir Damalı Dere olarak biliniyor," dedi ihtiyar şövalye. "Orada çocukken balık tutardım, keza oğullarım da aynısını yaptı. Alysanne, böyle sıcak yaz günlerinde akarsuyun sığ kısımlarında hoplayıp zıplamayı severdi." Alysanne, bahar mevsiminde can veren kızıydı. "Bir kızı ilk kez Damalı Dere kıyısında öptüm. Kuzenimdi, amcamın en küçük kızıydı, Yapraklı Göl'deki Osgreylerdendi. Hepsi göçtü, o kız bile." Bıyığı titredi. "Buna izin veremem, sörler. O kadın benim akarsuyumu alamayacak. Benim *damalı* deremi alamayacak."

"Baraj sağlam inşa edilmiş, lordum," diye uyardı Sör Bennis. "Ben ve Sör Dunk beraber girişsek dahi bir saatte indiremeyiz, kel çocuk yardım etse bile kâfi gelmez. Halatlar, kazmalar ve bir düzine adam lazım bize. Tabii bunlar baraj için gerekli olanlar, savaşmak için gerekenleri saymıyorum bile."

Sör Eustace, Küçük Aslan'ın kalkanına baktı. Dunk boğazını temizledi. "Lordum, bu konuda bir de kazıcılarla karşılaştığımızda, nasıl desem..."

"Dunk, önemsiz şeylerle lordumuzun canını sıkma," dedi Bennis. "Bir aptala dersini verdim, başka da bir şey olmadı."

Sör Eustace sertçe baktı. "Ne tür bir ders?"

"Kılıçlı bir ders. Yanağını biraz bordoya boyadım, o kadarcık."

İhtiyar şövalye uzun uzun baktı ona. "Bu... akılsızca bir hamle olmuş, sör. Kadının örümceğinki gibi bir kalbi var. Kocalarından üçünü öldürdü. Erkek kardeşlerinin tamamı henüz kundaklarındayken tattı ölümü. Beş taneydiler. Belki de altı... Onunla kale arasında engeldiler. Hiç şüphem yok ki canını sıkan bir köylünün sırtını acımasızca kırbaçlatabilecek bir kadın o, ama *senin*, işçilerinden birine kesik atman... Olmaz, böyle bir hakareti kaldırmaz. Bundan emin olabilirsin. Lem için geldiği gibi senin için de gelecek."

"Dake, lordum," dedi Sör Bennis. "Beni mazur görün, siz onu benden daha iyi tanıyorsunuz ama adı Dake'ti."

"Lordum, eğer isterseniz Altınkoru'ya gidip Lord Rowan'a barajdan bahsedebilirim," dedi Dunk. Rowan, ihtiyar şövalyenin bağlı bulunduğu lorddu. Kızıl Dul'un toprakları da onun egemenliğindeydi.

"Rowan mı? Hayır, işimize yaramaz. Lord Rowan'ın kız kardeşi, Lord Wyman'ın kuzeni Wendell ile evlendi, yani Kızıl Dul'a akraba. Üstelik beni sevmez. Sör Duncan, yarın sabah olunca tüm köylerime gidip eli silah tutabilecek durumdaki her cesur adamı buraya getir. Yaşlıyım ama daha ölmedim. O kadın yakında damalı aslanın hâlâ pençeleri olduğunu görecek!"

İki pençe, diye düşündü Dunk kasvetle. *Ben de o pençelerden biriyim.*

* * *

Sör Eustace'ın topraklarında üç küçük köy vardı ve bir avuç küçük ev, koyun ve domuz ağılı dışında bir şeyleri yoktu. En büyük gurur sebebi sazdan yapılma, tek odalı, duvarlarında Yedi'nin kömürle çizilmiş çalakalem resimlerinin olduğu bir septti. Bir vakitler Eski Şehir'de yaşamış, kambur bir domuz çobanı her hafta o septte ibadete öncülük ederdi. Yılda iki kez de Anne adına günahları affetmek için gerçek bir rahip gelirdi. Halk affedilmekten memnuniyet duyardı ama rahibi beslemeleri gerektiği için ziyaretlerinden nefret de ederlerdi.

Dunk ve Yumurta'yı gördüklerinde de tam olarak o kadar sevinmiş gibiydiler. Dunk kasabalarda tanınmasına tanınıyordu ancak sadece Sör Eustace'ın yeni şövalyesi olarak bilindiğinden kimse ona bir bardak su bile ikram etmedi. Erkeklerin çoğu tarladaydı, hâliyle onların gelişi sırasında evlerinden çıkanlar büyük ölçüde kadınlar, çocuklar ve tarlada çalışamayacak kadar güçten düşmüş birkaç dedeydi. Yumurta elinde Osgrey sancağını; beyaz zemin üzerinde şaha kalkmış damalı yeşil ve altın renkli aslan sancağını tutuyordu. "Sör Eustace'ın emri üzerine buraya Standfast'ten geldik," dedi Dunk köylülere. "Eli silah tutabilecek durumda olan, on beş ila elli yaş arasındaki her erkek, emir gereği yarın sabah kulenin önünde toplanacaktır."

"Savaş mı var?" dedi iki çocuğu eteklerinin arkasına gizlenmiş, bir bebeği de kucağında meme emen zayıf bir kadın. "Siyah ejder mi geldi yine?"

"Bu meselede ejder falan yok, ne siyah ne de kırmızı," dedi Dunk kadına. "Bu iş damalı aslan ve örümcekler arasında. Kızıl Dul suyunuza el koydu."

Kadın başını sallasa da Yumurta hasır şapkayı yellenmek üzere başından çıkarınca çocuğa soru soran gözlerle baktı. "Oğlanın hiç saçı yok. Hasta falan mı?"

"*Tıraşlandı*," dedi Yumurta. Şapkayı tekrar taktı ve Üstat'ın başını çevirip yavaşça ilerledi.

Çocuk bugün pek huysuz. Yola çıktıklarından beri ağzını bıçak açmamıştı. Dunk Gökgürültüsü'ne mahmuzuyla dokundu ve çok geçmeden katıra yetişti. "Dün Sör Bennis'e karşı senin tarafını tutmadığım için mi sinirlisin?" diye sordu suratı asık yaverine, bir sonraki köye doğru yol alırken. "O herifi senin sevdiğinden daha çok sevmiyorum ama *o* bir şövalye. Onunla konuşurken nezaketini takınmalısın."

"Ben sizin yaverinizim, onun değil," dedi oğlan. "Hem pis hem de ağzı bozuk, ayrıca beni çimdikliyor."

Eğer kim olduğuna dair zerre fikri olsa sana elini sürmeden önce altına işerdi. "Önceden beni de çimdiklerdi." Yumurta hatırlatana dek Dunk unutmuştu bunu. Sör Bennis ve Sör Arlan, Dorne'lu bir tüccar tarafından, Lannis Limanı'ndan Prens Geçidi'ne kadar ona güvenlik için eşlik etsinler diye tutulan bir şövalye grubundaydı. Dunk o zamanlar olsa olsa Yumurta'nın yaşındaydı ancak boyu ondan daha uzundu. *Kolumun altından beni öyle bir çimdiklerdi ki çürütürdü orayı. Parmakları demir kıskaç gibiydi ama bundan Sör Arlan'a hiç bahsetmedim.* Şövalyelerden biri Taşlı Sept yakınlarında ortadan kaybolmuştu ve Bennis'le kavga ettiği için Bennis'in onu deştiği dedikodusu yayılmıştı. "Eğer seni bir daha çimdiklerse bana söyle de bu işe bir son vereyim. O zamana kadar onun da atını tımarlamak seni çok yormaz."

"Biri tımarlamak zorunda," diye onayladı Yumurta. "Bennis atına bakmıyor hiç. Ahırını da temizlemiyor. Ona *isim* bile vermemiş."

"Bazı şövalyeler atlarına asla isim vermez," dedi Dunk. "Böylece atları savaşta ölünce çektikleri kedere daha kolay katlanırlar. Binilecek at her zaman bulunur ama sadık bir dostu kaybetmek zordur." *Veya ihtiyar öyle derdi ama asla kendi öğüdüne kulak asmazdı. Sahip olduğu her ata isim verdi.* Dunk da atlarını isimlendirdi. "Bakalım kaç kişi kulenin önünde toplanacak... ama beş kişi de gelse elli kişi de, gerçek şu ki onlar için de çalışmalısın."

Yumurta, Dunk'a içerleyerek baktı. "*Halka* da mı hizmet etmem lazım?"

"Hizmet değil. Yardım. Onları birer savaşçıya dönüştürmemiz gerek." *Dul bize yeterli vakit verirse.* "Eğer tanrılar yanımızdaysa, içlerinden birkaçı önceden askerlikle haşır neşir olmuştur ama çoğu fazlasıyla toy ve mızraktan ziyade çapa sallamaya alışkın insanlar olacak. Yine de öyle bir gün gelir ki canımızı onlar kurtarır. Eline ilk kılıç aldığında kaç yaşındaydın?"

"Küçüktüm, sör. Kılıç tahtadandı."

"Halktan çocuklar da tahta kılıçlarla savaşır ancak onlarınki sopalardan ve kırık dal parçalarından yapılmadır. Yumurta, bu adamlar sana ahmak gibi görünüyor olabilir. Zırhın bütün parçalarının adlarını veya büyük hanelerin armalarını ya da hangi kralın, lordların ilk gece hakkını kaldırdığını

bilmezler... fakat onları ayırt etmeden saygı duymalısın. Soylu bir kandan gelen bir yaversin ama hâlâ bir çocuksun. Onların çoğu yetişkin. Bir adam her zaman gurur sahibidir, hangi tabakadan gelirse gelsin. Onların köylerinde sen de o kadar kayıp ve aptal görünebilirsin. Ve eğer bundan şüphe duyuyorsan git de bir çapa yap ya da bir tane koyun kırk ve bana Wat Ormanı'ndaki tüm otların ve yabani çiçeklerin isimlerini say."

Çocuk bir süre düşündü. "Onlara büyük hanelerin armalarını öğretebilirim, Kraliçe Alysanne'in Kral Jaehaerys'i ilk gece hakkından nasıl vazgeçirttiğini de. Ve onlar da bana hangi otların zehir yapımına en uygun olduğunu ve yeşil böğürtlenleri yemenin sıkıntı yaratıp yaratmayacağını öğretebilirler."

"Öğretebilirler," diye onayladı Dunk, "ama Kral Jaehaerys'e gelene kadar bize mızrak tutma konusunda yardım et. Ve Üstat'ın yemeyeceği hiçbir şeyi yiyeyim deme."

Ertesi gün bir düzine savaşçı adayı Standfast'in önünde, tavukların arasında toplaştılar. Biri çok yaşlı, iki tanesi de çok gençti, zayıf bir tane oğlanın ise aslında zayıf bir kız olduğu ortaya çıktı. Dunk onları köylerine geri gönderince geriye sekiz kişi kaldı: üç Wat, iki Will, bir Lem, bir Pate ve bir de evvelakıl Koca Rob. *Acınası bir grup,* diye düşünmeden edemedi. Şarkılarda soylu genç kızların kalplerini çalan koç gibi, yakışıklı köylülerden eser yoktu. Her biri diğerinden daha pisti. Lem en az elli yaşındaydı, Pate'in gözleri ise ağlamaklıydı; grup içinde askerliği tecrübe etmiş yalnızca bu ikisiydi. Her ikisi de Sör Eustace ve iki oğlu ile birlikte Karaateş İsyanı'nda savaşmıştı. Diğer altısı ise Dunk'ın korktuğu kadar toydu. Sekizi de bitliydi. Adı Wat olanlardan ikisi kardeşti. "Galiba ananız başka isim bilmiyormuş," diyerek kıkırdadı Bennis.

Silah namınaysa bir tırpan, üç tane çapa, eski bir bıçak ve tahtadan birkaç kalın sopa getirmişlerdi. Lem'in ucunu sivrilttiği çubuk bir ihtimal mızrak görevi görebilirdi, Will'lerden biri de taş fırlatma konusunda iyi olduğunu söyledi. "Aa ne güzel," dedi Bennis. "Kahrolası bir mancınığımız var." O andan itibaren adam Mancın diye bilinir oldu.

"İçinizden herhangi biri uzunyay kullanmada maharetli mi?" diye sordu Dunk onlara.

Adamlar, tavuklar etraflarında toprağı gagalarken ayaklarını toprağa sürttü. Ağlak gözlü Pate nihayet yanıtladı. "Affedersiniz, sör ama lordum uzunyay kullanmamıza izin vermez. Osgrey geyikleri damalı aslanlarındır, bizim gibilerin değil."

"Kılıç, miğfer ve zırh verilcek mi bize?" Wat'ların en küçüğü öğrenmek istiyordu.

"Verilmez olur mu?" dedi Bennis. "Dulun şövalyelerinden birini öldürür öldürmez ve kahrolası cesedini soyar soymaz. Elini adamın atının kıçına sokmayı da ihmal edeyim deme, gümüşünü tam da orada bulursun." Genç Wat acı içinde ciyaklana kadar çocuğun kolunu çimdikledi, ardından hepsini mızrak yapmak üzere odun kesmek için Wat Ormanı'na yürüttü.

Geri döndüklerinde, ateşte sertleştirilmiş sekiz adet –akıl almaz derecede orantısız– mızrak ve sazlardan örülmüş derme çatma kalkanları vardı. Sör Bennis kendisine de bir mızrak yapmıştı ve onlara ucuyla nasıl saplayacaklarını, sapıyla ise nasıl saldırıları savuşturacaklarını... ve öldürmek için ucun nereye sokulması gerektiğini anlattı. "Bana kalırsa en iyi

yerler karın ile boğaz." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Kalp işte tam burada, oraya saplarsanız da iş görür. Mesele şu ki kalpten önce kaburgalar var. Karın güzel ve yumuşacıktır. Karnı deşmek zaman alır ama kesin çözümdür. Bağırsakları dışarı dökülüp de hayatta kalan kimse duymadım daha. Bakın, salağın biri gelip de size sırtını dönerse, mızrağın ucunu kürek kemiklerinin arasına ya da böbreklerine saplayın. Tam burada. Böbrekten deştin mi ömürleri çok uzun olmaz."

Grupta üç tane Wat olması, Bennis onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye çalıştığı sırada kafa karışıklığına sebep oluyordu. "Onlara köylerinin adlarını vermeliyiz, sör," dedi Yumurta. "Tıpkı sizin eski efendiniz Pennytree'li Sör Arlan gibi." Bu işe yarayabilirdi, gelin görün ki köylerinin de bir adı yoktu. "Madem öyle," dedi Yumurta, "ekinlerinin adlarıyla seslenelim onlara, sör." Köylerden biri, fasulye tarlasının tam ortasına konuşlanmıştı, bir tanesinin etrafı çoğunlukla arpa doluydu, üçüncüsünde ise boy boy lahana, havuç, soğan, turp ve kavun yetişiyordu. Kimse Lahana ya da Turp olmak istemedi, hâliyle sonuncu ekip Kavunlar oldu. Nihayetinde dört Arpa, iki Kavun ve iki Fasulye olarak neticelendiler. Wat kardeşlerin ikisi de Arpa olduğundan onları birbirinden ayırmak için başka bir çözüm daha gerekiyordu. Küçük kardeş bir zamanlar köy kuyusundan aşağı düştüğünden bahsedince Bennis ona "Yaş Wat" adını taktı. Adamlar "lord lakapları" aldıkları için heyecanlıydılar, Koca Rob hariç, zira görünen o ki Fasulye ya da Arpa olup olmadığını bir türlü aklında tutamıyordu.

Hepsi de isim ve mızrak sahibi olunca Sör Eustace, onlara hitap etmek için Standfast'ten çıktı. İhtiyar şövalye kule kapısının önünde dikildi, üzerinde yıllar içerisinde beyazdan sarıya dönmüş yün cüppesi ve onun altında da zırhı vardı. Önünde ve arkasında yeşil ve altın renkli karelerden oluşan damalı aslanı taşıyordu. "Beyler," dedi. "Hepiniz Dake'i hatırlıyorsunuzdur. Kızıl Dul onu bir çuvala tıktı ve sonra da boğdu. Onun canını aldı ve şimdi de bizim deremizi, ekinlerimizi yeşerten Damalı Dere'yi alacağını zannediyor... Ama alamayacak!" Kılıcını başının üzerine kaldırdı. "Osgrey için!" dedi metali çınlatarak. "Standfast için!"

"*Osgrey!*" diye Dunk tekrarladı. Yumurta ve ekip de bağırışın devamını getirdiler. "*Osgrey! Osgrey! Standfast için!*"

Dunk ve Bennis küçük birliğe domuzlar ve tavuklar arasında talim yaptırdığı sırada Sör Eustace yukarıdaki balkondan onları izliyordu. Sam Stoops elindeki birkaç çuvalı kirli samanla doldurdu. Bunları düşmanları yaptılar. Acemiler, Bennis onlara böğürürken mızraklarla talim yapmaya başladı. "Sok, çevir ve yar geç. Sapla, çevir ve yar ama *o kahrolası şeyi sonrasında çıkar!* Bir sonraki düşman için sana lazım o. Çok yavaşsın, Mancın, hem de çok yavaşsın. Daha hızlı yapamayacaksan git taş at. Lem, ağırlığını itme gücü olarak kullan. Aferin. Sok çıkar, sok çıkar. Mızraklarla

düdükleyin onları, bu iş böyle yapılır, yar geç, yar geç, *yar* geç."

Çuvallar beş yüz kadar mızrak saldırısı karşısında paramparça olup tüm samanlar yere dökülmeye başlayınca Dunk zırhını kuşandı ve adamların daha canlı bir düşmanla nasıl baş edeceklerini görmek için tahta bir kılıç aldı eline.

Pek de iyi değil, oldu sorunun cevabı. Sadece Mancın mızrağını Dunk'ın kalkanını aşacak kadar hızlı kullanmıştı ama o da bunu sadece bir kere yapmıştı. Dunk arka arkaya beceriksiz saldırıları savuşturdu, mızraklarını kenara savurdu ve hızla diplerine kadar girdi. Dunk'ın kılıcı çamdan değil de çelikten olsaydı her birini düzinelerce kez katletmiş olurdu. "Mızrağınızın ucunu aştım mı *ölürsünüz,*" diye uyardı onları ve adamların bacaklarıyla kollarına ders alsınlar da öğrensinler diye vurdu. Mancın, Lem ve Yaş Wat çok geçmeden en azından Dunk'la aralarına nasıl mesafe koyacaklarını öğrendiler. Koca Rob mızrağını bırakıp kaçmıştı, Bennis de onun peşinden koşup salya sümük çocuğu geri sürüklemişti. Akşam gelirken çoğunun vücudu yara bere içerisindeydi ve nasırlı ellerinin mızrakları tutan kısımları su toplamıştı. Dunk ise sıyrık dahi almamıştı ancak Yumurta zırhını çıkarmasına yardım edinceye dek tere boğulmuştu.

Güneş battığı sırada Dunk küçük birliği mahzene yürüttü ve hepsini banyo yapmaya zorladı, geçen kış banyo yapanları bile. Ardından Sam Stoops'un karısı içi

havuç, soğan ve arpa dolu kâselerde güveç getirdi. Adamlar yorgunluktan ölüyordu ama onlara kulak verecek olsanız her biri çok geçmeden, bir Kral Muhafızları şövalyesinden iki kat daha ölümcül olacaktı sanki. Yiğitliklerini kanıtlamak için sabırsızlanıyorlardı. Sör Bennis bir askerin hayatındaki en büyük neşe kaynağının yağma ve kadınlar olduğunu söyleyip onları teşvik ediyordu. Yaşlı iki adam da Bennis'e katıldı. Lem, Karaateş İsyanı'ndan bir bıçak ve bir çift sağlam çizme getirdiğini anlattı; çizmeler giyilemeyecek kadar küçüktü ama onları duvarına asmıştı. Ve Pate, ejderhayı takip ederken tanıdığı kamp takipçisi kadınlardan bazıları hakkında konuşmadan duramıyordu.

Sam Stoops onlara yeraltı kemerlerinde sekiz tane ot şilte hazırladı ve karınları doyar doymaz hepsi uykuya daldı. Bennis, Dunk'a tiksinti dolu bir bakış atacak kadar uzun süre oyalandı orada. "Sör Faydasız, o büzüşük ihtiyar taşaklarında hâlâ biraz cansuyu kalmışken gidip birkaç köylü hizmetçiyi sikmeliydi," dedi. "Eğer zamanında sağa sola piç evlatlar ekseydi, şimdi elimizde asker olurdu belki de."

"Diğer zoraki asker köylülerden daha kötü görünmüyorlar." Dunk, Sör Arlan'a yaverlik yaptığı dönemde birkaçıyla beraber yürümüştü.

"Aynen," dedi Sör Bennis. "İki haftaya kalmaz kendi saflarını tutacak hâle gelebilirler, başka köylü askerlere karşı tabii. Ama şövalyeler?" Kafasını salladı ve tükürdü.

* * *

Standfast kuyusu, duvarı taş ve toprakla inşa edilmiş nemli bir yeraltı mahzeninin içindeydi. Sam Stoops'un karısı kıyafetleri orada ıslatır, çitiler, sonra kurutmak için çatıya götürmeden önce sopayla döverdi. Büyük, taş küvet, banyo olarak da kullanılırdı. Banyo yapmak için, kuyudan kova kova su çekmek, suyu ocağın üzerindeki büyük demir kazanda defalarca ısıtmak, sonra kazanı küvete dökmek, ardından bu sürece yeniden başlamak gerekiyordu. Kazanı doldurmak için dört kova su, küveti doldurmak için de üç posta kazan lazımdı. Son kazan kaynar hâle geldiği sırada küvete konan ilk su ılıklaşıyordu. Sör Bennis'in tüm bunların çok zahmetli olduğundan dem vurduğu olmuştu, bu yüzden baştan sona bitle pireyle doluydu ve çürük peynir gibi kokuyordu.

Dunk'ın bu gece olduğu gibi muhakkak temizlenmesi gerektiğinde, ona yardım edecek Yumurta vardı en azından. Oğlan suyu çekerken asık suratlıydı ve ısıtırken de tek kelime etmedi. "Yumurta," diye seslendi Dunk son kazan kaynamaya başladığı sırada. "Bir sıkıntı mı var?" Yumurta cevap vermeyince "Gel de kazanı taşımama yardım et," dedi.

Kazanı ocaktan küvete güçbela götürdüler ve birbirlerinin üzerine sıç-

ratmamaya dikkat ettiler. "Sör, sizce Sör Eustace ne yapmaya niyetleniyor?" diye sordu çocuk.

"Dul'un barajını yıkmayı ve bunu yapmamıza engel olacak askerleri varsa onlarla savaşmayı." Dunk, küvete dökülen suyun sesi yüzünden bağırarak konuşmuştu. Su döküldükçe beyaz bir buhar yükseliyor ve Dunk'ın yüzünü kızartıyordu.

"Ellerindeki kalkanlar sazdan yapılma, sör. Bir mızrak onları delip geçer, keza bir arbalet oku da."

"Hazır olduklarında onlara birkaç parça zırh bulabiliriz belki." Umabileceklerinin en iyisi buydu.

"Ölebilirler, sör. Yaş Wat hâlâ bir çocuk. Arpa Will, rahip köye bir dahaki sefer geldiğinde evlenecek. Ve Koca Rob sol ayağını sağ ayağından ayıramıyor."

Dunk, boş kazanı sert toprak zemine düşsün diye bıraktı. "Pennytree'li Roger, Kızıl Çimen Meydanı'nda öldüğünde Yaş Wat'tan çok daha küçüktü. Babanın ordusunda da yeni evlenmiş askerler vardı, hatta daha hiçbir kızı öpmemiş olanlar bile. Oradakilerin yüzlercesi, belki de binlercesi sol ve sağ ayağı arasında ayrım yapamayanlardı."

"Ama o *farklıydı*," diye ısrar etti Yumurta. "O bir savaştı."

"Bu da öyle. Aynı şey, sadece daha küçük çaplısı."

"Daha küçük ve *daha aptalca*, sör."

"Bunu söylemek sana ya da bana düşmüyor," dedi Dunk çocuğa. "Sör Eustace onları çağırdığında savaşmak onların görevi... ve gerekiyorsa ölmek de."

"O zaman onlara isim vermemeliydik, sör. Bu sadece onlar öldükten sonraki yası artırır." Yumurta yüzünü buruşturdu. "Benim botlarımı kullansaydık..."

"Hayır," dedi Dunk, çizmesini çıkarmak için tek ayak üstünde duruyordu.

"Ama babam..."

"Olmaz." İkinci çizme de ilkinin yolundan ilerledi.

"Biz..."

"Olmaz." Dunk ter lekeli gömleğini başının üzerinden çıkardıktan sonra Yumurta'ya fırlattı. "Sam Stoops'un karısından bunu benim için yıkamasını iste."

"Söylerim, sör ancak..."

"Olmaz, dedim. Daha iyi duyasın diye kulağına bir şamar mı indireyim?" Kısa pantolonunun bağcıklarını çözdü. Altında başka bir şey yoktu, iç çamaşırı giyilmeyecek kadar sıcaktı hava. "Wat, Wat ve Wat, hatta diğerleri için kaygı duyman iyi ama sadece ölüm kalım hâlinde senin çizmenden istifade edebiliriz." *Lord Kanlıkuzgun'un kaç gözü var? Bin gözü var ve*

bir tane daha. "Baban benim yaverliğimi yapmak için seni göndermeden önce sana ne demişti?"

"Saçlarımı tıraşlı veya boyalı tutmamı ve hiç kimseye gerçek adımı söylememi," dedi çocuk bariz bir gönülsüzlükle.

Yumurta, Dunk'a tamı tamına bir buçuk yıldır hizmet ediyordu ama bazı zamanlar yirmi yılmış gibi geliyordu. Birlikte Prens Geçidi'ne tırmanmışlar, Dorne'un hem kızıl hem de beyaz, derin ve dik çöllerini aşmışlardı. Direkli kayık üzerinde Yeşilkan'dan Kalaslı Kasaba'ya gitmişler, oradan da savaş gemisi *Beyaz Leydi*'nin güvertesinde Eski Şehir'e yollanmışlardı. Ahırlar, hanlar ve hendeklerde uyumuşlar, kutsal kardeşler, fahişeler ve tiyatrocularla ekmeklerini paylaşmışlar ve yüz tane kukla gösterisinin peşinde koşmuşlardı. Yumurta, Dunk'ın atını tımarlı, uzunkılıcını keskin, zırhını da pastan uzak tutmuştu. Herhangi bir insanın isteyebileceği kadar iyi bir arkadaştı ve gezgin şövalye onu neredeyse kardeşi gibi görmeye başlamıştı.

Ama öyle değil. Bu yumurta bir ejderhadan çıkmaydı, tavuktan değil. *Yumurta* bir gezgin şövalyenin yaveri olabilirdi ancak Targaryen Hanesi'nden Aegon, Büyük Bahar Salgını sonunda onu alıp götürene dek yirmi beş sene boyunca Demir Taht'ta oturan müteveffa 'İyi' Kral, İsminin İkincisi Daeron'ın dördüncü oğlu Yaz Kalesi Prensi Maekar'ın, dördüncü ve en küçük oğluydu.

"Şimdiye dek halkın büyük kısmının bildiği kadarıyla Aegon Targaryen, Ashford Çayırı'ndaki turnuvadan sonra abisi Daeron ile birlikte Yaz Kalesi'ne döndü," diye hatırlattı Dunk çocuğa. "Baban, yanında bir gezgin şövalyeyle Yedi Krallık'ta gezip durduğunun bilinmesini istemedi. Hâliyle, bu çizme meselesini kapatalım artık."

Çocuğun tek yanıtı bakışlarıydı. Yumurta'nın gözleri büyüktü ve her nasılsa tıraşlı başı onların daha da büyük görünmesini sağlıyordu. Lamba aracılığıyla aydınlatılan mahzenin loşluğunda siyah gibi duruyorlardı ama daha iyi aydınlatılmış bir yerde asıl rengi; koyu ve karanlık mor kendini gösteriyordu.

Valyria'nın göz rengi, diye düşündü Dunk. Westeros'ta sadece birkaç kişide, ejderhanın kanından olanlarda vardı bu gözler ve parlak gümüşi altın saç tellerinin birbirine geçtiği renkteki saçlar.

Yeşilkan'a doğru kayıkla giderlerken yetim kızlar, şans getirsin diye Yumurta'nın tıraşlı başını ovuşturdukları bir oyun oynamaya başlamışlardı. Bu da çocuğun nar gibi kıpkırmızı olmasına yol açmıştı. "*Kızlar* çok aptal," demişti. "Bana ilk dokunanı nehre atacağım artık." Dunk da bunun üzerine, "O zaman *ben* dokunurum sana. Kulağına öyle bir şamar indiririm ki bir ay dönümü boyunca kulağında çanlar çalar," demişti. Ancak bu lafı çocuğun daha da arsız olmasına sebep olmuştu. "Aptal *kızlardansa* çanlar daha iyidir," diye ısrar etmişti ama hiçbirini de nehre atmamıştı.

Dunk küvete girdi ve çenesine kadar suyla kaplanana dek kendini yavaş yavaş bıraktı. Suyun üstü kaynar vaziyette olsa da alt tarafı daha ılıktı. Ciyak ciyak bağırmamak için dişlerini sıktı. Bağırsaydı çocuk gülerdi. Yumurta kendi banyo suyunu fokur fokur *tercih ediyordu.*

"Biraz daha kaynamış su ister misiniz, sör?"

"Bu kadarı yeterli." Dunk kolunu ovuşturdu ve kolundan çıkan kirin suda uzun gri bulutlara dönüşmesini seyretti. "Bana sabun getir. Ha bir de uzun saplı ovma fırçasını." Yumurta'nın saçları üzerine kafa yormak kendininkilerin ne kadar pis olduğunu hatırlamasına sebep oldu. Derin nefes alıp saçları doğru düzgün ıslansın diye suya daldı. Su sıçratarak tekrar yüzeye çıktığında, Yumurta elinde sabun ve uzun saplı, at kılından ovma fırçası ile küvetin yanında dikiliyordu. "Yanağında kıl çıkmış," diye gözlemledi Dunk, sabunu çocuktan alırken. "İki tel. Tam kulağının altında. Bir dahaki sefere tıraş olduğunda sakın gözünden kaçırma"

"Kaçırmam, sör." Çocuk bu keşiften dolayı memnun olmuş gibiydi.

Şüphe yok ki bir parça sakalın onu erkek yaptığını düşünüyor. Üst dudağının üzerinde birkaç tüy olduğunu fark ettiğinde Dunk da aynısını düşünmüştü. *Hançerimle tıraş olmaya çalıştım ve neredeyse burnumu kesiyordum.* "Gidip uyu biraz," dedi Yumurta'ya. "Sabaha kadar sana işim düşmez."

Üzerindeki tüm kirle teri çıkarmak fazlasıyla zaman aldı. Ardından sabunu kenara koydu ve olabildiğince uzanıp gözlerini kapadı. Su artık soğumuştu. Günün yırtıcı sıcağının üzerine soğuk su, hoşuna giden bir

konfor getirmişti. El ve ayak parmakları buruşup suyun rengi koyulaşana ve soğuyana kadar içinde kaldı, sonrasında da gönülsüzce küvetten çıktı.

Kendisine ve Yumurta'ya kalın hasır şilteler verilmiş olsa da Dunk çatıda yatmayı tercih ediyordu. Orada hava daha temizdi, bazen esinti de oluyordu.

Dunk çatıya ulaştığı sıra Yumurta halihazırda uyuyordu. Sırtüstü uzandı ve ellerini başının arkasına koyup gökyüzüne dikti gözlerini. Her yer yıldızla kaplıydı, binlerce ve binlercesi vardı. Bu manzara, turnuva başlamadan önce Ashford Çayırı'nda geçirdiği geceyi hatırlattı ona. O gece bir yıldızın kaydığını görmüştü. Kayan yıldızlar, onları görene şans getirirdi güya ve bu yüzden de Tanselle'e kalkanına bir tane boyamasını söylemişti ama Ashford'un ona şans getirdiği falan yoktu. Turnuva bitmeden neredeyse hem elinden hem de ayağından olacaktı, ayrıca üç iyi insan hayatını kaybetmişti. *Yine de bir yaverim oldu. Ben Ashford'dan ayrılırken Yumurta yanımdaydı. Tüm o yaşananlar arasında tek iyi şey bu.*

O gece hiçbir yıldızın kaymamasını umdu.

* * *

Uzakta kırmızı dağlar ve ayaklarının altında beyaz kumlar vardı. Dunk kazıyordu; sıcak, kuru toprağa bir kürek daldırıyor ve ince kumu omzunun üzerinden fırlatıyordu. Bir delik açıyordu. *Bir mezar*, diye düşündü, *umut için açılan bir mezar.* Dorne'lu şövalye üçlüsü durmuş seyrederek sessizce onunla alay ediyordu. Daha uzakta tüccarlar katırları, yük arabaları ve kum kızaklarıyla bekliyordu. Yola çıkmak istiyorlardı ama Kestane'yi gömene kadar oradan ayrılamazdı. Eski arkadaşını yılanlara, akreplere ve kum köpeklerine bırakamazdı.

Beygir, Prens Geçidi ile Vaith arasındaki uzun, susuz geçişte ve sırtında Yumurta varken ölmüştü. Ön bacakları içe doğru katlanmıştı, hemen diz çökmüş, yana doğru yuvarlanıp ölmüştü. Cesedi deliğin yanında uzanıyordu. Çoktan kaskatı kesilmişti. Yakında kokmaya başlayacaktı.

Dunk kazarken ağlıyordu, Dorne'lu şövalyeler bu durumla eğleniyorlardı. "Su, çölde israf edilmeyecek kadar kıymetlidir," dedi biri. "Boşa harcamasanız iyi edersiniz, sör." Bir diğer kıkırdayıp, "Neden ağlıyorsunuz? Altı üstü bir at, sefil de bir at."

Kestane, diye düşündü Dunk kazarken. *Adı Kestane'ydi ve yıllarca beni sırtında taşıdı, ayrıca bir kere bile itaatsizlik etmedi, bir kere bile ısırmadı.* Yaşlı beygir, Dorne'luların bindiği zarif başlı, uzun boyunlu ve uçuşan yeleleri olan parlak tüylü küheylanlara kıyasla sefil vaziyetteydi ancak elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

"Beli bükük bir aygır için mi ağlıyorsun?" dedi Sör Arlan, ihtiyar se-

siyle. "Eh, evlat, benim için hiç ağlamadın, onun sırtına seni oturtan bendim." *Sitem ediyor gibi görünmemek adına biraz kahkaha attı. "İşte ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalı seni."*

"Benim için de ağlamadı," dedi Baelor Mızrakkıran mezarın içinden. "Üstelik ben onun prensiydim, Westeros'un umuduydum. Tanrılar bu kadar erken ölmemi istememişti."

"Babam sadece otuz dokuz yaşındaydı," dedi Prens Valarr. "Muazzam bir kral olacaktı, Ejderha Aegon'dan bu yana en iyisi hem de." Açık mavi gözleriyle Dunk'a baktı. "Tanrılar neden onu alıp *sizi* bıraktı?" Genç Prens'in saçları tıpkı babasınınki gibi açık kahverengiydi ancak saçında bir tutam gümüşi altın saç vardı.

Siz ölüsünüz, diye bağırmak istedi Dunk. *Üçünüz de ölüsünüz, neden beni kendi hâlime bırakmıyorsunuz?* Sör Arlan üşütüp ölmüştü. Prens Baelor ise Dunk'ın yediler yargısında, kendi kardeşinin darbesi yüzünden canını kaybetmişti, oğlu Valarr da Büyük Bahar Salgını sırasında. *Bunun suçlusu da ben değilim. Biz Dorne'daydık, haberimiz dahi yoktu.*

"Delirmişsin," dedi ihtiyar ona. "Bu çılgınlıktan ötürü kendini öldürdüğünde senin için mezar falan kazmayacağız. Engin çöllerdeki kişi suyunu hesaplı kullanmalıdır."

"Gidin, Sör Duncan," dedi Valarr. "Ayrılın."

Yumurta da Dunk'ın kazmasına yardım ediyordu. Çocuğun küreği yoktu, sadece ellerini kullanıyordu ancak kumlar, çıkarıldıklarından daha hızlı biçimde mezara doluyordu. Sanki denizde bir çukur açmaya çalışıyor gibiydiler. *Kazmaya devam etmem lazım,* dedi Dunk kendi kendine ama omuzları ve sırtı gösterdiği çabadan dolayı ağrı içerisindeydi. *Onu çöl köpeklerinin bulamayacağı kadar derine gömmeliyim. Bunu yapmazsam..."*

"...ölecek miyim? dedi aklıevvel Koca Rob mezarın dibinden. Orada yatıyordu, hareketsizdi, soğuktu, paramparça karnındaki kırmızı yara açıktı, buradan bakınca o kadar da kocaman durmuyordu.

Dunk durup çocuğa dikti gözlerini. "Sen ölmedin. Mahzende uyuyorsun." Yardım etsin diye Sör Arlan'a baktı. "Ona söyleyin, sör," diye yalvardı. "Ona mezardan çıkmasını söyleyin."

Ama artık Dunk'ın tepesinde dikilen Pennytree'li Sör Arlan değildi, Boz Kalkanlı Sör Bennis'ti. Boz şövalye gıdaklar gibi güldü. "Ahmak Dunk," dedi, "Karın deşmek zaman alır ama kesin çözümdür. Bağırsakları dışarı dökülüp de hayatta kalan kimse duymadım daha." Dudaklarında kırmızı köpükler kabarmaya başladı. Dönüp tükürdü ve beyaz kumlar tükürüğü yuttu. Mancın, Bennis'in arkasında bir gözüne saplanmış okla dikiliyor, usulca ağlıyor, kırmızı gözyaşları döküyordu. Yaş Wat da oradaydı ve kafası neredeyse ikiye bölünmüştü, keza ihtiyar Lem, kırmızı gözlü Pate ve diğerleri de. Dunk ilk anda hepsinin Bennis'le birlikte ekşiyaprak çiğnedi-

ğini düşündü ama sonradan fark etti ki hepsinin ağzından kan sızıyordu. *Ölüler,* diye düşündü Dunk, *hepsi ölü.* Boz şövalye anırarak güldü: "Aynen, sen işe koyul. Daha kazacak çok mezar var, ahmak. Sekiz tane onlara, bir tane bana, bir tane Sör Faydasız'a ve son olarak da o kel kafalı oğlana."

Kürek Dunk'ın elinden kaydı. "Yumurta," diye bağırdı. "Kaç! *Kaçmamız* lazım." Ancak kumlar ayaklarının altından kayıyordu. Çocuk delikten çıkmaya çalıştığında, ufalanan kısımlar dağıldı ve çöktü. Dunk, Yumurta'nın kumlar altında kaldığını, bağırmak için ağzını açtığı sırada gömüldüğünü gördü. Ona doğru ulaşmak için uğraştı ama kumlar her bir yandan yükseliyordu; onu mezara doğru çekiyor, ağzını, burnunu, gözlerini dolduruyordu...

Şafak söktüğünde, Sör Bennis askerlere kalkan duvarının nasıl yapıldığını öğretiyordu. Sekizini de omuz omza, kalkanları birbirine değer hâlde ve mızrakların ucu, uzun sivri tahta dişlermişçesine uzanmış vaziyette sıraya dizdi. Sonra Dunk ile Yumurta, bineklerine atlayıp onlara doğru saldırdı.

Üstat, aniden durup mızrakların üç metreden fazla yakınına gitmeyi reddetti ama Gökgürültüsü bunun için eğitilmişti. Büyük savaş atı hızını toplayıp ileri atıldı. Tavuklar bacaklarının arasında koşuşturup çığlık çığlığa kanat çırptılar. Görünen o ki tavukların paniği bulaşıcıydı. Koca Rob elindeki mızrağı bir kez daha bırakıp duvarın ortasında kocaman bir boşluk bırakarak kaçmaya başladı. Deliği kapatacaklarına Standfast'in diğer savaşçıları bu kaçışa eşlik etti. Gökgürültüsü, Dunk dizginlerini çekip de onu durdurana kadar askerlerin bıraktıkları kalkanların üzerine bastı. Örgü dallar çatırdadı ve atın demir nallı toynakları altında paramparça oldu. Tavuklarla köylüler sağa sola kaçışırken Sör Bennis, iğneleyici bir küfür tufanına başladı. Yumurta kahkaha atmamak için cesurca savaştı ama en nihayetinde bu savaşı kaybetti.

"Bu kadar yeter." Dunk, Gökgürültüsü'nü dizginledi, miğferini gevşetip çıkardı. "Eğer savaşta da böyle yaparlarsa her biri ölür." *Ve muhtemelen senle ben de.* Sabah zaten sıcaktı, Dunk sanki hiç banyo yapmamış gibi ter içinde ve yapış yapıştı. Başı zonkluyordu ve gece gördüğü rüyayı unutamıyordu. *Yaşananlar öyle gerçekleşmedi,* diye söylemeye çalıştı kendi kendine. *Öyle değildi.* Kestane, Vaith'e giden uzun, sudan yoksun yolda ölmüştü, o kısım doğruydu. Dunk ile Yumurta, Yumurta'nın abisi onlara Üstat'ı verene dek Gökgürültüsü'ne birlikte binerek ilerlemişlerdi. Geri kalanlar ise...

Hiç ağlamadım. İstemiş olabilirim ancak hiç ağlamadım. Atı gömmek de istemişti ancak Dorne'lular bekleyemezdi. "Çöl köpekleri de yiyip yavrularını beslemek zorunda," demişti Dorne'lu şövalyelerden biri ona, beygirin eyeriyle gemini sökmek için Dunk'a yardım ederken. "Eti köpekleri veya kumları besleyecek. Bir yıl geçmeden kemikleri tertemiz kalır. Burası Dorne, arkadaşım." Dunk bunları hatırlayınca Wat'ın, Wat'ın ve hatta Wat'ın cesetleriyle kimlerin besleneceğini merak etti. *Belki Damalı Dere'nin dibinde damalı balıklar vardır.*

Gökgürültüsü'nü kuleye kadar sürüp üzerinden indi. "Yumurta, Sör Bennis'e adamları toplayıp buraya getirmesinde yardım et." Miğferini Yumurta'ya uzattı ve basamaklara doğru seğirtti.

Sör Eustace'ı kabul salonunun loşluğunda buldu. "İşler pek iyi gitmedi."

"Hayır, lordum," dedi Dunk. "İşimize yaramayacaklar." *Bir yeminli kılıç, lorduna hizmet ve itaat etmelidir ama bu çılgınlıktan başka bir şey değil.*

"Bu ilk seferleriydi. Babaları ve kardeşleri de ilk talimlerine başladıklarında kötüydüler, hatta onlardan bile kötüydüler. Biz krala yardıma gitmeden evvel oğullarım onları çalıştırmıştı. Tam tamına iki hafta boyunca, her gün. Onlardan birer asker yarattılar."

"Savaş gelince ne oldu, lordum?" diye sordu Dunk. "Orada ne yaptılar? Kaç tanesi eve sizinle döndü?"

Yaşlı şövalye ona uzunca bir süre baktı. "Lem," dedi nihayet. "Bir de Pate ve Dake. Dake bizim için yiyecek bulurdu. Bu konuda ondan daha iyisini tanıdım dersem yalan olur. Karnımız hep toktu. Üçü geri döndü, sör. Üçü, bir de ben." Bıyığı seyirdi. "İki haftadan fazlası gerekebilir."

"Lordum, kadın yarın bütün adamlarıyla burada olabilir," dedi Dunk. *Hepsi iyi adamlar,* diye düşündü, *ama Soğuk Hendek şövalyelerinin karşısına çıkarlarsa ölü birer adam olacaklar.* "Başka bir yolu olmalı."

"Başka bir yol." Sör Eustace parmaklarını Küçük Aslan'ın kalkanı üzerinde sakince gezdirdi. "Lord Rowan adaleti sağlamaz, keza bu kral da..." Dunk'ın kolunu tuttu. "Hatırlıyorum da eski zamanlarda, yeşil krallar hükümdarlığında, birinin hayvanını veya köylüsünü öldürdüğünde o adama kan bedelini ödeyebilirdin."

"Kan bedeli mi?" Dunk şüpheliydi.

"Başka bir yolu olmalı dedin. Biraz param var kenarda. Yanağını biraz bordoya boyadım demişti Sör Bennis. Adama bir gümüş geyik, kadına da bu küçük düşürmeden ötürü üç gümüş geyik ödeyebilirim. Ödeyebilirim ve ödeyeceğim de... tabii o barajı indirirse." İhtiyar, kaşlarını çattı. "Ama ben o kadının ayağına gidemem. Soğuk Hendek'e gidemem." Kocaman bir karasinek başının etrafında vızıldayarak döndü ve adamın koluna kondu. "O kale vakti zamanında bizimdi. Bunu biliyor muydunuz Sör Duncan?"

"Evet, lordum." Sam Stoops ona bundan bahsetmişti.

"Fetih'ten önce bin yıl boyunca biz Kuzeysınırı savunucularıydık. Yirmi kadar küçük lord bağlılık yemini etmişti, keza yüz kadar topraklı şövalye de. O zamanlar dört kalemiz, ayrıca tepelerde düşmanlar yaklaştığında bizi haberdar eden gözcü kulelerimiz vardı. Soğuk Hendek mevkilerimiz arasında en iyisiydi. Lord Perwyn Osgrey yaptırmıştı onu. Mağrur Perwyn derlerdi ona."

"Ateş Tarlası savaşından sonra, Yüksekbahçe krallardan kâhyaların eline geçti ve Osgeryler de azalıp küçüldüler. Soğuk Hendek'i bizden alan Aegon'ın oğlu Kral Maegor'du; Lord Ormond Osgrey, Maegor'un Fakir Dostlar ve Savaşçı'nın Oğulları'nın oluşturduğu Yıldızlar ve Kılıçlar'ı sindirme girişiminin aleyhinde konuşmuştu." Sesi giderek çatallandı. "Soğuk Hendek'in kapılarının üzerinde damalı bir aslan motifi işlidir. Babam onu bana ihtiyar Reynard Webber'a ziyarette bulunduğumuzda göstermişti ilk kez. Ben de aynı şekilde oğullarıma gösterdim. Addam... Addam, Soğuk Hendek'te uşak ve yaver olarak hizmet etmişti ve onunla Lord Wyman'ın kızı arasında... belli... belli bir yakınlık başlayıvermiş. Hâliyle ben de bir kış günü en şatafatlı kıyafetlerimi giyip çocukların evlilik mevzubahsi için Lord Wyman'a gittim. Teklifi incelikli bir şekilde reddetti lakin ayrılırken onun Sör Lucas Inchfield'la kahkaha attıklarını duydum. Bunun üzerine bir daha asla Soğuk Hendek'e gitmedim, bir sefer dışında; o kadın bana ait olanı alıp götürmeye yeltenince yaptım onu da. Zavallı Lem'i hendeğin dibinde aramak gerektiğini söylediklerinde..."

"Dake," dedi Dunk. "Bennis onun adının Dake olduğunu söylemişti."

"Dake mi?" Sinek adamın kolunda yürüyor ve arada bir durup bacaklarını birbirine sürtüyordu. Sör Eustace sineği kışladı ve altdudağını bıyığının üstüne getirdi. "Dake. Ben de öyle dedim. Sadık bir adamdı, çok iyi hatırlıyorum. Savaş zamanında bize yiyecek bulurdu. Karnımız hep toktu. Sör Lucas çaresiz Dake'e ne yaptıkları hakkında beni bilgilendirdiğinde, kaleyi almadığım müddetçe oraya bir daha adımımı atmayacağıma dair kutsal bir yemin ettim. Görüyorsun ya, ben oraya gidemem, Sör Duncan. Ne kan bedelini ödemek ne de başka bir sebep için. *Gidemem.*"

Dunk anlamıştı. "Ben gidebilirim, lordum. Benim bir yeminim yok."

"Sen iyi bir adamsın, Sör Duncan. Cesur bir şövalyesin, sözünün de erisin." Sör Eustace, Dunk'ın kolunu sıktı. "Tanrılar Alysanne'imi bana bağışlamış olsalardı keşke. Kızımın her zaman evlenmesini umduğum türde bir adamsın. Gerçek bir şövalyesin, Sör Duncan. Gerçek bir şövalye."

Dunk kıpkırmızı kesildi. "Kan bedeli hakkında söylediklerinizi Leydi Webber'e ileteceğim ama..."

"Sör Bennis'i de Dake'in kaderinden koruyacaksın. Biliyorum. İnsanlardan pek anlamam ama sen bir kılıç kadar şaşmazsın. Onları tereddüde düşüreceksin, sör. Görünüşün tereddüde sürükleyecek onları. O kadın Standfast'in böyle bir şampiyonu olduğunu görünce barajı kendi rızasıyla indirebilir."

Dunk buna karşılık ne diyeceğini bilmiyordu. Diz çöktü. "Lordum. Yarın sabah yola çıkıp elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Yarın sabah." Sinek daireler çizerek geri geldi ve Sör Eustace'ın sol eline kondu. Lord, sağ elini kaldırıp sineği ezdi. "Evet. Yarın sabah."

* * *

"*Yine mi* banyo?" dedi Yumurta şaşkınlıkla. "Daha dün yıkandınız."

"Ve bugünü de zırhımda ter içinde yüzerek geçirdim. Dudaklarını mühürle ve kazanı doldur."

"Sör Eustace bizi emrine aldığı gece de yıkanmıştınız," diye dikkat çekti Yumurta. "Ve dün gece. Bir de şimdi. *Üç kez olmuş*, sör."

"Asil bir leydiyle müzakere edeceğim. Kadının yüce makamına Sör Bennis gibi kokarak mı gitmemi istiyorsun?"

"O kadar kötü kokabilmek için Üstat'ın dışkılarıyla dolu bir küvette yuvarlanmanız gerekir, sör." Yumurta kazanı doldurdu. "Sam Stoops'un dediğine göre Soğuk Hendek'in kale muhafızı sizin kadar iriymiş. Lucas Inchfield'mış adı ancak büyüklüğünden dolayı Uzuninç diyorlarmış ona. Sizce de sizin kadar iri midir, sör?"

"Hayır." Dunk kendi kadar uzun birini görmeyeli yıllar olmuştu. Kazanı alıp ateşin üzerine astı.

"Onunla dövüşecek misiniz?"

"Hayır." Dunk neredeyse tam aksinin olmasına dair bir umut besleyecekti. Diyarın en iyi savaşçısı olmayabilirdi ama cüssesi ve gücü eksikliklerini telafi ediyordu. *Zekâ eksikliğini telafi falan ettiği yok ama.* Hitabet konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı, kadınlarla ilişkisi ise yok dense yeriydi. Dev Lucas Uzuninç, Kızıl Dul'la yüz yüze konuşma olasılığının yanında onu neredeyse korkutmuyordu bile. "Gidip Kızıl Dul ile konuşacağım, hepsi bu."

"Ona ne söyleyeceksiniz, sör?"

"Barajı indirmek zorunda olduğunu." *Barajı indirmelisiniz, leydim, yoksa...* "Yani, barajı indirsin diye ricada bulunacağım." *Lütfen Damalı Dere'mizi geri verin.* "O da isterse tabii." *Azıcık bir su, leydim, sizin için de uygunsa.* Fakat Sör Eustace onun bu şekilde yakarmasını istemezdi. *O hâlde nasıl söyleyebilirim ki?*

Su, çok geçmeden buharlar çıkarıp fokurdamaya başladı. "Şunu küvete götürmeme yardım et," dedi Dunk çocuğa. Birlikte kazanı ocağın üzerinden kaldırdılar ve mahzeni bir uçtan bir uca aşıp tahta küvete ulaştılar. "Soylu leydilerle nasıl konuşulduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti Dunk, suyu küvete dökerlerken. "Leydi Vaith'e söylediklerim nedeniyle ikimiz de Dorne'da canımızdan olabilirdik."

"Leydi Vaith deliydi," diye hatırlattı Yumurta ona, "ama biraz daha cesur davranabilirdiniz. Leydiler yiğitlikten hoşlanırlar. Kuklacı kızı Aerion'dan kurtardığınız gibi Kızıl Dul'u da kurtarıyor olsanız..."

"Aerion Lys'te ve Dul'un da kurtarılmalık bir durumu yok." Tanselle'in bahsi açılsın istemiyordu. *Çok Uzun Tanselle'di adı ama benim için hiç de uzun değildi.*

"O zaman," dedi çocuk, "bazı şövalyeler leydilere kahramanlık şarkıları söyler veya lavtayla nameler çalar."

"Lavtam falan yok benim," dedi Dunk suratsızca. "Ve Kalaslı Kasaba'da geçirdiğimiz o gece çok içtiğimde bana çamurda yuvarlanan bir öküz gibi şarkı söylediğimi söylemiştin."

"Unutmuşum, sör."

"Nasıl unutmuş olabilirsin?"

"Bana unutmamı söylemiştiniz, sör," dedi Yumurta masumiyet içerisinde. "Bu konuyu açarsam kulağıma şamar indireceğinizi söylemiştiniz."

"Şarkı markı söylemeyeceğim." Dunk'ın sesi güzel olsa bile baştan sona bildiği tek şarkı "Ayı ve Güzel Bakire"ydi. Bu şarkının Leydi Webber üzerinde bir etkisi olacağını da zannetmiyordu. Kazan tekrar buhar çıkarmaya başladı. Kazanı, küvete kadar zar zor getirdikten sonra baş aşağı edip suyu boşalttılar.

Yumurta kazanı üçüncü kez doldurmak için su çekti, ardından kuyunun üzerine yeniden tırmanarak çıktı. "Soğuk Hendek'te bir şey yiyip içmeseniz iyi olur, sör. Kızıl Dul tüm kocalarını zehirledi."

"Onunla evlenecek hâlim yok. O soylu bir leydi, bense Bit Çukuru'ndan Dunk'ım, unuttun mu?" Kaşlarını çattı. "Kaç tane kocası olmuş, biliyor musun?"

"Dört," dedi Yumurta. "Ama hiç çocuğu olmamış. Ne zaman doğum yapsa, çocuğunu alıp götürmek için geceleri bir iblis gelirmiş. Sam Stoops'un karısının dediğine göre kadın doğmamış çocuklarını Yedi Cehennem Lordu'na satıyormuş; karşılığında ona karanlık sanatları öğretsin diye..."

"Soylu leydilerin karanlık sanatla, kara büyüyle falan işi olmaz. Onlar dans eder, şarkı söyler ve nakşeder."

"Belki iblislerle dans edip kötücül büyüler nakşediyordur," dedi Yumurta keyif içerisinde. "Ayrıca soylu leydilerin neler yaptığını siz nereden biliyorsunuz ki, sör? Tanıdığınız tek soylu kadın Leydi Vaith."

Küstahça bir çıkış olsa da haklılık payı vardı. "Hiç soylu leydi tanımıyor olabilirim ama kulağına şamar isteyen bir çocuk gördüm mü hemen tanırım." Dunk ensesini ovaladı. Zırhını kuşandığı günlerin sonrasında ensesi taş gibi olurdu. "Sen kraliçeler ve prensesler tanıyorsun. Peki onların hiçbiri iblislerle dans edip kara sanatla haşır neşir olurlar mıydı?"

"Leydi Shiera yapar. Lord Kanlıkuzgun'un odalığı. Güzelliğini kaybetmemek adına kan banyoları yapar. Ayrıca bir seferinde kız kardeşim Rhae, diğer kız kardeşim Daella yerine onunla evleneyim diye aşk iksiri dökmüştü içeceğime."

Yumurta, ensest ilişki hayattaki en doğal şeymişçesine konuşmuştu. *Onun için öyle.* Targaryenlar yüzyıllardır ejderha kanının karışmasını engellemek için kız ve erkek kardeşleri birbirleriyle evlendiriyorlardı. Son gerçek ejderha, Dunk daha doğmadan önce ölmüş olsa da ejderkralları hüküm sürmeye devam etmişti. *Belki de tanrılar kız kardeşleriyle evlenmelerine bir şey demiyordur.* "İksir işe yaradı mı?" diye sordu Dunk.

"Yarayabilirdi," dedi Yumurta. "Ama ben tükürdüm onu. Kendime eş falan istemiyorum, Kral Muhafızları'nın bir şövalyesi olmak ve yalnızca kralı koruyup ona hizmet etmek için yaşamak istiyorum ben. Kral Muhafızları evlenmemeye yeminlidir."

"Bu çok soylu bir şey olsa da büyüdüğünde beyaz pelerininden ziyade bir kızla beraber olmayı isteyeceksin." Dunk, Çok Uzun Tanselle'i ve Ashford'da ona nasıl gülümsediğini anımsadı. "Sör Eustace'ın dediğine göre ben kızıyla evlendirmek istediği türde bir adammışım. Kızının adı Alysanne'miş."

"O kız ölü, sör."

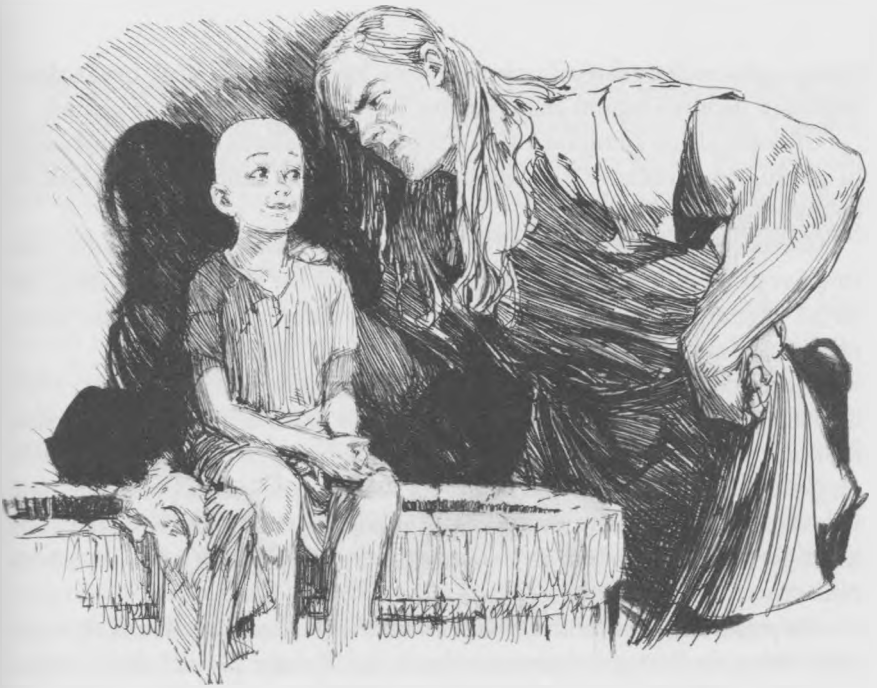
"Biliyorum ölü olduğunu," dedi Dunk sıkkınca. "Eğer hayatta olsaydı, dedi. Eğer yaşasaydı benimle evlenmesi hoşuna gidermiş. Ya da benim gibi biriyle. Daha önce bana kızını uygun gören bir lord olmamıştı."

"*Ölü* kızını. Ayrıca Osgreyler önceden lord olabilirler ancak Sör Eustace şu an topraklı şövalyeden başka bir şey değil."

"Ne olduğunu ben de biliyorum. Şamar ister misin kulağına?"

"Aslında bir *eşten* ziyade şamarı tercih ederim," dedi Yumurta. "Özellikle de ölü bir eşten, sör... Kazan buhar çıkarmaya başladı."

Suyu küvete taşıdılar ve Dunk gömleğini başının üzerinden çıkardı. "Soğuk Hendek için Dorne'luların yaptığı gömleğimi giyeceğim." Kumipeğindendi ve sahip olduğu en iyi kıyafetti, üzerine de karaağaçla kayan yıldız boyanmıştı.

"Eğer onu yolda giyerseniz terden sırılsıklam olur, sör," dedi Yumurta. "Giderken bugünkünü giyin. Diğerini ben getiririm, kaleye varınca üstünüzü değiştirirsiniz."

"Kaleye varmadan *önce*. Asma köprüde üzerimi değiştirirsem soytarıya benzerim. Hem senin benimle geleceğin nereden çıktı?"

"Bir şövalye, ona eşlik eden bir yaveri oldu mu daha etkileyici görünür."

Bu doğruydu. Çocuk bu işlerden anlıyordu. *Anlamalı da. İki sene Kral Toprakları'nda yaverlik yaptı.* Buna rağmen Dunk onu tehlikeye sürüklemek konusunda tereddütteydi. Soğuk Hendek'te onu nasıl karşılayacaklarına dair en ufak fikri yoktu. Eğer Kızıl Dul anlatıldığı gibi tehlikeliyse, yolda gördükleri karga kafesinin içindeki iki adamla aynı kaderi paylaşabilirdi. "Sen burada kalıp Sör Bennis'in halkı eğitmesine destek olacaksın," dedi Yumurta'ya. "Ve sakın bana surat asayım deme." Pantolonunu bir kenara tekmeledi ve buharı tüten suyla dolu küvetin içine bıraktı kendini. "Hadi gidip uyu biraz, ben de banyomu yapayım. Bir yere gitmiyorsun, bu konuyu da burada kapatıyoruz."

* * *

Dunk, sabah güneşinin yüzüne vurmasıyla uyandığında Yumurta'nın kalkıp gitmiş olduğunu gördü. *Tanrılar adına, bu kadar erken vakitte nasıl bu kadar sıcak olabilir?* Yatağa oturdu, gerindi ve esnedi, sonrasında ayağa

kalkıp uyku mahmurluğuyla sendeleyerek kuyuya doğru gitti, orada donyağından yapılma mumu yaktı, yüzüne biraz soğuk su çarptı ve giyindi.

Güneşin altına çıktığında, Gökgürültüsü'nün ahırın önünde beklediğini gördü, eyerlenmiş ve gemlenmişti. Yumurta da katırı Üstat ile birlikte bekliyordu onu.

Çocuk çizmelerini giymişti. İlk kez düzgün bir yavere benziyordu, üzerinde yeşil ve altın renklerin işlendiği iki parçalı bir kıyafet vardı, altına da beyaz yünden dar bir pantolon giymişti. "Pantolonun oturma kısmı yırtılmıştı ama Sam Stoops'un karısı benim için onu dikti," dedi.

"Kıyafetler Addam'ındı," dedi Sör Eustace, hadım edilmiş gri atını ahırdaki bölümünden çıkarırken. İhtiyar adamın omuzlarından damalı aslan motifiyle süslenmiş, yıpranmaya yüz tutmuş bir ipek pelerin uzanıyordu aşağıya. "Çocuğun üstündeki, sandıkta kaldığı için küflenip eskimiş ama yine de iş görür. Bir şövalye, ona eşlik eden bir yaveri oldu mu daha etkileyici görünür, hâliyle ben de Yumurta'nın Soğuk Hendek'e giderken sana eşlik etmesinde karar kıldım."

On yaşında bir çocuk tarafından kurnazlıkla alt edildim. Dunk, Yumurta'ya bakıp dudaklarını sessizce oynatarak, "Kulağa şamar," dedi. Oğlan sırıttı.

"Size de bir takdimim olacak, Sör Duncan. Gelin." Sör Eustace bir pelerin ortaya çıkardı ve onu sallayarak sergiledi.

Beyaz yündendi, yeşil saten ve altın işlemelerle yapılan karelerden çerçevesi vardı. Yün bir pelerin böylesine bir sıcakta Dunk'ın isteyeceği son şeydi fakat Sör Eustace pelerini Dunk'ın omuzlarına bağladığında Dunk onun yüzündeki gurura şahit oldu ve kendisini, teklif edilen hediyeyi reddedemeyecek durumda buldu. "Teşekkür ederim, lordum."

"Yakıştı. Keşke daha fazlasını verebilseydim," İhtiyarın bıyığı seğirdi. "Sam Stoops'u aşağıya, mahzende oğullarımın eşyalarına bakmaya yolladım lakin hem Edwyn hem de Harrold kısa adamlardı, göğüsleri geniş ve bacakları ise kısaydı. Maalesef onlardan kalan hiçbir şey senin üzerine uymazdı."

"Pelerin yeter de artar, lordum. Sizi utandırmayacağım."

"Hiç şüphem yok." Atına yürüsün diye vurdu. "Sizin için sorun olmayacaksa yolun bir kısmında sizinle gelirim diye düşündüm."

"Sorun olmaz, lordum."

Yumurta tepeden inene dek onların önünde ilerledi, Üstat'ın üzerinde dimdik oturuyordu. "O gevşek hasır şapkayı takması mı gerekiyor?" diye sordu Sör Eustace, Dunk'a. "Biraz gülünç görünmüyor mu sence de?"

"Kafa derisinin soyulması kadar gülünç olmuyor, lordum." Bu saatte dahi, güneş yeni yeni ufukta kendini gösteriyorken, hava sıcaktı. *Öğleden sonra eyerler o kadar sıcak olur ki bir taraflarımız su toplar.* Yumurta, ölü çocuğun kıyafetiyle zarif görünüyor olsa da akşam vakti geldiğinde haşlanmış bir yumurta olacaktı. Dunk en azından üzerini değiştirebilirdi; güzel gömleği heybesindeydi, eski yeşil olanı ise sırtında.

"Batı yolundan gideceğiz," dedi Sör Eustace. "Son yıllarda çok az kullanıldı ancak Standfast'ten Soğuk Hendek Kalesi'ne en kısa yol hâlâ o." Rotaları onları ihtiyar şövalyenin karısıyla oğullarını gömdüğü böğürtlen çalılarının oradan dolaştırıp tepenin arka tarafına çıkardı. "Burada böğürtlen toplamayı severlerdi, oğullarım yani. Daha küçüklerken yanıma yüzleri yapış yapış ve kolları da çizik içerisinde gelirlerdi, ben de nereye gitmiş olduklarını anlardım." Sevgiyle gülümsedi. "Yumurta'n bana Addam'ımı hatırlatıyor. Onun yaşında birine kıyasla çok cesurdu. Addam, savaş üstlerine üstlerine gelirken yaralı abisi Harrold'ı korumaya çalışmıştı. Kalkanına altı meşe palamudu işli nehirtopraklının biri elindeki baltayla onun kolunu kopardı." Hüzün dolu gri gözleri Dunk'ınkilerle buluştu. "Senin eski efendin, Pennytree'li şövalye... O, Karaateş İsyanı'nda savaştı mı?"

"Savaştı, lordum. Beni almadan önceydi." Dunk o zamanlar üç ya da dört yaşından fazla yoktu ve Bit Çukuru sokaklarına yarı çıplak koşturuyordu, bir çocuktan ziyade bir hayvana benziyordu.

"Kırmızı ejderin tarafında mıydı, yoksa siyahın mı?"

Kırmızı mı siyah mı? Şu an dahi tehlikeli bir soruydu. Fatih Aegon'ın hüküm sürdüğü günlerden beri Targaryen hanesinin arması, siyah zemin üzerine kırmızı üç başlı bir ejderhaydı. Sahtekâr Daemon ise başka pek çok piçin de yaptığı üzere, kendi armasında renkleri tersyüz edilmiş Targaryen arması kullanmıştı. *Sör Eustace benim bağlı bulunduğum lord,* diye kendine hatırlattı Dunk. *Bunu sormak hakkı.* "Lord Hayford'ın sancağı altında dövüşmüş, lordum."

"Altın renk üzerine yeşil bir arma, üzerinde yeşil, dalgalı bir çizgi olan?"

"Olabilir, lordum. Yumurta bilir bunu." Çocuk, Westeros'taki şövalyelerin yarısının armalarını ezbere sayabilirdi.

"Lord Hayford önde gelen *kral destekçilerinden* biriydi. Kral Daeron onu savaştan hemen önce El ilan etmişti. Ondan önceki El olan Lord Butterwell sadakatini sorgulatacak kadar kötü bir yönetim yürütmüştü ama Lord Hayford her zaman güvenilirdi."

"Düştüğünde Sör Arlan yanı başındaymış. Kalkanında üç tane kale motifi olan bir lord katletmiş onu."

"O gün birçok iyi adam canını verdi, her iki taraftan da. Savaştan önce çimenler kırmızı renkte değildi. Sör Arlan bundan bahsetti mi sana?"

"Sör Arlan savaş hakkında konuşmayı hiç mi hiç sevmezdi. Orada yaveri ölmüş. Pennytree'li Roger'mış ismi, Sör Arlan'ın kız kardeşinin oğlu." Adını anmak dahi Dunk'ı belirsiz bir suçluluk hissine sevk etmişti. *Onun yerini çaldım.* Sadece prenslerin ve büyük lordların iki yavere sahip olacak imkânları vardı. Eğer Değersiz Aegon, kılıcını piç oğlu Daemon yerine varisi Daeron'a verseydi asla Karaateş diye bir isyan olmazdı ve Pennytree'li Roger da şu an yaşıyor olurdu. *Bir yerlerde şövalye olurdu, benden daha gerçek bir şövalye. Ben de darağacında sallanıyor olurdum veya Gece Nöbeti'ne gönderilip son nefesimi verene dek Sur'un üzerinde volta atardım.*

"Büyük savaş denen şey çok korkunçtur," dedi ihtiyar şövalye. "Lakin kanın ve yıkımın tam ortasında güzellik de vardır, yürek burkan bir güzellik. Güneşin Kızıl Çimen Meydanı üzerinde nasıl battığını asla unutmayacağım... Onbinlercesi daha yeni hayatlarını kaybetmişti ve hava feryat figanla, ağıtlarla ağırlaşmıştı, lakin üzerimizdeki gökyüzü altın, kırmızı ve turuncu renklere dönmüştü, öylesine güzeldi ki oğullarım bunu bir daha asla göremeyecekler diye düşünüp düşünüp ağladım." İç çekti. "Zafer bugünlerde anlatıldığından çok daha yakındı. Kanlıkuzgun olmasaydı..."

"Ben her zaman savaşı kazandıranın Baelor Mızrakkıran olduğunu sanırdım," dedi Dunk. "O ve Prens Maekar."

"Çekiç ile örs mü?" İhtiyar adamın bıyığı seğirdi. "Şarkıcılar bir sürü şeyi şarkılarına almazlar. Daemon o gün sanki Savaşçı'nın ta kendisiydi. Önünde kimse duramıyordu. Lord Arryn'in keşif kolunu paramparça etti, Dokuzyıldız Şövalyesi'ni ve Vahşi Wyl Waynwood'u katletti ve sonrasında da Kral Muhafızları'ndan Sör Gwayne Corbray ile yüzleşti. Neredeyse bir saat boyunca, etraflarında insanlar ölürken, kendi çevrelerinde daireler çizip dönerek at üstünde kılıç çarpıştırdılar. Rivayete göre ne zaman Karaateş ile Leydi Forlorn çarpışsa, sesleri fersah fersah uzaktan duyulurmuş. Yarı çığlık yarı şarkı gibi bir ses olduğu söylenir. Lakin en sonunda Leydi gücünü kaybetmeye başladığında Karaateş, Sör Gwayne'in miğferini yardı, şövalyeyi kör ve kanlar içinde bıraktı.

"Daemon, yere düşen düşmanının ayaklar altında çiğnenmediğini görünce atından indi ve Kızıldiş'e onu arka taraftaki üstatların yanına taşımasını emretti. Ve işte hayati yanlışı da burada yaptı zira Kuzgun Dişleri,

Ağlayan Tepe'de üstünlük sağlamıştı ve Kanlıkuzgun, üç yüz metre kadar öteden üvey kardeşinin dalgalanan kraliyet sancağını görmüştü. Daemon ve çocukları da altındaydı. İlk önce Aegon'ı, yani ikizlerden büyük olanını katletti, zira biliyordu ki üzerlerine beyaz ok yağmuru yağsa da Daemon, vücudu daha sıcaklığını yitirmemiş oğlunu bırakıp gitmezdi. Ki gitmedi; Kanlıkuzgun'un yayının fırlattığı ve büyünün de destek verdiği yedi ok bedenine saplanmış vaziyetteyken bile. Genç Aemon, Karaateş'i son nefesini vermek üzere olan babasının parmaklarının arasından kayınca aldı, bunun üzerine Kanlıkuzgun onu da öldürdü, ikizlerin küçük olanını. Böylelikle siyah ejder ve oğulları helak oldular.

"Sonrasında da çok şey oldu, farkındayım. Bazılarına bizzat şahit oldum... İsyancıların kaçışına, Acıçelik'in düzensiz kalabalığı tertipleyip çılgınca bir taarruz başlatmasına... Daemon ve Gwayne Corbray arasındaki mücadeleden sonra en görkemli dövüş olan, Kanlıkuzgun ile savaşına... Prens Baelor'un isyancılara arkadan vurduğu çekiç darbesine... Dorne'luların göğü mızraklarla doldururken yükselen çığlıklarına... Lakin günün sonunda hiçbirinin bir ehemmiyeti yoktu. Daemon öldüğünde savaş bitmişti.

"Çok yakındı... Eğer Daemon, Gwayne Corbray'i çiğneyip de onu kaderiyle baş başa bıraksaydı, Kanlıkuzgun tepeyi almadan evvel Meakar'ın birliklerinin solundaki askerleri alt edebilirdi. Öyle olsaydı, gün, siyah ejdere ait olurdu, El'in can vermesiyle Kral Toprakları'na giden yol önlerinde açılıverirdi. Prens Baelor, fırtınalordları ve yanındaki Dorne'lularla gelene dek Daemon çoktan Demir Taht'ta oturuyor olurdu.

"Şarkıcılar istedikleri kadar çekiç ve örse dair şarkılar söylesinler, sör, o gün işleri tersine çeviren kişi, beyaz oku ve kara büyüsüyle akraba katilinden başkası değildi. Şimdi de o yönetiyor bizi, bundan hiç ama hiç şüphen olmasın. Kral Aerys onun kuklası. Kanlıkuzgun'un, Majesteleri'ni büyüsüyle etki altına alıp kendi iradesine göre yönettiğini öğrenmek beni hiç şaşırtmaz. Lanetlendiğimize pek de şaşmamalı." Sör Eustace başını sallayarak kötü bir sükûnete akıp gitti. Dunk, Yumurta'nın bunun ne kadarını duyduğunu merak etti ama bunu ona sormanın bir yolu yoktu. *Lord Kanlıkuzgun'un kaç gözü var?* diye düşündü Dunk.

Hava şimdiden çok sıcaktı. *Sinekler bile gitmiş,* diye düşündü Dunk. *Sinekler, şövalyelerden daha akıllı. Güneşten uzak duruyorlar.* Kendisine veya Yumurta'ya Soğuk Hendek'te misafirperverlik gösterilip gösterilmeyeceğini düşünüyordu. Bir maşrapa soğuk, koyu bira nasıl da güzel olurdu şimdi. Dunk bu olasılığı keyifle düşündüğü sırada Yumurta'nın, Kızıl Dul'un kocalarını zehirlemesiyle ilgili söyledikleri geldi aklına. Susuzluğu anında kayboldu. Kuru bir boğazdan daha kötü şeyler de vardı hayatta.

"Öyle bir zaman vardı ki Osgrey Hanesi, doğuda Nunny köyünden

Taşlı Örtü'ye dek fersahlarca toprağın sahibiydi," dedi Sör Eustace. "Soğuk Hendek bizimdi, Atnalı Tepesi, Cüretli Tepe, keza büyük ve küçük Dosk ile Brendidibi ve Yapraklı Göl'ün her iki tarafı da... Osgrey Hanesi Florent'lere, Swann'lara, Tarbeck'lere hatta Hightower'lara ve Blackwood'lara evlenilecek kız verirdi."

Wat Ormanı'nın kenarı görünür olunca Dunk elini gözlerine siper etti ve gözlerini kısarak yeşilliğe baktı. İlk kez bol şapkasından ötürü Yumurta'yı kıskandı. *En azından biraz gölge olurdu.*

"Wat Ormanı bir zamanlar Soğuk Hendek'e kadar giderdi," dedi Sör Eustace. "Ama Wat'ın kim olduğunu anımsamıyorum. Fetih'ten önce onun ormanında yaban öküzleri varmış, iki metreden daha büyük geyikler de bulunurmuş. Kimsenin ömrü boyunca avlayamayacağı kadar çok alageyik varmış ormanda ve bunları yalnızca kral ile damalı aslan avlayabilirmiş. Babamın zamanında bile akarsuyun her iki kenarı ağaç doluydu lakin örümcekler ineklerine, koyunlarına ve atlarına otlak yapmak için ağaçları yok ettiler."

İnce bir ter çizgisi Dunk'un göğsünden aşağı aktı. Bağlı bulunduğu lordun artık susmasını yürekten isterken buldu kendini. *Hava konuşulmayacak kadar sıcak. At sürülmeyecek kadar da. Lanet olsun, çok sıcak...*

Ormanda, büyük ve kahverengi bir misk kedisinin üzeri kurtçuk dolu leşine rast geldiler. "Iyy," dedi Yumurta, Üstat'ı leşin etrafından dolaştırırken. "Sör Bennis'ten bile beter bir kokusu var."

Sör Eustace dizginlere asıldı. "Bir misk kedisi. Bu ormanda misk kedisi kaldığından habersizdim. Neden öldü acaba?" Kimseden yanıt çıkmayınca, "Buradan döneyim ben. Batı yolundan sapmayın, dosdoğru Soğuk Hendek'e çıkacaksınız. Para yanında mı?" dedi. Dunk başını aşağı yukarı salladı. "Güzel. Suyumu kurtarıp da dönün eve, sör." İhtiyar şövalye geldiği yönden geri dönerek evinin yola revan oldu.

Sör Eustace gittikten sonra Yumurta, "Leydi Webber ile nasıl konuşmanız gerektiğini düşünüyordum, sör. Nezaket dolu iltifatlarla onu yanınıza çekmelisiniz," dedi. Çocuk da tıpkı Sör Eustace'ın peleriniyle olduğu gibi damalı gömleğinin içinde, serin ve canlı görünüyordu.

Terleyen tek ben mi varım? "Nezaket dolu iltifatlar," diye tekrarladı Dunk. "Nasıl nezaket dolu olurmuş bu iltifatlar?"

"Bilirsiniz ya, sör. Ne kadar alımlı ve güzel olduğundan bahsedin ona."

Dunk şüpheliydi. "Kadın dört kocasından da uzun yaşamış, Leydi Vaith kadar yaşlı olsa gerek. İhtiyar ve siğilliyse, ben de ona alımlı ve güzel olduğunu söylersem, yalancı olarak yaftalar beni."

"Onun hakkında söyleyebileceğiniz doğru şeyler bulmanız lazım. Abim

Daeron öyle yapar. İhtiyar ve çirkin fahişeler bile güzel saçlara, şekli düzgün kulaklara sahip olabilir der."

"Şekli düzgün kulaklar mı?" Dunk'ın tereddüdü artıyordu.

"Entarisinin gözlerinin rengini nasıl da ortaya çıkardığını söyleyin." Çocuk bir anlığına düşünüp taşındı. "Lord Kanlıkuzgun gibi tek gözlü değilse tabii."

Leydim, entariniz gözünüzün rengini nasıl da ortaya çıkarmış. Dunk şövalyelerin ve lordların başka leydilere böyle nezaket dolu laflar söylediğine şahit olmuştu. Onlar böyle cüretkârca söylemezlerdi asla. *Hoş leydim, entariniz ne kadar da güzel. Latif gözlerinizin her ikisinin de rengini ortaya çıkarmış.* Bazı leydiler ihtiyar ve sıska, bazıları şişman ve gösterişli, bazıları çiçek bozuğu yüzlü ve gösterişsiz olurlardı ama her biri de iki göze sahipti ve entari giyerlerdi ve Dunk'ın anımsadığı kadarıyla her biri tumturaklı sözler duymaktan memnun olmuştu. *Entariniz ne kadar da hoş, leydim. Güzel gözlerinizin hoş rengini ortaya çıkarıyor.* "Bir gezgin şövalyenin hayatı daha basit," dedi Dunk somurtarak. "Yanlış bir şey söylersem beni içi taş dolu bir çuvala tıkar, sonra da hendeğine atar."

"Sizi alacak kadar büyük bir çuvalı olduğunu zannetmem, sör," dedi Yumurta. "Bunun yerine çizmemi kullanabiliriz."

"Hayır," diye homurdandı Dunk. "Kullanamayız."

Wat Ormanı'ndan çıkınca kendilerini barajın kaynak yönünde buldular. Su, Dunk'ın hayal ettiği gibi kendini ıslatabileceği kadar yükselmişti. *Bir adamı boğacak kadar derin,* diye düşündü. Uzak tarafta bir hendek açılmıştı ve akıntının bir kısmını batıya doğru yönlendiriyordu. Hendek yol boyunca uzanıyordu, tarlada ilerleyen bir yılan gibi, pek çok küçük su kanalını besliyordu. *Akarsuyu geçince Dul'un hükümdarlık alanına giriyoruz.* Dunk nasıl bir işle karşılaşacaklarını merak etti. Arkasını kollayacak on yaşında bir çocuk dışında tek başınaydı.

Yumurta yüzünü yelledi. "Sör? Neden durduk?"

"Durmadık." Dunk atını mahmuzladı ve akarsuya atladı. Yumurta da katırıyla takip etti. Su, tekrar alçalmadan önce en yüksek yerde Gökgürültüsü'nün karnına geliyordu. Üzerlerinden sular damlar vaziyette Dul'un tarafından dışarı çıktılar. Ötede, su kanalı bir mızrak kadar düzdü, güneşin altında yemyeşil ve altın renklerde parıldıyordu.

Birkaç saat geçtikten sonra Soğuk Hendek'in kulelerini görünce Dunk, Dorne yapımı gömleğini giymek ve uzunkılıcının kınını gevşetmek üzere durdu. Çıkarması gerekirse kılıcının sıkışmasını istemiyordu. Yumurta da hançerinin kabzasını salladı, bol şapkasının altındaki ifadesi ağırbaşlıydı. Yan yana ilerlediler, Dunk büyük savaş atındaydı, oğlan ise katırında, Osgrey sancağı bağlı bulunduğu sopanın üzerinde umursamazca sallanıyordu.

Sör Eustace'ın hakkında anlattıklarından sonra Soğuk Hendek, Dunk'ta bir nevi hayal kırıklığı yarattı. Fırtına Sonu, Yüksekbahçe ya da Dunk'ın gördüğü diğer lordların makamlarına kıyasla Soğuk Hendek, mütevazı bir kaleydi... ama *kale* olduğu kesindi, müstahkem bir gözetleme kulesi değil. Kale burçları gibi üstü açık dış duvarları on metre kadardı, her bir köşesinde Standfast'in bir buçuk katı kadar büyüklükte kuleler uzanıyordu. Her küçük kuleye ve kule tepelerine ağır, gümüşi bir ağın üstüne dokunmuş benekli örümcekle süslenmiş siyah sancaklar asılmıştı.

"Sör?" dedi Yumurta. "Su. Bakın nereye akıyor."

Su kanalı, Soğuk Hendek'in doğu duvarlarının altında son buluyordu ve kaleye de adını veren hendeğin içine dökülüyordu. Dökülen suyun çağıldaması, Dunk'ın dişlerini gıcırdatmasına sebep oldu. *Damalı Dere'me sahip olamaz.* "Gel," dedi Dunk, Yumurta'ya.

Ana kapının kemeri üzerinde, hareketsiz havada bir sıra örümcek flaması sarkıyordu, taşa oyulmuş eski armanın üstündelerdi. Yüzyıllar boyunca rüzgâr ve hava şartları oymayı yıpratmıştı ama şekli hâlâ belirgindi:

Damalı karelerden yapılma şaha kalkmış bir aslan. Altındaki kapılar açıktı. Asma köprü boyunca ilerlerken, Dunk hendeğin ne kadar alçaldığına dikkat etti. *Olsa olsa iki metre kadar,* diye yargıya vardı.

Kale kapısı önünde iki mızrakçı önlerini kesti. Birinin gür, siyah sakalı vardı diğeri ise sakalsızdı. Sakallı olan buraya gelmekteki niyetlerini sordu. "Lordum Osgrey, beni müzakere etmek üzere Leydi Webber'a gönderdi," dedi Dunk ona. "Bana Sör Uzun Duncan derler."

"Yani, Bennis olmadığınız belli," dedi sakalsız muhafız. "Kokusundan geldiğini anlardık." Bir dişi eksikti ve tam kalbinin üstüne de benekli örümcek amblemi dikilmişti.

Sakallı olan, kuşkuyla dolu gözlerini kısarak Dunk'a baktı. "Uzuninç izin vermedikçe kimse leydimizi göremez. Siz benimle gelin. Seyis yamağınız atların yanında kalabilir."

"Ben bir yaverim, seyis yamağı değil," dedi Yumurta. "Kör müsün yoksa sadece aptal mı?"

Sakalsız nöbetçi kendini tutamayıp kahkaha patlattı. Sakallı olan ise mızrağının ucunu çocuğun boğazına yasladı. "Bir daha söyle."

Dunk, Yumurta'nın kulağına şamarını indirdi. "Hayır, çeneni kapayıp atlarla ilgilen." Dunk atından indi. "Sör Lucas'ı hemen göreyim öyleyse."

Sakallı mızrağını indirdi. "Avluda."

Sivri uçlu demir kale kapısıyla kale mazgalının altından geçip dış alana ulaştılar. Tazılar kulübelerinde havlıyordu, Dunk da vitray pencerelere sahip yedi köşeli tahta septten gelen şarkıyı duyabiliyordu. Demirhanenin hemen önünde bir demirci savaş atını çırağının yardımıyla nallıyordu. Yakınlarında bir yaver, uzun örgülü ve çilli bir kızla birlikte hedef tahtasına attıkları okları topluyordu, kızın ondan aşağı kalır yanı yoktu. Yarım düzine kadar şövalye de kapitone kıyafetlerinin içinde sıra sıra talim direklerine karşı çalışıyorlardı, şövalye biçimli tahtanın kolu dönüp duruyordu.

Sör Uzuninç Lucas'ı talim direklerinin yanındaki şövalyeleri izleyenler arasında buldular, üzerindeki beyaz cüppesi sanki banyodayken giyilmiş kadar ıslak duran, Dunk'tan daha çok terleyen, yuvarlak hatlı bir rahip ile konuşuyordu. Inchfield, adamın yanında mızrak gibiydi; sert, düz ve uzundu... Fakat Dunk kadar uzun değildi. *İki metre falan,* diye karar kıldı Dunk, *ve her bir santim bir öncekinden daha mağrur.* Siyah ipekten gümüş işlemeli bir kıyafet giymesine rağmen Sör Lucas sanki Sur'un üzerinde yürüyormuş gibi serinkanlı görünüyordu.

"Lordum," diye selamladı muhafız onu. "Bu yanımdaki, leydimizin huzuruna çıkmak üzere tavuk kulesinden gelmiş."

Onlara ilk dönen rahip oldu ama dönerken öyle bir keyif nidası çıkardı ki Dunk, adam sarhoş mu diye düşünmeden edemedi. "Bu da kim? Bir gezgin şövalye mi? Menzil'de büyük büyük çalılarınız var." Rahip kutsama

işareti yaptı. "Savaşçı yanından ayrılmasın. Ben Rahip Sefton. Talihsiz bir isim ama adım bu. Peki ya siz?"

"Sör Uzun Duncan."

"Ne kadar da mütevazı bir adam," dedi rahip, Sör Lucas'a. "Eğer onun kadar iri olsaydım kendime Sör Kocaman Sefton derdim. Sör Kule Sefton. Sör Kulakları Arşa Değmiş Sefton." Adamın dolgun yüzü kızardı, cüppesinde şarap lekeleri vardı.

Sör Lucas, Dunk'ı baştan aşağı süzdü. Yaşı vardı; en az kırktı hatta eli bile olabilirdi, kaslı değilse de zindeydi ve yüzü akıl almaz derecede çirkindi. Dudakları kalındı, çarpık ve sarı dişli, geniş ve etli burunlu, pörtlek gözlüydü. *Ve öfkeli.* Dunk adamın bu özelliğini, "Gezgin şövalyeler en iyi ihtimalle kılıçlı dilencilerdir, en kötü ihtimalle de haydut. Ayrıl buradan. Senin gibileri burada istemiyoruz," demeden önce anlamıştı.

Dunk'ın yüzü karardı. "Sör Eustace Osgrey, Standfast'ten buraya, bu kalenin leydisiyle müzakere etmem için gönderdi beni."

"Osgrey mi?" Rahip, Uzuninç'e baktı. "Damalı aslan Osgrey mi? Osgrey Hanesi'nin kökü kurudu sanıyordum."

"Kurumuştan hallice fakat bu hiçbir şeyi değiştirmez. İhtiyar, Osgreylerin sonuncusu. Birkaç fersah ötede yıkılmaya yüz tutmuş bir gözetleme kulesinde yaşamasına ses etmiyoruz." Sör Lucas, Dunk'a kaşlarını çattı. "Eğer Sör Eustace leydimiz ile konuşmak niyetindeyse, kendisi gelsin." Gözlerini kıstı. "Barajın orada, Bennis'in yanındaki sendin. Sakın inkâr etmeye kalkma. Seni sallandırmak gerek."

"Yedi bizi kurtarsın." Rahip cüppesinin koluyla alnındaki teri kuruladı. "Bir haydut demek? Hem de kocaman. Sör, yaptığınız kötülüklerden dolayı tövbe edin ki yüce Anne size merhamet göstersin." Rahibin dini ifadeleri, osurmasıyla son buldu. "Ah, hay aksi. Yelimin kusuruna bakmayın, sör. Fasulye ve arpa ekmeği yersen olacağı bu."

"Ben haydut değilim," dedi Dunk ikisine, toplayabildiği tüm saygınlıkla.

Uzuninç inkâr karşısında istifini bozmadı. "Benim sabrımı zorlamaya kalkma, sör... eğer bir *sör* isen tabii. Tavuk kulene geri git de Sör Eustace'a Sör Piskokan Bennis'i bize teslim etmesi gerektiğini ilet. Eğer Bennis'i Standfast'ten çıkarma zahmetinden bizi kurtarırsa, leydimiz bir ihtimal daha müsamahalı davranabilir."

"Leydiniz ile Sör Bennis, barajın oradaki arbede ve ayrıca suyumuzu çalmanız ile ilgili konuşacağım."

"Çalmak mı?" dedi Sör Lucas. "Bunu leydimize söyle de güneş batmadan bir çuvalın içinde yüzüyor olacağın kesinleşsin. Onu görmek istediğine gerçekten emin misiniz?"

Dunk'ın gerçekten emin olduğu tek şey, yumruğunu Lucas Inchfield'ın çarpık sarı dişlerine gömmekti. "Size istediğim şeyin ne olduğunu söyledim."

"Ah, bırakın da onunla konuşsun," diye üsteledi rahip. "Ne zararı olur? Sör Duncan bu kavurucu sıcakta upuzun bir yoldan gelmiş, izin verin de diyeceğini desin."

Sör Lucas, Dunk'a yeniden uzun uzun baktı. "Rahibimiz dini bütün biridir... Gelin. Uzatmazsanız memnun olurum." Adam avluyu geçti ve Dunk da onun peşinden koştura koştura ilerledi.

Kale septinin kapısı açıldı, tapınan insanlar septin basamaklarından iniyordu. Aralarında şövalyelerle yaverler, bir düzine çocuk, birkaç ihtiyar adam, beyaz cüppeli ve başlıklı üç tane rahibe... ve bir de etekleri yerleri süpürecek kadar uzun, Myr yapımı dantellerle süslü, lacivert kaliteli kumaştan dikilme entari giyen hoş, etine dolgun, asil bir kadın vardı aralarında. Dunk, kadının kırk yaşında olduğu kanısındaydı. Gümüş eğirmesi olan yüz filesinin arkasındaki kızıla çalan kumral renk saçları tepeden toplanmıştı fakat kırmızıya en yakın yeri, yüzüydü.

"Leydim," dedi Sör Lucas, kadının ve rahibelerin önünde durunca. "Bu gezgin şövalye Sör Eustace Osgrey'den bir mesaj getirdiği iddiasında. Ona kulak verir misiniz?"

"Şayet isterseniz, Sör Lucas." Kadın, Dunk'a o kadar dikkatli baktı ki Dunk, aklına Yumurta'yla yaptığı büyücülük muhabbetini getirmeden duramadı. *Bu kadının bence güzelliğini korumak için kan banyosu yaptığı falan yok.* Dul, tıknaz ve yuvarlak hatlıydı, ayrıca saçlarının bile gizleyemediği, garip biçimde sivri duran bir başı vardı. Burnu çok büyüktü, ağzı ise çok küçük. İki gözü de sağlamdı, bu Dunk'ı biraz rahatlattı ama Dunk'ın nezaket dolu düşünceleri dönmemek üzere gitmişti. "Sör Eustace, barajınız hakkında yakın zamanda yaşanan sıkıntılarla alakalı konuşmamı emretti."

Kadın gözlerini kırptı. "Baraj... mı dediniz?"

İnsanlar çevrelerinde toplanıyordu. Dunk üzerindeki hasmane bakışların farkındaydı. "Akarsu," dedi. "Damalı Dere. Leydi hazretleri olarak üzerine baraj diktiniz ya..."

"Aa, böyle bir şey yapmadığıma oldukça eminim," dedi kadın. "Sabahtan beri dini vazifelerimi yerine getiriyorum, sör."

Dunk, Sör Lucas'ın kıkırdadığını duydu. "Leydi hazretleri olarak sizin bizzat baraj diktiğinizi söylemiyorum ama şu var ki... o su olmadan, ekinlerimiz ölür... halk tarlalarına fasulye ve arpa ekti... bir de kavun..."

"Sahiden mi? Kavuna bayılırım." Ufak ağzı bükülüp mutlu bir ifade takındı. "Ne tür kavunlarmış bunlar?"

Dunk endişe içerisinde toplaşan suratlara baktı ve kendisine sıcak bastığını hissetti. *Burada bir terslik var. Uzuninç beni aptal yerine koyma niyetinde.* "Leydim, konuşmamıza... daha gözlerden uzak bir yerde devam etsek mi?"

"Büyük hödüğün *yatağa geçelim* demek istediğine bir gümüşüne bahse

varım!" diye dalga geçti biri ve Dunk'ın etrafında bir kahkahadır koptu. Kadın ürktü, küçük çaplı bir dehşet içerisinde iki eliyle yüzünü kapattı. Rahibelerden biri hızla kadının yanına geldi ve sahip çıkan bir tavırla kolunu kadının omuzlarına doladı.

"Ne bu şenlik?" Ses, gülüşmeleri bitirdi, soğuk ve sertti. "Kimse neye güldüğünü anlatmayacak mı? Sör şövalye, neden görümceme zahmet çıkarıyorsunuz?"

Okçu hedeflerinin oradaki kızdı bu. Bir kalçasında ok sadağı vardı, elinde de kendi kadar büyük bir uzunyay tutuyordu ki pek de uzun olduğu söylenemezdi. Dunk aşağı yukarı iki metreyse, okçu da yaklaşık bir buçuk metreydi. Dunk iki eliyle kızın belini sarabilirdi. Kızın örülü saçları öylesine uzundu ki uyluklarına kadar geliyordu, çenesi gamzeliydi, burnu küttü ve yanaklarında açık renkli çiller vardı.

"Affedin, Leydi Rohanne." Sözcü, ceketi üzerine Caswell kentauru işlenmiş genç ve yakışıklı bir lorddu. "Bu koca hödük sizle Leydi Helicent'i karıştırdı."

Dunk bir leydiden diğerine baktı. "Kızıl Dul *siz* misiniz?" dediğini duydu kendisinin. "Fakat siz çok..."

"Genç miyim?" Kız elindeki uzunyayı Dunk'ın birlikte atış yaptığını gördüğü uzun ince çocuğa doğru attı. "Aslında yirmi beş yaşındayım. Yoksa *kısa* mı demek istemiştiniz?"

"...güzel. Güzel demek istemiştim." Dunk, ağzından çıkan kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordu ama söylediğine gayet memnundu. Çünkü kızın burnu, saçlarının çilek rengi ve deri yeleğinin altındaki küçük ama biçimli göğüsleri hoşuna gitmişti. "Ben sizin... nasıl desem... dört kez dul kaldığınızı söylediklerinde ben de düşündüm ki..."

"İlk kocam ben on yaşındayken öldü. On iki yaşındaydı, babamın yaveriydi, Kızıl Çimen Meydanı'nda at altında kaldı. Kocalarım pek fazla hayatta kalmıyor, korkarım ki. Sonuncusu baharda öldü."

İki sene önceki Büyük Bahar Salgını'nda ölenlerden insanlar böyle bahsederdi. *Baharda öldü.* Baharda onbinlerce kişi ölmüştü, aralarında bilge yaşlı kral ile geleceği parlak iki genç prens de vardı. "Ben... ben... başınız sağ olsun leydim." *Nezaket, ahmak, nezaketini göster.* "Söylemeliyim ki... üzerinizdeki entari..."

"Entari mi?" Kız çizmelerine, pantolonuna, bol keten tuniğine ve deri yeleğine baktı. "Entari giymiyorum ki."

"Saçınız demek istedim... yumuşacık ve..."

"Siz bunu nereden bilebilirsiniz ki, sör? Saçıma dokunmuş olsaydınız bunu hatırlayacağımı düşünüyorum."

"Yumuşak değil," dedi Dunk sefilce. "Kızıl demek istemiştim. Saçlarınız kıpkızıl."

"*Kıpkızıl* mı? Ah, umarım sizin yüzünüz kadar kızıl değildir." Kız kahkaha attı, seyredenler de kıza katıldı.

Herkes... Sör Uzuninç Lucas hariç. "Leydim," diye lafa daldı Sör Lucas. "Bu adam Standfast'in kiralık kılıçlarından biri. Boz Kalkanlı Sör Bennis barajın orada kazıcılara saldırıp Wolmer'in yüzünü kestiği sırada onun yanındaydı. İhtiyar Osgrey onu sizinle müzakereye yollamış."

"Yolladı, leydim. Bana Sör Uzun Duncan derler."

"Daha ziyade Sör Mankafa Duncan," dedi üzerinde Leygood'ların üç şimşekli armasını taşıyan sakallı şövalye. Kahkaha fırtınası esti. Leydi Helicent dahi kıkırdayacak kadar kendini toparlamıştı.

"Soğuk Hendek'in nezaketi lord babam ile birlikte öldü mü?" diye sordu kız. *Hayır, kız değil, yetişkin bir kadın.* "Sör Duncan nasıl böyle bir hataya düştü acaba?"

Dunk, Inchfield'a kötücül kötücül baktı. "Hatayı yapan benim."

"Bak sen?" Kızıl Dul, Dunk'ı tepeden tırnağa süzse de bakışları en çok göğsüne geldiğinde oyalandı. "Bir ağaç ile kayan yıldız. Bu armayı daha önce görmedim." Dunk'ın gömleğine dokundu ve iki parmağıyla Dunk'ın karaağacının dallarından birini takip etti. "Ayrıca boyanmış, dikilmemiş. Dorne'lular ipeklerini boyar, en azından ben öyle duydum ama siz bir Dorne'lu olamayacak kadar uzun görünüyorsunuz."

"Bütün Dorne'lular kısa değildir, leydim." Dunk kadının parmaklarını ipeğin üzerinden hissedebiliyordu. Eli de çilliydi. *Bahse varım, vücudunun her yeri çillidir.* Ağzı tuhaf biçimde kurumuştu. "Dorne'da bir sene geçirdim."

"Oradaki bütün meşeler bu kadar uzun mu olur?" dedi kadın, parmakları Dunk'ın kalbinin etrafını saran bir dalın üzerinde ilerlerken.

"Aslında bir karaağaç, leydim."

"Bunu unutmayacağım." Elini geri çekti, ağırbaşlıydı. "Dış avlu konuşmak için fazla sıcak ve tozlu. Rahip, Sör Duncan'a kabul odamı gösterir misin?"

"Zevkle, sevgili kardeşim."

"Misafirimiz susamış olmalı. Bir karaf şarap da getirt."

"Öyle mi yapayım?" Şişman adamın yüzü sevinçle parladı. "Nasıl arzu ederseniz."

"Kıyafetlerimi değiştirince size katılacağım." Kemerini ve sadağını çözüp eşlikçisine verdi. "Üstat Cerrick'i de orada istiyorum. Sör Lucas, gidip bana katılmasını söyler misiniz?"

"Derhal, bizzat getireceğim, leydim," dedi Uzuninç Lucas.

Dul'un kale kumandanına bakışı soğuktu. "Gerek yok. Kalede yapmanız gereken çok işiniz olduğunu biliyorum. Üstat Cerrick'e odama gelmesini söyleseniz yeterli olur."

"Leydim," diye seslendi Dunk. "Yaverim kapıda bekletiliyor. O da bize katılabilir mi?"

"Yaveriniz mi?" Gülümsediğinde on beş yaşında bir kız gibiydi, yirmi beş yaşında değil. *Muzırlık ve kahkahanın eksik olmadığı güzel bir kız.* "Şayet öyle istiyorsanız, tabii ki."

Kabul odasında Dul'u ve rahibini bekledikleri sırada, "Şaraptan içeyim demeyin, sör," diye fısıldadı Yumurta. Odadaki taş zeminde tatlı kokulu hasırotları vardı, duvarlarda da savaşlarla turnuvalardan sahnelerin işlendiği duvar kilimleri asılıydı.

Dunk huysuzlandı. "Beni zehirlemesine gerek yok ki," diye fısıldadı buna karşılık. "İki kulağının arası bezelye püresiyle dolu bir hödük sanıyor beni."

"Ve benim sevgili kardeşim bezelye püresine bayılır," dedi Rahip Sefton, elinde şarap, su maşrapası ve üç de bardakla odaya girerken. "Duydum, duydum. Şişmanım ben, sağır değil." İki bardağa şarap koydu, birine de su ve su bardağını Yumurta'ya uzattı. Yumurta bardağa şüphe dolu gözlerle bir süre baktı ve ardından bir kenara koydu. Rahip umursamadı. "Bu Arbor şarabı," dedi Dunk'a. "Nefistir, yapımı sırasında zehir katarsan daha da leziz olur." Yumurta'ya göz kırptı. "Kendi şarabımı pek yapmam ama böyle söylerler." Kadehi Dunk'a uzattı.

Şarap hem lezzetli hem de tatlıydı ama Dunk şaraptan küçük yudumlar aldı ve ancak rahip üç koca yudumda şarabın yarısını ağzına boşalttıktan sonra içmeye başladı. Yumurta kollarını kavuşturmuş vaziyette suyla bakışmaya devam ediyordu.

"Bezelye püresine sahiden bayılır," dedi rahip, "size bayıldığı gibi. Sevgili kardeşimi çok iyi tanıyorum. Sizi ilk gördüğüm anda, Kral Toprakları'ndan gelip leydimizle evlenmek isteyen bir şövalyesinizdir diye umut ettim."

Dunk kaşlarını çattı. "Kral Toprakları'ndan geldiğimi nasıl anladınız?"

"Oradan gelenlerin konuşma tarzları kendilerine hastır." Rahip yine koca bir yudum içti, ağzında biraz dolaştırdı, yuttu ve keyifle iç çekti. "Uzun yıllar boyunca Büyük Baelor Septi'nde, Yüce Rahip'e hizmet ettim." İç çekti. "Bahardan sonra şehir tanınmayacak hâle geldi. Ateşler değiştirdi

orayı. Evlerin dörtte biri kül oldu, bir o kadarı da boş kaldı. Fareler dahi sırra kadem bastı. En tuhafı da bu. Faresiz bir şehir göreceğim aklımın ucundan geçmezdi."

Dunk da duymuştu bunları. "Siz de Büyük Bahar Salgını'nda orada mıydınız?"

"Oradaydım. Korkunç bir dönemdi sör, korkunç. Sağlıklı adamlar sabah sapasağlam kalkıyor ama daha gün bitmeden son nefeslerini veriyorlardı. O kadar çok insan öylesine çabuk öldü ki onları gömecek vaktimiz olmadı. Hâliyle cesetler Ejderha Çukuru'na yığıldı. Lord Rivers, ateş kâhinlerinden ceset yığını üç metre kadar olduğunda onları ateşe vermelerini emretti. Pencereler, yakılan ateşlerden ötürü ışıl ışıl oldu, ejderhaların hâlâ kubbenin altında yaşamaya devam ettiği vakitler misali. Çılgınateşin yeşil parlaklığı gece oldu mu şehrin her yanından görünürdü. O yeşil, rüyalarıma musallat olmaya devam ediyor. Baharın Lannis Limanı'nı kötü etkilediği, Eski Şehir'de ise daha kötü etkileri olduğu rivayet edilse de salgın Kral Toprakları'nda neredeyse on kişiden dördünü yok etti. Ne yaşlı ne de genç, ne zengin ne fakir, ne soylu ne de mütevazı olanlar kurtuldu. Tanrıların yeryüzündeki sesi Yüce Rahip'imizi de En Mütedeyyinler'in üçte biri ve sessiz kız kardeşlerin neredeyse tamamıyla birlikte kaybettik. Majesteleri Kral Daeron, nazik Matarys ve El, cesur Valarr... Ah, korkunç bir dönemdi. Salgın sona erdiğinde şehrin yarısı Yabancı'ya dua ediyordu." Bir kadeh şarap daha doldurdu. "Ya siz nerelerdeydiniz, sör?"

"Dorne'da," diye yanıtladı Dunk.

"Merhameti için Anne'ye şükredelim öyleyse." Büyük Bahar Salgını Dorne'a hiç uğramamıştı, Dorne'luların da tıpkı salgından etkilenmeyen Vadi'den Arrynler gibi sınırlarını ve limanlarını kapatmaları bunun sebebi olabilirdi. "Ölümden konuşmaya şarap dayanmaz ama bu zor dönemde neşeyi kim kaybetmiş ki biz bulalım. Kuraklık tüm dualarımıza rağmen hâlâ devam ediyor. Sabah akşam üzerinden alevler yükselen Kralkorusu, içi çalı dolu dev bir ocaktan farksız. Acıçelik ve Daemon Karaateş'in çocukları Tyrosh'ta komplolar üretiyor, Dagon Greyjoy'un krakenleri günbatımı denizinde kurtlar gibi dolaşıyor ve Arbor'a kadar güneyin uzaklarına baskınlar düzenliyor. Söylenenlere göre Güzel Adalar'daki servetin yarısını alıp götürmüşler, keza yüz kadar kadını da. Lord Farman savunma hattına destek yapıp duruyor ama bana kalırsa benim kadar koca göbekli, hamile bir kıza bekâret kemeri takan adamdan bir farkı yok. Lord Bracken, Üç Dişli Mızrak'ta can çekişiyor, oğlu da baharda hayatını kaybetti. Bu da demek oluyor ki onun yerine Sör Otho geçecek. Blackwood'ların Bracken Zalimi'ni komşuları olarak kabullenmesi mümkün değil. Bu da savaş anlamına gelir."

Dunk, Bracken'lar ile Blackwood'lar arasında eskiden beri devam edem hamaseti biliyordu. "Bağlı bulundukları lord onları barış ilan etmeye zorlayamaz mı peki?"

"Heyhat," dedi Rahip Sefton. "Lord Tully, etrafı kadın dolu, sekiz yaşındaki bir çocuk. Nehirova bu mevzuya çok dahil olmaz, Kral Aerys ise o kadarını bile yapmaz. Bir üstat bu konuda hakkında bir kitap yazmazsa, konu onun haşmetli dikkatinden kaçıverir. Lord Rivers hiçbir Bracken'ın kralla görüşmesine izin vermez. Şunu hatırlamakta fayda var, Eli'miz yarı Blackwood'dur. Yapıp yapacağı tek hamlesi de kuzenlerine Zalim'i dize getirsinler diye yardım etmek olur. Anne, Lord Rivers'ı doğduğu gün işaretledi, bir de Kızıl Çimen'de Acıçelik işaretledi işte."

Dunk rahibin Kanlıkuzgun'dan bahsettiğini biliyordu. El'in gerçek adı Brynden Rivers'tı. Annesi bir Blackwood'du, babası da Kral Dördüncü Aegon.

Şişman adam şarabından bir yudum daha aldı ve gevezeliğine devam etti. "Aerys'e gelecek olursak, Majesteleri lordlar ile kanunlardan ziyade, eski parşömenlere ve geçmişten gelen kehanetlere düşkün. Bir varise baba olmak için dahi harekete geçmiyor. Kraliçe Aelinor, Yukarıdaki Anne ona bir evlat versin diye her gün septe gidip yalvar yakar dualarını eder ama hâlâ bir bakire. Aerys odasından çıkmıyor ve söylenene göre herhangi bir kadındansa bir kitapla yatağa girmeyi yeğlermiş." Kadehini tekrar doldurdu. "Şundan hiç şüphen olmasın ki bizi yöneten aslında Lord Rivers, büyüleri ve casusları yardımıyla. Bir muhalefet de yok. Prens Maekar Yaz Yaz Kalesi'nde asık suratla oturup kral kardeşine karşı kin besliyor. Prens Rhaegel da sakin olduğu kadar deli, çocukları da... hâlâ çocuk işte. Lord Rivers'ın dostlarıyla gözdeleri kaledeki tüm mevkileri ele geçirdi, Küçük Konsey'deki lordlar yalakalık yapmaya doyamıyor ve yeni Büyük Üstat'ın da büyüye ilgi konusunda ondan aşağı kalır bir tarafı yok. Kızıl Kale'yi, Kuzgun Dişleri koruyor. Lord Rivers'ın izni olmadan kralı bir kişi bile göremez."

Dunk sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. *Lord Kanlıkuzgun'un kaç gözü var? Bin gözü var ve bir tane daha.* Dunk, Kral Eli'nin bin bir tane de kulağının olmamasını umdu. Rahip Sefton'un ağzından çıkanların bir kısmı kulağa haince geliyordu. Bu söylenenleri nasıl karşıladığını görmek için Yumurta'ya şöyle bir baktı. Çocuk tüm gücünü kullansa da dilini zor tutuyordu.

Rahip destek alıp ayağa kalktı. "Sevgili kardeşim kısa süre içinde gelemeyecek herhalde. Bütün büyük leydiler gibi üzerine giyeceği ilk on elbisesi ruh hâline yakışmayacak. Biraz daha şarap ister miydiniz?" Rahip bir yanıt beklemeden iki kadehi de doldurdu.

"Leydiyle karıştırdığım kişi, o da mı sizin kardeşiniz?" diye sordu Dunk başka şey konuşma hevesiyle.

"Her birimiz Yedi'nin evladıyız, sör ama onu saymazsak, tabii ki hayır. Leydi Helicent, baharda ölen, Leydi Rohanne'in dördüncü kocası Sör Rolland Uffering'in kız kardeşi. Benim erkek kardeşim ise Sör Rolland'ın selefi Sör Simon Staunton'dı, boğazına tavuk kemiği kaçarak ölecek kadar talihsizdi. Soğuk Hendek'te hayaletler eksik olmaz, derler. Bir koca ölse de akrabaları kalıp leydinin şarabını içer ve yemeklerini yer, iri pembe çekirgelerin ipekler ve kadifelere yaptığı istilalar gibi." Ağzını sildi. "Ama gelin görün ki, çok geçmeden tekrar evlenmek mecburiyetinde."

"Mecburiyetinde mi?" dedi Dunk.

"Lord babasının vasiyeti bunu gerektiriyor. Lord Wyman soyu devam etsin diye torunlar istiyordu. Hastalandığında kızını Uzuninç ile evlendirmek istedi, böylece kızını koruyacak güçlü birinin olduğunu bilerek ölecekti ama Rohanne onu istemedi. Lord hazretleri de vasiyetiyle intikam aldı. Eğer ki babasının ölümünün ikinci yıl dönümüne kadar evlenmemiş olursa Soğuk Hendek ve toprakları kuzeni Wendell'e kalacak. Avludayken görmüşsündür belki. Boğazı guatrlı, kısa boylu ve fazlasıyla gazlı bir adam. Bu konuda ben konuşmasam daha iyi. Ama bana kıyasla bile yeli bol biri. Mamafih. Sör Wendell doymak bilmez ve akılsız, ama onun leydi eşi, Lord Rowan'ın kız kardeşi... Kadın öyle doğurgan ki, aksini iddia edemezsiniz. Adam ne kadar sık yelleniyorsa o da o kadar sık yavruluyor. Oğulları da babaları kadar kötü, kızları ise bin beter ve her biri günleri saymaya başladı. Lord Rowan vasiyeti onayladı, hâliyle leydi hazretlerinin yalnızca sıradaki yeniaya kadar vakti var."

"Niye bu kadar uzun süredir bekliyor ki?" diye sordu Dunk merak içerisinde.

Rahip omuz silkti. "Gerçeği söylemem gerekirse, talip yokluğu çekiyoruz. Sevgili kardeşim yüzüne bakılmayacak gibi değil, farkına varmışsınızdır, ayrıca sağlam kalesi ile geniş toprakları da onu daha bir çekici kılıyor. Genç varislerin ve topraksız şövalyelerin sinekler gibi leydimizin etrafında fır döneceğini düşünebilirsiniz. Böyle düşünürseniz de yanılırsınız. Dört ölü koca onları ihtiyatlı davranmaya zorluyor, bir de onun kısır olduğunu söyleyenler var... karga kafesi nasıl bir şeymiş bilmek istemiyorlarsa onun yanında söylemeye cesaret edemezler tabii ki. Şimdiye dek iki kez hamile kaldı, bir erkek bir kız. Lakin bebekler isim günlerini göremeden öldüler. Zehircilik ve büyücülük rivayetlerine aldırmayan azınlık da Uzuninç'le uğraşmak istemiyor. Lord Wyman ölüm döşeğinde Uzuninç'i, kızını değersiz taliplerden korumakla görevlendirdi, o da bunu *bütün* talipler olarak algıladı. Onunla evlenmek isteyen herhangi biri onun kılıcı ile yüzleşmek zorunda evvela." Şarabını bitirip kadehi bir kenara koydu. "Bu, hiç kimse olmadığı anlamına gelmiyor. Cleyton Caswell ile Simon Leygood en inatçılarıydı ama kendisinden ziyade topraklarıyla ilgililerdi. Bahse girecek olsam Gerold Lannister üzerine yatırırdım altınımı. Buraya daha gelmişliği yok ama söylenene göre altın sarısı saçlı, kıvrak zekâlı, bir doksana yakın boylu..."

"...ayrıca Leydi Webber da gönderdiği mektuplardan etkilenmiş." Leydi odanın girişinde dikiliyordu ve yanında büyük, kanca burunlu, sade ve genç bir üstat vardı. "Bu bahsi kaybederdin, güzel kardeşim. Gerold, Lannis Limanı'nın zevklerini ve Casterly Kayası'nın ihtişamını küçük bir lord-

luk için bırakıp gelmez. Lord Tybolt'un kardeşi ve danışmanıyken, benim kocamken olacağından çok fazla nüfuza sahip. Diğerlerine gelirsek, Sör Simon'ın borçlarını ödemek üzere topraklarımın yarısını satması gerekir ve Sör Cleyton da Uzuninç onun durduğu tarafa bakma lütfunu gösterdiğinde bir yaprak gibi titriyor. Ayrıca, adam benden daha güzel. Sana gelecek olursam, rahip, sen de Westeros'taki ağzı en gevşek adamsın."

"Koca bir göbeğe giden yol, gevşek bir ağızdan geçer," dedi Rahip Sefton gayet yüzsüzce. "Yoksa ufacık kalır göbeğin."

"Kızıl Dul *siz* misiniz?" dedi Yumurta, hayrete düşmüştü. "Neredeyse sizin kadar uzunum!"

"Başka bir çocuk daha bundan yarım yıl kadar önce benzer bir gözlemde bulunmuştu. Ben de onu gergiye gönderdim ki daha da uzun boylu olsun." Leydi Rohanne, kürsü benzeri bir yükseltideki yüksek sandalyesine oturdu ve örgüsünü sol omzunun üzerinden öne doğru çekti; o kadar uzundu ki, uyuyan bir kedi gibi kucağında dertop oldu. "Sör Duncan, siz avluda o kadar iyi niyetli davranmaya çabalarken size sataşmamalıydım. Ama kıpkırmızı olmuştunuz... Böyle boy attığınız köyünüzde sizinle uğraşan kızlar yok muydu hiç?"

"Köyüm Kral Toprakları'ydı." Bit Çukuru'ndan söz etmedi. "Kızlar vardı ama..." Bit Çukuru'nda bu tür sataşmaların sonunda bazen birinin ayak parmağı kesilirdi.

"Galiba size sataşmaktan korkuyorlardı," dedi Leydi Rohanne, örgüsünü okşayarak. "Şüphesiz ki uzun boyunuzdan korkmuşlardır. Yalvarırım Leydi Helicent hakkında kötü bir fikir edinmeyin. Görümcem idrak konusunda eksik olsa da içinde kötülük barındırmaz. Dini bütünlüğüne karşın rahibeleri olmadan kendi başına bile giyinemez."

"Onun bir suçu yok. Hata benimdi."

"Ne kadar da nazikçe yalan söylüyorsunuz. Sorumlusu Sör Lucas'tı. Biraz zalim bir espri anlayışına sahiptir, ayrıca onu gördüğünüz anda kızdırdınız."

"Nasıl?" dedi Dunk, kafası karışmıştı. "Ona bir kötülük etmedim ki."

Kadın gülümsedi, öyle bir gülümsemeydi ki Dunk kızın daha gösterişsiz olmasını diledi. "Onun yanındayken sizi gördüm. Bir karış kadar uzunsunuz, aşağı yukarı. Sör Lucas yukarıdan bakamadığı biriyle tanışmayalı çok oldu. Kaç yaşındasınız, sör?"

"Neredeyse yirmi, izninizle." Dunk *yirminin* tınlamasını seviyordu ama muhtemelen bir yaş daha küçüktü, belki de iki. Yaşı konusunda emin olan kimse yoktu, en başta da kendisi. Bir annesi ve babası vardı herkes gibi ama Dunk onları hiç tanımamıştı, isimlerini dahi bilmiyordu ve Bit Çukuru'ndaki hiç kimse onun ne zaman veya kimden doğduğunu umursamamıştı.

"Dışarıdan göründüğü kadar kuvvetli misiniz?"

"Ne kadar kuvvetli görünüyorum, leydim?"

"Ah, Sör Lucas'ın canını sıkmaya yetecek kadar. Kendisi kale komutanımdır ama onu ben seçmedim. Soğuk Hendek gibi o da babamın mirası bana. Bir muharebeden sonra mı şövalye ilan edildiniz, Sör Duncan? Bunu söylediğim için beni yanlış anlamayın ama konuşmanızdan soylu bir aileden gelmediğiniz belli oluyor."

Soysuz bir aileden geliyorum. "Pennytree'li Sör Arlan diye tanınan bir gezgin şövalye, daha küçücükken beni yanına yaver olarak aldı. Bana şövalyelikle savaş sanatlarını öğretti."

"Ve sizi aynı Sör Arlan mı şövalye ilan etti?"

Dunk gözlerini ayaklarına doğru kaçırdı. Çizmelerinden birinin bağcığının çözüldüğünü gördü. "Yapacak başka biri yoktu."

"Sör Arlan şimdi nerede?"

"Öldü." Gözlerini kaldırdı. Bağcıklarını sonra da bağlayabilirdi. "Onu bir tepeye gömdüm."

"Bir savaşta yiğitçe mi göçüp gitti?"

"Yağmurlar sebep oldu. Üşütmüştü."

"Yaşlılar kırılgan olur, bilirim. İkinci kocamdan öğrendim bunu. Evlendiğimizde on üç yaşındaydım. Bir sonraki isim gününde elli beş olacaktı ama bunu görecek kadar uzun yaşamadı. Onu gömdükten yarım sene sonra ona bir erkek evlat verdim ama Yabancı, onun için de çaldı kapımı. Rahipler, babasının onu yanında istediğini söylediler. Siz ne düşünüyorsunuz, sör?"

"Yani," dedi Dunk tereddüt içinde, "öyle olabilir, leydim."

"Saçmalık," dedi kadın. "Çocuk çok zayıf doğmuştu. Ufacıktı. Emememeyecek kadar güçten yoksundu. Neyse. Tanrılar babasına elli beş sene bahşetti. Oğluna da üç günden fazlasını bahşedeceklerini düşünüyor insan."

"Evet." Dunk tanrılarla ilgili çok az şey bilirdi. Bazen septe giderdi ve koluna kuvvet versin diye Savaşçı'ya dua ederdi ama Yedi'ye olan ilgisi bundan fazlası değildi.

"Sör Arlan'ın öldüğüne üzüldüm," dedi kadın. "Ve sizin Sör Eustace'ın hizmetine girmenize daha da üzüldüm. Bütün ihtiyarlar aynı değildir, Sör Duncan. Pennytree'deki evinize gitseniz daha iyi olurdu."

"Kılıcım üzerine yemin ettiğim yerdir benim evim." Dunk, Pennytree'yi hiç görmemişti; Menzil'de olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Öyleyse burada yemin edin. Belirsiz vakitler bunlar. Şövalyelere ihtiyacım var. İştahlı biri gibi görünüyorsunuz, Sör Duncan. Kaç tavuk yiyebilirsiniz? Soğuk Hendek'te karnınızı sıcak pembe etlerle ve tatlı meyveli tartlarla doldurabilirsiniz. Yaverinizin de beslenmeye ihtiyacı var gibi. O kadar sıska ki bütün saçları dökülmüş. Burada akranlarıyla kalabileceği bir oda ayarlarız, bu hoşuna gidecektir. Silah ustam da onu savaş sanatları konusunda eğitebilir."

"Onu ben eğitiyorum," dedi Dunk koruyucu bir şekilde.

"Başka kim? Bennis mi? İhtiyar Osgrey mi? Tavuklar mı?"

Dunk'ın Yumurta'ya tavuk kovalattığı günler olmuştu. *Çocuğun süratini artırır*, diye düşündü ama bundan ona bahsederse kadının güleceğini biliyordu. Kadın, küt burnu ve çilleriyle Dunk'ın dikkatini dağıtıyordu. Dunk, Sör Eustace'ın onu neden buraya gönderdiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. "Kılıcım Lord Osgrey'e yeminlidir, leydim," dedi. "Bu konuda yapacak bir şey yok."

"Öyle olsun, sör. O hâlde tatsız mevzuları konuşalım." Leydi Rohanne örgüsünü çekiştirdi. "Soğuk Hendek'e ya da maiyetine karşı yapılan bir saldırıya tahammülümüz yok. O hâlde söyleyin, sizi hangi sebeple bir çuvala tıkmamalıyım?"

"Müzakere için geldim," diye hatırlattı kadına, "ve şarabınızı içtim." Şarabın tadı damağındaydı, lezzetli ve tatlı. Şu âna dek zehirlenmiş değildi. Onu bu kadar cesur kılan şaraptı belki de. "Ayrıca beni sığdıracak kadar büyük bir çuvalınız yok."

Neyse ki, Yumurta'nın şakası kadını gülümsetti. "Ama Bennis'i sığdırabileceğim kadar büyük birkaç çuvalım var. Üstat Cerrick'in dediğine göre Wolmer'ın yüzü neredeyse kemiğine kadar yarılmış."

"Sör Bennis adamla konuşurken öfkesine hâkim olamadı, leydim. Sör Eustace beni buraya kan bedelini ödemek için gönderdi."

"Kan bedeli mi?" deyip kahkaha attı kadın. "Yaşlı bir adam, biliyorum ama o kadar yaşlı olduğunu fark etmemişim. Kahramanlar Çağı'nda falan mı yaşadığımızı sanıyor, hani bir adamın hayatının bir kese gümüşten daha fazla etmediği?"

"Kazıcı öldürülmedi, leydim," diye hatırlattı Dunk. "Ben kimsenin öldürüldüğünü görmedim. Yüzü kesildi o kadar."

Kadın elini aylakça örgüsünde gezdirdi. "Sör Eustace, Wolmer'ın yanağı için ne kadar fiyat biçti, sorması ayıp?"

"Bir gümüş geyik. Ayrıca üç de sizin için, leydim."

"Sör Eustace onurum konusunda pintilik etmiş, gerçi itiraf etmeliyim ki üç gümüş üç tavuktan yeğdir. Bennis'i cezasını çekmesi için teslim edersе daha iyisini yapar."

"Buna mevzubahis çuval da dahil mi?"

"Olabilir." Örgüsünü bir eline doladı. "Osgrey, gümüşünü kendisine saklasın. Kanın karşılığı kandır."

"Evet," dedi Dunk, "dediğiniz gibi olabilir, leydim ama neden Bennis'in kestiği adamı çağırıp gümüş geyiği mi yoksa çuvala tıkılmış Bennis'i mi tercih eder diye sormuyoruz?"

"Ah, eğer ikisine aynı anda sahip olamıyorsa gümüşü isteyecektir. Zerre şüphem yok, sör. Onun verebileceği bir karar değil bu. Bu mesele, aslanla örümceğin meselesi artık, bir köylünün yanağının değil. İstediğim Bennis'tir ve alacağım da o olacak. Hiç kimse gelip de topraklarımda at koşturarak bana ait olana zarar verip, sonra da bunun bedelini ödemekten kurtulamaz."

"Ama leydi hazretleri Standfast topraklarına gidip Sör Eustace'a ait olana zarar vermişti," dedi Dunk düşünmeden.

"Öyle miymiş?" Örgüsünü tekrar çekiştirdi. "Eğer koyun hırsızından bahsediyorsan, onun zaten adı çıkmıştı. Onunla ilgili Osgrey'e iki kez şikâ-

yetimi ilettim ama o kılını kıpırdatmadı. Ben üçüncüye sormam. Kral'ın kanunu bana kişiyi idam etme hakkı tanıyor."

Bu kez ona Yumurta cevap verdi. "Kendi topraklarınızda," diye ısrar etti çocuk. "Kral'ın kanunu, lordlara kendi topraklarında idam hakkı tanır."

"Akıllı çocuk," dedi kadın. "Eğer bu kadarını biliyorsan topraklı şövalyelerin, bağlı bulundukları lordun onayı olmadan cezalandırma hakkı olmadığını da biliyorsundur. Sör Eustace, Lord Rowan adına yönetiyor Standfast'i. Bennis kan akıttığında kralın barışını bozdu ve bunun hesabını vermesi gerek." Dunk'a baktı. "Eğer Sör Eustace, bana Bennis'i teslim ederse burnunu keserim ve mesele de burada kapanır. Eğer gelip de onu almam gerekirse, böyle bir söz veremem."

Dunk birdenbire midesinde bir rahatsızlık hissetti. "Ona söylerim fakat Sör Bennis'i teslim etmeyecektir." Tereddüt etti. "Bütün bu sorunların kaynağı baraj. Eğer leydi hazretleri barajı indirmeye razı olursa..."

"Mümkünatı yok," dedi Leydi Rohanne'in yanındaki genç üstat. "Soğuk Hendek, Standfast'in yirmi katı kadar insana bakıyor. Leydi hazretlerinin buğday, arpa ve mısır ekili tarlaları var, hepsi de kuraklıktan ölüyorlar. Elma, kayısı ve üç çeşit armudun olduğu yarım düzine meyve bahçesi var. Yavrulamak üzere olan inekleri var, beş yüz baş siyah burunlu koyunu var, Menzil'in en iyi atlarını biz yetiştiriyoruz. Yavrulamak üzere olan bir düzine kısrağımız var."

"Sör Eustace'ın da koyunları var," dedi Dunk. "Tarlalarında kavunları, fasulyeleri, arpaları, bir de..."

"Suyu *hendeğe* götürüyorsunuz!" dedi Yumurta yüksek sesle.

Hendek konusunu açmak üzereydim, diye düşündü Dunk.

"Hendek, Soğuk Hendek'in savunması için hayatidir," diye inat etti üstat. "Leydi Rohanne'in böyle bir vakitte, kendisini saldırıya açmasını mı öneriyorsunuz?"

"Aslında," dedi Dunk yavaşça, "kuru da olsa bir hendek yine de hendektir. Ayrıca leydimin onu koruyacak sağlam surlarıyla yeteri kadar adamı var."

"Sör Duncan," dedi Leydi Rohanne, "siyah ejder ayaklandığında on yaşındaydım. Babama kendisini riske atmaması ya da en azından kocamı

giderken götürmemesi için yalvardım. Erkeklerimin ikisi de giderse beni kim korurdu? Beni surların üzerine çıkardı ve Soğuk Hendek'in güçlü noktalarını gösterdi. 'Oraları güçlü tut,' dedi bana 'ki onlar da seni güvende tutsun. Savunmanla alakadar olursan sana kimse zarar veremez.' İşaret ettiği ilk nokta da hendekti." Örgüsünün ucunu yanağına sürttü. "İlk kocam Kızıl Çimen Meydanı'nda göçtü. Babam bana başkalarını buldu ancak Yabancı gelip onları da aldı. Artık erkeklere güvenmiyorum, her ne kadar *yeterli* görünseler bile. Taşa, çeliğe ve suya güveniyorum ben. Hendeklere güveniyorum, sör ve benim hendeğim *asla* kurumayacak."

"Babanızın size söyledikleri iyi ve yerinde laflarmış," dedi Dunk. "Fakat bu size Osgrey suyunu alma hakkını tanımıyor."

Dul, örgüsünü çekiştirdi. "Görünen o ki Sör Eustace akarsuyun kendisine ait olduğunu söylemiş size."

"Yaklaşık bin yıldır," dedi Dunk. "İsmine Damalı Dere *denmiş*. Bu açık."

"Doğru." Örgüsünü yine çekiştirdi; bir kez, iki kez, üç kez. "Manderly'ler bin sene önce kıyılarından sürülmüş olsa da nehrin adı hâlâ Mander. Yüksekbahçe, son Gardener Ateş Tarlası'nda ölmüş olsa da hâlâ Yüksekbahçe. Casterly Kayası ise Lannister kaynıyor, tek bir Casterly ara ki bulasın. Dünya değişir, sör. Bu Damalı Dere, Atnalı Tepesi'nden doğuyor, orası da son baktığımda tamamıyla benimdi. Su, benim de suyum. Üstat Cerrick, gösterin ona."

Üstat, kürsü benzeri yükseltiden indi. Adam, yaşça Dunk'tan pek de büyük olamazdı ama gri cüppesi ve zincir gerdanlığı ona ağırbaşlı ve bilgece bir hava katıyor, yaşının büyük görünmesine sebep oluyordu. Elinde eski bir parşömen vardı. "Kendiniz bakın, sör," dedi üstat parşömeni açıp Dunk'a gösterirken.

Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın. Dunk yüzünün yine kızardığını hissetti. Büyük bir dikkatle parşömeni üstattan aldı ve yazılara kaşlarını çatıp baktı. Tek kelimesi dahi Dunk için anlaşılır değildi ama şatafatlı imzanın altındaki balmumumu mührü tanıyordu; Targaryen Hanesi'nin üç başlı ejderhası. *Kral'ın mührü.* Bir tür kraliyet kararnamesine bakıyordu. Okuduğunu sansınlar diye kafasını bir yandan öbür yana çevirdi. "Burada anlayamadığım bir kelime var," diye mırıldandı çok geçmeden. "Yumurta, gel de bak, senin gözlerin daha keskin."

Çocuk ok gibi Dunk'ın yanına fırladı. "Hangi kelime, sör?" Dunk işaret etti. "Şu mu? Hmm." Yumurta hızlıca okuduktan sora gözlerini kaldırıp Dunk'a bakarak başıyla onayladı.

Akarsu ona ait. Hem de belgeli. Dunk karnına yumruk yemiş gibi hissetti. *Kral'ın kendi mührü.* "Bu... bir hata olmalı. İhtiyarın çocukları krala hizmet ederken hayatlarını kaybetti. Majesteleri neden akarsuyunu elinden alsın?"

"Eğer Kral Daeron bağışlayıcılıktan biraz uzak olsaydı, nehirle birlikte kellesini de alırdı."

Bir anlığına Dunk uzaklaştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istediği, Sör Eustace Osgrey'in bir isyancı ve hain olduğu," dedi Üstat Cerrick.

"Sör Eustace, siyah ejderi kırmızıya tercih etti, Targaryen hükümranlığı altında Osgreylerin kaybettiği topraklarla kaleleri, bir Karaateş kralının ona geri verebileceğini umuyordu," dedi Leydi Rohanne. "En çok da Soğuk Hendek'i istiyordu. İhanetinin bedelini çocukları kendi kanlarıyla ödedi. Onların kemiklerini eve getirip kızını da rehin olarak kralın adamlarına verdiğinde, karısı Standfast kulesinin tepesine çıkıp kendini attı. Sör Eustace bunu size anlattı mı?" Gülümsemesi hüzün doluydu. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"Siyah ejder." *Kılıcınla bir haine yemin etmişsin, ahmak. Bir hainin yemeğini yemişsin ve bir isyancının çatısı altında uyumuşsun.* "Leydim," dedi Dunk kelimeleri bulmaya çalışarak, "siyah ejder... on beş sene önceydi. Biz şimdiden bahsediyoruz ve şimdi kuraklıkla karşı karşıyayız. Sör Eustace bir zamanlar isyancı olsa da suya hâlâ ihtiyacı var."

Kızıl Dul ayağa kalkıp eteklerini düzeltti. "Yağmur yağsın diye dua etsin daha iyi."

Dunk o sırada Osgrey'in ormandan ayrılırken söylediklerini hatırladı. "Eğer onun hatırına suyu paylaşmayacaksanız, bari oğlunun hatırına paylaşın."

"Oğlu mu?"

"Addam. Burada babanıza uşak ve yaver olarak hizmet etmiş."

Leydi Rohanne'in yüzü duygudan yoksundu. "Yaklaşın."

Emredileni yerine getirmekten başka bir şey bilmiyordu. Kürsü, kadının boyuna otuz santim daha eklese de Dunk ona hâlâ tepeden bakıyordu. "Diz çökün," dedi kadın. Dunk da yaptı.

Kadın, Dunk'ın suratına tüm gücüyle tokadını indirdi ki göründüğünden daha kuvvetliydi. Yanağı kızardı, patlamış dudağından sızan kanın tadını alıyordu ama kadın, Dunk'ın canını tam manasıyla yakamamıştı. Bir anlığına Dunk'ın düşünebildiği tek şey kadını uzun kızıl saç örgüsünden tutup kucağına çekmek ve şımarık çocuklara yapılacağı gibi kıçına şaplak

atmaktı. *Yaparsam çığlığı basar ve bir anda yirmi şövalye birden beni öldürmek üzere geliverir.*

"Benim yanımda *Addam'ın* adını anmaya cüret mi ediyorsunuz?" Kadının burun delikleri genişlemişti. "Soğuk Hendek'ten ayrılın, sör. Derhal."

"Ben asla..."

"*Gidin* yoksa sizi içine koyacak kadar büyük bir çuval bulurum, kendim dikmek zorunda kalsam bile. Sör Eustace'a gidip deyin ki Boz Kalkanlı Sör Bennis'i yarın sabaha kadar bana teslim etmesi gerek yoksa onu almak için bizzat ateş ve kılıçla Standfast'e gelirim. Beni anlıyor musunuz? *Ateş ve kılıçla!*"

Rahip Sefton, Dunk'ın kolundan tutup onu odadan hızla dışarı çıkardı. Yumurta da hemen arkalarından takip etti. "Bu hiç de akıllıca değildi, sör," diye fısıldadı şişman rahip ve onu merdivenlere doğru götürdü. "Akıldan *en* uzak şeydi bu. Addam Osgrey'in bahsini açmak..."

"Sör Eustace, bana leydinin çocuğa düşkün olduğunu söylemişti."

"Düşkün müymüş?" Rahip şiddetle ofladı. "Çocuğu seviyordu, çocuk da onu. Bir iki öpücüğün ötesine asla geçmedi ama... Kızıl Çimen'den sonra ağladığı kişi Addam'dı, doğru düzgün tanımadığı kocası değil. Ölümünden dolayı Sör Eustace'ı suçluyor ve bunu yapmakta haklı da. Çocuk on iki yaşındaydı."

Dunk böyle bir yarayı taşımanın ne demek olduğunu biliyordu. Ne zaman biri Ashford Çayırı'ndan söz etse Dunk'ın ayağını kurtarmak için ölen üç iyi insan gelirdi hemen aklına ve bu düşünce istisnasız canını yakardı. "Leydime onun canını yakmak niyetinde olmadığını söyleyin. Adıma özür dileyin."

"Elimden geleni yaparım, sör," dedi Rahip Sefton, "ama Sör Eustace'a Bennis'i getirmesini söyleyin, *hızlıca*. Aksi takdirde onun için hayat zorlaşır. Hem de çok zorlaşır."

* * *

Soğuk Hendek'in surlarıyla kuleleri, sırtlarını döndükleri batıda gözle görülmez hâle gelince Dunk, Yumurta'ya döndü ve "O kâğıtta ne yazıyordu?" diye sordu.

"Bazı hakların tanındığı yazıyordu, sör. Lord Wyman Webber'a tanınmış, kral tarafından. İsyan sırasındaki sadık hizmetinden ötürü doğduğu yer olan Atnalı Tepesi'nden Yapraklı Göl'ün kıyılarına dek Damalı Dere'nin tüm hakları Lord Wyman'a ve varislerine verilmiş. Ayrıca Lord Wyman varisleri ne zaman isterlerse Wat Ormanı'nda alageyik, domuz ve tavşan avlayıp her yıl yirmi ağaç kesebilirlermiş." Çocuk boğazını temizledi. "Ama haklar belli bir süre için verilmiş. Kâğıtta yazana göre Sör Eustace bir erkek varis bırakmadan ölürse Standfast'ın yönetimi kraliyete geri dönecek ve Lord Webber'ın ayrıcalıkları da sona erecekmiş."

Binlerce yıldır Kuzeysınırı'nın savunucuları. "İhtiyara içinde öleceği bir kule dışında bir şey bırakmamışlar."

"Bir de kellesini bırakmışlar," dedi Yumurta. "Majesteleri onun kellesini bırakmış, sör. İsyancı olmasına rağmen."

Dunk çocuğa baktı. "Sen kellesini alır mıydın?"

Yumurta'nın düşünmesi gerekti. "Saraydayken kralın küçük konseyine hizmet ederdim bazen. Tartışırlardı. Baelor Amcam, şerefli bir düşman karşısında hoşgörünün en iyi çözüm olduğunu ileri sürerdi. Eğer mağlup biri bağışlanacağını bilirse kılıcını bırakıp diz çökebilir. Aksi takdirde ölümüne savaşır ve daha fazla sadık insanla masumu öldürür. Ama Lord Kanlıkuzgun da derdi ki isyancıları bağışlayınca yalnızca bir sonraki isyanın tohumlarını ekmiş olurmuşsun." Sesi şüphe doluydu. "Sör Eustace neden Kral Daeron'a karşı isyan etti ki? O iyi bir kraldı, herkes böyle diyor. Dorne'u diyara kattı ve Dorne'luları arkadaşımız yaptı."

"Bunu Sör Eustace'a sorman gerek, Yumurta." Dunk cevabı bildiğini düşünüyordu ama bu, çocuğun duymak isteyeceği türden bir cevap değil-

di. *Kapısında aslan olan bir kale istiyordu ancak eline geçen böğürtlenlikteki mezarlar oldu.* Bir kişiye kılıcınla yemin ettiğinde, ona hizmet ve itaat etmeye, ihtiyaç duyduğunda onun adına savaşmaya söz verirsin, bu sözü verirken onun işlerine burnunu sokmaz veya bağlılığının kime olduğunu sorgulamazsın... ama Sör Eustace onu aptal yerine koymuştu. *Oğullarının kral için savaşırken öldüğünü söyledi ve akarsuyun ona ait olduğuna inandırdı beni.*

Gece onları yakaladığında Wat Ormanı'ndaydılar.

Dunk'ın hatasıydı bu. Geldiği yoldan, gerisingeri dönmeliydi ancak baraja bir kez daha bakmak için kuzeye yol almıştı. Barajın oraya gidip onu çıplak elleriyle parçalamayı düşünmüştü kısmen. Ama Yedi ve Sör Uzuninç Lucas işini kolaylaştırmamıştı. Baraja vardığı vakit orayı göğüslerine örümcek arması dikilmiş bir çift okçunun koruduğuna şahit olmuşlardı. Biri ayaklarını üzerine kondukları akarsuya sokarak oturuyordu. Dunk sırf bu yüzden bile onun boğazını sıkmaktan büyük keyif alacak olsa da adam geldiklerini duyunca hızlıca yayına sarıldı. Öteki daha da hızlıydı, oku çoktan yayın kirişine yerleştirilmişti. Dunk'ın elinden gelen, onlara tehditkâr gözlerle bakmaktı sadece.

Artık yapacakları tek şey geldikleri sırada bıraktıkları izleri izlemekti. Dunk bu toprakları Sör Bennis kadar tanımıyordu ve Wat Ormanı kadar küçük bir koruda yolunu kaybetmek kendisi için oldukça küçük düşürücü olurdu. Akarsuyun üzerinden geçtikleri sırada güneş ufuk çizgisine yakındı ve yıldızlarla böcek sürüleri kendilerini göstermeye başlamıştı. Uzun siyah ağaçların yanından geçtikleri sırada Yumurta yeniden konuşmaya başladı. "Sör? O şişko rakip babamın Yaz Kalesi'nde surat astığını söyledi."

"Sözler uçup gider..."

"Babam surat asmaz ki."

"Yani," dedi Dunk. "Asabilir. *Sen* asıyorsun."

"Hayır, asmıyorum, sör." Kaşlarını çattı. "Asıyor muyum?"

"Ara sıra. Ama hep değil. Yoksa şimdikinden daha fazla şamar indirirdim kulağına."

"Girişte kulağıma şamarı indirdiniz zaten."

"O olsa olsa yarım bir şamardı. Sana gerçek şamarı patlattığım gün bunu anlarsın."

"Kızıl Dul'un *size* patlattığı şamar gibi mi?"

Dunk şişmiş dudağına dokundu. "Bu kadar da keyifli çıkmasın sesin." *Eminim ki kimse senin babanın kulağına şamar indirmemiştir. Prens Maekar'ın böyle biri olmasının sebebi budur belki de.* "Kral, Lord Kanlıkuzgun'u El'i ilan edince lord baban küçük konseyde görev almak istemedi ve Kral

Toprakları'nı terk edip kendi kalesine gitti," diye anımsattı Yumurta'ya. "Yaklaşık bir buçuk yıldır da orada. Bu surat asmak değil mi yani?"

"Buna öfke derim ben," dedi Yumurta. "Majesteleri, El olarak babamı seçmeliydi. Babam onun *kardeşi*, ayrıca Baelor Amcam öldüğünden beri diyardaki en iyi muharebe komutanı da o. Lord Kanlıkuzgun gerçek bir lord bile değil, saçma sapan bir *nezaket* öyle denmesinin sebebi. O bir büyücü, ayrıca ayaktakımından."

"Ayaktakımından falan değil, sadece piç." Kanlıkuzgun gerçek bir lord olmasa da hem anne hem de baba tarafından soylu bir adamdı. Annesi, Değersiz Kral Aegon'ın metreslerinden biriydi. Aegon'ın piçleri yaşlı kral ölünce Yedi Krallık'ı felakete sürüklemişti. Kral ölüm döşeğindeyken piç evlatlarının tamamını meşrulaştırıp onları yasal kılmıştı. Sadece anneleri leydi olan Büyük Piçler Kanlıkuzgun'u, Acıçelik'i ve Daemon Karaateş'i değil, birlikte olduğu tüm fahişelerden, taverna hizmetçilerinden, tüccar kızlarından, oyuncu kızlardan ve güzel gördüğü bütün köylü kadınlardan olan çocuklarını da meşru kılmıştı. *Ateş ve Kan*, Targaryen Hanesi'nin düsturuydu fakat Dunk, Sör Arlan'ın bir keresinde Aegon'ın düsturunun *Yıkayıp Yatağıma Getir* olması gerektiğini söylediğini duymuştu.

"Kral Aegon, Kanlıkuzgun'u üzerindeki piçlik lekesinden kurtardı," diye hatırlattı Yumurta'ya, Dunk. "Aynı diğerlerine yaptığı gibi."

"Eski Yüce Rahip, babama bir keresinde kralın kanunları ayrı, tanrıların kanunları ayrıdır demişti," dedi Yumurta inatla. "Asil evlatlar evlilik yatağında Anne ve Baba'nın kutsamasıyla doğar ama piçler şehvetten ve zayıflıktan doğar, demişti rahip. Kral Aegon piçlerinin artık piç olmadıklarını söylese de bu piçlerin doğalarını değiştirmedi ki. Tüm piçler ihanet etmek için doğar demişti Yüce Rahip. Daemon Karaateş, Acıçelik ve hatta Kanlıkuzgun bile. Lord Rivers'ın diğer ikisinden daha akıllı olduğunu ve günü geldiğinde hainliğini daha fazla saklayamayacağını söylemişti. Yüce Rahip demişti ki, babam ona asla güvenmemeliymiş, keza büyük küçük ayırt etmeksizin başka hiçbir piçe de."

İhanet etmek için doğmuş, diye düşündü Dunk. *Şehvetin ve zayıflığı ürünü. Asla güvenme. Büyük küçük ayırt etmeksizin.* "Yumurta," dedi Dunk. "Benim hiç piç olabileceğimi düşündün mü?"

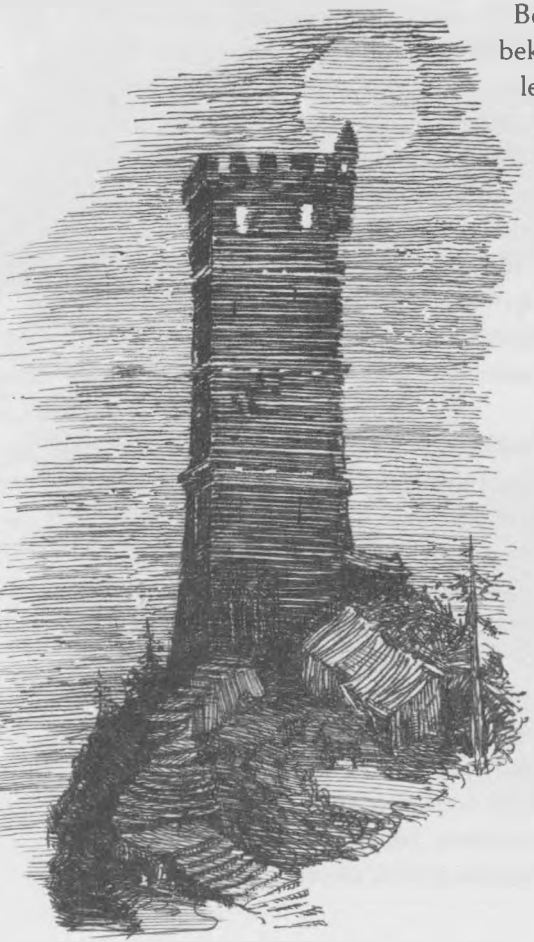
"Sizin mi sör?" Soru çocuğu hazırlıksız yakalamıştı. "Kesinlikle değilsiniz."

"Olabilirim. Annemi hiç tanımadım, ona ne olduğunu da bilmiyorum. Belki çok cüsseli olduğumdan doğarken onu öldürmüşümdür. Büyük ihtimalle bir fahişe ya da bir taverna hizmetçisidir. Soylu leydilerin Bit Çukuru'nda işi olmaz. Eğer ki babamla evlendiyse de... peki *babama* ne oldu o zaman?" Dunk, Sör Arlan'ın onu bulmasından önceki zamanın ona hatırlatılmasından hiç hoşlanmazdı. "Kral Toprakları'nda, yakaladığım fareleri, kedileri ve güvercinleri birkaç bakıra karşılık sattığım bir aş evi vardı. Oradaki aşçı babamın hırsız veya yankesici olduğunu söylerdi. 'Asıldığını gördüklerimden biri muhtemelen,' derdi bana, 'ama belki de Sur'a göndermişlerdir onu.' Sör Arlan'a yaverlik ederken, ona hep bir gün oraya gider miyiz diye sorardım, Kışyarı'nın veya başka bir kuzeyli lordun hizmetine girer miyiz diye. Aklımda Sur'a ulaşırsam, belki de orada bana benzeyen uzun boylu, yaşlı bir adamla karşılaşırım gibi bir düşünce vardı. Hiç gitme-

dik. Sör Arlan, 'Kuzeyde gezgin şövalyelerin altında konaklayacağı ağaçlar ve çalılardan pek yoktur ve ormanlar da kurtlarla doludur,' demişti." Başını salladı. "Söylenebilecek veya söylenmesi gereken şey şu ki muhtemelen bir piçe yaverlik ediyorsun."

Bir kez olsun Yumurta'nın diyecek bir şeyi yoktu. Etraflarını saran kasvet giderek artıyordu. Ateşböcekleri sakince ağaçların arasında hareket ediyor, solgun ışıkları kayan yıldızlar gibi duruyordu. Gökyüzünde de yıldızlar vardı, birinin saymaya cesaret edemeyeceği kadar çoklardı, hem de Kral Jaehaerys kadar uzun yaşasan dahi. Dunk'ın aşina yüzler görmesi için göğe bakması yeterliydi: Aygır ile Domuz, Kral Tacı ile Yaşlı Hatun'un Feneri, Kadırga, Hayalet ve Aybakiresi. Ama kuzeyde bulutlar vardı ve Buz Ejderhası'nın kuzeyi gösteren mavi gözü görünmüyordu.

Standfast'e geldiklerinde ay doğmuştu, kale karanlığın içinde uzanıyordu. Dunk kulenin en tepesindeki pencerelerden ışık geldiğini gördü. Çoğu gece Sör Eustace yemeğini yer yemez yatağa geçerdi ama bu akşam belli ki öyle yapmamıştı. *Bizi bekliyor,* diye düşündü Dunk.

Boz Kalkanlı Sör Bennis de onları bekliyordu. Onu kulenin merdivenlerinde, ağzında bir parça ekşiotuyla ayışığında kılıcını bileylerken buldular. Kılıcın üzerinde yavaşça gezen taşın çıkardığı ses uzaklarda yankılanıyordu. Sör Bennis kıyafetlerini ve karakterini ihmal ediyor olabilirdi ama silahlarını sağlam tutardı.

"Ahmak geri döndü," dedi Bennis. "Ben de burada oturmuş kılıcımı keskinleştirip seni Kızıl Dul'dan kurtarma hazırlığı yapıyordum."

"Adamlar nerede?"

"Mancın ile Yaş Wat dul gelirse diye çatıda nöbet tutuyorlar. Diğerleri de yataklarında sızlanıp duruyorlar. Her tarafları ağrıyordur. Bugün onları sıkı çalıştırdım. O iri aklıevvelin kanını akıttım biraz, sırf sinirlensin diye. Sinirlenince daha iyi dövüşüyor." Kahve-

rengi-kızıl bir gülümseme takındı. "Kanlı dudağın güzelmiş. Bir dahaki sefere gidip de taşların altını eşeleme. Kadın ne dedi?"

"Suyu elinde tutmakta kararlı. Ayrıca seni de istiyor, barajın oradaki kazıcıyı kestin diye."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tükürdü. "Bir köylü için bu kadar zahmete değmez. Adamın bana teşekkür etmesi gerek. Kadınlar yara izli erkekleri severler."

"Burnunun kesilmesine aldırmazsın öyleyse."

"Hadi oradan. Kesik bir burun istesem kendim keserdim." Başparmağını kaldırıp salladı. "Sör Faydasız odasında, eskiden ne kadar muhteşem olduğuyla ilgili düşüncelere dalmış."

Yumurta konuştu. "Siyah ejder için savaşmış."

Dunk çocuğa şamarı patlatabilirdi ama boz şövalye gülmekle yetindi. "Ya ne yapacaktı? Baksana hâline. Sana galip taraftan biriymiş gibi geliyor mu?"

"Senden daha çok değil. Yoksa sen de burada olmazdın." Dunk, Yumurta'ya döndü. "Gökgürültüsü ve Üstat'ı ahıra bağladıktan sonra yukarı çıkıp bize katıl."

Dunk yukarı çıkıp kapıdan girdiğinde ihtiyar şövalye geceliğiyle ateş yanmayan şöminesinin önünde oturuyordu. Elinde babasının ağır gümüş

kadehini tutuyordu, Fetih'ten önceki bir Lord Osgrey için yapılmıştı. Üzeri yeşim taşı ve altın varaklı damalı aslan motifiyle süslenmişti. Yeşim taşlarında eksikler vardı. Dunk'ın ayak seslerini duyduğunda ihtiyar şövalye başını kaldırıp rüyadan uyanmışçasına gözlerini açıp kapadı. "Sör Duncan. Döndünüz. Lucas Inchfield korktu mu sizi görünce?"

"Benim gördüğüm kadarıyla korkmadı, lordum. Daha çok onu kızdırdım diyebilirim." Dunk olanları olabildiğince iyi anlatmaya çalıştı. Kendisini bir aptal gibi gösterecek Leydi Helicent bölümlerini kasten atladı. Yediği şamarı da nispeten anlatmayacaktı fakat patlayan dudağı şiştiği için Sör Eustace durumu ister istemez fark etti.

Fark ettiğinde kaşlarını çattı ve "Dudağın..." dedi.

Dunk dikkatle dudağına dokundu. "Leydi hazretleri bana tokat attı."

"Sana *vurdu* mu?" Ağzı açılıp kapandı. "Üzerinde damalı aslan olan elçime mi saldırdı? Sana el kaldırma cüretinde mi bulundu?"

"Sadece bir şaplak, sör. Kaleden ayrılmadan çok önce kanaması dinmişti." Elini yumruk yaptı. "Kadın, Sör Bennis'i istiyor, sizin gönderdiğiniz gümüşü değil ve barajı da yıkmayacak. Bana üzerinde bazı yazılarla kralın kendi mührü bulunan bir parşömen gösterdi. Parşömende akarsuyun ona ait olduğu yazıyor. Ve..." Tereddüt etti. "Ve dedi ki... siz..."

"...siyah ejderin yanında savaşmışım." Sör Eustace çöküvermiş gibiydi. "Ben de böyle demesinden korkmuştum. Hizmetimden ayrılmak istersen durdurmam seni." İhtiyar şövalye elindeki kadehe dik dik baktı ama orada ne aradığını Dunk bilemiyordu.

"Bana oğullarınızın kral uğruna savaşırken hayatlarını kaybettiğini söylemiştiniz."

"Öyle de oldu. *Meşru* kral Daemon Karaateş uğrunda. Kılıcı Taşıyan Kral." Yaşlı adamın bıyığı titredi. "Kırmızı ejderin adamları kendilerine *sadık kral yanlıları* adını verdi lakin siyah ejderi seçen bizler de en az onlar kadar sadık, onlar kadar yanlıydık, vakti zamanında... Ama şimdi dönüp bakınca... Prens Daemon'ı Demir Taht'a çıkarmak için yürüyen kişilerden ben hariç her biri, sabah çiyi misali eriyip gitmiş. Belki benim hayal ürünümdür onlar. Ya da muhtemelen Lord Kanlıkuzgun ve Kuzgun Dişleri hepsine korku salmıştır. Hepsi de ölmüş olamaz."

Dunk bundaki gerçekliği yadsıyamazdı. Şimdiye dek hiç Sahtekâr için savaşmış biriyle tanışmamıştı. *Ama tanışmış olmalıyım. Binlercelerdi. Diyarın yarısı kırmızı ejderi destekliyordu, diğer yarısı da siyahı.* "'Her iki taraf da yiğitçe dövüştü,' derdi Sör Arlan hep." Dunk, ihtiyar şövalyenin bunu duymak isteyeceğini düşündü.

Sör Eustace kadehe iki eliyle sarıldı. "Eğer Daemon, Gwayne Corbray'i atıyla ezseydi... eğer Ateştopu, savaştan hemen önce öldürülmeseydi... eğer Hightower, Tarbeck, Oakhart ve Butterwell ikili oynamak yerine bize tam destek verselerdi... eğer Manfred Lothson bize ihanet edeceğine sadık kalsaydı... eğer çıkan fırtınalar Lord Bracken'ın Myrli arbaletçilerle dolu gemilerini geciktirmeseydi... eğer Hızlıparmak çalıntı ejderha yumurtalarıyla yakalanmasaydı... çok fazla *eğer* var sör... bunlardan bir tanesi bile öteki türlü olsaydı her şey bambaşka biçimde vuku bulabilirdi. O zaman bize kral yanlıları derlerdi ve kırmızı ejderler de gaspçı Sahte Kral Daeron'ı çaldığı tahtta tutabilmek için savaşan ama mağlup edilenler diye bilinirdi."

"Olabilirdi, lordum," dedi Dunk. "Ama her şey yaşandığı gibi oldu. Hepsi yıllar önceydi ve siz affedildiniz."

"Evet, affedildik. Önlerinde diz çöküp müstakbel sadakatimizi garantiye almak adına onlara rehine verdikten sonra, Daeron hainleri ve isyancıları affetti." Sesi keyifsizdi. "Kelleme karşılık kızımın hayatını takas ettim. Onu alıp Kral Toprakları'na götürdüklerinde Alysanne yedi yaşındaydı, sessiz kız kardeş olarak öldüğündeyse yirmisindeydi. Onu görmek üzere bir sefer Kral Toprakları'na gitmiştim ama o benimle, öz babasıyla konuşmadı bile. Bir kralın affı zehirli bir armağandır. Daeron Targaryen hayatımı bağışladı ama gururumu, hayallerimi ve onurumu söküp aldı benden." İh-

tiyar şövalyenin eli titredi, tuttuğu kadehten kucağına şarap döküldü fakat bunun farkında değil gibiydi. "Acıçelik ile birlikte sürgüne gitmeliydim ya da oğullarım ve tatlı kralımla yan yana can vermeliydim. Tarihinde mağrur lordların ve kudretli savaşçıların yer aldığı damalı aslan soyuna yaraşır bir ölüm olurdu. Daeron'un affı beni alçaltti."

Siyah ejder kalbinde hiç ölmemiş, diye düşündü Dunk.

"Lordum?"

Yumurta'nın sesiydi. Çocuk, Sör Eustance tam da kendi ölümünden söz açtığı sırada içeri girmişti. İhtiyar şövalye sanki onu ilk defa görüyormuşçasına gözlerini kırpıştırdı.

"Evet, evlat? Ne var?"

"Yanlış anlamazsanız... Kızıl Dul'un dediğine göre Soğuk Hendek'i almak için isyan etmişsiniz. Bunda doğruluk payı yok, değil mi?"

"Kale mi?" Kafası karışmış gibiydi. "Soğuk Hendek... Soğuk Hendek bana Daemon tarafından vaat edilmişti, evet ama... hayır, bir kazanç için değildi bu"

"Oyleyse neden?" diye sordu Yumurta.

"Neden mi?" Sör Eustace kaşlarını çattı.

"Neden hainlik yaptınız? Kale için değildiyse..."

Sör Eustace karşılık vermeden önce Yumurta'yı uzun uzun süzdü. "Sen sadece küçük bir çocuksun. Anlamazsın."

"Belki de anlarım," dedi Yumurta.

"*Hainlik*... bir kelime yalnızca. İki prens sadece birinin oturacağı bir sandalye uğruna dövüştüğü vakit, büyük lordlar da halktan insanlar da bir seçim yapmak zorunda kalır. Savaş sona erdiğinde, muzafferler sadık ve haklı tarafmış gibi selamlanırken mağluplar ebediyen isyancı ve hain olarak bilinirler. Benim kaderim de bu."

Yumurta bunun üzerine düşündü bir süre. "Evet, lordum. Yalnızca... Kral Daeron iyi bir adamdı. Siz neden Daemon'u seçtiniz?"

"Daeron..." Sör Eustace kelimeyi sanki ağzında geveledi ve Dunk onun az da olsa sarhoş olduğunu anladı.

"Daeron sıska, yuvarlak omuzlu ve adım attı mı küçük göbeği sallanan biriydi. Daemon ise dik ve mağrurdu, karnı dümdüz ve meşeden bir kalkan kadar sertti. Ve de *savaşabiliyordu*. Baltayla, mızrakla, gürzle, şimdiye dek gördüğüm tüm şövalyelerden daha iyiydi ama eline *kılıcını* aldığında Savaşçı'nın ta kendisiydi. Karaateş elindeyken kimse Prens Daemon'la aşık atamazdı... Ne Şafak'ıyla Ulrick Dayne ne de Kara Kız Kardeş'iyle Ejder-şövalye.

"Birini arkadaşlarına bakarak tanıyabilirsin, Yumurta. Daeron etrafını üstatlar, rahipler ve şarkıcılarla doldurdu. Çevresinde kulağına fısıldayacak bir kadın eksik olmazdı ve sarayı da Dorne'lulardan geçilmiyordu. Kız

kardeşinin Daemon'ı sevdiğini bilmesine rağmen onu Dorne Prensi'ne satıp kendi yatağına Dorne'lu bir kadın alırken nasıl böyle olmasındı ki? Daeron, Genç Ejder ile aynı adı taşıyordu, Dorne'lu kadından bir oğlu olduğunda o ise gidip Demir Taht'a çıkmış en sinik kralın adını, Baelor'u verdi çocuğuna.

"Ama Daemon... Daemon bir kralın ne kadar dindar olması lazımsa o kadar dindardı ve diyardaki tüm büyük şövalyeler onun etrafındaydı. İsimlerinin unutulması Lord Kanlıkuzgun'un işine geldiğinden onların adlarını anmamızı yasakladı lakin *ben* unutmadım: Robb Rayne, Gri Gareth, Sör Aubrey Ambrose, Lord Gormon Peake, Kara Byren Çiçek, Kızıldiş, Ateştopu... *Acıçelik!* Sorarım sana, bundan daha soylu bir topluluk, daha soylu bir kahraman listesi var mı tarihte?

"*Neden* mi demiştin evlat? Neden diye mi sordun? Çünkü daha iyi biri olan Daemon'dı. İhtiyar kral da görmüştü bunu. Kılıcı Daemon'a verdi. *Karaateş'i*. Fatih Aegon'ın kılıcını, Fetih'ten beri tahta çıkan her Targaryen kralının kullandığı kılıcı... kılıcı Daemon'ın eline onu şövalye ilan ettiği gün verdi, on iki yaşındaydı."

"Babam, Daemon bir kılıç ustası olduğu, Daeron ise asla öyle kılıç kullanamayacağı için kılıcın Daemon'a verildiğini söyler," dedi Yumurta. "Binmeyi bilmeyen birine neden bir at veresiniz? Kılıç, krallık demek değil, der babam."

İhtiyar şövalyenin eli öylesine seğirdi ki gümüş kadehinden yere şarap döküldü. "Baban aptalın teki."

"*Değil,*" dedi oğlan.

Osgrey'in yüzü öfkeyle sarsıldı. "Soru sordun, ben de yanıtladım ama küstahlığını çekemem. Sör Duncan, bu çocuğu daha sık dövmelisiniz. Nezaketten çok uzak. Bunu bizzat yapmam gerekiyorsa ben..."

"Hayır," diye araya girdi Dunk. "Yapamazsınız. Sör." Aklını toparladı. "Hava karanlık. İlk ışıkla ayrılacağız."

Sör Eustace ona baktı, sarsılmıştı. "Ayrılmak mı?"

"Standfast'ten. Hizmetinizden." *Bize yalan söyledin. Ne dersen de, şeref yoksunu bir hareketti.* Dunk pelerininin iplerini çözdü, katlayıp ihtiyarın kucağına bıraktı.

Osgrey'in gözleri giderek kısıldı. "O kadın kendi hizmetine girmenizi mi teklif etti? Beni o fahişenin yatağı uğruna mı terk ediyorsun?"

"Fahişe olup olmadığını bilmiyorum," dedi Dunk, "veya cadı, zehirci ya da hiçbiri. Ama her ne ise bunun bir önemi yok. Gezgin şövalyeliğe devam etmek için ayrılacağız, Soğuk Hendek'e gitmek için değil."

"Yol kenarlarını kastediyorsun. Kurtlar gibi ormanlarda sinsi sinsi dolaşıp yoldaki namuslu insanlara pusu kurmak için buradan ayrılıyorsun." Elleri titriyordu. Kadeh parmaklarından kayıp düştü, yerde yuvarlanırken etrafa şarap sıçrattı. "Gidin öyleyse. Gidin. Yüzünüzü görmek istemiyorum. Sizi asla yanıma almamalıydım. *Defolun!*"

"Başüstüne, sör." Dunk işaret verdi ve Yumurta da onu takip etti.

* * *

Kaledeki son gecesinde Dunk, Eustace Osgrey'den mümkün olduğunca uzakta kalmak istiyordu, bundan dolayı da Standfast'in beceriksiz ordusuyla birlikte mahzende uyudu. Huzursuz bir geceydi. Lem ile Ağlak Pate'in ikisi de feci horluyordu, biri gürültülü, öbürü ise durmadan. Küf kokan buharlar, daha da alttaki depoların kapılarından yükselip mahzeni doldurmuştu. Dunk rahatsız yatakta döndü durdu, uyuyacak gibi oluyordu ama sonra aniden karanlıkta uyanıyordu. Ormandaki sivrisinek ısırıkları kaşındırıyordu, yattığı hasır yatağı da pire istilası altındaydı. *Bu yerden kurtulacağım, ihtiyardan kurtulacağım, Sör Bennis ve diğerlerinden de kurtulacağım.* Yumurta'yı alıp babasını görmesi için Yaz Kalesi'ne götürme vakti gelmişti belki de. Sabahleyin buradan uzaklaştıklarında bunu çocuğa soracaktı.

Sabaha daha çok var gibiydi. Dunk'ın aklı siyah ve kırmızı ejderlerle... damalı aslanlarla, eski kalkanlarla, yıpranmış çizmelerle dolup taşıyordu... keza nehirlerle, hendeklerle, barajlarla ve üzerinde kralın büyük mührü bulunan okuyamadığı kağıtlarla da.

Ve *kadın* da ordaydı; Kızıl Dul, Soğuk Hendek'ten Rohanne. Dunk

onun çilli yüzünü, çırpı gibi kollarını ve uzun, kızıl örgüsünü görebiliyordu. Bu, kendini suçlu hissettirdi. *Düşlerimde Tanselle'i görmeliyim. Çok Uzun Tanselle'di adı ama benim için hiç de uzun değildi.* Kalkanına armasını o boyamıştı. Dunk kızı Parlak Prens'in elinden kurtarmıştı ancak kız yediler yargısından önce ortadan kaybolmuştu. *Beni ölürken görmeye katlanamazdı,* derdi sık sık kendine ancak Dunk bunu nereden bilebilirdi ki? Kale duvarı kadar kalın kafalıydı. Kızıl Dul'u düşünmesi bile bunun kanıtıydı. *Tanselle bana gülümsedi ama sarılmadık hiç, öpüşmedik de, yanaktan bile.* Rohanne en azından ona dokunmuştu; bunu kanıtlayacak bir şişliği bile vardı. *Kafasız olma. Senin gibiler için uygun değil. Çok kısa, çok akıllı ve çok tehlikeli.*

Uyuklamaları sırasında Dunk rüya gördü. Wat Ormanı'nın yüreğinde ağaçsız bir alanda Rohanne'e doğru koşuyordu ve Rohanne ona ok atıyordu. Kızın serbest bıraktığı her ok Dunk'ın tam göğsüne saplansa da hissettiği acı, garip bir biçimde güzeldi. Arkasını dönüp kaçmalıydı ama o kadına doğru koştu, rüyalarda her zaman olduğu gibi yavaşça koşuyordu, sanki etrafını saran hava baldan ibaretti. Bir ok daha geldi, sonra bir tane daha. Sadağındaki oklar sonu gelmeyecek gibiydi. Gözleri griydi, yeşildi ve muzırlık saçıyordu. *Entariniz gözlerinizin rengini ortaya çıkarıyor,* diyecekti fakat kızın üzerinde ne entari vardı ne de başka bir kıyafet. Küçük göğüslerinin üzerine açık renkli çiller dağılmıştı, göğüs uçları ise kırmızı ve sertti, tıpkı küçük böğürtlenler gibi. Kızın ayaklarının dibine yığıldığında kocaman bir kirpiye benziyordu artık ama nasıl olduysa içinde, kızın uzun saç örgüsünü yakalayacak kuvveti buldu. Dunk tek eliyle ve sert bir hamleyle kızı üzerine çekti ve onu öptü.

Bir bağrış üzerine aniden uyandı.

Karanlık mahzene karmaşa hâkimdi. Küfürler ve şikâyetler bir ileri bir geri yankılanıyordu ve insanlar mızraklarını ya da pantolonlarını el yordamıyla yoklarken birbirlerine çarpıp tökezliyordu. Kimse ne olduğunu bilmiyordu.

Yumurta mahzendeki donyağından mumu bulup yakarak ortamı biraz olsun aydınlattı. Merdivenlere ilk çıkan Dunk'tı. Çıktığında da aşağı doğru hızla inen Sam Stoops ile neredeyse çarpışacaktı, adam saçma sapan konuşup körük gibi pufluyordu. Düşmesin diye Sam'i iki omzundan tutmak zorunda kaldı. "Sam, sorun ne?"

"Gökyüzü," diye inledi yaşlı adam. "*Gökyüzü!*" Belli ki doğru düzgün bir şey söylemeyecekti, hâliyle hepsi bakmak için çatıya çıktı. Sör Eustace onlardan önce varmıştı ve geceliği içinde korkuluklara dayanmış vaziyette dik dik uzaklara bakıyordu.

Güneş batıdan doğuyordu.

Dunk bunun ne anlama geldiğini anlayana kadar uzun bir vakit geçti. "Wat Ormanı yanıyor," dedi sessizce. Kalenin alt tarafından Bennis'in, Değersiz Aegon'ı bile utandıracak kadar edepsiz, yüksek sesli küfürlerini çatıdakiler duyuyordu. Sam Stoops dua etmeye başladı.

Alevleri göremeyecek kadar uzaktaydılar fakat kızıl parıltılar, batı ufkunun yarısını yutmuştu ve ışığın üzerindeki yıldızlar gözden kayboluyordu. Kral'ın Tacı'nın yarısı yitmişti bile, yükselen dumanlardan bir örtünün arkasına saklanmıştı.

Ateş ve kılıç, demişti kadın.

Yangın gece boyunca sönmedi. O gece Standfast'te kimse uyumadı. Çok geçmeden dumanın kokusunu almışlardı, uzakta kızıl etekler giymiş kızlar gibi dans eden alevleri görüyorlardı. Herkes alevlerin onlara kadar gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Dunk korkulukların arkasındaydı, gözleri alev alev yanıyordu ve gecenin içinden çıkıp gelecek atlıları arıyordu. "Bennis," dedi Dunk, ekşiotu çiğneyen boz şövalye onların yanına geldiğinde. "Kadın seni istiyor. Belki de gitmelisin."

"Nasıl, kaçayım mı?" diye-

rek anırır gibi güldü. "*Atımla* mı? O kahrolasıca tavuklardan biriyle uçmayı da deneyebiliriz aslında?"

"Öyleyse teslim ol. Sadece burnunu kesecek."

"Burnumu böyle seviyorum, ahmak. Gelsin de beni almayı denesin, o zaman kim neyi kesiyor görürüz." Bennis mazgalların arasındaki siperlerden birine sırtını dayayıp bağdaş kurdu ve kılıcını keskinleştirmek için kesesinden bir bileytaşı çıkardı. Sör Eustace adamın başında dikildi. Kısık sesle nasıl savaşacaklarını konuştular. Dunk, ihtiyar şövalyenin, "Uzuninç bizi barajın orada bekleyecek," dediğini duydu. "Öyleyse biz de ekinlerini yakarız. Ateşe karşılık ateş." Görünen o ki Sör Bennis de bunun yerinde bir hamle olduğunu düşünüyordu ama belki de karşılık olarak kadının değirmenini de ateşe vermeliydiler. "Kale bir uçtan diğer uca altı fersahtan fazla, Uzuninç oradan beklemez bizi. Değirmeni yakıp değirmenciyi öldürelim. Canını yakar bu."

Yumurta da onları dinliyordu. Çocuk öksürüp kocaman, bembeyaz gözlerle Dunk'a baktı. "Sör, onları durdurmak zorundasınız."

"Nasıl?" diye sordu Dunk çocuğa. *Kızıl Dul durduracak onları. O ve Uzuninç Lucas.* "Sadece gürültü ediyorlar, Yumurta. Ya böyle yapacaklar ya da altlarına edecekler. Artık bizim meselemiz değil."

Şafak söktüğünde beraberinde puslu gri bir gök ve göz yakan bir hava getirdi. Dunk yola erken çıkmak istemişti fakat uykusuz geçen gecenin ardından ne kadar ilerleyebileceklerine dair bir fikri yoktu. Dunk ile Yumurta haşlanmış yumurtayla kahvaltılarını yaparken Bennis, diğerlerini talim için dışarı kovalıyordu. *Osgrey'in adamları onlar, bizse değiliz,* dedi Dunk kendi kendine. Kahvaltıda dört yumurta yedi. Sör Eustace bu kadarını da borçluydu, Dunk'a kalırsa. Yumurta'ysa iki tane yedi. Yanında da bira içtiler.

"Güzel Ada'ya gidebiliriz sör," dedi Yumurta, eşyalarını toplarlarken. "Eğer demiradamların baskınlarına uğruyorlarsa Lord Farman ona hizmet edecek yeni kılıçlar arıyor olabilir."

İyi bir fikirdi. "Daha önce Güzel Ada'ya gittin mi?"

"Hayır, sör," dedi Yumurta. "Ama güzel olduğu söylenir. Lord Farman'ın meskeni de güzelmiş. Güzel Kale diyorlar ona."

Dunk kahkaha attı. "Rotamız Güzel Kale öyleyse." Sanki Dunk'ın omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. "Gidip atlara bakayım," dedi zırhını çıkına sokup ağzını da urganla bağlarken. "Sende çatıya çıkıp yataklarımızı topla, yaver." İstediği en son şey damalı aslanla yine yüz yüze gelmekti. "Sör Eustace'ı görürsen yanaşma."

"Peki, sör."

Dışarıda, Bennis askerlerini mızrakları ve kalkanlarıyla sıraya dizmiş ve onlara birlikte nasıl ilerleneceğini öğretmeye çalışıyordu. Boz şövalye, bahçede ilerlerken Dunk'ı hiç umursamadı. *Hepsini ölümlerine götürecek. Kızıl Dul her an burada olabilir.* Yumurta, kulenin kapısından koşarak geldi ve elinde yataklarla tahta merdivenden indi. Sör Eustace, sert bir tavırla balkonda dikiliyordu, elleri korkuluğun üzerinde duruyordu. Gözleri Dunk'la buluştuğunda bıyığı titredi ve hızla diğer tarafa döndü. Hava yükselen dumanla pus altında kalmıştı.

Bennis'in kalkanı sırtında asılıydı, boyasız ahşaptan yapılmış uçurtma şekilli bir kalkandı, sayısız vernik tabakasından dolayı kopkoyu olmuştu ve etrafı demirle kaplıydı. Üzerinde arması yoktu ama bir çıkıntı Dunk'a gözü anımsatıyordu, sıkıca kapalı bir gözü. *Kendisi kadar kör.* "Onunla nasıl savaşmayı düşünüyorsun?" diye sordu Dunk.

Sör Bennis askerlerine baktı, ağzı ekşiyaprakla kıpkırmızıydı. "Tepeyi bu kadar az mızrakla tutamam. Kuleye çekilmeliyiz. Hepimiz içeri gireriz." Kapıyı işaret etti. "Sadece tek bir giriş var. Tahta basamakları çekersek bize ulaşmalarının bir yolu da kalmaz."

"Kendi basamaklarını inşa edene kadar. Yanlarında halat ile kanca da getirebilir ve çatıdan üzerinize inebilirler. Siz kapıyı tutmaya çalışırken, arbaletlerini çıkarıp yaylım ateşine başlamadıkları sürece tabii."

Kavunlar, Fasulyeler ve Arpalar söylenenleri dinliyorlardı. Rüzgâr olmasa da tüm cesaretleri uçup gitmişti. Dunk ile Bennis birbirlerine bakarken her biri sivriltilmiş sopalarını tutarak dikiliyordu.

Perişan Osgrey ordusunu başıyla işaret etti Dunk ve "Bu adamlardan sana fayda gelmez," dedi. "Açık alanda bırakırsan Kızıl Dul'un şövalyeleri onları parçalara ayırır ve mızrakları da o kulenin içindeyken hiçbir işe yaramaz."

"Çatıdan bir şeyler fırlatabilirler," dedi Bennis. "Mancın, taş fırlatmada iyidir."

"Sanırım bir iki taş fırlatabilir," dedi Dunk. "Dul'un arbaletçilerinden biri ona bir ok saplayana kadar."

"Sör?" Yumurta yanında durdu. "Sör, eğer gitmek istiyorsak, dul kadın buraya varmadan yola koyulsak iyi olur."

Çocuk haklıydı. *Eğer oyalanırsak, burada sıkışıp kalacağız.* Yine de Dunk tereddüt ediyordu. "Bırak onları gitsinler, Bennis."

"Ne, cesur delikanlıları salayım mı?" Bennis köylülere bakıp kahkaha attı. "Yanlış bir fikre kapılayım demeyin," diye uyardı. "Kaçmaya çalışan herkesi deşerim."

"Hele bir dene de ben de seni deşeyim." Dunk kılıcını çekti. "Evinize gidin, hepiniz," dedi köylülere. "Köylerinize geri dönün, evlerinizin ve ekinlerinizin yangından kurtulup kurtulmadığına bakın."

Kimse kıpırdamadı. Boz şövalye ona baktı, bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Dunk onu görmezden geldi. "Gidin," dedi onlara bir kez daha. Sanki bir tanrı kelimeleri onun ağzına koymuş gibiydi. *Savaşçı değil, aptallar için bir tanrı var mı?* "GİDİN!" dedi tekrar, bu sefer kükreyerek.

"Mızraklarınızı ve kalkanlarınızı alın ama *gidin* yoksa sabahı görecek kadar yaşamazsınız. Karılarınızı tekrar öpmek istiyor musunuz? Çocuklarınıza sarılmak istiyor musunuz? *Eve* gidin! Hepiniz mi sağırsınız?"

Değillerdi. Tavuklar arasında çılgın bir koşturmaca başladı. Koca Rob, koştururken bir tavuğun üzerine bastı ve Pate de kendi mızrağına takılınca Fasulye Will'in bağırsaklarını deşmesine bir karış kalmıştı ama koşarak gittiler. Kavunlar bir yöne, Fasulyeler başka bir yöne, Arpalar bambaşka bir yöne gitti. Sör Eustace onlara yukarıdan bağırıyordu ama hiç kimse ona kulak asmadı. *En azından onun sözlerine sağırlar,* diye düşündü Dunk.

İhtiyar şövalye kulesinden çıkıp basamaklardan inmeye başladığında tavukların arasında sadece Dunk, Yumurta ve Bennis kalmıştı. "Geri dönün," diye bağırdı Sör Eustace hızla kaçan ordusuna. "Gitmeye izniniz yok. *Size izin vermedim!*"

"İşe yaramaz, lordum," dedi Bennis. "Gittiler."

Sör Eustace, bıyığı öfkeyle titreyerek Dunk'a döndü. "Onları göndermeye hakkın yoktu. *Hiçbir hakkın yoktu!* Onlara gitmemelerini söyledim, *yasakladım*. Onları göndermenizi *yasakladım*."

"Sizi hiç duymadık, lordum." Yumurta, dumanı yelleyerek uzaklaştırmak için şapkasını çıkardı. "Tavuklar çok gürültü yapıyorlardı."

Yaşlı adam, Standfast'in ilk basamağına çöktü. "O kadın beni ona götürmen için sana ne teklif etti?" diye sordu Dunk'a kasvetli bir sesle. "Bana ihanet etmen için, adamlarımı gönderip beni burada yalnız bırakman için ne kadar altın verdi?"

"Yalnız değilsiniz, lordum." Dunk kılıcını kınına soktu. "Bu sabah çatınızın altında uyandım ve yumurtalarınızdan yedim. Size hâlâ hizmet borçluyum. Kuyruğumu bacaklarımın arasına alıp kaçmayacağım. Kılıcım hâlâ burada." Kabzasına dokundu.

"Bir kılıç." İhtiyar şövalye yavaşça ayağa kalktı. "Bir kılıçla o kadına karşı ne yapmayı umabiliriz ki?"

"Başlangıç olarak onu topraklarınızdan uzak tutmaya çalışabiliriz."

İhtiyar şövalyenin bıyığı her nefes alışında titriyordu. "Tamam," dedi sonunda. "Taş duvarların arkasına saklanmaktansa cesurca ölmek yeğdir. Bir aslan gibi ölmek, tavşan gibi ölmekten yeğdir. Bin yıl boyunca *Kuzeysınırı'nın savunucularıydık*. Zırhımı kuşanayım." Basamakları çıkmaya başladı.

Yumurta, Dunk'a bakıyordu. "Kuyruğunuz olduğunu bilmiyordum, sör," dedi çocuk.

"Kulağında bir şamar ister misin?"

"Hayır, sör. Zırhınızı ister misiniz?"

"Onu ve bir şeyi daha isterim," dedi Dunk.

* * *

Sör Bennis'in onlarla birlikte gelip gelmeyeceği müzakere edildi ama sonunda Sör Eustace ona kalmasını ve kuleyi savunmasını emretti. Kılıcı pek bir şeyi değiştirmezdi ve onu görmek dulu daha da öfkelendirirdi.

Boz şövalyeyi buna ikna etmeye pek gerek yoktu. Dunk, üst basamakları yerinde tutan demir mandalları gevşetmesine yardımcı oldu. Bennis basamaklardan çıkıp eskimiş gri urganı çözdü ve tüm gücüyle çekti. Çıtırtı ve inlemeler eşliğinde tahta merdiven yukarı doğru yollandı ve üstteki taş basamakla kulenin tek girişi arasında üç metrelik bir boşluk bıraktı. Sam Stoops ve karısı da içerideydi. Tavuklar başlarının çaresine bakmak zorundaydı. Aşağıda, hadım edilmiş gri atının üzerine oturan Sör Eustace, "Eğer gece çökene kadar dönmezsem..." diye seslendi.

"...Yüksekbahçe'ye gideceğim, lordum ve Lord Tyrell'e bu kadının ormanınızı nasıl yaktığını ve sizi nasıl öldürdüğünü anlatacağım."

Dunk, Yumurta ve Üstat'ı tepeden aşağı inerlerken takip etti. Sonra ihtiyar geldi, zırhı hafifçe tıkırdıyordu. Zaman zaman rüzgâr yükseldiğinde adamın pelerininin sesini duyabiliyordu.

Wat Ormanı'nın olduğu yerde, üzerinde duman tüten çorak bir alan-

da buldular kendilerini. Ateş, onlar ormana ulaştıklarında büyük ölçüde kendi kendine sönmüştü ama hâlâ birkaç yer öbek öbek yanıyordu; kül ve kor denizinde alev almış adalar gibilerdi. Bazı yanmış ağaçların gövdeleri gökyüzüne uzanan kara mızraklara benziyordu. Başka ağaçlar kırık ve alazlanmış dallarıyla batı yoluna devrilmişti ve kovuklarında kor ateşler yanıyordu. Etrafı duman kaplamış, Sör Eustace öksürük nöbetine girmişti. Dunk yaşlı adamın geri dönmesi gerekeceğinden endişe etti ama korktuğu başına gelmedi.

Önce bir alageyik leşinin, sonra da porsuk olabilecek bir şeyin yanından geçtiler. Sinekler dışında her şey ölmüştü. Görünüşe göre sinekler her durumda hayatta kalabiliyordu. Sör Eustace, "Ateş Tarlası böyle görünüyor olmalıydı," dedi. "İki yüz yıl önce tüm sıkıntılarımız orada başladı. Yeşil kralların sonuncusu, Menzil'in en güzel çiçekleriyle orada öldü. Babam ejderha ateşinin çok sıcak olduğunu ve kılıçların daha askerlerin ellerindeyken eridiğini söylerdi. Daha sonra o kılıçlar toplandı ve Demir Taht'ın yapımında kullanıldı. Yüksekbahçe, krallardan kâhyalara geçti ve Osgreyler, Kuzeysınırı'nın savunucuları, Rowan'lara sadakatle bağlı topraklı şövalyelerden ibaret olana dek azalıp küçüldü."

Dunk'ın söyleyecek bir şeyi yoktu, bu yüzden Sör Eustace öksürüp, "Sör Duncan, sana anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?" diyene kadar bir süre sessizce sürdüler atlarını.

"Olabilir, sör," dedi Dunk. "Hangisi?"

"Küçük Aslan."

"Hatırlıyorum. Beş oğlanın en küçüğüydü."

"Güzel." Tekrar öksürdü. "Küçük Aslan, Lancel Lannister'ı öldürünce batılılar geri döndü. Kral olmadan savaş da olmazdı. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi Dunk gönülsüzce. *Bir kadını öldürebilir miyim?* Dunk ilk kez bir *kale duvarı* kadar kalın kafalı olmayı diledi. *İşler o noktaya gelmemeli. Gelmesine izin vermemeliyim.*

Birkaç yeşil ağaç, batı yolunun Damalı Dere'yle kesiştiği yerde ayakta duruyordu hâlâ, gövdelerinin bir tarafı kömürleşip kararmıştı. Hemen ötesinde, akarsu karanlık biçimde parlıyordu. *Mavi ve yeşil,* diye düşündü Dunk, *ama tüm altın rengi kaybolmuş.* Duman, güneşi örtüyordu.

Sör Eustace suyun kenarına geldiğinde durdu. "Kutsal bir yemin ettim. Bu akarsuyu geçmeyeceğim. Toprağın öte tarafı *onun* olduğu sürece geçmeyeceğim." İhtiyar şövalye sararmış pardösüsünün altına zırh ve plaka giymişti. Kılıcı belindeydi.

"Ya hiç gelmezse, sör?" diye sordu Yumurta.

Ateş ve kılıçla, diye düşündü Dunk. "Gelecek."

Geldi de, hem de bir saat içinde. Önce atlarının seslerini duydular, sonra zırhlardan yükselen hafif metalik sesi. Duman, sancaktar dağınık gri perdeyi aşıncaya dek ne kadar uzakta olduklarını anlamalarını zorlaştırmıştı. Sopanın üzerindeki sancakta beyaz ve kırmızıya boyalı bir demir örümcek vardı, Webber'ların siyah sancağı da onun altında kayıtsızca dalgalanıyordu. Dunk onları suyun karşı kıyısında görünce atını akarsuya sürdü. Sör Lucas Inchfield ise bir anda ortaya çıktı, tepeden tırnağa zırhlıydı.

Ancak o zaman Leydi Rohanne, bir örümcek ağı misali gümüş ipek ipliklerle güzelce süslenmiş simsiyah renkteki kısrağın üzerinde kendini gösterdi. Dul kadının pelerini de atın üzerindekinin aynısıydı. Omuzlarından ve bileklerinden dalgalanıyordu, hava kadar hafifti sanki. Altın ve gümüşün birbirine karıştığı, yeşil sırlı bir zırh da kuşanmıştı. Zırhı bir eldiven gibi vücudunu sarıyordu ve yaz yapraklarıyla kuşanmış gibi görünmesini

sağlıyordu. Uzun kızıl örgüsü sırtında uzanıyordu ve at sürerken sağa sola salınıyordu. Rahip Sefton yanında, büyük ve gri bir hadım atın üzerinde kırmızı yüzüyle ilerliyordu. Diğer tarafında da bir katıra binmiş genç üstadı Cerrick vardı.

Ardından yarım düzine kadar şövalye geldi, bir o kadar da yaver vardı. Bir dizi atlı arbaletçi kenara ilerledi ve Damalı Dere'nin kıyısına gelip de Dunk'ın karşı kıyıda onları beklediğini gördüklerinde yolun iki tarafına konuşlandılar: Rahip, üstat ve bizzat dul dışında savaşacak otuz üç kişi. Şövalyelerden biri Dunk'ın gözüne takıldı, kızgın bir suratı ve boynunda çirkin bir guatrı olan adam keldi ve fıçı gibiydi.

Kızıl Dul kısrağını suyun kenarına doğru sürdü. "Sör Eustace, Sör Duncan," diye seslendi akarsuyun karşısından. "Gece yükselen alevlerinizi gördük."

"Gördünüz mü?" diye bağırdı Sör Eustace. "Evet, görmüşsünüzdür tabii... yaktıktan sonra."

"Bu alçakça bir suçlama."

"Alçakça bir hareketin karşılığı."

"Dün gece yatağımda uyuyordum, etrafımda leydilerim vardı. Herkes gibi ben de surlardan gelen seslere uyandım. İhtiyarlar olan biteni görebilmek için dik kulenin basamaklarına tırmandı, annelerinden meme emen bebekler de kırmızı ışığı görünce korkuyla ağladı. Yangınınız hakkında bildiğim tek şey bu, sör."

"Bu senin yangının, kadın," diye üsteledi Sör Eustace. "Ormanım yok oldu. *Yok oldu!*"

Rahip Sefton boğazını temizleyip "Sör Eustace," diye gürledi. "Kralkorusunda da yangın var ve hatta yağmurkorusunda da. Kuraklık tüm ormanlarımızı çıra gibi yakıyor."

Leydi Rohanne bir kolunu kaldırıp işaret etti. "Tarlalarıma bakın, Osgrey. Ne kadar da kurular. Yangın çıkararak aptallık ederdim. Rüzgâr yön değiştirmiş olsaydı, alevler akarsuyu aşabilir ve ekinlerimin yarısını yakabilirdi."

"Yakabilirdi mi?" diye bağırdı

Sör Eustace. "Yanan benim ağaçlarımdı ve onları sen yaktın. Tıpkı kocalarını ve erkek kardeşlerini öldürürken yaptığın gibi karanlık sanatları kullanıp rüzgârı ileri sürmek için bir cadı büyüsü yaptın!"

Leydi Rohanne'nin yüzü daha da sertleşti. Dunk bu ifadeyi, Soğuk Hendek'te kendisini tokatlamadan hemen önce görmüştü. "Gevezelik etme," dedi yaşlı adama. "Senin için başka kelime israf etmeyeceğim, sör. Boz Kalkanlı Bennis'i teslim edin yoksa gelip onu alacağız."

"İşte bunu yapamazsın," diye bağırdı Sör Eustace çınlayan bir tonlamayla. "*Asla* yapmayacaksın." Bıyığı seğirdi. "Daha ileriye gideyim deme. Akarsuyun bu tarafı benim ve burada yerin yok. Benden misafirperverlik görmeyeceksiniz. Ekmek ve tuz vermeyeceğim, gölge ve su dahi vermeyeceğim. Mütecavizsin. Sizi Osgrey topraklarına ayak basmaktan men ediyordum."

Leydi Rohanne örgüsünü omzunun üzerinden çekti. "Sör Lucas," dedi yalnızca. Uzuninç bir hareket yaptı, arbaletçiler atlarından indiler, kanca ve mengene yardımıyla yaylarını kurdular ve sadaklarından oklarını çektiler. "Şimdi, sör," diye bağırdı leydi hazretleri, her yay kurulmuş, kaldırılmış ve nişan almışken, "beni neyden men etmiştiniz?"

Dunk yeterince dinlemişti. "Akarsuyu izinsiz geçerseniz, kralın barışını bozmuş olursunuz."

Rahip Sefton atını bir adım ileri sürdü. "Kral'ın ne haberi olur ne de umursar," dedi. "Hepimiz Anne'nin çocuklarıyız, sör. Onun uğruna, kenara çekilin."

Dunk kaşlarını çattı. "Tanrıları pek tanımam, rahip... ama her birimiz Savaşçı'nın çocukları da değil miyiz?" Ensesini ovuşturdu. "Geçmeye çalışırsanız sizi durdururum."

Sör Uzuninç Lucas kahkaha attı. "İşte kirpi olmaya hevesli bir gezgin şövalye, leydim," dedi Kızıl Dul'a. "Emri verin, onu delik deşik edelim. Bu mesafede oklar, zırh sanki tükürükten yapılmış gibi delip geçer."

"Hayır. Henüz değil, sör." Leydi Rohanne onu suyun öte yakasından inceledi. "İki erkek ve bir de oğlan çocuğusunuz. Biz otuz üç kişiyiz. Geçişimizi nasıl durdurmayı düşünüyorsunuz?"

"Şey," dedi Dunk, "size söyleyeceğim. Ama sadece size."

"Nasıl isterseniz." Topuklarıyla atını dürttü ve onu derenin içine sürdü. Su, kısrağın karnına ulaşınca durup bekledi. "İşte buradayım. Yaklaşın, sör. Sizi bir çuvalın içine tıkmayacağıma söz veriyorum."

Sör Eustace, Dunk cevap vermeden önce kolundan kavradı. "Gidin ona," dedi yaşlı şövalye. "Ama Küçük Aslan'ı unutmayın."

"Nasıl isterseniz, lordum." Dunk, Gökgürültüsü'nü suya doğru sürdü. Kadının yanına gelip, "Leydim," dedi.

"Sör Duncan." Uzandı ve şişmiş dudağına iki parmağını koydu. "Bunu ben mi yaptım, sör?"

"Son zamanlarda yüzümü tokatlayan başka biri olmadı, leydim."

"Ayıp ettim. Misafirperverlik adabını aştım. İyi rahip beni azarlayıp durdu." Suyun karşısından Sör Eustace'a baktı. "Addam'ı artık hatırlamıyorum. Hayatımın yarısı kadar uzun bir süre önceydi. Yine de onu sevdiğimi hatırlıyorum. Diğerlerini hiç sevmedim."

"Babası onu kardeşleriyle birlikte böğürtlenliğe gömdü," dedi Dunk. "Böğürtlenleri severmiş."

"Hatırlıyorum. Benim için de toplardı ve bir kâse kremayla beraber yerdik."

"Kral, ihtiyarı Daemon meselesinden ötürü affetti," dedi Dunk. "Sizin de onu Addam meselesinden ötürü affetmenizin zamanı geldi de geçiyor."

"Bana Bennis'i verin, ben de düşüneyim."

"Bennis'i vermek bana düşmez."

İç çekti. "Seni öldürmek zorunda kalmamak beni mutlu eder."

"Ölmemek beni de mutlu eder."

"O zaman bana Bennis'i verin. Burnunu kesip onu size teslim edeceğiz ve konu kapanacak."

"Ama aslında kapanmayacak," dedi Dunk. "Hâlâ ilgilenilmesi gereken bir baraj ve yangın var. Bize bunu yapan kişileri teslim eder misiniz?"

"O ormanda ateşböcekleri vardı," dedi. "Küçük ateşleri ile yangını onlar çıkarmış olabilirler."

"Artık sataşmak yok, leydim," diye uyardı Dunk onu. "Bunun zamanı

değil. Barajı yıkın ve Sör Eustace'ın ormanı yeniden yeşertmesi için suyunu verin. Bu adil, değil mi?"

"Ormanı ben yaksaydım olabilirdi. Ama ben yapmadım. Soğuk Hendek'teydim, yatağımda." Suya baktı. "Dere boyunca ilerleyip gitmemizi engelleyen ne var? Kayaların arasına dikenli engeller mi serdiniz? Küllerde okçular mı gizli? Bizi neyin durduracağını düşündüğünüzü söyleyin."

"Ben." Zırhlı eldivenlerinden birini çıkardı. "Bit Çukuru'nda her zaman diğer erkeklerden daha iri ve güçlüydüm, bu yüzden onları kan revan içinde dövüyordum ve eşyalarını çalıyordum. İhtiyar, bana bunu yapmamayı öğretti. Yanlış olduğunu söyledi, ayrıca küçük oğlanların büyük ağabeyleri olabileceğini söylerdi. İşte, şuna bir bakın." Dunk yüzüğü parmağından çıkardı ve ona uzattı. Kadın, onu almak için örgüsünü çekmek zorunda kaldı.

"Altın mı?" dedi, ağırlığını hissettiğinde. "Bu nedir, sör?" Elini evirip çevirdi. "Bir mühür. Altın ve akik." Mührü incelerken kadının yeşil gözleri kısıldı. "Bunu nereden buldunuz, sör?"

"Bir çizmenin içerisinden. Paçavralara sarılmış ve parmak ucuna itilmiş."

Leydi Rohanne'in parmakları onun etrafında kapandı. Yumurta'ya ve ihtiyar Sör Eustace'a baktı. "Bana bu yüzüğü göstererek büyük risk aldınız, sör. Ama bunun bize ne faydası olacak? Adamlarıma karşıya geçmelerini emredersem..."

"Bu, savaşmam gerekeceği anlamına gelir," dedi Dunk.

"Ve ölmeniz."

"Muhtemelen. Yumurta ise geldiği yere dönüp burada neler olduğunu anlatacak."

"O da ölmezse tabii."

"On yaşında bir çocuğu öldüreceğinizi sanmıyorum," dedi haklı olduğunu umarak. "On yaşındaki *bu* çocuğu öldürmezdiniz. Dediğiniz gibi, orada otuz üç adamınız var. İnsanlar anlatmadan duramaz. Özellikle o şişman olan. Mezarını ne kadar derin kazarsanız kazın, hikâye duyulur. Ve sonrasında da, nasıl desem... benekli bir örümceğin ısırığı bir aslanı öldürebilir ama ejderha farklı bir yaratıktır."

"Ejderhanın arkadaşı olmayı tercih ederim." Yüzüğü parmağında denedi. Başparmağı için bile çok büyüktü. "Ejderha olsun olmasın, Boz Kalkanlı Bennis'i almak mecburiyetindeyim."

"Olmaz."

"Dev bir inatçısın."

"Bir devden iki parmak kısayım."

Ona yüzüğü geri verdi. "Soğuk Hendek'e eli boş dönemem. Kızıl Dul'un ısırığının tesirini kaybettiğini, adaleti yerine getiremeyecek kadar zayıf olduğunu, halkını koruyamadığını söyleyecekler. Anlamıyorsunuz, sör."

"Anlayabilirim." *Hem de tahmin edemeyeceğin kadar iyi.* "Bir zamanlar fırtınatopraklarındaki bir küçük lordun Sör Arlan'ı diğer küçük lordlarla savaşmasına yardım etsin diye hizmetine soktuğunu hatırlıyorum. İhtiyara ne üzerine savaştıklarını sorduğumda, 'Yok yere, delikanlı. Bu sadece bir sidik yarışı,' demişti."

Leydi Rohanne ona şaşkın bir bakış attı ancak gülümsemeden önce sadece bir saniyeliğine bu ifadesini koruyabildi. "Ömrüm boyunca bin tane içi boş nezaket dolu söz duydum ama önümde *sidik* diyen ilk şövalye sizsiniz." Çilli yüzü karardı. "Bu sidik yarışları, lordların birbirlerinin gücünü ölçmesini sağlıyor ve zayıflık gösteren herhangi birine eyvahlar olsun. Eğer hükmetmeyi umuyorsa, bir kadının iki kat daha sert işemesi gerekir. Hele de o kadın *küçükse*... Lord Stackhouse Atnalı Tepeleri'me gözünü dikti, Sör Clifford Conklyn'in Yapraklı Göl üzerinde eski bir iddiası var, şu rezil Durwell'ler sığırları çalarak hayatta kalıyor... ve kendi çatımın altında Uzuninç gibi biri. Her sabah, benimle zorla evleneceği gün o gün mü diye merak ederek uyanıyorum." Eli örgüsünün etrafını sıkıca kavradı, sanki sağlam bir ipmiş de kendisi bir uçurumun kenarındaymış gibi. "Evlenmek istiyor, biliyorum. Tıpkı Conklyn, Stackhouse ve Durwell'lerin yaptığı gibi mevzubahis Kızıl Dul olunca ihtiyatlı davranıyor, gazabımdan korktuğu için geri duruyor. Eğer aralarından biri bir anlığına zayıf ve yumuşak olduğumu düşünürse..."

Dunk yüzüğü parmağına geri taktı ve hançerini çekti.

Dul kadının gözleri çıplak çeliği görünce büyüdü. "Ne yapıyorsunuz?" dedi. "*Aklınızı* mı kaybettiniz? Üzerinize nişan almış bir düzine arbalet var."

"Kana karşılık kan istediniz." Hançeri kendi yanağına yasladı. "Size yanlış anlatmışlar. Kazıcıyı kesen Bennis değildi, bendim." Çeliğin kenarını yüzüne bastırdı, aşağı doğru kesti. Kanı bıçaktan salladığında kan damlaları kadının yüzüne sıçradı. *Daha fazla çil,* diye düşündü. "İşte, Kızıl Dul hakkını aldı. Yanağa karşılık yanak."

"Çıldırmışsınız siz!" Duman gözlerini yaşlarla doldurmuştu. "Eğer daha iyi bir aileden gelseydiniz sizinle evlenirdim."

"Aynen, leydim. Eğer domuzların kanatlarıyla pulları olsaydı ve alev solusalardı, ejderhalar kadar iyi olurlardı." Dunk hançerini kılıfına geri soktu. Yüzü zonklamaya başlamıştı. Kan yanağından aşağı süzülüyor, boyun zırhına damlıyordu. Kokusu Gökgürültüsü'nün homurdanıp suyu tepmesine neden oldu. "Şimdi, ormanı yakan adamları bana verin."

"Kimse orman falan yakmadı," dedi, "ama eğer adamlarımdan biri bunu yapsaydı, beni memnun etmek için yapardı. Böyle bir adamı size nasıl verebilirim ki?" Eşlikçilerine dönüp baktı. "Sör Eustace suçlamalarını geri çekerse iyi eder."

"O domuzlar önce ateş soluyacak, leydim."

"Bu durumda, masumiyetimi tanrıların ve insanların gözleri önünde kanıtlamalıyım. Sör Eustace'a söyleyin, ya özür diler ya da... dövüşle yargılama yapılır. Seçim onun." Kadın, atını adamlarının olduğu yere çevirdi.

* * *

Savaş alanları akarsuyun ta kendisiydi. Rahip Sefton sallanarak yürüdü ve dua etti, Yukarıdaki Baba'ya yalvarıp bu iki adamın adilce yargılanmasını, Savaşçı'dan davasında haklı olana gücünü bahşetmesini, Anne'den yalancıya merhamet dilemesini ve günahlarının affedilmesini istedi. Dua bittikten sonra son kez Sör Eustace Osgrey'e döndü ve "Sör, size tekrar yalvarıyorum, suçlamalarınızı geri çekin," dedi.

"Çekmeyeceğim," dedi yaşlı adam, bıyığını titreterek.

Şişman rahip, Leydi Rohanne'e döndü. "Sevgili görümcem, eğer bunun sorumlusu sensen suçunu itiraf et ve Sör Eustace'a ormanı için biraz tazminat teklif et. Yoksa kan dökülecek."

"Şampiyonum, masumiyetimi tanrıların ve insanların gözleri önünde ispatlayacak."

"Dövüşle yargılama tek yol değil," dedi rahip, beline kadar suyun içindeydi. "Altınkoru'ya gidelim, ikinize de yalvarıyorum, meseleyi yargılaması için Lord Rowan'ın huzuruna çıkalım."

"*Asla*," dedi Sör Eustace. Kızıl Dul da başını salladı.

Sör Lucas Inchfield, yüzü öfkeden kararmış hâlde Leydi Rohanne'e baktı. "Bu tiyatro bittiğinde benimle *evleneceksiniz*. Lord babanızın istediği gibi."

"Lord babam sizi asla benim tanıdığım kadar tanımadı," diye yanıtladı.

Dunk, Yumurta'nın yanına gidip tek dizi üzerine çöktü ve mührü çocuğun eline koydu: dört tane üç başlı ejderha, ikişer tane karşılıklı, Yaz Kalesi Prensi Maekar'ın arması. "Çizmene geri koy," dedi. "Ölürsem babanın en yakındaki arkadaşına git, seni Yaz Kalesi'ne geri aldırsın. Tüm Menzil'i tek başına geçmeye çalışma. Unutma sakın, yoksa hayaletim gelip kulağına şamarı patlatır."

"Anlaşıldı, sör," dedi Yumurta, "ama ölmemenizi tercih ederim."

"Ölmek için fazla sıcak." Dunk miğferini giydi, Yumurta da miğferi boyun zırhına sıkıca tutturmasına yardım etti. Kan, yüzünde yapış yapıştı ancak Sör Eustace, yaranın kanamasını durdurmak için pelerininden bir parça yırtmıştı. Ayağa kalkıp Gökgürültüsü'ne doğru gitti. Dumanın çoğunun havada kaybolduğunu eyere tırmanırken fark etti ama gökyüzü hâlâ karanlıktı. *Bulutlar*, diye düşündü, *kara bulutlar*. Çok uzun zamandır görünmüyorlardı. *Belki de bir alamettir. Ama onun alameti mi yoksa benim mi?* Dunk'ın alametlerle arası yoktu.

Derenin karşı kıyısında Sör Lucas da atına binmişti. Kestane rengi bir savaş atıydı; muhteşem bir hayvandı, hızlı ve güçlüydü ama Gökgürültüsü kadar iri değildi. Yine de zırhıyla bu açığını kapatıyordu; ense zırhı, kafa zırhı ve zincir zırhla kuşatılmıştı. Uzuninç'in kendisi de siyah sırlı plaka ve gümüş halka zırh giymişti. Akik bir örümcek miğferinin tepesini kötücül bir hissiyatla sarıyordu ancak kalkanında kendi arması vardı: Soluk gri bir zemin üzerinde çapraz uzanan, uğursuz, siyah beyaz damalı bir şerit. Dunk, Sör Lucas'ın kalkanını bir yavere vermesini izledi. *Kullanmaya niyeti yok.* Başka bir yaver ona uzun saplı balta getirince nedenini anladı. Balta uzun ve ölümcüldü, şeritli bir sapı vardı, baş tarafı ağırdı ve en tepesinde mızrak gibi sivri bir uca sahipti ancak iki elle kullanılan bir silahtı. Uzuninç'in kendisini korumak için zırhına güvenmesi gerekecekti. *Onu bu tercihinden ötürü pişman etmem lazım.*

Kendi kalkanı sol kolundaydı, Tanselle'in karaağaç ve kayan yıldızı

boyadığı kalkandı bu. Eski kalkan tekerlemesi zihninde yankılandı. *Meşeyle demir, beni iyi koru, yoksa ölüm ve cehennem yolun sonu.* Uzunkılıcını kınından çıkardı. Ağırlığı iyi hissettirdi.

Topuklarını Gökgürültüsü'nün yan taraflarına koydu ve büyük savaş atını suya doğru sürdü. Akarsuyun karşı kıyısında Sör Lucas da aynı şeyi yaptı. Dunk, Uzuninç kalkanı tarafından korunan sol tarafından gelsin diye sağına doğru ilerledi. Bu Sör Lucas'ın içine çekilmek istediği bir durum değildi. Savaş atını hızla çevirdi ve ikisi de gri çelik ve yeşil serpinti cümbüşünde bir araya geldi. Sör Lucas uzun baltasını savurdu. Dunk kalkanıyla karşılamak için eyerde bükülmek zorunda kaldı. Darbenin gücü kolunu düşürdü ve dişlerini birbirine çarptırdı. Kılıcını cevaben salladı, diğer şövalyenin kalkmış kolunun altından geçerken yanlamasına bir kesik attı. Çelik çelikle çarpıştı, dövüş başlamıştı.

Uzuninç, atıyla Dunk'ın korunmasız tarafına geçmek için yarım daire çizerek ilerledi ancak Gökgürültüsü diğer atı ısırmak üzere döndü. Sör Lucas birbiri ardına güçlü darbeler indiriyordu, bütün ağırlığını ve gücünü baltasının başına vermek için üzengileri üzerinde ayağa kalktı. Dunk gelen her darbeyi yakalamak için kalkanını kaydırdı. Meşenin arkasında hafifçe toplandı, Inchfield'ın kollarına, yanlarına ve bacaklarına kesikler atmak istedi ancak her darbesi zırhından sekti. Daire çizip durdular, bacaklarına sular çarpıyordu. Uzuninç saldırdı ve Dunk savundu, rakibinin zayıf bir ânını kolluyordu.

Sonunda buldu. Sör Lucas baltasını bir darbe için her kaldırdığında, kolunun altında bir boşluk beliriyordu. Orada zincir zırh, deri ve altında da kumaş dolgusu vardı ama çelik plaka yoktu. Dunk, saldırısını zamanlamaya çalışırken kalkanını yukarıda tuttu. *Birazdan. Birazdan.* Balta indi, çıktı, geri kalktı. *Şimdi!* Mahmuzlarıyla Gökgürültüsü'nü dehledi, onu daha yakına sürdü ve uzunkılıcıyla saldırıp ucunu açıklıktan içeri sürdü.

Ama boşluk ortaya çıkar çıkmaz yok oldu. Kılıcın ucu zırhın bir halkasına çizik attı, ileri doğru fazla uzanan Dunk, neredeyse eyerinden düşüyordu. Balta bir darbeyle indi Dunk'ın kalkanının demir kasnağı yamuldu, miğferinin kenarına çarptı ve Gökgürültüsü'nün boynuna denk gelip hayvanın boynunu çizdi.

At çığlık atıp şaha kalktı, keskin, bakırsı kan kokusu havayı doldururken gözleri acı içinde büyüdü. Uzuninç atın altına doğru girerken at da demir toynaklarıyla saldırdı. Biri Sör Lucas'ın yüzüne, diğeri de omzuna isabet etti. Sonra ağır savaş atı, düşmanın atının üstüne indi.

Her şey bir kalp atışı kadar süre içinde gerçekleşmişti. İki at birbirine girdi, birbirlerine tekme atıp ısırırlarken su ve suyun altındaki çamur çalkalandı. Dunk kendini eyerden atmaya çalıştı ama bir ayağı üzengiye dolandı. Su, miğferinin göz çukurundan dolmaya başlamadan önce yüzüstü düşerken çaresizce derin bir nefes aldı. Ayağı hâlâ sıkışıktı ve Gökgürültüsü'nün vahşi debelenmesi bacağını neredeyse yerinden çıkaracaktı. Üzengiden kurtulduğu sırada döndü, ardından da battı. Bir anlığına çaresizce suda çırpındı. Dünya mavi, yeşil ve kahverengiden ibaretti.

Zırhının ağırlığı, omzu dere yatağına çarpana dek onu aşağı çekti. *Eğer burası dip ise, gidilecek tek yol yukarısıdır.* Dunk'ın çelik kaplı elleri taşlara ve kumlara çarptı, bir şekilde bacaklarını toplayıp ayağa kalktı. Sendeliyordu, çamur damlıyordu üzerinden, çizik dolu miğferindeki nefes deliklerinden su dökülüyordu ama ayakta duruyordu. Havayı içine çekti.

Hırpalanmış kalkanı sol koluna yapışmış vaziyetteydi ama kını boştu ve kılıcı da gitmişti. Miğferinin içi kan ve su doluydu. Adım atmaya çalıştığında ayak bileğinden bacağına uzanan bir ağrı hissetti. Her iki atın da ayağa kalktığını gördü. Başını çevirdi, bir kan perdesinin ardından tek gözünü kısarak düşmanını aradı. *Ölmüş*, diye düşündü, *ya boğuldu ya da Gökgürültüsü kafasını ezdi.*

Sör Lucas, kılıcı elinde, suda önünden fırlayıverdi. Dunk'ın boynuna vahşi bir darbe indirdi ki başının omuzlarının üzerinde kalmasının tek sebebi boyun zırhının kalın olmasıydı. Karşılık verecek bir kılıcı yoktu, sadece kalkanı vardı.

Geri çekildi. Uzuninç çığlık atop kılıcını savurarak üzerine doğru geldi. Dunk'ın kalkık kolu dirseğinin üzerine uyuşturucu bir darbe aldı. Kalçasına atılan bir kesik acı içinde homurdanmasına sebep oldu. Geri çekilirken ayağının altında bir kaya parçası hareket etti ve Dunk tek dizi üzerine çökmek zorunda kaldı, su göğüs hizasındaydı. Kalkanını kaldırdı ama bu kez Sör Lucas o kadar sert vurdu ki kalın meşeyi ortadan ikiye ayırdı, kıymıkla-

rı Dunk'ın yüzüne doğru sıçradı. Kulakları çınlıyordu ve ağzı kan doluydu ama uzakta bir yerlerde Yumurta'nın çığlık attığını duydu. "Haklayın onu, sör, haklayın, haklayın, tam *orada!*"

Dunk ileri doğru daldı. Sör Lucas başka bir darbe için kılıcını çekmişti. Dunk adamın beline çarptı ve ayaklarını yerden kesti. Akarsu ikisini de bir kez daha yuttu ama bu sefer Dunk hazırdı. Uzuninç'in etrafına bir kolunu doladı ve onu dibe doğru itti. Inchfield'ın hırpalanmış, bükülmüş siperliğinin ardından baloncuklar çıkmaya başlasa da adam pes etmedi. Derenin dibinden bir kaya bulup kayayı Dunk'ın başına ve ellerine vurmaya başladı. Dunk elini kılıç kemerinde gezdirdi. *Hançeri de mi kaybettim?* diye merak etti. Hayır, işte oradaydı. Eli, kabzayı kavrayıp hançeri oradan çıkardı, çalkalanan suyun içerisinde ağır ağır ilerletip Sör Lucas karşı koydukça daha da bastırarak demir halkaları ve Uzuninç Lucas'ın kolunun altındaki kaynatılmış deriyi aşarak yavaşça saplayıp döndürdü. Sör Lucas sarsıldı, kıvrandı ve hareket etmemeye başladı. Dunk kendisini itip su yüzüne çıktı. Göğsü yanıyordu. Uzun, beyaz ve narin bir balık yüzünün önünden geçti. *Bu da ne?* diye merak etti. *Bu da ne? Bu da ne?*

* * *

Başka bir kalede uyandı.

Gözlerini açtığında nerede olduğunu bilmiyordu. Tanrılara şükür ki içerisi serindi. Kanın tadı ağzındaydı ve gözlerinin üzerinde bir bez vardı, beze merhem kokusu sinmişti. Karanfil koktuğunu düşündü.

Dunk yüzüne uzandı, bezi kaldırdı. Yanındaki meşalenin yansıması yüksek tavanda hareket ediyordu. Kuzgunlar çatı kirişleri üzerinde yürüyorlardı, küçük siyah gözlerle ona bakıp *gak gak* diye ötüyorlardı. *En azından kör değilim.* Bir üstat kulesindeydi. Duvarlar, kilden kaplarla yeşil renkli cam şişelere konmuş iksirlerin ve otların durduğu raflarla kaplıydı. Yakınındaki uzun sehpanın üzerinde kirişteki kuzgunların pislikleriyle dolu parşömenler, kitaplar ve tuhaf biçimli bronz aletler vardı. Kuzgunların birbirlerine mırıldandıklarını duyabiliyordu.

Oturmaya çalıştı ancak bu bir hataydı. Başı dönüyordu ve sol bacağı üzerine azıcık bir ağırlık vermesi bile acı acı feryat etmesine yetmişti. Ayak bileğinin ketenle sarıldığını gördü, ayrıca hem göğsünde hem de omuzlarında keten şeritler vardı.

"Hareket etmeyin." Büyük ve kanca gibi bir burnun üzerinde iki kara gözü olan genç ve sivri bir surat biraz üstünde belirdi. Dunk bu suratı tanıyordu. Adam baştan aşağı grilere bürünmüştü ve boynunda zincirden bir kolye vardı; bir üstadın bir sürü metalden müteşekkil zinciriydi. Dunk adamı bileğinden tuttu. "Neresi...?"

"Soğuk Hendek," dedi üstat. "Standfast'e dönemeyecek kadar ağır yara-

landınız, bu yüzden Leydi Rohanne sizi buraya getirmemizi emretti. İçin bunu." Dunk'ın dudaklarına... bir fincan... bir şey... uzattı. İksirin sirke gibi acı bir tadı vardı ama en azından kanın tadını bastırıyordu.

Dunk hepsini içmeye zorladı kendini. Daha sonra kılıç elinin parmaklarını, ardından da diğerininkileri büktü. *En azından ellerim ve kollarım hâlâ çalışıyor.* "Ne... nereme zarar verdim?"

"Nerenize vermediniz ki?" Üstat homurdandı. "Kırık bir ayak bileği, burkulmuş diz, kırık bir köprücük kemiği, morarma... üst gövdeniz büyük ölçüde yeşil ve sarı, sağ kolunuz ise mosmor. Kafatasınızın da çatladığını düşündüm ama öyle değil gibi. Bir de yüzünüzdeki yara var, sör. Korkarım ki izi kalacak. Ah, bir de sizi sudan çıkardığımızda boğulmuştunuz."

"Boğulmuş muydum?" dedi Dunk.

"Sizin kadar iri bir adamın bile bu kadar fazla su yutabileceğini düşünmezdim, sör. Demirdoğumlu olduğum için kendinizi şanslı sayın. Boğulmuş Tanrı'nın rahipleri bir adamı nasıl boğacağını ve geri getireceğini bilirler, ben de tahsilimi onların inançları ve gelenekleri üzerine yaptım."

Boğuldum. Dunk tekrar oturmaya çalıştı ama kuvveti yerinde değildi. *Boynuma bile gelmeyen suda boğuldum.* Güldü, sonra acı içinde inledi. "Sör Lucas?"

"Öldü. Bundan şüpheniz mi vardı?"

Hayır. Dunk pek çok şeyden şüpheleniyordu ama bundan değil. Gücün bir anda Uzuninç'in uzuvlarından nasıl çekildiğini hatırladı. "Yumurta," dedi. "Yumurta gelsin."

"Açlık iyiye alamettir," dedi üstat. "Ama ihtiyacınız olan tek şey uyku, yemek değil."

Dunk başını iki yana salladı ve hemen pişman oldu. "Yumurta benim yaverim..."

"O mu? Cesur bir delikanlı ve göründüğünden daha güçlü. Sizi dereden çeken oydu. O zırhı üstünüzden çıkarmamıza da yardım etti ve sizi buraya getirdiğimizde yanınızda geldi. Kendisi uyumadı, biri size zarar vermeye çalışırsa diye kucağında kılıçla yanınızda oturdu hep. *Benden* bile şüphelendi ve size yedirmek istediğim her şeyi tatmakta ısrar etti. Tuhaf bir çocuk ama adanmış."

"Nerede o?"

"Sör Eustace çocuktan düğün ziyafetinde ona katılmasını istedi. Yanında başka kimse yoktu. Reddetmesi nezaketsizlik olurdu."

"Düğün ziyafeti mi?" Dunk anlamadı.

"Ah, tabii, bilmiyorsunuz... Soğuk Hendek ve Standfast savaştan sonra uzlaştı. Leydi Rohanne, topraklarından geçip Addam'ın mezarını ziyaret etmek için yaşlı Sör Eustace'dan müsaade istedi ve Sör Eustace da ona bu hakkı verdi. Böğürtlenliğin önünde diz çöküp ağlamaya başlayınca bun-

dan o kadar etkilendi ki onu teselli etmeye gitti. Bütün geceyi genç Addam ve leydimin soylu babası hakkında konuşarak geçirdiler. Lord Wyman ve Sör Eustace, Karaateş İsyanı'na kadar sıkı dosttu. Lord hazretleri ve leydim bu sabah sevgili Rahip Sefton'umuz tarafından evlendirildi. Eustace Osgrey, Soğuk Hendek Lordu artık ve damalı aslanı, her kule ve duvarda Webber örümceğinin yanında dalgalanıyor."

Dunk'ın dünyası yavaşça dönüyordu. *Bu iksir. Üstat beni tekrar uyutuyor.* Gözlerini kapadı ve tüm acının akıp gitmesine izin verdi. Kuzgunların *gaklamalarını* ve çığlıklarını, kendi nefesinin sesini ve başka bir şeyi daha duyabiliyordu... daha yumuşak bir ses, sabit, ağır, bir şekilde yatıştırıcı. "Bu da ne?" diye mırıldandı. "Bu ses?"

"Bu mu?" Üstat dinledi. "Sadece yağmur."

* * *

Ayrıldıkları güne kadar kadını görmedi.

Dunk avlu boyunca topallayarak sarılı ayağını savurup koltuk değerine yaslanırken Rahip Sefton, "Bu aptallık, sör," dedi. "Üstat Cerrick, henüz doğru düzgün iyileşmediğinizi ve bu yağmurda... tekrar boğulmazsanız bile üşüteceğinizi söylüyor. En azından yağmurun dinmesini bekleyin."

"Bu yıllar sürebilir." Dunk, her gün onu ziyaret eden şişman rahibe minnettardı... Görünüşte onun için dua etmeye geliyordu ama hikâyeler ve dedikodulara daha fazla zaman ayırıyor gibiydi. Boş boğazını ve heyecan dolu dilini, neşeli arkadaşlığını özleyecekti adamın ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Gitmem gerek."

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu, sırtında binlerce soğuk gri kamçı şaklıyordu. Pelerini çoktan sırılsıklam olmuştu. Sör Eustace'ın ona verdiği yeşil ve altın damalı, kenarlıkları beyaz yün pelerindi. İhtiyar şövalye, ayrılık armağanı olarak bir kez daha ona giydirmişti ısrarla. "Cesaretiniz ve sadık hizmetiniz için, sör," dedi. Pelerini omzuna sabitleyen broş da bir armağandı; gümüş bacaklı fildişinden bir örümcek broşu. Parça parça kırılmış lal taşları, örümceğin sırtında benek benekti.

Rahip Sefton, "Umarım bu Bennis'i avlamak için çılgınca bir arayış değildir," dedi. "O kadar yara bere içinde ve hırpalanmış hâldesiniz ki sizi böyle bir durumda bulursa başına geleceklerden korkarım."

Bennis, diye düşündü Dunk acı acı, *kahrolası Bennis.* Dunk derede mücadelesini verirken, Bennis, Sam Stoops'u ve karısını bağlamış, Standfast'i yukarıdan aşağıya aramış ve mumlardan, kıyafetlerden, silahlardan Osgrey'in eski gümüş kadehine ve ihtiyarın odasındaki küflü bir duvar

kilimi arkasındaki sikke zulasına kadar bulabildiği her değerli eşyayı alıp kaçmıştı. Bir gün Dunk tekrar Boz Kalkanlı Sör Bennis'le karşılaşmayı umuyordu ve karşılaştığında da... "Bennis biraz daha bekleyebilir."

"Nereye gideceksiniz?" Rahip nefes nefese kalmıştı. Dunk bir koltuk değneğiyle yürürken bile hızına ayak uyduramayacak kadar şişmandı.

"Güzel Ada. Harrenhal. Üç Dişli Mızrak. Her yer çayır dolu, ağaç dolu." Omuz silkti. "Her zaman Sur'u görmek istemişimdir."

"Sur mu?" Rahip sarsılarak durdu. "Siz ümitsiz vakasınız, Sör Duncan!" diye bağırdı elleri açık vaziyette. "Dua edin, sör, Yaşlı Hatun'un yolunuzu aydınlatması için dua edin!" Dunk yürümeye devam etti.

Kadın, ahırlarda onu bekliyordu, yaz kadar yeşil bir elbiseyle sarı saman balyalarının yanında duruyordu. "Sör Duncan," dedi kapıdan içeri girdiğinde. Kırmızı örgüsü önündeydi ve ucu uyluklarına değiyordu. "Sizi ayaklanmış görmek ne güzel."

Beni hiç yatarken görmedin, diye düşündü. "Leydim. Sizi ahırlara getiren nedir? At binmek için fazla ıslak bir gün."

"Ben de size aynı şeyi söyleyebilirim."

"Yumurta mı söyledi?" *Kulağına bir şamar daha borcum olsun.*

"Söylediğine memnun olun yoksa sizi geri getirtmek için adamlar gönderirdim. Veda etmeden habersizce gitmeye çalışmanız zalimce."

Üstat Cerrick'in bakımındayken onu hiç görmeye gelmemişti, bir kez bile. "Bu yeşil üzerinize yakışıyor, leydim," dedi. "Gözlerinizin rengini ortaya çıkarıyor." Ağırlığını koltuk değneği üzerinde garip bir şekilde değiştirdi. "Atım için buradayım."

"Gitmeniz gerekmiyor. Burada, iyileştiğinizde sizin için bir yerim var. Muhafızlarımın komutanı olun. Yumurta da diğer yaverlerime katılabilir. Kimsenin onun kim olduğunu bilmesine gerek yok."

"Teşekkürler, leydim, ama hayır." Gökgürültüsü bir düzine bölme ileride idi. Dunk ona doğru topallayarak ilerledi.

"Lütfen tekrar düşünün, sör. Bu vakitler ejderhalar ve arkadaşları için bile tehlikeli. İyileşene kadar kalın." Yanında yürüdü. "Lord Eustace'ı da memnun eder. Size çok düşkün."

"Çok düşkün," diye kabul etti Dunk. "Kızı ölmemiş olsaydı, onunla evlenmemi isterdi. O zaman benim leydi annem olabilirdiniz. Bırakın *leydi* bir anneyi, hiç annem olmadı."

Yarım kalp atışı kadar bir süre boyunca Leydi Rohanne sanki onu tekrar tokatlayacakmış gibi göründü. *Belki de koltuk değneğime tekme atar.*

"Bana kızgınsınız sör," dedi onun yerine. "İzin verin de telafi edeyim."

"Evet," dedi. "Gökgürültüsü'nü eyerlememe yardım edebilirsiniz."

"Benim aklımda başka bir şey vardı." Elini onunkine uzattı, eli çilliydi, parmakları ise güçlü ve ince. *Bahse varım, vücudunun her yeri çillidir.* "Atlarla ilgili ne biliyorsunuz?"

"Binmeyi."

"Cenk etsin diye yetiştirilmiş yaşlı bir savaş atı, yavaş ve huysuz. Bir yerden bir yere giderken binilecek bir at değil."

"Bir yerden bir yere gitmem gerekirse, ya ona binerim ya da bunları kullanırım." Dunk ayaklarını gösterdi.

"Ayaklarınız büyük," dedi. "Elleriniz de. Bana kalırsa vücudunuzun her yeri büyüktür. Pek çok binek atı için büyüksünüz. Sizi sırtında taşıdıklarında midilli gibi görünüyorlardır. Yine de daha hızlı bir at size iyi hizmet eder. Dayanıklı, Dorne'lu bir kum küheylanı gibi büyük bir süvari atı." Gökgürültüsü'nün karşısındaki bölmeye dikkat çekti. "Onun gibi bir at."

At, doru renkteydi, gözleri parlaktı ve yeleleri de ateş rengiydi. Leydi Rohanne yeninden bir havuç çıkardı ve onu ata verirken başını okşadı. "Havucu ye, parmaklarımı değil," dedi ata, Dunk'a bir kez daha dönmeden önce. "Ona Alev diyorum ama siz onu istediğiniz gibi adlandırabilirsiniz. İsterseniz ona Telafi deyin."

Bir an için Dunk ne diyeceğini bilemedi. Koltuk değneğine yaslandı ve doru ata alıcı gözle baktı. Muhteşemdi. İhtiyarın hayatı boyunca sahip olduklarının hepsinden daha iyi bir at. Ne kadar hızlı gidebileceğini anlamak için o uzun, biçimli uzuvlara bakmanız yeterliydi.

"Onu güzelliği ve hızı için yetiştirdim."

Gökgürültüsü'ne döndü. "Onu alamam."

"Neden olmasın?"

"Benim için çok iyi bir at. Ona bir baksanıza."

Rohanne'in yüzü kızardı. Örgüsünü tutup parmakları arasında gezdirdi. "Evlenmek zorundaydım, biliyorsunuz. Babamın vasiyeti... ah, bu kadar aptal olmayın."

"Başka ne olayım? Bir kale duvarı kadar kalın kafalıyım, ayrıca piçim."

"Atı alın. Beni hatırlatacak bir şeyiniz olmadan gitmenize izin vermiyorum."

"Sizi hatırlayacağım, leydim. Bundan korkmayın."

"Alın onu!"

Dunk, kadının örgüsünü tuttu ve yüzünü kendisininkine doğru çekti. Koltuk değneği ve boy farkı işleri tuhaflaştırıyordu. Kadının dudaklarına uzanmadan önce neredeyse düşüyordu. Onu sımsıkı öptü. Ellerinden biri kadının boynunda, diğeri de göğsündeydi. Öpüşmekle ilgili şimdiye kadar izlediklerinden daha çok şeyi bir anda öğrendi. Ama nihayet dudaklarını ayırdıklarında hançerini çekti. "Sizi neyle hatırlamak istediğimi biliyorum, leydim."

Yumurta muhafız kulübesinin orada bekliyordu, güzeller güzeli yeni doru atının üzerine binmişti ve Üstat'ın yularını da elinde tutuyordu. Dunk, Gökgürültüsü'ün üzerinde tırıs sürerek yanlarına geldiğinde çocuk şaşırmış görünüyordu. "Size yeni bir at vermek istediğini söylemişti, sör."

"Asil leydiler bile istedikleri her şeyi elde edemezler," dedi Dunk, asma köprüden geçerken. "İstediğim bir at değildi." Hendek o kadar doluydu ki neredeyse taşacaktı. "Onun yerine onu hatırlamak için başka bir şey aldım. Kızıl saçından bir tutam." Pelerininin altına uzandı, örgüyü çıkardı ve gülümsedi.

* * *

Kavşaktaki demir kafeste cesetler hâlâ kucak kucağaydı. Yalnız görünüyorlardı, kimsesizlerdi. Sinekler bile onları terk etmişti, keza kargalar da. Ölü adamların kemikleri üzerinde sadece deri parçaları ve birkaç tutam saç kalmıştı.

Dunk kaşlarını çatarak durdu. Ayak bileği at binmekten ötürü acıyordu ama önemli değildi. Acı, kılıç ve kalkan gibi şövalyeliğin bir parçasıydı. "Güney hangi taraf?" diye sordu Yumurta'ya. Dünyanın yağmur ve çamurla kaplandığı, gökyüzünün ise granit bir duvar kadar gri olduğu zamanda bunu kestirmek zordu.

"Burası güney, sör." Yumurta işaret etti. "Bu taraf da kuzey."

"Yaz Kalesi güneyde. Yani baban."

"Sur ise kuzeyde."

Dunk ona baktı. "Uzun bir yol."

"Yeni bir atım var, sör."

"Gerçekten de var." Dunk gülümsemeden edemedi. "Peki neden Sur'u görmek istiyorsun?"

"Şey..." dedi Yumurta. "Uzun olduğunu duymuştum."

GİZEMLİ ŞÖVALYE

Dunk ve Yumurta, Taşlı Sept'ten ayrılırken hafif bir yaz yağmuru çiseliyordu.

Dunk yaşlı savaş atı Gökgürültüsü'ne binmişti, Yumurta ise hemen yanında, katırları Üstat'ı çeken, Yağmur ismini verdiği genç ve kuvvetli binek atının üzerindeydi. Üstat'ın sırtında Dunk'ın zırhı ve Yumurta'nın kitapları, yatakları, çadırları, birkaç dilim sert tuzlu et, yarım sürahi bal şarabı ve iki matara su vardı. Yumurta'nın eski, geniş çeperli ve sarkık hasır şapkası, katırın başını yağmurdan koruyordu. Oğlan, Üstat'ın kulakları için şapkada iki delik açmıştı. Yumurta'nın yeni hasır şapkası da kendi başındaydı. Kulak için açılmış delikler dışında, Dunk'ın gözüne iki şapka da hemen hemen aynı görünüyordu.

Kasabanın kapılarına yaklaştıklarında, Yumurta sertçe atının dizginlerini çekti. Bir hainin kellesi kapının üzerindeki sivri bir demire saplanmıştı. Oraya yeni konulmuş gibi görünüyordu, derisi yeşilden ziyade hâlâ pembeliğini koruyordu fakat kargalar ona musallat olmuştu. Ölü adamın dudaklarıyla yanakları koparılmış, delik deşik edilmişti; iki kahverengi göz çukuru, kurumuş kana karışan yağmur damlalarıyla beraber yavaş, kanlı gözyaşları döküyordu. Ölü adamın ağzı, altındaki kapıdan geçeceklere bir nutuk çekecekmişçesine açılmıştı.

Dunk daha önce de böyle manzaralara şahit olmuştu. "Çocukluğumda, Kral Toprakları'ndayken, bir keresinde demire oturtulmuş bir kelleyi çalmıştım," dedi Yumurta'ya. Aslında Rafe ve Puding bunu yapmaya cesaret edemeyeceğini söylediği için Gelincik duvara tırmanmıştı ama nöbetçiler koşarak geldiğinde kelleyi aşağı atmış, onu yakalayan da Dunk olmuştu. "Asi bir lord ya da hırsız bir şövalyeydi. Ya da sadece basit bir katil. Kelle kelledir. Orada birkaç gün geçirdikten sonra hepsi birbirine benzer." O ve üç arkadaşı kelleyi kullanarak Bit Çukuru'ndaki kızları dehşete düşürmüşlerdi. Kızları ara sokaklarda kovalar, onları salmadan önce kelleye bir öpücük vermek zorunda bırakırlardı. O kellenin çok öpüldüğünü hatırlıyordu. Kral Toprakları'nda hiçbir kız Rafe kadar hızlı koşamazdı. Gerçi Yumurta'nın bu kısmı duymasına gerek yoktu. *Gelincik, Rafe ve Puding. O üçü küçük canavarlardı, ben de aralarındaki en fenasıydım.* O ve arkadaşları kelleyi derisi kararıp dökülmeye başlayana kadar saklamışlardı. Bu hâliyle kızları kovalamanın bir eğlencesi kalmamıştı, o yüzden bir gece bir aşevine girip kelleden geriye kalanları tencerenin içine atıvermişlerdi. "Kargalar hep önce gözleri yerler," dedi Yumurta'ya. "Sonra yanakları çöker, derileri yeşile döner..." Gözlerini kısıp baktı. "Bir dakika. Bu yüzü tanıyorum."

"Tanıyorsunuz, sör," dedi Yumurta. "Üç gün önce. Lord Kanlıkuzgun aleyhinde vaaz veren kambur rahip."

O söyleyince hatırladı. *İhanete davet eden bir vaaz vermiş de olsa, hayatını Yedi'ye adamış bir rahipti o.* "Elleri hem kardeşinin kanıyla hem de genç yeğenlerinin kanıyla kaplı," demişti kambur rahip, pazar meydanında toplanmış ahaliye. "Onun emrindeki bir gölge, gözüpek Prens Valarr'ın oğlanlarını analarının rahminde boğdu. Genç Prens nerede şimdi? Onun erkek kardeşi, güzel Matarys nerede? İyi Yürekli Daeron ve korkusuz Baelor Mızrakkıran nereye gitti? Her biri mezarlarında yatıyor ancak *o*, Kral Aerys'in omzuna tüneyip kulağına gaklayan kanlı gagalı bu soluk tüylü kuş hâlâ hayatta. Cehennemin sureti yüzüne ve boş göz çukuruna yansıyor, bize kuraklık, veba ve ölümden başka bir şey getirmedi. Ben diyorum ki başkaldırın ve denizin öte yakasındaki meşru kralımızı hatırlayın. Yedi tanrı ve yedi krallık vardır ve Siyah Ejder'in yedi oğlu oldu! Başkaldırın, lordlarım ve leydilerim. Başkaldırın, cesur şövalyeler ve güçlü kuvvetli çiftçiler; başkaldırın ve çocuklarınızla çocuklarınızın çocuklarının sonsuza dek lanetlenmesini istemiyorsanız o melun büyücü Kanlıkuzgun'u ayaklar altına alın."

Ağzından çıkan her kelime ihanetti. Öyle olsa bile, onu burada, gözleri yitmiş hâlde görmek şoke ediciydi. "Evet, bu o," dedi Dunk. "Bu kasabadan ayrılmak için iyi bir sebep daha." Topuklarıyla Gökgürültüsü'nü ha-

fifçe dürttü ve yağmurun yumuşak sesini dinleyerek, Yumurta'yla beraber Taşlı Sept'in kapısından geçtiler.

Lord Kanlıkuzgun'un kaç gözü var? diyordu bilmecede. *Bin gözü var ve bir tane daha.* Kral Eli'nin, suratını değiştirip kendini tek gözlü bir köpeğe hatta sise dönüştürebilen bir kara büyücü olduğunu iddia edenler vardı. İnsanlar aralarında, sıska bir kurt sürüsünün onun düşmanlarını avladığını konuşuyorlardı, leş kargalarının onun adına casusluk yaptığını ve sırları kulağına fısıldadığını. Bu hikâyelerin çoğunun hikâyeden öte bir şey olmadığından şüphesi yoktu Dunk'ın ama kimse Kanlıkuzgun'un her yerde muhbirleri bulunduğunu inkâr edemezdi.

Kral Toprakları'ndayken kendi gözleriyle görmüştü onu bir keresinde. Brynden Rivers'ın derisiyle saçı kemik rengiydi ve gözü –tek bir gözü vardı, diğerini Kızıl Çimen Meydanı'nda yarı kardeşi Acıçelik'le çarpışırken kaybetmişti– kan kırmızısıydı. Yanağında ve boynunda, ona lakabını veren şarap rengi doğum lekesi vardı.

Kasaba iyice arkalarında kaldığında, Dunk boğazını temizleyip konuştu. "Pis iş, rahiplerin kellesini almak. Tek yaptığı konuşmaktı. Sözler uçar gider."

"Bazı sözler uçar gider, sör. Bazılarıysa ihanettir." Yumurta bir çırpı kadar cılızdı, sadece kaburga ve dirsekten oluşuyormuş gibiydi ama koca bir çenesi vardı.

"Şimdi gerçek bir prens gibi konuştun işte."

Yumurta bunu bir hakaret olarak algıladı ki öyleydi de. "Bir rahip olabilir ama vaazı yalanlardan oluşuyordu, sör. Kuraklık, Lord Kanlıkuzgun'un suçu değildi, Büyük Bahar Salgını da öyle."

"Bu doğru olabilir ama aptallarla yalancıların kellelerini almaya başlarsak, Yedi Krallık'taki kasabaların yarısı bomboş kalır."

* * *

Altı gün sonra, yağmur sadece bir anıydı.

Dunk güneşin sıcaklığını hissetmek için tuniğini çıkarmıştı. Bir genç kızın nefesi kadar serin, taze ve güzel kokulu bir esinti geldiğinde iç geçirdi. "Su," diye konuşmaya başladı. "Alıyor musun kokusunu? Göl çok uzakta olamaz."

"Kokusunu aldığım tek şey Üstat, sör. Çok pis kokuyor." Yumurta sertçe katırın dizginlerini çekti. Üstat ara sıra yaptığı gibi yol kenarında otlanmak için durmuştu.

"Göl kıyısında eski bir han var." Dunk, ihtiyar için yaverlik yaptığı dö-

nemde bir kere orada kalmıştı. "Sör Arlan orada iyi koyu bira yaptıklarını söylemişti. Belki kayığı beklerken bir tadına bakabiliriz."

Yumurta, ona umut dolu gözlerle baktı. "Yiyeceklerimizle birlikte içmek için mi, sör?"

"Hangi yiyecekten bahsediyorsun sen?"

"Rostodan bir dilim?" dedi oğlan. "Biraz ördek, bir kâse yahni? Mutfaklarında ne varsa, sör."

Yedikleri son sıcak yemek üç gün önceydi. O zamandan beri ağaçlardan düşmüş meyvelerle ve tahta kadar sert tuzlu et dilimleriyle besleniyorlardı. *Kuzeye doğru yola çıkmaya başlamadan önce karnımızı iyice doyursak fena olmaz. Şu Sur'a daha çok yol var.*

"Geceyi de orada geçirebiliriz," diye önerdi Yumurta.

"Lordum bir tüy yatak mı istiyor?"

"Saman benim için yeterli, sör," dedi Yumurta alınganlık yaparak.

"Yatağa ayıracak paramız yok."

"Yirmi iki penimiz, üç yıldızımız, bir gümüş geyiğimiz ve o eski kırık lal taşı var, sör."

Dunk kulağını kaşıdı. "İki gümüşümüz var sanıyordum ben."

"Siz çadırı satın alana kadar vardı. Şimdi sadece bir tane var."

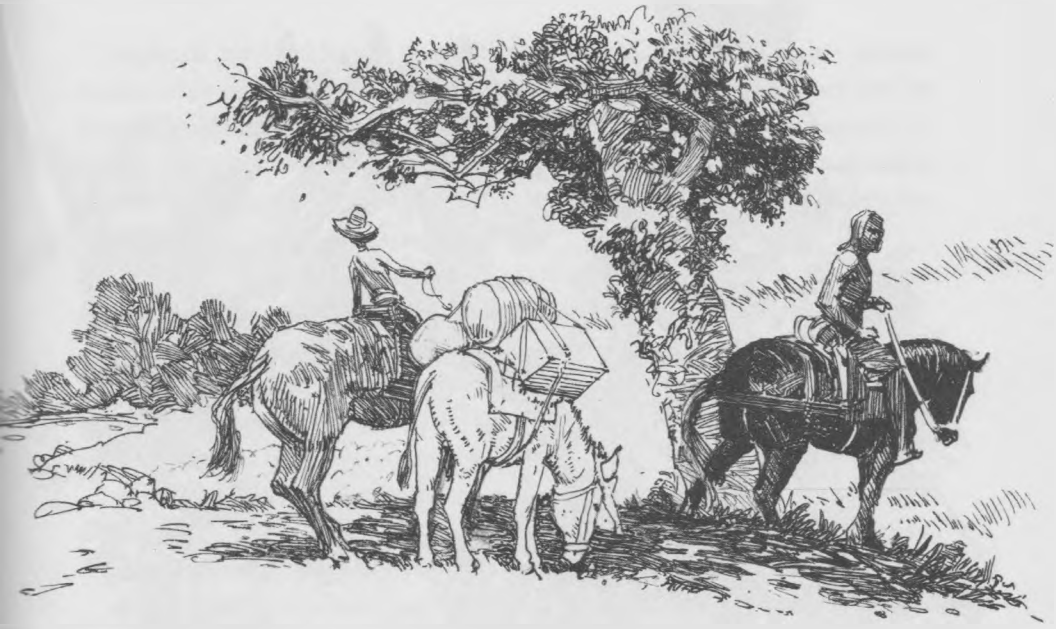
"Hanlarda uyumaya başlarsak hiç kalmayacak. Bir çerçiyle aynı yatakta yatıp sabah onun bitleriyle mi uyanmak istiyorsun?" Dunk homurdandı. "Bence kalsın. Benim kendi bitlerim var ve onlar yabancılardan hoşlanmıyorlar. Yıldızların altında uyuyacağız."

"Yıldızlar iyi güzel," diyerek hak verdi Yumurta, "ama yer sert, sör ve bazen insanın başının altında bir yastık olması da iyi geliyor."

"Yastıklar prensler içindir." Yumurta, olabilecek en iyi yaverlerden biriydi ama arada sırada prensliği tutuyordu. *Oğlanın damarlarında ejderha kanı akıyor, sakın unutma.* Dunk'ın damarlarında ise dilenci kanı akıyordu... ya da en azından Bit Çukuru'nda, ona yolunun darağacına düşeceğini söylemedikleri zamanlarda böyle diyorlardı. "Belki bira ve sıcak bir akşam yemeğine para verebiliriz ama yatağa para harcamam. Paramızı gölün karşı kıyısına geçmek için saklamalıyız." Gölü en son geçtiğinde, kayık sadece birkaç bakır tutmuştu ama bu altı sene önceydi, belki de yedi. O günden bugüne her şey pahalanmıştı.

"Şey," dedi Yumurta, "karşıya geçmek için çizmemi kullanabiliriz."

"Kullanabiliriz," dedi Dunk, "ama kullanmayacağız." Çizmeyi kullanmak tehlikeliydi. *Haber yayılır. Haber hep yayılır.* Yaverinin kelliği rasgele değildi. Yumurta, kadim Valyria'nın mor gözlerine ve örülmüş dövme altınla gümüş ipliklerin parlaklığındaki saçlara sahipti. Saçlarını uzatmasıyla

üç başlı ejderha broşu takması arasında fark yoktu. Westeros'ta zaman kötüydü ve... eh, işi şansa bırakmamak en iyisiydi. "Kahrolası çizmenden bahsetmeye devam edersen, sana öyle bir şamar atarım ki gölün karşı kıyısına *uçarsın*."

"Yüzmeyi tercih ederim, sör." Yumurta iyi bir yüzücüydü, Dunk değildi. Oğlan eyerinde döndü. "Sör? Yolda arkamızdan biri geliyor. Atları duyuyor musunuz?"

"Sağır değilim." Dunk atların çıkardığı tozu da görebiliyordu. "Büyük bir grup. Ve aceleleri var."

"Sizce haydut olabilirler mi, sör?" Yumurta korkmuştan çok hevesli bir hâlde üzengilerinin üzerinde ayağa kalktı. Öyle bir çocuktu işte.

"Haydutlar daha sessiz olurdu. Bu kadar gürültüyü ancak lordlar yapar." Dunk kınındaki kılıcını gevşetmek için kabzasını oynattı. "Yine de yoldan çekilip geçmelerine müsaade edelim. Lord var, lord var." Biraz dikkatli olmanın hiçbir zararı yoktu. Yollar İyi Yürekli Daeron Demir Taht'ta oturduğu zamanki kadar güvenli değildi.

O ve Yumurta, kendilerini dikenli bir çalının arkasına gizlediler. Dunk kalkanını indirip koluna geçirdi. Eski bir şeydi, uzun ve ağır, uçurtma şeklinde, çam ağacından yapılmaydı ve demirle çevrilmişti.

Bunu dövüşürlerken Uzuninç'in parçaladığı kalkanının yerine Taşlı Sept'te satın almıştı. Dunk bunu kendi karaağaç ve kayan yıldız armasıyla boyatmaya fırsat bulamamıştı, o yüzden hâlâ önceki sahibinin armasını taşıyordu: Darağacında kasvetli kasvetli sallanan bir adam. Kendisi için seçeceği türde bir arma değildi ama kalkan ucuza gelmişti.

Kısa süre içinde ilk biniciler dörtnala önlerinden geçti: Bir çift süvari atına binmiş iki genç lord. Öte taraftaki, üzerinde üç tane uzun tüy bulunan –biri beyaz, biri kırmızı, biri altın sarısı– yaldızlı çelikten, önü açık bir miğfer takıyordu. Aynı renkte tüyler, atının boyun zırhını da süslüyordu. Yanındaki siyah aygır mavi ve altın renklerle donatılmıştı. Dörtnala yanlarından geçerken, atın üzerindeki örtü de rüzgârla beraber dalgalanıyordu. Haykıran ve gülen binicilerin uzun pelerinleri arkalarından süzülüyordu.

Üçüncü bir lord, uzun bir kafilenin başında, daha sakin bir şekilde onları takip ediyordu. Kafile iki düzine insandan oluşuyordu, her biri üç şövalyeye hizmet için orada olan seyisler, aşçılar ve hizmetkârlar, ayrıca askerler ve ata binen arbaletçiler ile zırhları, çadırları ve erzakları taşıyan bir düzine at arabası. Lordun kalkanı eyerinde asılıydı, koyu turuncu üzerine üç siyah kale.

Dunk bu armayı biliyordu ama nereden? Armanın sahibi lord ekşi suratlı, somurtkan ve kısa kesilmiş sakallarına ak düşmüş, yaşlıca biriydi. *Onu Ashford Çayırı'nda görmüş olabilirim,* diye düşündü Dunk. *Ya da ben Sör Arlan'ın yaverliğini yaparken onun kalesinde kalmışızdır.* İhtiyar gezgin şövalye yıllar içinde o kadar farklı kale ve hisarda hizmet vermişti ki Dunk onların yarısını hatırlayamıyordu bile.

Lord çatık kaşlarla dikenli çalıya bakarken dizginleri sertçe kendine doğru çekti. "Sen. Çalılıktaki. Kendini göster." Arkasındaki iki arbaletçi silahlarını hazırladı. Diğerleriyse yollarına devam etti.

Dunk kolunda kalkanı, sağ eli uzun kılıcının kabzasında, uzun otların arasından çıktı. Atların teptiği tozdan yüzü kırmızı-kahverengi bir renk almıştı ve üstü çıplaktı. Perişan göründüğünü tahmin edebiliyordu ama adamı asıl duraklatan şey cüssesi olmalıydı. "Bela istemiyoruz, lordum. Sadece iki kişiyiz, ben ve yaverim." Eliyle Yumurta'ya gelmesini işaret etti.

"Yaver mi? Bir şövalye olduğun iddiasında mısın?"

Dunk adamın bakışlarından hoşlanmamıştı. *O gözler bir adamın derisini yüzebilir.* Elini kılıcından çekmesi akıllıca olabilirdi. "Ben hizmet edilecek birini arayan bir gezgin şövalyeyim."

"Astığım her hırsız şövalye de aynı sözleri söylerdi. Taşıdığın kalkan geleceğini gösteriyor olabilir, sör... tabii gerçekten bir *sörsen.* Bir darağacı ve asılmış bir adam. Arman bu mudur?"

"Hayır, lordum. Kalkanımı boyatmam gerekiyor."

"Neden? Bu kalkanı bir cesetten mi çaldın?"

"Parasını vererek satın aldım." *Üç kale, turuncu üzerine siyah... ben bunu daha önce nerede görmüştüm?* "Ben hırsız değilim."

Lordun gözleri çakmaktaşı kadar sertti. "Yanağındaki yarayı nasıl aldın? Bir kırbaç kesiği mi?"

"Bir hançer. Fakat benim yüzüm sizi ilgilendirmez, lordum."

"Beni neyin ilgilendirip neyin ilgilendirmeyeceğine ben karar veririm."

Bu sırada iki genç şövalye kafileyi geciktiren şeyin ne olduğunu görmek için geri gelmişti. "İşte buradasın, Gormy," diye seslendi siyah atın üzerindeki binici; yakışıklı, tıraşlı suratı olan, sıska ve kıvrak vücutlu, genç bir adamdı. Siyah saçları yakasına düşüyordu. Yeleği altın rengi satene işlen-

miş lacivert ipektendi. Göğsüne altın iplikten bir haç dikilmişti, birinci ve üçüncü çeyreklikte altın bir keman varken, ikinci ve dördüncü çeyreklikte de altın bir kılıç vardı. Gözleri ceketi gibi lacivertti ve keyifle parlıyorlardı. "Alyn atından düştüğünden korktu. Bana kalırsa güzel bir mazeret, ne de olsa ona tozumu yutturmak üzereydim."

"Bu iki haydut da kim?" diye sordu kahverengi ata binen.

Yumurta bu hakarete sinirlendi. "Bize haydut demeye hakkınız yok, lordum. Çıkardığınız toz bulutunu görünce asıl biz *sizi* haydut sandık, saklanmamızın tek nedeni buydu. Bu Sör Uzun Duncan, ben de onun yaveriyim."

Lordlar nasıl bir kurbağanın vıraklamasına kulak kesilmezlerse, onun laflarına da kulak kesilmediler. "Sanıyorum bu gördüğüm en cüsseli adam," diye ilan etti üç tüylü şövalye. Koyu bal rengi kıvırcık saçlarının altında tombul bir suratı vardı. "Bahse varım, boyu en az iki on beştir. Düştüğünde kimbilir nasıl bir gürültü koparır."

Dunk yüzünün kızardığını hissetti. *O bahsi kaybederdin,* diye düşündü. En son ölçüldüğünde, Yumurta'nın kardeşi Aemon boyunun iki metre on üç santim olduğunu söylemişti.

"Bu sizin savaş atınız mı, Sör Dev?" diye sordu tüylü şövalye. "Sanırım onu eti için kesebiliriz."

"Lord Alyn sık sık nezaket nedir unutuyor," dedi siyah saçlı şövalye. "Lütfen kaba sözlerini bağışlayın, sör. Alyn, Sör Duncan'dan özür dileyeceksin."

"Öyle diyorsan. Beni affedebilir misiniz, sör?" Bir cevap beklemeden kahverengi atını çevirip yol boyunca ilerlemeye başladı.

Diğeri olduğu yerde kaldı. "Siz de düğüne mi gidiyorsunuz, sör?"

Adamın sesindeki bir şey, Dunk'ın onun karşısında el pençe divan durmak istemesine sebep oldu. Kendini zorla tutarak, "Kayığa gidiyoruz, lordum," dedi.

"Biz de öyle... ama buradaki tek lordlar Gormy ile az önce yanımızdan ayrılan serseri, Lord Cockshaw. Ben de sizin gibi bir gezgin şövalyeyim. Bana Sör Kemancı John derler."

Bu gezgin bir şövalyenin seçeceği türden bir isimdi ama Dunk daha önce hiçbir gezgin şövalyenin böyle gösterişli giyindiğini, böyle gösterişli silahlar taşıdığını ya da böyle gösterişli bir ata bindiğini görmemişti. *Altın gezgin şövalye*, diye düşündü. "İsmimi zaten biliyorsunuz. Yaverimin ismi de Yumurta."

"Tanıştığımıza memnun oldum, sör. Bizimle beraber Akduvarlar'a gelin ve Lord Butterwell'in yeni evliliğini kutlamasına birkaç mızrak kırarak yardımcı olun. Bahse girerim, pek altta kalmazdınız."

Dunk, Ashford Çayırı'ndan beri hiç atlı mızrak dövüşü yapmamıştı. *Biraz fidye kazanabilirsem, kuzeye giderken iyi beslenebiliriz,* diye düşündü ama kalkanında üç kale olan lord, "Sör Duncan'ın yoluna devam etmesi gerekiyor, bizim de öyle," dedi.

Kemancı John yaşlı adama kulak asmadı. "Sizinle kılıç çarpıştırmayı çok isterim, sör. Birçok farklı diyardan ve ırktan adamla dövüştüm ama hiç sizin boyutunuzda biriyle çarpışmadım. Babanız da sizin kadar cüsseli miydi?"

"Babamı hiç tanımadım, sör."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ben de babamı genç yaşta kaybettim." Kemancı, üç kale lorduna döndü. "Sör Duncan'dan mutlu kafilemize katılmasını istemeliyiz."

"Onun gibilere ihtiyacımız yok."

Duncan ne diyeceğini bilmiyordu. Genelde beş parasız gezgin şövalyelerden asil lordlarla beraber seyahat etmeleri istenmezdi. *Hizmetkârlarıyla daha çok ortak noktam var.* Kafilelerinin uzunluğuna bakılırsa, Lord Cockshaw ve Kemancı, atlarına bakmaları için seyisler, onları beslemeleri için aşçılar, zırhlarını temizlemeleri için yaverler ve onları korumaları için muhafızlar getirmişlerdi yanlarında. Dunk'ınsa Yumurta'sı vardı.

"Onun gibiler mi?" Kemancı güldü. "Nasıl oluyormuş onlar? Cüsseli mi? Şu adamın *cüssesine* bak bir. Güçlü adamlar istiyoruz. Genç kılıçlar eski isimlere yeğdir, denir."

"Aptallar der onu. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bir haydut ya da Lord Kanlıkuzgun'un casuslarından biri olabilir."

"Ben kimsenin casusu değilim," dedi Dunk. "Ve lordumun, hakkımda ben sağırmışım, ölmüşüm ya da Dorne'da düşkünmüşüm gibi konuşmaya hakkı yok."

O taş gibi gözler üzerine döndü. "Dorne'da düşkünlük size yakışır, sör. Oraya gitmenize mâni olmam."

"Siz ona bakmayın," dedi Kemancı. "Huysuz ihtiyarın tekidir o, herkese şüpheyle yaklaşır. Gormy, bu adam hakkında içimde iyi bir his var. Sör Duncan, bizimle birlikte Akduvarlar'a gelir misiniz?"

"Lordum, ben..." Böyle adamlarla nasıl aynı kampta kalabilirdi ki? Hizmetkârları çadırlarını kurar, seyisleri atlarını tımar eder, Dunk ve Yumurta sert tuzlu etleri kemirirken aşçıları onlara horoz ya da et pişirirdi. "Gelemem."

"Gördünüz işte," dedi üç kaleli lordu. "Yerini biliyor ve bizim yanımızda yeri yok." Atını yola doğru çevirdi. "Lord Cockshaw şimdiye yarım fersah gitmiştir."

"Sanırım onu tekrar yakalamam gerekecek." Kemancı, Dunk'a özür di-

ler gibi gülümsedi. "Belki bir gün tekrar karşılaşırız. Umarım. Sizin üzerinizde mızrağımı denemek isterim."

Dunk buna nasıl bir karşılık vereceğini bilmiyordu. "Müsabakalarda bol şans, sör," demeyi başardı ama Sör John çoktan kafilenin peşinden yola koyulmuştu. Yaşlı lord da onun arkasındaydı. Dunk onun gittiğini görmekten memnundu. Onun taş gibi gözlerinden ya da Lord Alyn'in küstahlığından hoşlanmamıştı. Kemancı çekilir biriydi ama onda da içine sinmeyen bir yan vardı.

"İki keman ve iki kılıç, ortasında da bir haç," dedi Yumurta'ya, arkalarında bıraktıkları toz bulutunu seyrederken. "Bu hangi hane?"

"Hiçbiri, sör. O armayı hiçbir yerde görmedim."

Belki de gerçekten bir gezgin şövalyedir. Dunk kendi armasını Ashford Çayırı'nda, Çok Uzun Tanselle ismindeki bir kuklacı ona kalkanına ne boyatmak istediğini sorduğunda tertip etmişti. "O yaşlı lord, Frey Hanesi'nin bir akrabası mıydı?" Freylerin kalkanlarında da kaleler vardı ve meskenleri buradan çok uzakta değildi.

Yumurta gözlerini devirdi. "Frey arması gri arka plan üzerine, bir köprüyle bağlanan iki mavi *kule*. Ama bunlar turuncu üzerine siyah üç *kaleydi*, sör. Bir köprü gördünüz mü siz?"

"Hayır." *Bunu sırf beni sinirlendirmek için yapıyor.* "Ve bir daha bana gözlerini devirirsen, sana öyle bir şamar indiririm ki gözlerini düzeltemezsin."

Yumurta azarlanmış göründü. "Öyle demek..."

"Boş ver ne demek istediğini. Bana onun kim olduğunu söyle yeter."

"Gormon Peake, Yıldızmızrak Lordu."

"Orası Menzil'de, değil mi? Gerçekten üç kalesi mi var?"

"Sadece kalkanlarında, sör. Peake Hanesi'nin bir zamanlar üç kalesi vardı ama ikisini kaybettiler."

"İki kaleyi nasıl kaybeder insan?"

"Siyah ejderin yanında savaşarak, sör."

"Ah." Dunk kendini aptal gibi hissetti. *Yine bu.*

Diyar iki yüz yıldır, Yedi Krallık'ı bir krallık hâline getiren ve Demir Taht'ı yapan Fatih Aegon ile kız kardeşlerinin soyu tarafından yönetiliyordu. Kraliyet sancakları, Targaryen Hanesi'nin siyah üzerine kırmızı üç başlı ejderiydi. On altı yıl önce, Kral IV. Aegon'ın Daemon Karaateş ismindeki bir piçi kardeşine karşı isyan etmişti. Daemon da sancaklarında üç başlı ejderhayı kullanıyordu ama birçok piçin yaptığı gibi sancaktaki renklerin yerini değiştirmişti. İsyanı Kızıl Çimen Meydanı'nda, Daemon ile ikiz oğullarının Lord Kanlıkuzgun'un ok yağmuru altında can vermesiyle sona ermişti. Hayatta kalıp diz çöken asi lordlar bağışlanmıştı ama kimileri topraklarını, kimileri unvanlarını, kimileri de paralarını kaybetmişti. Her biri gelecekteki sadakatlerinin garantisi olarak rehine göndermişlerdi.

Üç kale, turuncu üzerine siyah. "Şimdi hatırladım. Sör Arlan, Kızıl Çimen Meydanı hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı ama bir keresinde sarhoş ağızla bana kız kardeşinin oğlunun nasıl öldüğünü anlatmıştı." Neredeyse ihtiyarın sesini tekrar duyacak, nefesindeki şarabın kokusunu alacaktı. "Pennytree'li Roger, adı buydu. Kafası, kalkanında üç kale olan bir lordun gürzü tarafından ezilmişti." *Lord Gormon Peake. İhtiyar onun adını hiç öğrenmemişti. Ya da öğrenmek istememişti.* Artık Lord Peake, Kemancı John ve kafileleri uzaktaki kırmızı toz bulutundan başka bir şey değillerdi. *On altı yıl önceydi bu. Sahtekâr öldü ve onun yanında duranlar ya sürgüne gönderildi ya da affedildi. Her halükârda, bunun zaten benimle bir alakası yok.*

Bir süreliğine konuşmadan, kuşların içli içli ötüşlerini dinleyerek yol aldılar. Yarım fersah kadar gittiklerinde, Dunk boğazını temizleyip, "'Butterwell,' demişti. Toprakları yakında mı?" diye sordu.

"Gölün öte tarafında, sör. Kral Aegon, Demir Taht'ta otururken, Lord Butterwell hazinebaşıydı. Kral Daeron onu El'i yaptı ama bu çok sürmedi. Arması dalgalı yeşil, beyaz ve sarıdır, sör." Yumurta hanedanlık armaları konusunda böbürlenmekten hoşlanırdı.

"Babanın arkadaşı mı?"

Yumurta suratını buruşturdu. "Babam ondan hiç hoşlanmazdı. İsyan'da, Lord Butterwell'in ikinci oğlu sahtekâr için savaşırken, büyük oğlu kral için savaşıyordu. Böylece her şekilde kazanan tarafta olacaktı. Lord Butterwell ise kimse adına savaşmadı."

"Buna sağduyu denebilir."

"Babam korkaklık diyor."

Evet, öyle der. Prens Maekar sert bir adamdı, gururlu ve tahkir doluydu. "Kralyoluna ulaşmak için Akduvarlar'ın yanından geçmemiz gerekecek. Neden orada karnımızı doyurmayalım?" Düşüncesi bile karnının guruldamasına yetti. "Belki de düğün davetlilerinden biri meskenine dönerken yanında bir koruma ister."

"Kuzeye gittiğimizi söylemiştiniz."

"Sur sekiz bin yıldır ayakta, birazcık daha durmasında sakınca yok. Buradan oraya bin fersah yol var ve kesemizi biraz daha gümüşle doldurmak iyi olur." Dunk kendini Gökgürültüsü'nün tepesinde, kalkanında üç kale olan o ekşi suratlı yaşlı lordun üzerine doğru hücum ederken hayal etti. Ne güzel olurdu. *Silahlarının ve zırhının fidyesini ödemeye geldiğinde, 'Sizi yenen kişi ihtiyar Sör Arlan'ın yaveri,' derdim ona. 'Öldürdüğünüz oğlanın yerine gelen oğlan.' İhtiyarın hoşuna giderdi bu.*

"Yarışmalara girmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi sör?"

"Belki de zamanı gelmiştir."

"Gelmedi, sör."

"Belki de bir şamar yemenin zamanı gelmiştir." *İki müsabaka kazansam yeter. İki fidye kazanıp bir tane ödesem, bir sene krallar gibi yiyip içeriz.* "Yakın dövüş varsa ona girebilirim." Dunk'ın cüssesi ve kuvveti kılıç dövüşünde çok daha etkiliydi.

"Düğünlerde kılıç dövüşü olması alışıldık bir şey değildir, sör."

"Ama ziyafet verilmesi alışıldık bir şeydir. Daha yolumuz uzun. Neden yola bir kez olsun karnımız tok çıkmıyoruz?"

Suları kızıl ve altın renklerinde titreyen, bir dövme bakır levha gibi parıldayan göle geldiklerinde, güneş batıda iyice alçalmıştı. Söğütlerin üzerinden hanın çatısını gördüklerinde, Dunk yüzüne su vurmak için durdu. Elinden geldiğince yolun tozunu sildi ve ıslak parmaklarını gür, kumral saçlarının arasından geçirdi. Cüssesi ya da yanağındaki yara izi için yapabileceği bir şey yoktu ama en azından insanların onu bir hırsız şövalye sanmalarını biraz olsun engellemek istiyordu.

Han beklediğinden büyüktü; ahşaptan yapılmış, bir kulesi olan, yarısı suya çakılmış kazıkların üzerine inşa edilmiş kocaman, gri bir binaydı. Çamurlu göl kenarına tahtalar dizilerek oluşturulmuş kaba bir yol kayık

iskelesine gidiyordu ama görünürde ne kayık ne de kayıkçılar vardı. Yolun karşısında, çatısı sazdan yapılmış bir ahır duruyordu. Avluyu bir taş çit kaplıyordu ama kapı açıktı. Avlunun içinde bir su kuyusu ve yalak buldular. "Hayvanlarla ilgilen," dedi Dunk, Yumurta'ya. "Dikkat et, çok su içmesinler. Ben yemeği sorayım."

Hancıyı basamakları süpürürken buldu. "Kayık için mi geldiniz," diye sordu kadın ona. "Geç kaldınız. Güneş batıyor ve Ned dolunay olmadığı sürece gölü gece geçmeyi sevmez. Sabah ilk iş devam edecek."

"Ne kadar istediğini biliyor musunuz?"

"Kişi başı üç peni, atlarınız için de on."

"İki atımız, bir de katırımız var."

"Katırlara da on alıyor."

Dunk kafasında hesapladı ve otuz altı peni ettiğini fark etti, harcamak istediğinden fazlası. "Buraya son geldiğimde kişi başı iki peni, atlar için de altı peni alıyordu."

"Bunu Ned'le konuş, benim işim değil. Yatak istiyorsan, yatağım yok. Lord Shawney ve Lord Costayne maiyetlerini getirdiler. Adım atacak yer kalmadı."

"Lord Peake de burada mı?" *Sör Arlan'ın yaverini öldürdü o.* "Lord Cockshaw ve Kemancı John'la beraberdi."

"Son seferde Ned onları karşıya götürdü." Dunk'ı baştan aşağı süzdü. "Onlarla birlikte miydiniz?"

"Yolda karşılaştık sadece." Hanın pencerelerinden Dunk'ın ağzını sulandıran hoş bir koku yayılıyordu. "Çok pahalı değilse, ne kızartıyorsanız ondan alabiliriz."

"Yabandomuzu," dedi kadın, "iyice çeşnilendirilmiş, soğan, mantar ve püre şalgamla servis ediyoruz."

"Şalgam olmasa da olur. Domuzdan birkaç dilim ve de biranızdan bir maşrapa bize yeter. Bu ikisi için ne kadar istiyorsunuz? Bir de geceyi ahırınızın zemininde geçirmemizde bir sakınca var mı?"

Bu bir hataydı. "Ahır atlar için var. O yüzden oraya ahır deniyor. Doğru, senin de bir attan aşağı kalır yanın yok ama sadece iki bacak sayıyorum." Onu uzaklaştırmak için elindeki süpürgeyi ona doğrulttu. "Yedi Krallık'ın topunu doyuramam ben. Domuz, misafirlerim için. Biram da öyle. Tıka basa doymadan yiyecekleri ve içecekleri bitti dedirtemem lordlara. Göl balık kaynıyor ve çotukların orada başka serseriler var. Dediklerine göre, gezgin şövalyelermiş." Ses tonundan, dediklerine pek inanmadığı aşikârdı. "Belki onların paylaşacak yemeği vardır. Benim işim değil. Hadi, çekil ayak altından, yapacak bir sürü işim var benim." Dunk bu çotukları nerede bulabileceğini sormayı akıl bile edemeden, kapı kadının arkasında *gümleyerek* kapandı.

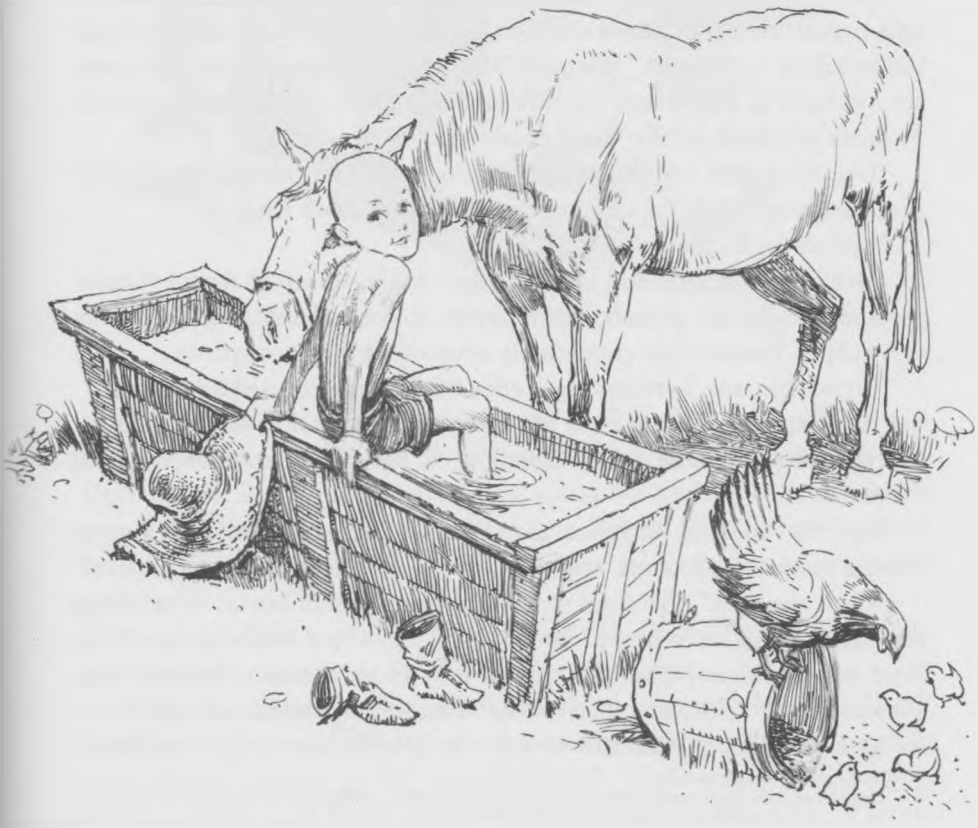
Yumurta'yı, ayaklarını suya sokup yalağa oturmuş, koca şapkasıyla yüzünü yellerken buldu. "Domuz mu kızartıyorlar, sör? Domuz kokusu alıyorum."

"Yabandomuzu," dedi Dunk suratsız suratsız. "Ama bizim güzel tuzlu etimiz varken kim domuz ister ki?"

Yumurta suratını buruşturdu. "Ben onun yerine çizmemi yesem olur mu, sör? Tuzlu etten yeni çizme yaparım kendime. Daha sağlam olur."

Gülümsememeye çalışan Dunk, "Hayır," dedi. "Çizmelerini yiyemezsin. Tek kelime daha edersen yumruğumun tadına bakacaksın ama. Çıkar ayaklarını yalaktan." Katırdan miğferini alıp alçaktan Yumurta'ya fırlattı. "Kuyudan su çekip etleri ıslat." Güzelce ıslatmadığı sürece tuzlu et insanın dişini kırabilirdi. En güzeli biraya yatırmaktı ama su da iş görürdü. "Yalağı kullanma sakın, ayaklarının tadına bakmak istemiyorum."

"Ayaklarım tadını ancak güzelleştirebilir, sör," dedi Yumurta ayak parmaklarını oynatarak. Ama kendisine söyleneni yaptı.

Gezgin şövalyeleri bulmaları zor olmadı. Yumurta göl kenarından adamların ormanın içinde yaktığı kamp ateşlerini gördü ve hayvanlarını arkalarından getirerek doğrudan oraya yöneldiler. Oğlan bir kolunun altında Dunk'ın miğferini taşıyordu. O sırada güneşten geriye de batıdaki kızıl bir anıdan başka bir şey kalmamıştı. Çok geçmeden ağaçlar seyrekleşti ve kendilerini bir zamanlar büvet ağacı korusu olan bir yerde buldular. Ormanın çocuklarının Westeros'u yönettiği zamanlarda ağaçların nerede bulunduğunu gösteren çotuklar ve kemik rengi kökler kalmıştı geriye sadece.

Büvet ağacı çotuklarının arasında, bir şarap matarasını elden ele gezdiren iki adam kamp ateşinin yakınında oturuyordu. Atları korunun hemen ötesinde otluyordu, silahlarıyla zırhlarını üst üste yığmışlardı. Çok daha genç bir adam da o ikisinden biraz daha uzakta, sırtını bir kestane ağacına dayamış oturuyordu. "Selamlar, sörler," diye seslendi Dunk neşeli bir sesle. Silahlı adamların yanına haber vermeden yaklaşmak hiçbir zaman akıllıca bir davranış değildi. "Benim adım Sör Uzun Duncan. Bu oğlan da Yumurta. Ateşinizi paylaşabilir miyiz?"

Orta yaşlı, tıknaz bir adam onları karşılamak için ayağa kalktı, üzerinde artık parçalanmaya başlamış süslü bir elbise vardı. Gösterişli kızıl bir bıyık yüzünü ikiye ayırıyordu. "Selamlar, Sör Duncan. Kocaman bir adammışsın... ve tabii ki, ateşimizin başında sana ve oğlana yetecek kadar yer var. *Yumurta'ydı*, değil mi? Bu nasıl bir isim ola?"

"Uygun bir isim, sör." Yumurta, isminin *Aegon*'dan geldiğini itiraf etmeyecek kadar akıllıydı. En azından tanımadığı insanlara karşı.

"Kesinlikle. Saçına ne oldu?"

Kökkurdu, diye düşündü Dunk. *Onlara kökkurdu yüzünden böyle olduğunu söyle, evlat.* En güvenli hikâye buydu, en çok anlattıkları hikâye... ama yeri geliyor, Yumurta'nın çocukça bir oyun oynayacağı tutuyordu.

"Tıraşladım, sör. Kendimi ispat edene dek kel gezmeyi planlıyorum."

"Asil bir yemin. Benim adım Sör Kyle, Puslu Bataklık'ın Kedisi. Kestane ağacının altında oturan da Sör Glendon, ee, Ball. Bu da aziz Sör Maynard Plumm."

Yumurta bu ismi duyunca meraklandı. "Plumm... siz Lord Viserys Plumm'ın akrabası mısınız, sör?"

"Uzak akrabası," diye itiraf etti Sör Maynard; uzun boylu, sıska, çökük omuzlu, düz, uzun, sarı saçlı bir adamdı. "Ama lord hazretlerinin bunu itiraf edeceğinden şüpheliyim. Onun tatlı Plumm'lardan, benimse ekşi Plumm'lardan[3] olduğum söylenebilir." Plumm'ın pelerini ismi gibi mordu ama kenarları sökülmüştü ve kötü bir şekilde boyanmıştı. Pelerinini,

3 "Plum" kelimesi İngilizcede erik anlamına gelir. Plumm'ın pelerininin renginin mor olması da erik benzetmesinin bir devamıdır. (ç.n.)

omzundaki bir tavuk yumurtası büyüklüğünde bir aytaşı broş tutuyordu. Onun dışında koyu renk yün ve lekeli kahverengi deri giyiyordu.

"Tuzlu etimiz var," dedi Dunk.

"Sör Maynard'ın bir çanta elması var," dedi Kedi Kyle. "Bende de salamura yumurta ve soğan var. Hepsini toplayınca iyi bir ziyafet çekebiliriz. Oturun, sör. Rahatınız için her türlü çotuğumuz var. Yanlış tahmin etmiyorsan, sabah ortasına kadar buradayız. Tek bir kayık var ve hepimizi karşıya geçirecek kadar büyük değil. Lordlar ve takipçilerinin önce geçmesi gerekiyor."

"Atlar için bana yardım et," dedi Dunk, Yumurta'ya. İkisi beraber Gökgürültüsü'nün, Yağmur'un ve Üstat'ın eyerini çıkardılar.

Ancak hayvanlar beslenip, sulanıp, ayakları bağlandıktan sonra Dunk, Sör Maynard'ın ona teklif ettiği şarap tulumunu kabul etti. "Ekşi şarap, hiç şarap olmamasından yeğdir," dedi Kedi Kyle. "Akduvarlar'da daha iyi şaraplar içeceğiz. Lord Butterwell'in, kuzeyde Arbor'dan sonra en iyi şarap-

lara sahip olduğu söylenir. Bir zamanlar babasının babası gibi o da Kral Eli'ydi, ayrıca hem dini bütün hem de çok zengin biri olduğu söylenir."

"Tüm zenginliği ineklerden geliyor," dedi Maynard Plumm. "Arma olarak şişkin bir inek memesi kullanması lazım aslında. Bu Butterwell-lerin damarlarında süt akar ve Freylerin de onlardan aşağı kalır yanı yok. Bu evlilik inek hırsızlarıyla haraç toplayanların evliliği olacak, paragözler bir araya gelecek. Siyah ejder isyan ettiğinde, bu inek lordu bir oğlunu Daemon'a, bir oğlunu da Daeron'a gönderdi ki kazanan tarafta illa bir Butterwell olsun. İki oğlu da Kızıl Çimen Meydanı'nda öldü ve en küçük oğlunu da baharda kaybetti. Bu yüzden yeniden evleniyor. Bu yeni eşi ona bir oğlan doğurmazsa, Butterwell soyu da onunla birlikte ölecek."

"Ölmeli de." Sör Glendon Ball biley taşını kılıcının yüzeyinde bir kez daha gezdirdi. "Savaşçı, korkaklardan nefret eder."

Sesindeki horgörü, Dunk'ın gence daha yakından bakmasına neden oldu. Sör Glendon'ın kıyafetleri kaliteliydi ama fazlaca giyilmişlerdi ve üzerine tam oturmuyorlardı, elden düşmeye benziyorlardı. Yarım miğferinin altından koyu kahverengi saç tutamları çıkıyordu. Oğlan da kısa boylu ve topluydu; küçük, kısık gözleri, kalın omuzları ve kaslı kolları vardı. Kaşları bahar yağmurunda ıslanmış iki tırtıl gibi darmadağınıktı, burnu kocamandı, çenesi dövüşe hazır gibi duruyordu. Ve gençti. *On altı yaşında olabilir. On sekizinden fazlası yok.* Sör Kyle ona *sör* diye hitap etmese onu bir yaver sanabilirdi. Oğlanın yanaklarında bıyık yerine sivilceler vardı.

"Ne kadardır şövalyesin?" diye sordu Dunk.

"Yeteri kadardır. Ay döndüğünde yarım sene olacak. Taklabaz Şelalesi'nden Sör Morgan Dunstable tarafından şövalye ilan edildim, iki düzine kişi şahit buna ama doğduğumdan beri şövalyelik için eğitiliyorum. Yürümeden önce ata biniyordum ve daha tek bir dişim düşmemişken yetişkin bir adamın dişlerini döktüm. Akduvarlar'da kendime bir isim yapıp ejderha yumurtasını kazanmayı planlıyorum."

"Ejderha yumurtası mı? Şampiyonun ödülü bu mu? Gerçekten mi?" Son ejderha yarım asır önce ölmüştü. Gerçi Sör Arlan onun yumurtalarını görmüştü. *Taş kadar serttiler ama göze çok hoş geliyorlardı*, diye anlatmıştı ihtiyar, Dunk'a. "Lord Butterwell ejderha yumurtasını nereden bulmuş?"

"Kral Aegon bir gece kalesinde konakladıktan sonra babasının babasına hediye etmiş yumurtayı," dedi Sör Maynard Plumm.

"Cesareti için verdiği bir hediye miymiş?" diye sordu Dunk.

Sör Kyle kıkırdadı. "Öyle de denebilir. Dediklerine göre, Majesteleri ziyarete geldiğinde, yaşlı Lord Butterwell'in üç genç kızı varmış. Sabahına, üçü de asil bir piçe hamileymiş. Zorlu bir gecenin işi, harbiden."

Dunk daha önce de böyle hikâyeler duymuştu. Anlatıldığında göre, Talihsiz Aegon diyardaki bakirelerin yarısını koynuna almış ve birçoğu da onun piç çocuklarını doğurmuş. Daha da kötüsü, yaşlı kral ölüm döşeğinde hepsini meşrulaştırmıştı; taverna kızlarından, fahişelerden ve çoban kızlardan doğan soysuz piçler ve anneleri asil olan Soylu Piçler. "Bu hikâyelerin yarısı doğru olsa, hepimiz yaşlı Kral Aegon'ın piçi olurduk."

"Olmadığımız ne malum?" diye atıldı Sör Maynard.

"Bizimle Akduvarlar'a gelmelisiniz, Sör Duncan," diye ısrar etti Sör Kyle. "Şüphe yok ki cüsseniz bir lordun dikkatini çekecektir. Orada sizi yanına alacak birini bulabilirsiniz. Ben bulacağımı biliyorum. Acıköprü Lordu, Joffrey Caswell de katılacak düğüne. Üç yaşındayken, ona ilk kılıcını yapmıştım. Eline tam otursun diye çam ağacından oymuştum. Gençliğimde, kılıcımı babasının hizmetine sunmuştum."

"O da çam ağacından mıydı?" diye sordu Sör Maynard.

Kedi Kyle gülecek kadar nazikti. "Sizi temin ederim, o silah iyi çeliktendi. Kentaurun hizmetinde onu yeniden kullanmak beni mutlu eder. Sör Duncan, mızrak dövüşüne katılmasanız bile evlilik ziyafetinde katılın bize. Şarkıcılar, müzisyenler, jonglörler, cambazlar ve bir cüce topluluğu olacak."

Dunk somurttu. "Yumurta'yla önümüzde uzun bir yol var. Kuzeye Kışyarı'na gidiyoruz. Lord Beron Stark, kıyılarındaki krakenlerden ebediyen kurtulmak için asker topluyor."

"Orası benim için fazla soğuk," dedi Sör Maynard. "Kraken öldürmek istiyorsan batıya git. Lannister'lar demiradalılara kendi adalarında saldırmak için gemi inşa ediyorlar. Dagon Greyjoy'u böyle alt edersin. Onunla karada savaşmanın bir manası yok, hemen denize geri çekilir. Onu suda yenmen gerek."

Bu kulağa mantıklı geliyordu ama demiradalılarla denizde savaşma fikri Dunk'a pek de çekici gelmemişti. Dorne'dan Eski Şehir'e giderken, korsanlarla savaşan tayfaya yardım etmek için zırhını giydiği *Beyaz Leydi*'de bunu tatmıştı. Dövüş başa baş ve kanlı geçmişti ve bir keresinde neredeyse suya düşecekti. Bu sonu olurdu.

"Tahtın Stark'lar ve Lannister'lardan bir ders alması lazım," diye ortaya konuştu Sör Kedi Kyle. "Onlar en azından dövüşüyorlar. Targaryen'lar ne yapıyor? Kral Aenys kitapları arasında saklanıyor, Prens Rhaegel Kızıl Kale'de anadan üryan dolaşıyor ve Prens Maekar da Yaz Kalesi'nde surat asıyor."

Yumurta bir çalı parçasıyla ateşi dürtüp geceye kıvılcımlar saçıyordu. Dunk, çocuk babasının adını duymazdan geldiği için mutluydu. *Belki de nihayet dilini tutmayı öğrenmiştir.*

"Ben Kanlıkuzgun'u suçluyorum," diye konuşmaya devam etti Sör Kyle. "Adam Kral Eli ancak krakenler günbatımı denizi boyunca alev ve dehşet saçarken hiçbir şey yapmıyor."

Sör Maynard omuz silkti. "Onun gözü, Acıçelik'in sürgünde Daemon Karaateş'in çocuklarıyla komplo kurduğu Tyrosh'ta. O yüzden olur da denizi geçmeye kalkarlarsa diye gemilerini yakında tutuyor."

"Evet, öyle olabilir ama Acıçelik'in dönüşünü hevesle bekleyenlerin sayısı da az değil," dedi Sör Kyle. "Tüm dertlerimizin kaynağı Kanlıkuzgun; diyarın yüreğini kemiren beyaz solucan."

Dunk, Taşlı Sept'teki kambur rahibi hatırlayarak surat astı. "Böyle laflar bir adama kellesini kaybettirebilir. Konuştuklarının ihanet olduğunu söyleyenler bile çıkabilir."

"Hakikat nasıl ihanet olabilir ki?" diye sordu Kedi Kyle. "Kral Daeron'un zamanında kimse aklındaki söylemekten çekinmezdi ama şimdi?" Kaba bir ses çıkardı. "Kanlıkuzgun, Kral Aerys'i Demir Taht'a oturttu ama ne kadarlığına? Aerys zayıf ve öldüğünde Lord Rivers'la Prens Maekar arasında kanlı bir savaş çıkacak; El, varise karşı."

"Prens Rhaegel'i unuttun, dostum," diye nazik bir tonla itiraz etti Sör Maynard. "Aerys'ten sonra o geliyor, Maekar değil. Ondan sonra da çocukları."

"Aklıevvel Rhaegel... Ona karşı bir düşmanlığım yok ama adamın ölüsü dirisi bir ve ikizlerinin de ondan bir farkı yok ama Maekar'ın gürzüyle mi yoksa Kanlıkuzgun'un büyüleriyle mi ölecekler, bilemem."

Yumurta tiz ve yüksek bir sesle konuşmaya başladığında Dunk, *Yedi bizi korusun*, diye düşündü. "Prens Maekar, Prens Rhaegel'in *kardeşi*. Onu çok sever. Ne ona ne de çocuklarına zarar verir."

"Sessiz ol, çocuk," diye hırladı Dunk ona. "Bu şövalyeler senin fikirlerini duymak istemiyorlar."

"Canım isterse konuşabilirim."

"Hayır," dedi Dunk. "Konuşamazsın." *Şu dilin öldürecek bir gün seni. Muhtemelen beni de.* "Tuzlu etler yeteri kadar yumuşamıştır. Dostlarımıza birer dilim ikram et ve çabuk ol."

Yumurta kızarıp bozardı, Dunk bir anlığına çocuğun cevap vermesinden korktu. Ama çocuk sadece ters ters bakınarak on bir yaşındaki çocuklara özgü bir şekilde öfkeden köpürmekle yetindi. "Tamam, sör," diyerek Dunk'ın miğferini karıştırmaya başladı. Tuzlu eti dağıtırken ateşin ışığında kel kafası kızıl kızıl parladı.

Dunk kendi payını alıp ters ters ete baktı. Suya yatırdıkları için et tahtadan deriye dönmüştü ama o kadardı. Etin bir köşesini emerek tuzun tadını aldı ve handa kızarttıkları, ateşe yağ damlatarak cızırdayan domuzu düşünmemeye çalıştı.

Alacakaranlık çöktükçe, sinekler ve tatarcıklar gölden yanlarına akın etti. Sinekler atları rahatsız etmeyi tercih ediyordu ama tatarcıklar insan etinden hoşlanırdı. Isırılmaktan kurtulmanın tek yolu ateşin yakınına oturup duman solumaktı. *Ya piş ya da yen*, diye düşündü Dunk kasvetli kasvetli, *al sana gerçek bir dilenci seçeneği*. Kollarını kaşıyıp ateşe biraz daha yaklaştı.

Çok geçmeden şarap tulumu tekrar ona geldi. Şarap ekşi ve kuvvetliydi. Dunk kana kana içip tulumu dolaştırırken Puslu Bataklık'ın Kedisi de Karaateş İsyanı sırasında Acıköprü Lordu'nun hayatını nasıl kurtardığını anlatmaya başlamıştı. "Lord Armond'un sancaktarı düştüğünde, dört bir yanımız hain kaynıyorken atımdan atladım..."

"Sör," dedi Glendon Ball. "Kimdi bu *hainler*?"

"Karaateş adamları yani."

Ateşin ışığı Sör Glendon'ın elindeki kılıcı parlatıyordu. Yüzündeki çiçek bozukları açık yaralar gibi kıpkırmızıydı ve her kası bir arbalet gibi gerilmişti. "Babam siyah ejder için dövüştü."

Yine mi bu? Dunk homurdandı. *Kırmızı mı siyah mı?* İnsanın birbirine sorabileceği bir soru değildi bu. Her zaman sıkıntı çıkarırdı. "Eminim Sör Kyle babanıza hakaret etmek niyetinde değildi."

"Kesinlikle," diye katıldı Sör Kyle. "Kırmızı ejder ve siyah ejder artık eski bir hikâye. Artık bunun yüzünden kavga etmenin bir manası yok, evlat. Hepimiz yol kardeşiyiz burada."

Sör Glendon dalga geçilip geçilmediğini anlamak için Kedi'nin sözlerini gözden geçiriyor gibiydi. "Daemon Karaateş bir hain değildi. Yaşlı kral kılıcı *ona* verdi. Piç olsa da kılıcı onun hak ettiğini görmüştü. Başka ne sebeple Karaateş'i Daeron'a değil de ona versin yoksa? Krallığın da ona kalmasını istiyordu. Daemon daha iyi bir adamdı."

Bir sessizlik çöktü. Dunk ateşin hafif çıtırtısını duyabiliyordu. Tatarcıkların ensesinde dolaştıklarını hissedebiliyordu. Yumurta'ya bakıp oturduğu yerde durmasını umarak ensesindeki tatarcıkları kovaladı. Kimse ağzını açmayacakmış gibi göründüğünde, "Kızıl Çimen Meydanı'nda savaştıklarında ben daha çocuktum," dedi. "Ama kırmızı ejder için savaşan bir şövalyenin yaveriydim ve daha sonra siyah için savaşmış bir lorda hizmet ettim. İki tarafta da cesur adamlar vardı."

"Cesur adamlar," diye tekrarladı Kedi Kyle, biraz daha zayıf bir sesle.

"Kahramanlar." Glendon Ball herkes boyanmış armasını görebilsin diye kalkanını çevirdi, gece karası yüzeyde kırmızı ve sarı bir iz bırakarak ilerleyen bir Alevtopu. "Ben bir kahramanın soyundanım."

"Sen *Alevtopu'nun* oğlusun," dedi Yumurta.

Sör Glendon'ı gülümserken ilk kez görmüşlerdi.

Sör Kedi Kyle oğlanı yakından inceledi. "Bu nasıl olabilir? Sen kaç yaşındasın? Quentyn Ball..."

"...ben doğmadan öldü," diye lafını bitirdi Sör Glen-

don, "ama benimle beraber tekrar yaşıyor." Kılıcını tekrar kılıcına soktu. "Akduvarlar'da ejderha yumurtasını kazandığımda, bunu hepinize göstereceğim."

Ertesi gün, Sör Kyle'ın tahmini vuku buldu. Ned'in kayığı karşıya geçmek isteyen herkesi taşıyacak kadar büyük değildi, bu yüzden Lord Costayne ve Shawney'nin takipçileriyle birlikte önce geçmeleri gerekiyordu. Bu da her biri bir saatten fazla süren birkaç sefer gerektiriyordu. Dikkat edilmesi gereken çamur tabakaları vardı; iskeleye getirilmesi, ondan sonra kayığa bindirilmesi ve karşı kıyıda tekrar indirilmesi gereken atlar ve at arabaları vardı. İki lord hangisinin önce geçeceği konusunda gürültülü bir kavgaya tutuşunca işler daha da yavaşladı. Shawney yaşça daha büyüktü ama Costayne kendisinin daha asil olduğunu iddia ediyordu.

Dunk'ın oturup terlemek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Çizmemi kullansak ilk biz geçebiliriz karşıya," dedi Yumurta.

"Geçebiliriz," diye cevap verdi Dunk, "ama geçmeyeceğiz. Lord Costayne ve Lord Shawney buraya bizden önce geldiler. Ayrıca onlar lord."

Yumurta suratını buruşturdu. "Asi lordlar."

Dunk çatık kaşlarla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Siyah ejderha için savaştılar. Yani Lord Shawney ve Lord Costayne'in babası. Aemon'la ben eskiden Üstat Melaquin'in boyalı askerler ve küçük sancaklarla dolu yeşil masasında savaşı canlandırırdık. Costayne'in arması, dörde bölünmüş, birinci ve dördüncü köşelerde siyah üzerine gümüş bir kadeh, ikinci ve üçüncü köşelerde altın üzerine siyah bir güldü. O sancak Daemon'ın ordusuyla beraber soldaydı. Shawney de Acıçelik'le birlikte sağdaydı ve neredeyse aldığı yaralar yüzünden hayatını kaybedecekti."

"Geçmiş gitmiş tarih. Şimdi buradalar, değil mi? Demek ki diz çökmüşler ve Kral Daeron onları bağışlamış."

"Evet ama..."

Dunk iki parmağıyla çocuğun dudaklarını kapattı. "Dilini tut."

Yumurta dilini tuttu.

Shawney'nin adamlarının sonuncuları da karşıya geçirilir geçirilmez, Lord ve Leydi Smallwood da kendi takipçileriyle birlikte geldi ve gezgin şövalyeler beklemeye devam etti.

Yol kardeşliğinin geceyi atlatamadığı belliydi. Sör Glendon asık suratlı ve alıngan bir şekilde kendi başına oturuyordu. Kedi Kyle kayığa binmelerine izin verilene kadar akşamüzeri olacağını tahmin etmişti, bu yüzden yanlarından ayrılıp bir tanışıklığının olduğu Lord Smallwood'a yaranmaya gitmişti. Sör Maynard da zamanını hancıyla çene çalarak geçiriyordu.

"Ondan uzak durmaya bak," diye Yumurta'yı uyardı Dunk. Plumm'da onu rahatsız eden bir şey vardı. "Hiç belli olmaz, bir hırsız şövalye bile olabilir."

Bu uyarı Sör Maynard'ı Yumurta'nın gözünde sadece daha ilginç biri kılmıştı. "Bir hırsız şövalyeyle tanışmamıştım hiç. Sizce ejderha yumurtasını çalmaya mı gidiyor?"

"Lord Butterwell'in yumurtayı iyi koruduğundan eminim." Dunk boynundaki tatarcık ısırıklarını kaşıdı. "Sence ziyafet sırasında yumurtayı gösterir mi? Nasıl göründüğünü merak ettim."

"Size benimkini gösterirdim, sör ama o Yaz Kalesi'nde."

"Seninki mi? Senin *ejderha* yumurtan mı?" Dunk acaba şaka mı yapıyor diye ters ters baktı oğlana. "O nereden geldi?"

"Bir ejderhadan, sör. Beşiğime koydular."

"İlla bir şamar yemek mi istiyorsun? Ejderhalar öldü."

"Evet ama yumurtaları duruyor. Son ejderha ardında beş yumurta bıraktı ve Ejderha Kayası'nda da bir sürü var, Dans'tan bile eskiler. Ağabeylerimin de yumurtaları var. Aerion'unki altın ve gümüş renginde, içinden ateşli damarlar geçiyor. Benimkisi ise beyaz ve yeşil, yüzeyi dalgalı."

"Senin ejderha yumurtan." *Beşiğine koymuşlar.* Dunk, Yumurta'ya o kadar alışmıştı ki bazen Aegon'ın bir prens olduğunu unutuyordu. *Tabii ki beşiğine bir yumurta koyacaklardı.* "Eh, bu yumurtadan etrafta insanlar varken bahsetme."

"*Aptal* değilim ben, sör." Yumurta sesini alçalttı. "Bir gün ejderhalar geri dönecek. Ağabeyim Daeron bunu rüyasında gördü ve Kral Aerys bunu bir kehanette okudu. Belki de benim yumurtamdan çıkarlar. Bu *harikulade* olurdu."

"Olur muydu?" Dunk bundan şüphe duyuyordu.

Yumurta şüphe duymuyordu ama. "Aemon'la ben eskiden ejderhaların bizim yumurtalarımızdan çıktığını hayal ederdik. O zaman birinci Aegon ve kız kardeşleri gibi ejderhaların sırtında uçabilirdik."

"Evet ve diyardaki diğer tüm şövalyeler ölürse, ben de Kral Muhafızları'nın Lord Kumandanı olurdum. Bu yumurtalar madem bu kadar değerli, Lord Butterwell neden kendi yumurtasını hediye ediyor?"

"Diyara ne kadar zengin olduğunu göstermek için?"

"Olabilir." Dunk tekrar boynunu kaşıdı ve kayığı beklerken eyerinin kayışlarını sıkan Glendon Ball'a baktı. *O attan hayır gelmez.* Sör Glendon'ın bineği fazla küçük ve yaşlı, beli bükük, işe yaramaz bir attı. "Babası hakkında ne biliyorsun? Ona neden Alevtopu diyorlardı?"

"Çabuk öfkelendiği ve saçları kızıl olduğu için. Sör Quentyn Ball, Kızıl Kale'nin silah ustasıydı. Babama ve amcalarıma dövüşmeyi o öğretti. Soylu Piçlere de öyle. Kral Aegon onu Kral Muhafızı yapacağını söylemişti, bu yüzden Alevtopu karısını sessiz kız kardeşlere verdi ama Kral Muhafızları'nda bir yer açıldığında Kral Aegon çoktan ölmüştü. Kral Daeron da onun yerine Sör William Wylde'ı Kral Muhafızı yaptı. Babam, Daemon Karaateş'i tacı kendisine alması için ikna edenin Acıçelik olduğu kadar Alevtopu olduğunu ve Daeron, Daemon'ı tutuklatmak için Kral Muhafızları'nı gönderdiğinde Alevtopu'nun onu kurtardığını söylüyor. Daha sonra Alevtopu, Lord Lefford'ı Lannis Limanı'nın kapılarının önünde öldürdü ve Gri Aslan'ı Kaya'da saklanmaya zorladı. Mander köprüsünde Leydi Penrose'un oğullarını teker teker katletti. Annesine merhamet ederek en küçüklerinin canını bağışladığı anlatılır."

"Ne kadar asilce," diye itiraf etti Dunk. "Sör Quentyn, Kızıl Çimen Meydanı'nda mı öldü?"

"Ondan önce, sör," diye cevap verdi Yumurta. "Bir derenin yanında su içmek için atından indiğinde bir okçu onu boğazından vurdu. Sıradan bir asker, kimse kim olduğunu bilmiyor."

"O sıradan insanlar, lordları ve kahramanları öldürmeyi kafalarına koyduklarında tehlikeli olabiliyorlar." Dunk kayığın göl üzerinde yavaş yavaş yaklaştığını görebiliyordu. "Kayık geliyor."

"Çok yavaş. Akduvarlar'a mı gideceğiz, sör?"

"Neden olmasın? Şu ejderha yumurtasını görmek istiyorum." Dunk gülümsedi. "Bakarsın turnuvayı kazanırım ve *ikimizin* de bir ejderha yumurtası olur."

Yumurta ona şüphe dolu bir bakış attı.

"Ne? Bana niye öyle bakıyorsun?"

"Size söyleyebilirdim, sör," dedi oğlan ciddiyetle, "ama dilimi tutmayı öğrenmem gerekiyor."

* * *

Gezgin şövalyeleri az tanınan misafirlerin arasına, kürsüden ziyade kapılara daha yakın bir yere oturttular.

Mevcut lordun büyükbabası tarafından sadece kırk sene önce inşa edildiğinden, Akduvarlar'ın bir kale olarak fazlasıyla yeni olduğu söylenebilirdi. Yerel halk buraya Sütevi adını takmıştı çünkü duvarları, binaları ve kuleleri Vadi'den çıkarılıp büyük bir masrafla buraya getirilen incelikli işlenmiş beyaz taştan inşa edilmişti. İçeride zemin ve sütunlar altın damarlı beyaz mermerdendi; çatı kirişleri de büvet ağaçlarının kemik rengi gövdelerinden oyulmuştu. Dunk tüm bunların ne kadar tuttuğunu hayal bile edemiyordu.

Ancak salon, daha önce gördüğü bazı salonlardan büyük değildi. Oturakta Sör Maynard Plumm ile Kedi Kyle arasındaki yerini alırken, *En azından bize çatının altında bir yer verdiler,* diye düşündü Dunk. Davetsiz gelmiş olsalar da kısa sürede ziyafete kabul edilmişlerdi; evlilik gününüzde bir şövalyeyi kapıdan çevirmek kötü şans sayılırdı.

Genç Sör Glendon'a ise bu konuda biraz daha zorluk çıkarmışlardı. Dunk, Lord Butterwell'in kâhyasının ona yüksek sesle, "Alevtopu'nun bir oğlu yok," dediğini işitti. Delikanlı hararetli hararetli cevap verdi ve Sör Morgan Dunstable'ın ismi birkaç kez telaffuz edildi ama kâhya ikna olmadı. Sör Glendon kılıcının kabzasına dokununca bir düzine asker ellerinde mızraklarla yanlarına geldi ve bir anlığına kan dökülecekmiş gibi göründü. Ortam Kirby Pimm ismindeki sarı saçlı, kocaman bir şövalyenin olaya müdahale etmesiyle sakinleşti. Dunk ne dendiğini duyamayacak kadar uzaktaydı ama Pimm'in bir kolunu kâhyanın omzuna atıp gülerek kulağına bir şey fısıldadığını görebiliyordu. Kâhya kaşlarını çattı ve Sör Glendon'a suratının kıpkırmızı kesilmesine neden olan bir şey söyledi. İzleyen Dunk, *Dokunsan ağlayacak,* diye düşündü. *Ya ağlayacak ya da birini öldürecek.* Tüm bunlardan sonra, genç şövalye nihayet kale salonuna alındı.

Zavallı Yumurta ise o kadar şanslı değildi. Dunk oğlanı yanında içeriye getirmeye çalıştığında, bir kâhya yardımcısı, "Büyük salon lordlar ve şövalyelere ayrıldı," diye bilgilendirdi onları mağrurca. "Yaverler, seyisler ve askerler için iç avluda masalar kurduk."

Kim olduğuna dair en ufak bir fikrin olsa, onu başköşeye oturturdun. Dunk diğer yaverlerin tipinden hoşlanmamıştı. Birkaç tanesi Yumurta'yla yaşıt oğlanlardı ama çoğu daha büyük, uzun zaman önce bir şövalye olmaktansa bir şövalyeye hizmet etmeyi tercih etmiş tecrübeli savaşçılardı. *Ya da bu konuda bir seçim şansları oldu mu ki?* Şövalye olmak için cesaretten ve silah kullanmayı bilmekten ötesi gerekliydi; bir at, bir kılıç ve zırha da ihtiyacınız vardı ve bunların hepsi pahalı şeylerdi. "Dilini tut," dedi Yumurta'ya onu orada bırakmadan önce. "Onlar koca adamlar, senin küstahlığını çekmeyebilirler. Otur, karnını doyur ve dinle, belki bir şeyler öğrenirsin."

Dunk'a gelince, o da güneşin altından kurtulmaktan, önünde bir şarap kadehi ve karnını doyurma şansı bulmaktan memnundu sadece. Bir gezgin şövalye bile her lokmayı yarım saat çiğnemekten bıkabilirdi. Burada, daha önemsiz misafirlerin arasında, önlerine gelecek yemekler şaşaalıdan ziyade daha sadeydi ama yine de yemekleri eksik olmayacaktı. Burası Dunk için yeterliydi.

Ama ihtiyarın eskiden dediği gibi, köylünün gururu lordun utancıydı. "Burası benim yerim olamaz," dedi Sör Glendon Ball, kâhya yardımcısına öfkeyle. Ziyafet için, yenleri ve yakası altın dantellerle süslü, göğsüne kırmızı bir nişanla Ball Hanesi'nin beyaz noktaları işlenmiş temiz bir yelek giymişti. "Babamın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Asil bir şövalye ve büyük bir lord olduğundan şüphem yok," dedi yardımcı kâhya, "ama aynısı buradaki bir sürü kişi için de geçerli. Lütfen ya oturun ya da burayı terk edin, sör. Benim için fark etmez."

Nihayetinde oğlan somurtarak diğerleriyle birlikte yerini aldı. Uzun beyaz salon, oturaklara oturan şövalyelerle doluyordu. Kalabalık, Dunk'ın beklediğinden daha büyüktü ve görünüşlerine bakılırsa, bazı misafirler çok uzun yoldan gelmişti. O ve Yumurta, Ashford Çayırı'ndan beri bu kadar çok lord ve şövalyenin arasına girmemişlerdi ve daha başka kimlerin geleceğini bilmenin imkânı yoktu. *Yolda kalıp ağaçların altında yatıyor olmalıydık. Beni hatırlayan çıkarsa...*

Bir hizmetkâr her birinin önündeki bezin üzerine siyah bir ekmek so-

munu bıraktığında, Dunk dikkatini dağıtacak bir şey çıkmasına sevindi. Somunu boydan boya kesip bir yarısının içini boşaltarak onu bir kâseye çevirdi, diğer tarafını da mideye indirdi. Ekmek bayattı ama tuzlu ete kıyasla pamuk gibiydi. Çiğnenebilecek kadar yumuşaması için biraya, süte ya da suya yatırılmasına gerek kalmamıştı en azından.

Lord Vyrwel ve grubu yanlarından geçip salonun başındaki asillere ayrılmış yerlerine doğru giderken Sör Maynard Plumm, "Sör Duncan, görünüşe göre oldukça dikkat çekiyorsunuz," diye yorumda bulundu. "Platformda oturan kızlar gözlerini sizden alamıyorlar. Bahse girerim, hayatlarında sizin kadar cüsseli birini görmemişlerdir daha önce. Otururken bile salondaki her erkekten yarım baş uzunsunuz."

Dunk omuzlarını eğdi. İnsanların gözlerini dikip ona bakmasına alışıktı ama bundan hoşlandığı söylenemezdi. "Bırakın baksınlar."

"Kürsünün hemen aşağısında Yaşlı Öküz oturuyor," dedi Sör Maynard. "Onun cüsseli bir adam olduğu söylenir ama bana kalırsa en büyük yeri göbeği. Siz onun yanında harbiden dev gibisiniz."

"Gerçekten de öyle, sör," dedi yanlarında oturan, sağlıksız görünüşlü, asık suratlı, gri ve yeşil giyinmiş biri. Gözleri ufaktı ve bakışlarından zekâ fışkırıyordu; ince, eğimli kaşlarına çok yakınlardı. Kısa ve siyah sakalı, dökülmeye başlamış saçlarının eksikliğini kapatmak istercesine yüzünü çevreliyordu. "Böyle bir alanda, sırf cüsseniz bile sizi en fena rakiplerden biri yapıyor."

Biraz daha ileride oturan bir başka bir adam, "Bracken Zalimi'nin de gelebileceğini söylüyorlar," dedi.

"Sanmam," diye yanıtladı onu gri ve yeşil giyen adam. "Lord hazretlerinin düğününü kutlamak için ufak bir müsabaka düzenlenecek sadece. Yataktaki mızraklı dövüşü kutlamak için avluda bir mızraklı dövüş. Otho Bracken gibilerin ilgisini çekecek bir şey değil."

Sör Kedi Kyle şarabından bir yudum aldı. "Bahse varım ki lordum Butterwell de dövüşlere katılmaz. Gölgedeki lord locasından şampiyonlarını seyreder."

"O zaman şampiyonlarının düşüşünü görecektir," diye böbürlendi Sör Glendon Ball. "Sonunda yumurtasını bana verecek."

"Sör Glendon, Alevtopu'nun oğlu," diye açıkladı Sör Kyle yeni adama. "İsminizi öğrenme şerefine nail olabilir miyiz, sör?"

"Sör Uthor Underleaf. Önemsiz birinin oğlu."

Underleaf'in kıyafetleri kaliteli kumaştandı, temizdi ve iyi bakılmıştı ama kesimleri basitti. Pelerinini salyangoz şeklindeki bir tokayla tutturmuştu. "Mızrağınız da çeneniz kadar kuvvetliyse, Sör Glendon, bu koca adamı bile zorlayabilirsiniz."

Sör Glendon, kadehine şarap doldurulurken Dunk'a baktı. "Karşı karşıya gelirsek, o da düşer. Ne kadar büyük olduğu umurumda değil."

Dunk bir hizmetçinin şarap kadehini doldurusunu seyretti. "Ben mızraktan ziyade kılıçta daha iyiyimdir," diye itiraf etti. "Savaş baltasıyla daha da iyiyimdir. Burada yakın dövüş olacak mı?" Cüssesi ve kuvvetinin yakın dövüşte işine yarayacağının bilincindeydi ve aldığı darbelerin altında kalmayacağını da biliyordu. Atlı mızrak dövüşüyse ayrı bir meseleydi.

"Yakın dövüş mü? Bir düğünde mi?" Sör Kyle şaşkındı. "Bu yakışık almaz."

Sör Maynard kıkırdadı. "Her evli adamın size söyleyebileceği gibi, evlilik aslında bir *yakın dövüştür*."

Ser Uthor kıkırdadı. "Korkarım ki sadece atlı mızrak dövüşü var ama ejderha yumurtası dışında, Lord Butterwell son karşılaşmada kaybedene otuz, önceki rauntta mağlup olan her şövalyeye de on altın ejder vereceğini söyledi."

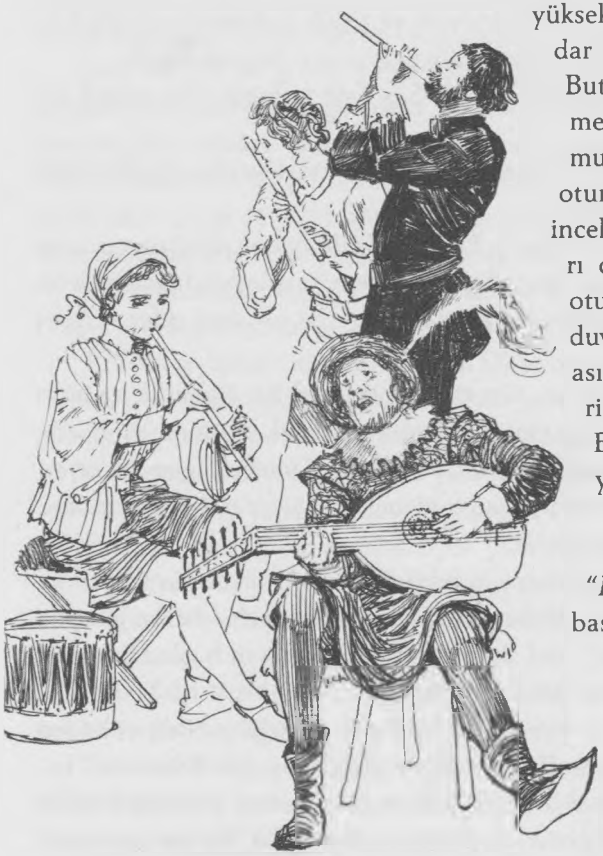
On ejder hiç de fena olmaz. On ejdere bir binek atı alabilirdi ve böylece Dunk, Gökgürültüsü'ne savaşlar dışında binmek zorunda kalmazdı. On ejdere Yumurta'ya uygun bir zırhla üzerinde Dunk'ın ağacı ve kayan yıldızının bulunduğu bir şövalye çadırı alabilirdi. *On ejder, kaz kızartması, jambon ve güvercin turtası demek.*

"Karşılaşmaların kazananları için fidye de olacak," dedi Sör Uthor ekmeğinin yarısının içini boşaltırken. "Karşılaşmalar üzerine bahse girenler olduğundan bahsediliyor. Lord Butterwell risk almaktan hoşlanmaz ama misafirleri arasında sıkı kumarbazlar var."

Sör Uthor bunu der demez, müzisyenlerin olduğu yerden yükselen trompet sesleriyle Ambrose Butterwell salona giriş yaptı. Butterwell koluna girdiği yeni gelinine Myr halısı üzerinde ilerleyerek platforma kadar eşlik ederken, Dunk da diğerleriyle birlikte ayağa kalktı. Kız on beş yaşındaydı, âdet görmeye yeni başlamıştı, lord kocası da ellisindeydi ve leydi eşini yeni kaybetmişti. Kızın derisi pembeydi, adamınki ise gri. Gelinin dalgalı yeşil, beyaz ve sarı renklerden oluşan pelerini arkasından sürükleniyordu. Pelerin o kadar sıcak ve ağır görünüyordu ki Dunk kızın bunu nasıl taşıyabildiğini merak etti. Lord Butterwell de sarkan gıdısı ve seyrelmeye başlayan sarı saçlarıyla sıcaklamış ve ağırlaşmış görünüyordu.

Gelinin babası da küçük oğluyla el ele peşlerinden girdi. Geçit'ten Lord Frey sıska bir adamdı, mavi ve gri kıyafeti içinde şıktı, varisi de burnu akan, dört yaşındaki çenesiz bir oğlandı. Ardından leydi eşleriyle birlikte Lord Costayne, Risley ve Lord Butterwell'in ilk eşinden kızları geldi. Frey'in kızları da kendi kocalarıyla birlikte arkalarındaydı. Sonra Lord Gormon

Peake; Lord Smallwood ve Shawney; çeşitli küçük lordlar ve toprak sahibi şövalyeler geldi. Dunk aralarında Kemancı John ile Alyn Cockshaw'un da olduğunu gördü. Ziyafet daha doğru düzgün başlamamış olmasına rağmen Lord Alyn'in içmeye çok önce başladığı belliydi.

Hepsi kürsüye tırmandığı vakit, yüksek masa da oturaklar kadar kalabalıklaşmıştı. Lord Butterwell ve gelini yaldızlı meşe bir çifte tahtta, yumuşak yastıkların üzerinde oturuyordu. Kalanları da incelikli oyulmuş kolçakları olan uzun sandalyelere oturdular. Arkalarındaki duvarda iki devasa flama asılıydı: Freylerin gri üzerine mavi çifte kulesi ve Butterwelllerin dalgalı yeşil, beyaz ve sarısı.

Kadeh kaldırmak Lord Frey'e düştü. *"Kral'a!"* diye başladı basit bir şekilde. Sör Glendon şarap kadehini ileri uzattı. Dunk onunla kadeh tokuşturdu, sonra Sör Uthor ve diğerleriyle.

"Zarif ev sahibimiz Lord Butterwell'e," dedi Frey. "Baba ona uzun bir ömür ve bol erkek çocuk bahşetsin."

"Bakire gelin, benim canım kızım Leydi Butterwell'e. Anne ona doğurganlık bahşetsin." Frey kıza gülümsedi. "Sene çıkmadan bir torun istiyorum bak. İkizler daha da işime gelir, o yüzden bu gece o tereyağını iyi karıştırmaya bak, güzel kızım."[4]

Kahkahalar çatı kirişlerinden yankılandı ve misafirler bir kez daha içtiler. Şarap yoğun, kırmızı ve tatlıydı.

Sonra Lord Frey, *"Kral Eli, Brynden Rivers'a.* Yaşlı Hatun onun yolunu

4 Burada Lord Frey, Lord Butterwell'in soyadıyla bir kelime oyunu yapıyor. Serideki hane isimleri çevrilmediğinden bunu hakkıyla Türkçeye aktarmak imkânsıza yakın. Lord Frey'in kullandığı cümlenin orijinali şu şekilde: *"... so churn the butter well, my sweet." "Butter"* İngilizcede "tereyağı", *"well"* kelimesi de "iyi" zarfına karşılık gelir. (ç.n.)

aydınlatsın," dedi. Kadehini yukarı kaldırıp şarabından içti, onunla birlikte Lord Butterwell, gelini ve platformdaki diğerleri de içti. Aşağıda ise Sör Glendon kadehini ters çevirip şarabını yere boca etti.

"İyi şaraba yazık oldu," dedi Maynard Plumm.

"Akraba katillerine kadeh kaldırmam," dedi Sör Glendon. "Lord Kanlıkuzgun bir büyücü ve piç."

"Doğru, bir piç olarak doğdu," diye kısık sesle hak verdi ona Sör Uthor, "ama soylu babası ölüm döşeğinde onu meşru kıldı." Şarabından büyük bir yudum aldı, onunla beraber Sör Maynard ve salondaki birçok kişi de aynısını yaptı. Bir o kadar kişi de kadehlerini aşağı indirmiş ya da Ball'un yaptığı gibi ters çevirmişti. Dunk'ın kadehi elinde ağırdı. *Lord Kanlıkuzgun'un kaç gözü var?* diyordu bilmece. *Bin gözü var ve bir tane daha.*

Birçok sefer kadeh kaldırıldı. Düğüne katılamayan, Lord Butterwell'in lordu genç Lord Tully'ye de içtiler. Hasta olduğu söylenen Yüksekbahçe Lordu Leo Uzundiken'in sağlığına içtiler. Cesurca ölenlerin anısına içtiler. *Evet,* diye düşündü Dunk. *Buna içerim işte.*

Son kadehi de Sör Kemancı John kaldırdı. "*Cesur kardeşlerime!* Bu gece yüzlerinin güldüğünü biliyorum!"

Yarın atlı mızrak dövüşü olduğundan Dunk bu kadar içmeyi planlamamıştı ama kaldırılan her kadehin ardından kadehler baştan dolduruluyordu ve içtikçe içesi gelmişti. "Hiçbir zaman sana teklif edilen şarabı ya da birayı geri çevirme," demişti Sör Arlan bir keresinde. "Bir sene boyunca bir daha şarap ya da bira göremeyebilirsin." *Gelin ve damat için içmemek kabalık olurdu,* dedi kendi kendine. *Etrafta bu kadar yabancı varken kral ve El'i için içmemek de tehlikeli.*

Neyse ki Kemancı'nınkisi kaldırılan son kadehti. Lord Butterwell ağır ağır ayağa kalkıp herkese geldikleri için teşekkür etti ve yarın iyi müsabakalar izleyeceklerinin sözünü verdi. "Ziyafet başlasın!"

Yüksek masaya yavru domuz getirildi; tüyleriyle beraber kızartılmış bir tavus kuşu; parçalanmış bademle kaplı büyük bir turna. Onlardan tek bir lokma bile alt tabakaya kalmadı. Yavru domuz yerine badem sütüne yatırılmış ve hoş bir şekilde çeşnilendirilmiş tuzlu domuz eti geldi önlerine. Tavus kuşu yerine içi soğan, biberiye, mantar ve kızartılmış kestanelerle doldurulmuş ve çıtır çıtır olana kadar pişirilmiş horoz yediler. Turna yerine Dunk'ın bir türlü ne olduğunu çözemediği lezzetli bir sosla birlikte servis edilen, hamura sarılmış beyaz sazan balığını mideye indirdiler. Ayrıca bezelye lapası da vardı; tereyağlı turp; üzerine bal gezdirilmiş havuç ve Boz Kalkanlı Bennis kadar kötü kokan bir beyaz peynir. Dunk karnını

iyice doyurdu ama bir yandan da Yumurta'nın avluda ne yaptığını merak ediyordu. Ne olur ne olmaz diye, pelerininin cebine bir parça horoz, biraz ekmek ve kokulu peynir koydu.

Yemek yerlerken, kaval ve kemanlardan hareketli bir müzik yükselmeye başladı ve muhabbet yarınki atlı mızrak dövüşlerine döndü. Buradaki tüm yerel kahramanları tanıyormuş gibi görünen Uthor Underleaf, "Sör Franklyn Frey, Yeşil Çatal civarlarında sevilir," dedi. "Kürsüdeki o işte, gelinin amcası. Lucas Nayland da Cadı Bataklığı'ndan geliyor ve onu da hafife almamak lazım. Aynı şekilde Kırıkpençe Burnu'ndan Sör Mortimer Boggs'u da öyle. Onlar dışında bu turnuvada hane şövalyeleri ve köy kahramanları öne çıkacaktır. Kirby Pimm ile Yeşil Galtry aralarındaki en iyileri ama ikisi de Lord Butterwell'in damadı Kara Tom Heddle'ın eline su dökemezler. Pis herifin teki. Lord hazretlerinin en büyük kızıyla, diğer üç talibini öldürerek evlendiği anlatılır ve bir keresinde Casterly Kayası Lordu'nu atından düşürmüştü."

"Ne, genç Lord Tybalt'ı mı?" diye sordu Sör Maynard.

"Hayır, yaşlı Gri Aslan'ı, baharda ölen."

Baharda onbinlerce kişi ölmüştü, aralarında bir kral ve iki genç prens de vardı.

"Sör Buford Bulwer'i de hafife almayın," dedi Kedi Kyle. "Yaşlı Öküz, Kızıl Çimen Meydanı'nda kırk kişiyi öldürdü."

"Ve her sene bu sayı artıyor," dedi Sör Maynard. "Bulwer eskide kaldı artık. Adama baksana. Altmışını geçmiş, yumuşak, şişman ve sağ gözü doğru düzgün görmüyor."

"Salonda kendinize bir şampiyon aramanıza gerek yok," dedi Dunk'ın arkasından bir ses. "İşte karşınızdayım, sörler. Doya doya bakın."

Dunk dönünce gülümseyen Sör Kemancı John'u arkasında dikilirken buldu. Beyaz ipek gömleğinin kırmızı satenle işlenmiş yenleri vardı, uçları o kadar uzundu ki dizlerine kadar geliyordu. Göğsüne kadar inen ağır bir gümüş zincirin üzerine gözleriyle aynı renkte koyu ametistler yerleştirilmişti. *O zincir sahip olduğum her şeyin toplamı kadar değerli olmalı,* diye düşündü Dunk.

Şarap Sör Glendon'ın yanaklarının ve sivilcelerinin kızarmasına neden olmuştu. "Siz kim oluyorsunuz da böyle böbürlenebiliyorsunuz?"

"Bana Kemancı John derler."

"Siz bir müzisyen misiniz yoksa bir savaşçı mı?"

"Şöyle ki hem bir okla hem de bir kemanla güzel bir şarkı çalabilirim. Her düğüne bir şarkıcı, her turnuvaya da bir gizemli şövalye gerek. Size katılabilir miyim? Butterwell beni platforma davet edecek kadar nazikti ancak şişman, pembe leydilerle yaşlı adamlar yerine yoldaş gezgin şövalye-

lerimle oturmayı tercih ederim." Kemancı, Dunk'ın omzuna vurdu. "Sana zahmet, kenara kayıver, Sör Duncan."

Dunk kenara kaydı. "Yemek için geç kaldınız, sör."

"Önemli değil. Butterwell'in mutfaklarının nerede olduğunu biliyorum. Şarap kaldı, değil mi?" Kemancı, portakal ile misket limonu kokuyordu ve tüm bunların altında çok hafif bir doğu baharatı aroması vardı. Muskat olabilirdi. Dunk bilmiyordu. Zaten o muskattan ne anlardı ki?

"Böbürlenmeniz yakışık almadı," dedi Sör Glendon, Kemancı'ya.

"Öyle mi diyorsunuz? O zaman lütfen beni affedin, sör. Alevtopu'nun hiçbir oğluna saygısızlık etmek istemem."

Delikanlı şaşıp kaldı. "Kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Babanızın oğlu olduğunuzu umuyorum."

"Bakın," dedi Sör Kedi Kyle. "Düğün turtası."

Altı mutfak yamağı, turtayı geniş, tekerlekli bir arabanın üzerinde iterek kapıdan geçiriyordu. Turta kahverengi, kıtır kıtır ve devasaydı, içinden ciyaklamalar, gıdaklamalar, takırdamalar geliyordu. Lord ve Leydi Butterwell, ellerinde bir kılıçla aşağı inerek turtayı karşıladılar. Turtayı ortasından kestiklerinde elli farklı kuş salona salındı. Dunk'ın katıldığı diğer düğün ziyafetlerinde, turtaların içi kumrular ve ötücü kuşlarla dolu olurdu ama bunun içinden mavi alakargalar, tarlakuşları, güvercinler, kumrular, alaycı kuşlar, bülbüller, küçük kahverengi serçeler ve bir tane de büyük kırmızı papağan çıkmıştı. "Yirmi bir farklı türden kuş," dedi Sör Kyle.

"Yirmi bir farklı türden kuş boku," dedi Sör Maynard.

"Sizin yüreğinize şiir değmemiş, sör."

"Sizin de omzunuzda kuş boku var."

"Turta dediğin böyle doldurulur," diyen Sör Kyle tuniğini silkelerken derin derin iç çekti. "Turta evliliği temsil ediyor ve gerçek bir evliliğin de bir sürü farklı yanı vardır; mutluluk ve yas, acı ve zevk, aşk, şehvet ve sadakat. O yüzden bir sürü farklı kuş koymaları normal. Hiçbir erkek karısının ona tam olarak ne getireceğini bilemez."

"Amını," dedi Plumm, "zaten başka ne anlamı var ki?"

Dunk doğrularak ayağa kalktı. "Benim temiz hava almam lazım." Aslında işemesi gerekiyordu ama böyle asil bir grubun içinde havadan bahsetmek daha yakışık alırdı. "Bana müsaade edin."

"Çok geç kalmayın, sör," dedi Kemancı. "Daha jonglörler gelecek ve gerdek törenini kaçırmak istemezsiniz."

Dışarıda, gece rüzgârı Dunk'ı devasa bir yaratığın diliymişçesine yaladı. Avludaki sıkıştırılmış toprak ayaklarının altında hareket ediyor gibi geliyordu... ya da belki de o sallanıyordu.

Kulvar, dış avlunun ortasına kurulmuştu. Lord Butterwell ve asil misafirleri yumuşak sandalyelerinde gölgelikte otursunlar diye duvarın dibine üç kademeli bir loca inşa edilmişti. Kulvarın iki ucunda şövalyelerin zırhlarını giymeleri için çadırlar vardı ve turnuva mızrakları orada hazır bekliyordu. Rüzgâr bir anlığına flamaları havalandırdığında, Dunk bariyerden gelen kireç kokusunu alabildi. İç avluyu aranarak yürümeye başladı. Yumurta'yı bulup adını yazdırması için oyun teşrifatçısına göndermesi gerekiyordu. Bu bir yaverin göreviydi.

Gelgelelim Akduvarlar onun için tuhaf bir yerdi ve Dunk bir şekilde yolunu kaybetti. Kendini tazıların yanında buldu ve tazılar onun kokusunu aldığında havlayıp hırlamaya başladılar. *Boğazımı parçalamak istiyorlar,* diye düşündü, *ya da pelerinimdeki horozu istiyorlar.* Geldiği yönden geri dönüp septin önünden geçti. Kel bir şövalyenin kovaladığı, kahkahadan nefes nefese kalmış bir kadın koşarak yanından geçti. Adam düşüp duruyordu ve kadın en sonunda dönüp ayağa kalkmasına yardımcı olmak zorunda kaldı. *Septe girip yarınki ilk rakibimin bu şövalye olması için Yedi'ye dua etmeliyim,* diye düşündü Dunk ama bu saygısızca bir dua olurdu. *Benim asıl ihtiyacım olan şey dua değil, bir hela.* Soluk taştan basamakların hemen altında bir çalılık vardı. *İşimi görür.* Çalılıkların arkasına geçip uçkurunu çözdü. Mesanesi patlayacak noktaya gelmişti. İşedikçe işedi.

Yukarıda bir yerlerde bir kapı açıldı. Dunk basamaklardan inen ayak seslerini, taşa sürtünen çizmeleri duydu. "...dilenci ziyafeti verdin bize. Acıçelik olmadan..."

"Başlatma Acıçelik'e," dedi tanıdık bir ses. "Hiçbir piçe güven olmaz, ona bile. Birkaç zafer kazanınca koşa koşa gelir buraya."

Lord Peake. Dunk nefesini tuttu... çişini de.

"Zaferden bahsetmek, zafer kazanmaktan kolaydır." Konuşan bu kişinin sesi Peake'ten daha pesti, sinirli olduğu anlaşılan bir homurtuydu. "Yaşlı Sütlükan oğlanın sahip olmasını bekliyordu, diğerleri de bunu bekleyecek. Boş laflar ve cazibe bunu karşılamaz."

"Bir ejderha karşılar. Prens bir ejderhanın yumurtadan çıkacağı konusunda ısrarcı. Kardeşlerinin öldüğünü nasıl rüyasında gördüyse, bunu da rüyasında gördü. Canlı bir ejderha bize ihtiyacımız olan tüm askerleri kazandırır."

"Ejderha ayrı, rüya ayrı. Seni temin ederim, Kanlıkuzgun'un rüyalarla işi yok. Bizim bir savaşçıya ihtiyacımız var, hayalperestin tekine değil. Oğlan, babasına çekmiş mi?"

"Sen üzerine düşeni yap ve onu bana bırak. Butterwell'in altınlarını ve Frey Hanesi'nin kılıçlarını ele geçirdiğimizde, Harrenhal da bize gelecek, onun ardından da Bracken'lar. Otho buna karşı koyamayacağını..."

Konuşanlar uzaklaştıkça sesleri duyulmaz oldu. Dunk da işemeye kaldığı yerden devam edebildi. Çükünü şöyle bir sallayıp uçkurunu bağladı. "Babasına mı çekmiş?" diye mırıldandı. Kimden bahsediyorlardı. Alevtopu'nun oğlundan mı?

Basamakların altından geçtiğinde, iki lord avluyu boylu boyunca aşmıştı çoktan. Neredeyse peşlerinden koşup yüzlerini göstermeleri için bağıracaktı ama kendini tuttu. Yalnız, silahsız ve yarı sarhoştu. *Belki yarıdan da fazla.* Olduğu yerde bir süre somurtarak durdu, ardından salona geri döndü.

İçeride son yemekler de servis edilmişti ve şenlikler başlamıştı. Lord Frey'in kızlarından biri arpta "Tek Gibi Atan İki Kalp" şarkısını çalıyordu, fakat oldukça kötü bir şekilde. Birkaç jonglör bir süre birbirlerine yanan meşaleler fırlattı ve birkaç cambaz havada taklalar attı. Sör Kirby Pimm tahta bir kaşıkla ritim tutarken Lord Frey'in kuzeni "Ayı ve Güzel Bakire" şarkısını söylemeye başladı. Neredeyse tüm salon, "Bir Ayı! Bir Ayı! Hem kahve siyah hem de tüylerle kaplı!" diye haykırmaya başlayana kadar insanlar şarkıya eşlik etti. Lord Caswell dökülmüş şarabın içinde bayılmıştı ve Leydi Vyrwel ağlamaya başlamıştı ama kimse sebebini bir türlü anlamamıştı.

Bu sırada şarap gelmeye devam ediyordu. Zengin Arbor kırmızıları yerini yerel şaraplara bırakıp ya da en azından Kemancı öyle olduğunu söyledi; doğrusunu söylemek gerekirse, Dunk aralarındaki farkı anlayamıyordu. Baharatlı şarap da vardı ve ondan da bir kadeh içti. *Bir sene boyunca bundan bir daha görmeyebilirim.* Her biri düzgün insanlardan oluşan gezgin şövalyeler grubu, tanıdıkları kadınlardan bahsetmeye başlamıştı. Dunk da kendini Tanselle'in bu gece nerede olduğunu düşünürken buldu. Leydi Rohanne'in nerede olduğunu *biliyordu* –Soğuk Hendek Kalesi'nde, horlayan yaşlı Sör Eustace'la beraber uyuyordu– o yüzden onu pek düşünmemeye çalıştı. *Acaba onlar da hiç beni düşünüyorlar mı*? diye merak etti.

Tekerlekli bir ahşap domuzun karnından dışarı fırlayan boyalı cücelerden oluşan bir grup, Lord Butterwell'in soytarısını, ne zaman bir yere isabet etseler kaba sesler çıkaran şişkin domuz mesaneleri fırlatarak masalar arasında kovalamaya başladıklarında Dunk'ın melankolik düşünceleri yarıda kesildi. Dunk'ın yıllardır gördüğü en komik şeydi bu ve diğerleriyle birlikte kahkahalara boğuldu. Lord Frey'in oğlu da bunu fazlasıyla eğlen-

celi bulmuş olacak ki onlara katıldı ve bir cüceden ödünç aldığı mesaneyi düğün misafirlerine fırlatmaya koyuldu. Çocuğun kahkahası Dunk'ın o güne kadar duyduğu en rahatsız edici sesti; Dunk'ın oğlanı bir güzel dövmeyi ya da onu bir kuyudan aşağıya atmayı istemesine sebep olan gürültülü, tiz bir hıçkırık. *O mesaneyle bana vurursa, bunu gerçekten yapabilirim.* "İşte bu düğünü mümkün kılan oğlan," dedi Sör Maynard, çenesiz velet yanlarından koşarak geçerken.

"Nasıl yani?" Kemancı boş şarap kadehini uzattı ve geçen bir hizmetçi onu doldurdu.

Sör Maynard, gelinin kocasına kendi elleriyle vişne yedirdiği kürsüye doğru bir bakış attı. "Lord hazretleri o ekmeğe tereyağını sürecek ilk kişi olmayacak. Gelinin bekâretinin İkizler'de bir bulaşıkçı tarafından alındığı söyleniyor. Geceleri onunla buluşmak için mutfağa iniyormuş. Bir gece küçük kardeşi de kızın ardından aşağı inmiş. Çocuk bunları kucak kucağa görünce bir çığlık koy vermiş ve aşçılarla muhafızlar koşarak geldiklerinde leydimle bulaşıkçıyı, aşçının hamur yoğurduğu tezgâhta, baştan aşağı una bulanmış hâlde sevişirken yakalamışlar."

Bu doğru olamaz, diye düşündü Dunk. Lord Butterwell'in geniş toprakları ve küp küp sarı altını vardı. Neden bir bulaşıkçı tarafından bekâreti alınmış bir kızla evlenip bunu bir ejderha yumurtası hediye ederek kutlasındı ki? Geçit'in Freyleri de Butterwelllerden daha asil değillerdi. İnek yerine köprüleri vardı ama aralarındaki tek fark buydu. *Lordlar. Onlara kim akıl erdirebilir ki?* Dunk ağzına birkaç kuruyemiş atıp işerken duyduklarını düşündü. *Sarhoş Dunk, kimbilir ne duyduğunu sanıyorsun?* İlk kadeh hoşuna gittiği için bir kadeh daha baharatlı şarap içti. Sonra da başını eline dayayıp gözlerini dumandan uzaklaştırabilmek için biraz kapadı.

* * *

Gözlerini tekrar açtığında, düğün misafirlerinin yarısı ayaklanmış, "Yatağa! Yatağa!" diye haykırıyordu. O kadar çok gürültü yapmışlardı ki Dunk'ı, içinde Çok Uzun Tanselle ve Kızıl Dul olan tatlı bir rüyadan uyandırmışlardı. "*Yatağa! Yatağa!*" diye bağırmaya devam ettiler. Dunk kafasını kaldırıp gözlerini ovuşturdu.

Sör Franklyn Frey gelini kucağına almış, dört bir yanını saran erkekler ve oğlanların arasında onu platformdan indiriyordu. Yüksek masadaki leydiler de Lord Butterwell'in etrafını sarmıştı. Leydi Vyrwel üzüntüsünü atlatmış ve lord hazretlerini sandalyesinden çekiştirerek kaldırmaya çalı-

şıyordu, bu sırada Lord Butterwell'in kızlarından biri onun çizmelerinin bağcıklarını çözmeye çalışırken, bir Frey kadını da tuniğini yukarı doğru çekiştiriyordu. Dunk onun sarhoş olduğunu gördü, Sör Franklyn ondan da sarhoştu... o kadar sarhoştu ki neredeyse gelini düşürecekti. Dunk daha ne olduğunu anlamadan, Kemancı John onu ayağa kaldırmıştı. "Getirin!" diye bağırdı. "Bırakın gelini dev taşısın."

Sonra Dunk bir baktı, kucağında kıpraşan gelinle kule merdivenlerini çıkıyordu. Nasıl ayakta durabildiğini kendisi de bilmiyordu. Kız sürekli kıpırdanıyordu ve etraflarını çevreleyen adamlar bir yandan kızın kıyafetlerini çıkarırken bir yandan da kızı una bulayıp yoğurmakla ilgili müstehcen şakalar yapıyorlardı. Cüceler de onlara katılmıştı. Dunk'ın bacaklarının arasında koşuşturuyor, bağırıp çağırıp kahkahalar atıyor ve mesanelerle kalçasına vuruyorlardı. Tüm dikkatini onlara takılmamaya harcıyordu Dunk.

Lord Butterwell'in yatak odasının nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama diğer adamlar onu doğru tarafa dönene kadar dürtüp duruyordu ve oraya vardıklarında suratı kıpkırmızı kesilmiş gelin kıkırdıyordu ki tırmanışı bir şekilde kazasız belasız atlatan sol ayağındaki çorabı dışında neredeyse tamamen çıplaktı. Dunk da kıpkırmızı kesilmişti ve bunun nedeni nefes nefese kalması değildi.

Bakan olsa herkes sertleştiğini görebilirdi ama neyse ki herkesin gözleri gelinin üzerindeydi. Leydi Butterwell, Tanselle'e hiç benzemiyordu ama kucağında yarı çıplak kıpraşıp durması Dunk'ın Tanselle'i düşünmesine neden olmuştu. *Çok Uzun Tanselle'di adı ama benim için hiç de uzun değildi.* Onu bir daha bulup bulamayacağını merak ediyordu. Bazı geceler onu hayal ettiğini düşündüğü oluyordu. *Hayır, ahmak, sadece onun da senden hoşlandığını hayal ettin.*

Oraya vardığında, Lord Butterwell'in yatak odasının geniş ve müsrifçe döşendiğini gördü. Myr halıları yerleri kaplıyordu, girinti çıkıntılarda yüz tane kokulu mum yanıyordu ve kapının yanında altın ve mücevherlerle süslenmiş bir zırh duruyordu. Odanın dış duvardaki bir çıkıntıya konulmuş kendi helası bile vardı.

Dunk nihayet gelini gerdek yatağına bıraktığında, cücelerden biri fırlayıp kızın memelerinden birini yoğurmaya başladı. Kız ciyakladı, adamlar kahkahayla kükrediler ve Dunk cüceyi yakasından tutup leydiden uzaklaştırdı. Küçük adamı odadan dışarı çıkarmak için ilerliyordu ki ejderha yumurtasını gördü.

Lord Butterwell yumurtayı mermer kaideye, siyah bir kadife yastığın üzerine yerleştirmişti. Bir tavuk yumurtasından çok daha büyüktü ama beklediği kadar da büyük değildi. Yüzeyini, lambaların ve mumların ışığında mücevher gibi parlayan kırmızı pullar kaplıyordu. Dunk cüceyi bırakıp elinde nasıl duracağını görmek için yumurtaya uzandı. Beklediğinden daha ağırdı. *Bununla bir adamın kafasını göçertebilirsin ve kabuğu kırılmaz.* Pulları parmaklarının altında kayıp gidiyordu ve yumurtayı bir o yana bir bu yana çevirdikçe koyu, zengin bir kırmızıyla parlıyorlardı. *Ateş ve kan,* diye düşündü ama pulların kimilerinde altın tanecikleri ve gece yarısı siyahı renginde sarmallar vardı.

"Hey, siz! Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, sör?" Tanımadığı bir şövalye ona ters ters bakıyordu; kömür karası sakalı ve çıbanları olan koca bir adamdı ama Dunk'ın olduğu yerde kalmasına neden olan şey adamın öfke dolu, pes sesiydi. Adam, "Onu yerine bırakın. Lord hazretlerinin hazinelerine yağlı parmaklarınızı sürmeyin yoksa buna pişman olursunuz," derken Dunk, *Bu o, Peake'in yanındaki adam,* diye düşündü.

Diğer şövalye Dunk kadar sarhoş değildi, bu yüzden adamın dediğini yapmak akıllıca olurdu. Yumurtayı dikkatlice yastığının üzerine bırakıp ellerini üzerine sildi. "Kötü bir niyetim yoktu, sör." *Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın.* Sonra kara sakallı adamı kenara itip kapıdan çıktı.

Merdivenlerden sesler geliyordu: keyifli bağrışmalar ve kadın kahkahaları. Kadınlar Lord Butterwell'i gelinine getiriyorlardı. Dunk onlarla karşılaşmak istemiyordu, o yüzden aşağı inmek yerine yukarı çıktı ve kendisini

kulenin çatısında, yıldızların altında, ayışığıyla birlikte soluk soluk parıldayan kaleyle çevrili hâlde buldu.

Şarap yüzünden başı dönüyordu, o yüzden siperliğe dayandı. *Kusacak mıyım?* Niye gidip o ejderha yumurtasına dokunmuştu ki? Tanselle'in kukla gösterisini ve Ashford'daki tüm sıkıntının başlamasına sebep olan tahta ejderhayı hatırladı. Her zamanki gibi, bu anı Dunk'ın kendini suçlu hissetmesine yol açtı. *Bir gezgin şövalyenin ayağını kurtarmak için üç iyi adam canından oldu.* Buna hiçbir zaman anlam verememişti. *Bundan dersini al, ahmak. Senin gibilerin ejderhalarla ya da onların yumurtalarıyla bir münasebeti olamaz.*

"Sanki kardan yapılmış."

Dunk arkasına döndü. Kemancı John orada öylece duruyor, ipek ve zerbaf kıyafetinin içinde gülümsüyordu. "Ne kardan yapılmış?"

"Kale. Ayışığında parlayan bunca beyaz taş. Hiç Boyun'un kuzeyine gittiğiniz mi, Sör Duncan? Orada yazın bile kar yağdığını duydum. Hiç Sur'u gördünüz mü?"

"Hayır, lordum." *Neden şimdi Sur'dan bahsediyor?* "Yumurta'yla ben oraya gidiyoruz. Kuzeye, Kışyarı'na."

"Keşke size katılabilseydim. Bana yolu gösterirdiniz."

"Yolu mu?" Dunk kaşlarını çattı. "Kralyolunun üzerinde. Yoldan ayrılmayıp kuzeye devam ederseniz onu kaçırmanız imkânsız."

Kemancı güldü. "Sanırım doğru diyorsunuz... ama bazı insanların neleri gözden kaçırabildiğini duysanız şaşardınız." Siperliğe gelip kaleye baktı. "O Kuzeylilerin vahşi insanlar olduklarını ve ormanlarının kurtlarla dolup taştığını söylerler."

"Lordum? Buraya neden geldiniz?"

"Alyn beni arıyordu ve bulunmak istemedim. İçtiğinde Alyn çekilmez bir insana dönüşüyor. Sizin o korkunç yatak odasından kaçtığınızı gördüm ve ben de peşinizden kaçtım. Yalan yok, şarabı fazla kaçırdım ama yine de çıplak bir Butterwell'in karşısına çıkabilecek kadar sarhoş değilim." Dunk'a gizemli bir şekilde gülümsedi. "Sizi rüyamda gördüm, Sör Duncan. Sizinle daha tanışmamıştık bile. Sizi yolda gördüğümde hemen tanıdım yüzünüzü. Eski dostlarmışız gibi."

Dunk birden sanki tüm bunları daha önce de yaşamış gibi tuhaf bir hisse kapıldı. *Benim rüyalarım sizinki gibi değil, Sör Duncan. Benimkiler gerçektir.* "Beni *rüyanızda mı gördünüz*?" dedi şarap yüzünden boğuklaşmış bir sesle. "Ne tür bir rüya?"

"Sizi baştan aşağı beyazlar içinde, şu geniş omuzlarınızdan uzun bir beyaz pelerin salınırken gördüm. Siz bir Beyaz Kılıç'tınız, sör, bir Kral Muhafızı, Yedi Krallık'taki en büyük şövalye ve kralınızı korumak, ona hizmet etmekten başka hiçbir amacınız yoktu." Bir elini Dunk'ın omzuna koydu. "Siz de aynı rüyayı gördünüz, bunu biliyorum."

Görmüştü, bu doğruydu. *İhtiyar, kılıcını elime almama ilk defa izin verdiğinde.* "Her oğlan Kral Muhafızları'na katılmayı düşler."

"Ama beyaz pelerini sadece yedi oğlan giyer. Onlardan biri olmak hoşunuza gider miydi?"

"Benim mi?" Dunk omzunu silkerek lordun elinden kurtuldu çünkü adam omzunu sıkmaya başlamıştı. "Gidebilir. Belki de gitmez." Kral Muhafızları ömürlerini buna adarlardı ve kimseyle evlenmeyip toprak sahibi olmayacaklarına ant içerlerdi. *Bir gün Tanselle'i tekrar bulabilirim. Neden benim de bir eşim ve çocuklarım olmasın ki?* "Benim neyin hayalini kurduğumun bir önemi yok. Sadece kral, birini Kral Muhafızı şövalyesi yapabilir."

"O zaman tahtı ele geçirmem gerekiyor demek ki. Size keman çalmayı öğretmeyi yeğlerim."

"Siz sarhoşsunuz." *Ve karga da bir keresinde kuzguna sen karasın demiş.*

"Hem de nasıl sarhoşum. Şarap her şeyi mümkün kılar, Sör Duncan. Bana kalırsa siz beyazlar içinde bir tanrı gibi görünürdünüz ama renk hoşunuza gitmediyse, belki bir lord olmayı tercih edersiniz?"

Dunk adamın suratına güldü. "Hayır, kocaman mavi kanatlarımın çıkmasını ve uçmayı yeğlerim. İkisinin gerçekleşme ihtimali aynı."

"Şimdi benimle dalga geçiyorsunuz. Gerçek bir şövalye hiçbir zaman kralıyla dalga geçmez." Kemancı alınmış gibi konuşuyordu. "Umarım size ejderhanın yumurtadan çıktığını gördüğümü söylediğimde beni daha ciddiye alırsınız."

"Yumurtadan bir ejderha mı çıkacak? *Canlı* bir ejderha? Burada mı?"

"Bunu rüyamda gördüm. Bu soluk beyaz kale, siz, yumurtadan çıkan bir ejderha, nasıl zamanında tüm ağabeylerimin öleceğini gördüysem, bunu da rüyamda gördüm. Onlar on iki, bense sadece yedi yaşındaydım, o yüzden hepsi bana güldü, sonra da öldüler. Şimdi yirmi iki yaşındayım ve rüyalarıma güveniyorum."

Dunk başka bir turnuvayı, başka bir prensle beraber bahar çisentisinin altında yürüdüğü zamanı

hatırladı. *Sizi ve ölü bir ejderhayı gördüm rüyamda. Devasa bir canavardı, kocamandı, kanatları o kadar büyüktü ki bu çayırları örtebilirdi. Üzerinize düşmüştü ama siz canlıydınız, ejderha ise ölmüştü.* Zavallı Baelor da böyle ölmüştü işte. Rüyalar bel bağlanmayacak kaygan zeminlerdi. "Dediğiniz gibi olsun, lordum," dedi Kemancı'ya. "Müsaadenizle."

"Nereye *gidiyorsunuz*, sör?"

"Yatağıma, uyumaya. Köpek gibi sarhoşum."

"Benim köpeğim olun, sör. Gece her şeye gebe. Beraber uluyup tanrıları uyandırabiliriz."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Kılıcınızı. Sizi kendi adamım yapıp yükselteceğim. Rüyalarım yalan söylemez, Sör Duncan. O beyaz pelerini giyeceksiniz ve ben de ejderha yumurtasına sahip olacağım. O yumurta benim *olmalı*, rüyalarım bunu bana açıkça söyledi. Belki yumurtadan bir ejderha çıkar ya da..."

Arkalarındaki kapı gümbürtüyle açıldı. "*İşte burada, lordum.*" İki asker çatıya çıktı. Lord Gormon Peake de hemen arkalarındaydı.

"*Gormy*," dedi Kemancı kelimeyi uzatarak. "Yatak odamda ne işiniz var, lordum?"

"Burası çatı, sör ve şarabı fazla kaçırdınız." Lord Gormon eliyle sertçe işaret etti ve muhafızlar öne atıldı. "Sizi yatağınıza götürmemize müsaade

edin. Unutmayın, yarın sabah turnuva var. Kirby Pimm tehlikeli bir rakip olabilir."

"Müsabakalarda Sör Duncan'la karşılaşmayı umuyordum."

Peake, Dunk'a ters ters baktı. "Belki sonra. İlk karşılaşmanız için Sör Kirby Pimm çıktı size."

"O zaman Pimm yenilecek. Hepsi öyle! Gizemli şövalye tüm rakiplerini yener ve arkasında hayran bir kalabalık bırakır." Bir muhafız Kemancı'yı kolundan tuttu. "Sör Duncan, görünüşe göre ayrılma vakti geldi," diye seslendi omzunun üzerinden, merdivenlerden aşağı götürülürken.

Çatıda Dunk'la birlikte sadece Lord Gormon kalmıştı. "Gezgin şövalye," diye hırladı adam, "annen sana elini ejderhanın ağzına sokmamayı öğretmedi mi?"

"Annemi hiç tanımadım, lordum."

"Bu her şeyi açıklıyor. Sana ne vaat etti?"

"Lordluk. Bir beyaz pelerin. Büyük mavi kanatlar."

"*Benim* sana vaadim de şu: Herhangi birine burada olanlardan bahsedersen soğuk çelik karnına girer."

Dunk kendine gelmek için başını iki yana salladı. Bu hiç yardımcı olmadı. Öne eğilip öğürmeye başladı.

Kusmuğun birazı Peake'in çizmelerine gelmişti. Adam küfretti. "Gezgin şövalyeler," diye ciyakladı tiksintiyle. "Burada yeriniz yok. Gerçek bir şövalye davet edilmediği bir yere gidecek kadar kaba olmazdı ama siz gezgin şövalyeler..."

"Biz hiçbir yerde istenmeyiz ama her yere gideriz, lordum." Şarap Dunk'ın dilini çözmüştü, yoksa çenesini tutardı. Eliyle ağzını sildi.

"Size söylediklerimi hatırlamaya bakın, sör. Unutursanız sizin için kötü olur." Lord Peake çizmesini sallayarak üzerindeki kusmuktan kurtuldu. Sonra da gitti. Dunk bir kez daha siperliğe dayandı. Lord Gormon'nun mu yoksa Kemancı'nın mı daha deli olduğunu merak etti.

Salona geri döndüğü vakit, tanıdıkları arasından sadece Maynard Plumm kalmıştı geriye. "Kızın iç çamaşırlarını çıkardığınızda, memelerinde hiç un var mıydı?" diye sordu.

Dunk başını iki yana sallayıp kendine bir kadeh daha şarap koydu, tadına baktı ve sonra yeterince içtiğine karar verdi.

* * *

Butterwell'in kâhyaları lordlar ve leydiler için kalede oda ayarlamış, maiyetleri için de kışlaya yataklar koymuşlardı. Misafirlerin geri kalanlarına da yatmaları için saman serilmiş mahzende ya da çadırlarını kurmaları için batı duvarının altında bir yer ayırmışlardı. Dunk'ın Taşlı Sept'te aldığı

mütevazı yelken bezi çadır öyle ahım şahım bir şey değildi ama en azından yağmurla güneşten koruyordu.

Komşularından bazıları hâlâ uyanıktı ve çadırlarının bez duvarları karanlıkta renkli lambalar gibi parıldıyordu. Üzeri ayçiçek desenleriyle kaplı mavi bir çadırdan kahkaha sesleri yükseldi, beyaz ve mor çizgili bir çadırdan sevişme sesleri geliyordu. Yumurta çadırı diğerlerinden biraz uzağa kurmuştu. Üstat ve iki at yakına bağlanmıştı ve Dunk'ın silahlarıyla zırhı kale duvarının dibine düzgünce yerleştirilmişti. Çadırın içine girdiğinde, yaverini bir mumun yanında bağdaş kurmuş, mumun ışığının aydınlattığı kafasını bir kitaba eğmiş hâlde buldu.

"Mum ışığında kitap okuyarak gözlerini bozacaksın." Oğlan ona okumayı öğretmeye çalışmış olsa da bu eylem Dunk için bir muammaydı.

"Kelimeleri görmek için mum ışığına ihtiyacım var, sör."

"Kulağına şamar mı yemek istiyorsun? O ne kitabı?" Dunk sayfada parlak renkler, yazıların arasına saklanmış küçük boyalı kalkanlar görebiliyordu.

"Hanedanlık armaları kitabı, sör."

"Kemancı'yı mı arıyorsun? Onu orada bulamazsın. Bu kitaplara gezgin şövalyeleri koymuyorlar, sadece lordları ve kahramanları koyuyorlar."

"Onu aramıyordum. Avluda başka armalar da gördüm... Lord Sunderland burada, sör. Dalgalı yeşil ve mavi üzerinde üç soluk leydi başı var armasında."

"Bir Kızkardeşli mi? Gerçekten mi?" Üç Kız Kardeşler, Isırık'taki birkaç adaydı. Dunk, rahiplerin, o adanın günah ve paragözlüğün çukuru olduğunu söylediğini duymuştu. Kızkardeşler, Westeros'taki kaçakçı kasabalarının en meşhuruydu. "Uzun yoldan gelmiş. Butterwell'in yeni gelininin akrabası herhalde."

"Değil, sör."

"O zaman ziyafet için gelmiştir. Üç Kız Kardeşler'de sürekli balık yiyorlar, değil mi? İnsan sıkılır balık yemekten. Sen karnını doyurdun mu? Sana bir parça horoz ve biraz peynir getirdim." Dunk pelerinin cebini karıştırmaya başladı.

"Bize kaburga verdiler, sör." Yumurta'nın burnu kitaba gömülmüştü. "Lord Sunderland siyah ejder için savaştı, sör."

"Sör Eustace gibi mi? O çok da kötü biri değildi, değil mi?"

"Hayır, sör," dedi Yumurta. "Ama..."

"Ejderha yumurtasını gördüm." Dunk yiyecekleri kendi sert ekmeği ve tuzlu etinin yanına koydu. "Çoğunluğu kırmızıydı. Lord Kanlıkuzgun'un da kendi ejderha yumurtası var mı?"

Yumurta kitabını indirdi. "Neden olsun ki? O ayaktakımından."

"Ayaktakımından değil, sadece piç." Kanlıkuzgun bir piç olabilirdi ama hem annesi hem de babası asildi. Dunk, Yumurta'nın yüzünü fark ettiğinde ona duyduğu konuşmadan bahsetmek üzereydi. "Dudağına ne oldu senin?"

"Bir kavga, sör."

"Bakayım."

"Birazcık kanadı sadece. Üzerine biraz şarap sürdüm."

"Kiminle kavga ettin?"

"Diğer yaverlerden birkaçıyla. Dediler ki..."

"Boş ver ne dediklerini. Asıl ben sana ne dedim?"

"Dilimi tutup başımı belaya sokmamamı." Oğlan patlamış dudağına dokundu. "Ama babama *akraba katili* dediler."

Bu doğru, evlat, niyeti bu olmasa da. Dunk, Yumurta'ya bu lafları üzerine alınmamasını elli kere söylemişti. *Sen gerçeği biliyorsun. Bununla yetin.* Şarapçıların mekânlarında, ucuz tavernalarda ve orman içindeki kamp ateşlerinin etrafında böyle laflar işitmişlerdi daha önce de. Tüm diyar, Ashford Çayırı'nda Prens Maekar'ın gürzünün kardeşi Baelor Mızrakkıran'ı nasıl öldürdüğünü biliyordu. Hâliyle komplolardan bahsetmeleri anlaşılır-

dı. "Prens Maekar'ın baban olduğunu bilseler, böyle şeyler söylemezlerdi." *Arkandan konuşurlardı, evet ama yüzüne bir şey diyemezlerdi.* "Peki *sen* dilini tutmak yerine diğer yaverlere ne dedin?"

Yumurta'nın yüzü kızardı. "Prens Baelor'un ölümünün bir kaza olduğunu. Ama Prens Maekar'ın kardeşi Baelor'u sevdiğini söylediğimde, Sör Addam'ın yaveri onu ölümüne sevdiğini ve Sör Mallor'un yaveri, kardeşi Aerys'i de aynı şekilde seveceğini söyledi. Ona o zaman vurdum. İyi vurdum hem de."

"Benim de sana iyi vurmam lazım aslında. Şişmiş dudağınla uyumlu olsun diye kulağını da şişirmeliyim. Baban burada olsa o da böyle yapardı. Prens Maekar'ın küçük bir çocuğun onu korumasına ihtiyacı var mı sence? Seni benimle gönderirken ne dedi sana?"

"Yaveriniz olarak size sadık kalmamı ve hiçbir iş ya da zorluktan gocunmamamı."

"Başka?"

"Kralın kanunlarına, şövalyelik adabına ve sizin dediklerinize uymamı."

"Başka?"

"Saçımı tıraş etmemi ya da boyamamı," dedi oğlan, istemeye istemeye. "Ve kimseye gerçek adımı söylemememi."

Dunk başıyla onayladı. "Bu oğlan ne kadar şarap içmişti?"

"Arpa birası içiyordu."

"Gördün mü bak? Arpa birası konuşuyormuş aslında. Sözler uçar gider, Yumurta. Bırak esip geçsinler."

"*Bazı* sözler uçar gider." Oğlan gerçekten inatçıydı. "Bazı sözlerse krala ihanettir. Bu turnuva, hainlerin turnuvası, sör."

"Ne, hepsi mi hain?" Dunk başını iki yana salladı. "Bu doğru olsa bile, üzerinden çok zaman geçti. Siyah ejder öldü ve onunla beraber savaşanlar da ya kaçtı ya da bağışlandı. Ve dediğin doğru değil. Lord Butterwell'in oğulları iki tarafta da savaştı."

"Bu da onu *yarı* hain yapıyor, sör."

"On altı yıl önce." Dunk'ın neşeli, çakırkeyf hâli kaybolmuştu. Öfkeli ve neredeyse ayılmış hissediyordu. "Oyun teşrifatçısı Lord Butterwell'in kâhyası, Cosgrove denen bir adam. Gidip onu bul ve adımı turnuvaya yazdır. Hayır, dur... adımı verme." Etrafta bu kadar lord olduğundan, aralarından biri Ashford Çayırı'ndan Sör Uzun Duncan'ı hatırlayabilirdi. "Beni Darağacı Şövalyesi diye yazdır." Halk turnuvalara gizemli şövalyeler geldiğinde buna bayılırdı.

Yumurta şişik dudağına dokundu. "Darağacı Şövalyesi mi, sör?"

"Kalkan yüzünden."

"Peki, ama..."

"Gidip dediğimi yap. Bu gecelik yeteri kadar okudun." Dunk başparmağı ve işaretparmağıyla mumu söndürdü.

Acımasız güneş sıcak ve sert bir şekilde yükselmişti.

Kalenin beyaz taşlarından yükselen ısı, havayı dalgalandırıyordu. Havada pişmiş toprakla koparılmış çimen kokusu vardı ve kaleyle avlu girişine asılmış dalgalı yeşil, beyaz ve sarı flamaları bir gıdım oynatacak kadar bile rüzgâr yoktu.

Dunk, Gökgürültüsü'nü hiç bu kadar huysuz görmemişti. Yumurta, eyerin kemerlerini sıkarken aygır başını sağa sola sallıyordu. Hatta oğlana küt dişlerini bile gösterdi. *Hava çok sıcak,* diye düşündü Dunk, *hem insanlar hem de atlar için çok sıcak.* Savaş atları en iyi zamanlarda bile uysal olmazdı. *Anne gelse, o bile bu sıcakta huysuzlanırdı.*

Avlunun ortasında, dövüşçüler bir koşuya daha başlamıştı. Sör Harbert üzerine Paege Hanesi'nin kırmızı beyaz yılanları işlenmiş siyah zırha sahip altın sarısı bir süvari atına biniyordu, Sör Franklyn ise üzerinde Freylerin ikiz kulelerinin bulunduğu bir kahverengi ata. Bir araya geldiklerinde, kırmızı beyaz mızrak ortadan ikiye yarıldı ve mavi mızrak parçalanarak etrafa kıymık yağdırdı ama iki adam da atlarının üzerinde kaldı. Locadan

ve duvardaki muhafızlardan bir tezahürat yükseldi ama kısa süreli ve gönülsüzceydi. *Tezahürat yapmak için fazla sıcak.* Dunk alnındaki teri sildi. *Mızrak dövüşü yapmak için fazla sıcak.* Kafası davul gibi gümlüyordu. *Bu dövüşü ve bir sonrakini kazanayım, başka bir şey istemiyorum.*

Şövalyeler kulvarın sonuna geldiklerinde atlarını çevirdiler ve mızraklarının ellerinde kalan parçasını yere attılar, kırdıkları dördüncü çift mızraktı bu. *Üçü bile fazla.* Dunk zırhını giymeyi elinden geldiğince ertelemişti ama şimdiden iç çamaşırlarının terden vücuduna yapışmaya başladığını hissedebiliyordu. *Tere boğulmaktan daha kötü şeyler de var,* diyerek kendini avuttu ve *Beyaz Leydi*'deki, demiradalıların gemiye düzenlediği saldırıyı hatırladı. O gün sona erdiğinde üstü başı kan içindeydi.

Yeni mızraklarını alan Paege ve Frey, bineklerini bir kez daha harekete geçirdiler. Atların her adımıyla ayaklarının altındaki çatlamış kuru toprak kalkıyordu. Mızrakların *kırılma* sesi Dunk'ın yüzünü buruşturmasına neden oldu. *Dün gece çok fazla şarap içip çok fazla yemek yedim.* Gelini basamaklardan çıkarışını, çatıda Kemancı ve Lord Peake ile karşılaştığını hayal meyal hatırlıyordu. *Çatıda ne işim vardı benim?* Ejderhalardan bahsetmişlerdi, onu hatırlıyordu ya da ejderha yumurtalarından veya onun gibi bir şeylerden ama...

Yarı kükreme yarı inleme şeklindeki bir ses onu kendine getirdi. Dunk, Sör Harbert Paege yerde yuvarlanırken altın sarısı atın kulvarın sonunda binicisiz bir şekilde dolaştığını gördü. *Benden önce iki dövüş kaldı.* Sör Uthor'ı ne kadar çabuk atından düşürürse, o kadar çabuk zırhını çıkarabilir, soğuk bir şeyler içip dinlenebilirdi. Tekrar çağrılmadan önce bir saate yakın zamanı olacağını umuyordu.

Lord Butterwell'in şişman çığırtkanı tribünlere tırmanıp bir sonraki dövüşçüleri çağırdı. "*Sör Cüretkâr Argrave,*" diye seslendi, "*Akduvarlar'dan Lord Butterwell'in hizmetindeki, Nunny'li bir şövalye. Keçisöğüdü Şövalyesi Sör Glendon Çiçek. Meydana çıkıp gücünüzü gösterin.*" Tribünlerden kahkahalar yükseldi.

Sör Argrave ince yapılı, kemikli bir adamdı, üzeri göçüklü gri bir zırh giyiyordu ve atı zırhsızdı. Dunk onun gibilerle daha önce karşılaşmıştı; böyle adamlar yaşlı kökler kadar sağlam olurdu ve ne yaptıklarını iyi bilirlerdi. Rakibi zavallı atına binmiş, ağır zincirli zırh yelekle yüzü açık miğfer giyen genç Sör Glendon'dı. Kolundaki kalkanında babasının alevli arması vardı. *Bir göğüs zırhı ve doğru düzgün bir miğfere ihtiyacı var,* diye düşündü Dunk. *Bu şekilde giyinmişken kafasına ya da göğsüne alacağı bir darbe onu öldürebilir.*

Sör Glendon'ın takdimden hoşlanmadığı belliydi. Bineğini öfkeyle çevirerek, "Benim adım Glendon *Ball*, Glendon Çiçek değil. Benimle dalga geçme, çığırtkan. Seni uyarıyorum, benim damarlarımda bir kahramanın kanı akıyor," diye bağırdı. Çığırtkan ona cevap vermeye tenezzül etmezken genç şövalyenin itirazı daha fazla kahkahayla karşılandı. "Ona neden gülüyorlar?" diye ortaya sordu Dunk. "O bir piç mi yani?" *Çiçek*, Menzil'de asil ailelerin piçlerine verilen soy isimdi. "Keçisöğüdü muhabbeti neydi ayrıca?"

"İsterseniz öğrenebilirim, sör," dedi Yumurta.

"Hayır. Bizi ilgilendirmez. Miğferim sende mi?" Sör Argrave ile Sör Glendon mızraklarıyla Lord ve Leydi Butterwell'i selamladılar. Dunk, Butterwell'in eğilip gelininin kulağına bir şey fısıldadığını gördü. Kız kıkırdamaya başladı.

"Evet, sör." Yumurta'nın kafasında gözlerini gölgelemek ve tıraşlı kafasını güneşten korumak için hasır şapkası vardı. Dunk şapkası yüzünden çocuğa sataşmayı severdi ama şimdi kendisinin öyle bir şapkasının olmasını diliyordu. *Bu güneşin altında, demir bir miğferin olacağına hasır şapkan olsun.* Saçlarını gözlerinin önünden çekti, iki eliyle miğferini yerine oturttu ve gerdanlığına bağladı. Miğferin içindeki kumaş bayat ter kokuyordu ve boynuyla omuzlarında demirin ağırlığını hissediyordu. Başı dün gece içtiği şaraptan ötürü zonkluyordu.

"Sör, çekilmek için geç değil," dedi Yumurta. "Gökgürültüsü ve zırhınızı kaybederseniz..."

Şövalyelik yapamam. "Neden kaybedeyim ki?" diye sordu Dunk. Sör Argrave ile Sör Glendon kulvarın iki ucuna gitmişlerdi. "Gülen Fırtına'yla karşı karşıya değilim ya. Burada bana sorun çıkaracak bir şövalye var mı?"

"Hemen hemen hepsi, sör."

"Bunun için kulağına bir şamar yemen gerek. Sör Uthor benden on yaş büyük ve ben onun iki katıyım." Sör Argrave siperliğini indirdi. Sör Glendon'ın ise indirecek bir siperliği yoktu.

"Ashford Çayırı'ndan beri mızrak dövüşü yapmadınız, sör."

Terbiyesiz çocuk. "Ama talim yaptım." Yapması gerektiği kadar çok yapmamıştı, tabii ki. Talime uygun bir yer bulduğunda ve imkânı varsa yapmıştı sadece. Bazen de Yumurta'ya, uygun bir açıda uzamış bir dala kalkan ya da varil kapağı astırmıştı.

"Siz mızraktan ziyade kılıçta iyisiniz," dedi Yumurta. "Elinizde bir balta ya da gürz olsa, sizin kuvvetinizle kapışabilecek çok az kişi çıkar."

Söylediklerinde Dunk'ın canını daha da sıkacak kadar doğruluk payı vardı. Alevtopu'nun oğluyla Sör Cüretkâr Argrave hücumlarına başlarken, "Kılıç ya da gürz müsabakası yok," dedi. "Git kalkanımı getir."

Yumurta suratını buruşturdu sonra da kalkanı almaya gitti.

Avlunun öte ucunda, Sör Argrave'in mızrağı Sör Glendon'ın kalkanına isabet edip kaydı ve kayan yıldızı çizdi. Ama Ball'un mızrağının ucu rakibin göğsüne öyle bir kuvvetle çarptı ki adamın eyerinin kayışlarını kopardı. Şövalye ve eyer yere düştü. Dunk etkilenmişti. *Çocuk, söylediği kadar iyi bir mızrak dövüşçüsü.* Bunun ona gülmelerini engelleyip engellemeyeceğini merak etti.

Bir trompet çaldı, sesi Dunk'ın yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar yüksekti. Çığırtkan bir kez daha taka tırmandı. *"Acıköprü Lordu, Sığlıklar'ın Koruyucusu, Caswell Hanesi'nden Sör Joffrey. Puslu Bataklık'ın Kedisi Sör Kyle. Meydana çıkıp gücünüzü gösterin."*

Sör Kyle'ın zırhı kaliteliydi ama eskimiş ve yıpranmıştı, üzerinde bir sürü göçük ve çizik vardı. "Anne bana merhametli davranıyor, Sör Duncan," dedi Dunk ve Yumurta'ya, kulvara doğru giderken. "Rakibim Lord Caswell oldu, tam da görmek için geldiğim kişi."

Bu sabah avluda Dunk'tan daha kötü hisseden biri varsa, dün gece fazla içerek sızan Lord Caswell olmalıydı. "Dün geceden sonra atının üzerinde oturabilmesi bile bir mucize," dedi Dunk. "Bu zafer sizin, sör."

"Ah, hayır." Sör Kyle nazikçe gülümsedi. "Süt kâsesi isteyen kedi ne zaman mırlayacağını, ne zaman pençelerini kullanacağını bilmeli, Sör Duncan. Lord hazretlerinin mızrağı kalkanıma dokunur dokunmaz kendimi yerde bulacağım. Sonrasında atımı ve zırhımı ona teslim etmeye gittiğimde de ona ilk kılıcını yaptığımdan beri lord hazretlerinin kendini ne kadar geliştirdiğinden bahsedeceğim. O zaman beni hatırlayacak ve gün bitmeden yine bir Caswell adamı, Acıköprü'nün bir şövalyesi olacağım."

Bunda onur yok, diyecekti Dunk neredeyse ama dilini tuttu. Sör Kyle şöminenin yanında sıcak bir yer için onurunu bir kenara koyan ilk gezgin şövalye olmayacaktı. "Dediğiniz gibi olsun," diye mırıldandı. "Size iyi şanslar. Ya da istediğiniz buysa, kötü şanslar."

Lord Joffrey Caswell yirmi yaşındaki kara kuru bir gençti ama tabii ki zırhlıyken, şarap içinde yüzüstü yatmış hâlinden çok daha etkileyici görünüyordu. Kalkanının üzerinde uzunyay geren kentaur vardı. Aynı kentaur, atının beyaz ipek örtüsüne işlenmişti ve miğferinin tepesindeki sarı altın gibi parıldıyordu. *Armasında kentaur olan bir adam bundan daha iyi at sürebilmeli.* Dunk, Sör Kyle'ın mızrak kullanma konusunda ne kadar iyi olduğunu bilmiyordu ama Lord Caswell'in atında oturuşuna bakılırsa, yüksek sesli bir öksürük bile onu aşağı atabilirdi. *Kedi'nin tek yapması gereken adamın yanında hızla geçmek.*

Dunk yüksek, sert eyerin üzerine binerken Yumurta, Gökgürültüsü'nün dizginlerini tuttu. Orada oturmuş beklerken, üzerindeki gözleri hissedebiliyordu. *Koca gezgin şövalyenin iyi olup olmadığını merak ediyorlar.* Bunu Dunk da merak ediyordu. Yakında öğrenecekti.

Puslu Bataklık'ın Kedisi sözünün eriydi. Lord Caswell'in mızrağı meydan boyunca titreyip durmuştu ve Sör Kyle da mızrağını yanlış tarafa nişanlamıştı. İki adam da atını tırıstan öte koşturmamıştı. Yine de Lord Joffrey'nin mızrağının ucu şans eseri omzuna dokunur dokunmaz Kedi kendini yerde buldu. Gezgin şövalye toz içinde yuvarlanırken Dunk, *Kediler hep incelikle dört ayak üzerine düşer sanıyordum,* diye düşündü. Lord Caswell'in mızrağı kırılmamıştı bile. Atını geri döndürürken, sanki Leo Uzundiken'i ya da Gülen Fırtına'yı atından düşürmüş gibi heyecanla mızrağını havaya kaldırıp durdu. Kedi miğferini çıkarıp atını yakalamaya gitti.

"Kalkanım," dedi Dunk, Yumurta'ya. Oğlan kalkanı uzattı. Sol kolunu kayışından geçirip sapını kavradı. Kalkanının ağırlığı güven vericiydi ama uzunluğu onu kullanmasını biraz zorlaştırıyordu ve asılan adamı görmek keyfini kaçırmıştı. *Bu uğursuz bir arma.* Kalkanı ilk fırsatta boyatmaya karar verdi. *Savaşçı bana düz bir yol ve hızlı bir zafer bahşetsin,* diye dua

ederken Butterwell'in çığırtkanı bir kez daha tribüne tırmanmaya başladı. "*Sör Uthor Underleaf,*" diye bağırdı. "*Darağacı Şövalyesi. Meydana çıkıp gücünüzü gösterin.*"

"Dikkatli olun, sör," diye uyardı Yumurta, Dunk'a turnuva mızrağını uzatırken. Üç buçuk metre uzunluğunda, ucu sıkılı demir yumrukla biten bir mızraktı. "Diğer yaverler, Sör Uthor'ın atında sağlam oturduğunu söylüyorlar. Ve de hızlı olduğunu."

"Hızlı mı?" diye homurdandı Dunk. "Kalkanında bir salyangoz var. Ne kadar hızlı olabilir ki?" Topuklarıyla Gökgürültüsü'nü dürttü ve mızrağını yukarı doğru tutarak atı yavaşça yürüttü. *Bir zafer kazanırsam durumum iyi. İki zafer bizi öne geçirir. İki zafer bu insanlar arasında çok zor olmamalı.* En azından kurada şansı yaver gitmişti. Yaşlı Öküz, Sör Kirby Pimm ya da başka bir yerel kahraman da çıkabilirdi. Dunk, oyun teşrifatçısının gezgin şövalyeleri birbirleriyle eşleştirip eşleştirmediğini merak etti, böylece hiçbir lord ilk rauntta kaybetme rezilliğini yaşamazdı. *Bunun bir önemi yok. Her seferinde bir rakip; ihtiyar hep böyle derdi. Tüm dikkatim şu an Sör Uthor'ın üzerinde olmalı.*

Lord ve Leydi Butterwell'in kale duvarlarının gölgesindeki sandalyelerinde oturdukları locanın önünde buluştular. Lord Frey de yanlarındaydı ve sümüklü oğlu bir dizinin üzerinde oturuyordu. Bir sıra hizmetçi onları yelliyordu ama yine de Lord Butterwell'in süslü tuniğinin koltukaltları ıslanmıştı ve leydisinin saçları terden kabarıklığını yitirmişti. Sıcaklamış, sı-

kılmış ve rahatsız görünüyordu ama Dunk'ı gördüğünde göğsünü, Dunk'ın miğferinin arkasında kıpkırmızı kesilmesine neden olacak şekilde öne çıkardı. Mızrağıyla ona ve lord kocasına selam verdi. Sör Uthor da aynısını yaptı. Butterwell ikisine de iyi bir karşılaşma diledi. Karısı ise dilini çıkardı.

Zaman gelmişti. Dunk kulvarın güney ucuna gitti. Elli metre ötede, rakibi de pozisyon alıyordu. Gri aygırı Gökgürültüsü'nden daha küçüktü ama daha genç ve canlı görünüyordu. Sör Uthor yeşil plaka zırh ve gümüşsü zincir zırh giyiyordu. Yuvarlak miğferinden yeşil ve gri ipek şeritler sarkıyordu ve yeşil kalkanının üzerinde gümüş bir salyangoz vardı. *İyi zırh ve iyi bir at, onu yere düşürürsem iyi bir fidye demek.*

Trompet çalındı.

Gökgürültüsü yavaş bir tırısla ileri atıldı. Dunk mızrağını sola sallayıp aşağı indirdi, böylece atın kafasıyla rakibi ve onun arasındaki tahta bariyere çapraz gidiyordu. Kalkanı vücudunun sol tarafını koruyordu. Gökgürültüsü meydanda ilerlerken Dunk öne eğilip bacaklarını sıktı. *Biz tek vücuduz. İnsan, at, mızrak, biz kandan, odundan ve demirden oluşan tek bir yaratığız.*

Sör Uthor hızla hücum ediyordu ve gri atının toynakları yerden toz bulutları kaldırıyordu. Aralarında otuz metre kaldığında Dunk atını dörtnala koşturmaya başladı ve mızrağının ucunu doğrudan gümüş salyangoza doğru tuttu. Acımasız güneş, toz, sıcaklık, kale, Lord Butterwell ve gelini, Kemancı ve Sör Maynard, şövalyeler, yaverler, seyisler, halk... Hepsi ortadan kayboldu. Bir tek rakibi kaldı geriye. Topuklarıyla atını tekrar dehledi. Gökgürültüsü hızlandı. Salyangoz üzerine geliyor, gri atın uzun bacaklarıyla attığı her adımla daha da büyüyordu... ama onun da önünde, ucunda demir yumruğuyla Sör Ut-

hor'ın mızrağı vardı. *Kalkanım güçlü, kalkanım darbeyi karşılayacak. Şu an önemli olan tek şey salyangoz. Salyangoza vurursam müsabakayı ben kazanırım.*

Aralarında on metre kaldığında, Sör Uthor mızrağının ucunu biraz daha yukarı kaldırdı.

Mızrağı isabet edince Dunk'ın kulaklarına bir çatırtı geldi. Darbeyi kolunda ve omzunda hissetti ama gözleriyle görmemişti. Uthor'ın demir yumruğu, arkasında bir adamın ve atın tüm gücüyle onun tam iki gözünün arasına isabet etmişti.

* * *

Dunk sırtüstü, tavan kirişlerine bakarak uyandı. Bir an nerede olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilemedi. Kafasının içinde sesler yankılanıyor ve gözünün önünden yüzler geçiyordu; ihtiyar Sör Arlan, Çok Uzun Tanselle, Boz Kalkanlı Bennis, Kızıl Dul, Baelor Mızrakkıran, Parlak Prens Aerion, aklını yitirmiş zavallı Leydi Vaith. Daha sonra birden mızrak dövüşü geldi aklına: sıcak, salyangoz, suratına doğru gelen yumruk. İnleyip tek dirseği üzerinde doğruldu. Bu hareketle kafatası, içinde korkunç bir savaş davulu çalıyormuş gibi gümlemeye başladı.

En azından iki gözü de görüyor gibiydi. Kafasında bir delik de hissetmiyordu ki bu da iyi bir şeydi. Her yanında şarap ve bira varillerinin bulunduğu bir tür mahzende olduğunu gördü. *Burası en azından serin,* diye düşündü *ve etraf içecek bir sürü şeyle dolu.* Ağzında kan tadı vardı. Dunk birden korkuya kapıldı. Dilini ısırıp kopardıysa, kalın kafalı olmanın yanı sıra dilsiz de kalmış olurdu. Sırf kendi sesini duymak için, "Selam," diye yırakladı. Kelimeler tavanda yankılandı. Dunk zorlanarak ayağa kalkmaya çalıştı ama harcadığı çabayla başı dönmeye başladı.

"Yavaş, yavaş," dedi yakındaki titrek bir ses. Beli bükük yaşlı bir adam yatağın başında belirdi, uzun saçları kadar gri bir cübbe giyiyordu. Boynunda birçok farklı metalden oluşan bir üstat zinciri asılıydı. Yaşlanmış yüzünde ve kocaman, kancalı burnunun iki tarafında derin kırışıklıklar vardı. "Hareket etmeyin de gözlerinize bakayım." Gözlerini başparmağı ve işaretparmağıyla kocaman açarak önce Dunk'ın sol gözüne, sonra da sağ gözüne baktı.

"Başım acıyor."

Üstat homurdandı. "Başınızın hâlâ omuzlarınızın üzerinde olduğuna şükredin, sör. Alın, bu biraz yardımcı olur. İçin."

Dunk tadı kötü iksiri kendini zorlayarak son damlasına kadar içti ve hiçbir damlasını ziyan etmemeyi başardı. "Turnuva," dedi elinin tersiyle ağzını silerken. "Anlatın. Ne oldu?"

"Bu kavga gürültüde her zaman yaşanan ahmaklıklar. Erkekler birbirlerini uzun sopalar kullanarak atlarından düşürüyor. Lord Smallwood'un yeğeni bileğini kırdı ve Sör Eden Risley'nin bacağı atının altında kalıp ezildi ama şimdiye kadar kimse ölmedi. Gerçi sizin ölmenizden korkmadım değil."

"Atımdan mı düşürüldüm?" Kafası hâlâ yünle doluymuş gibi hissediyordu, yoksa böyle aptalca bir soruyu asla sormazdı. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

"Surları sallayan bir gürültüyle. Sizin üzerinize para yatıranların keyfi kaçtı ve yaveriniz de neredeyse aklını yitirecekti. Onu buradan kovalamasam hâlâ yanınızda oturuyor olurdu. Ayağa dolanacak çocuklara ihtiyacım yok. Ona görevini hatırlattım."

Dunk'a bunun ne olduğunun hatırlatılması gerekiyordu. "Ne görevi?"

"Bineğiniz, sör. Silahlarınız ve zırhınız."

"Evet," dedi Dunk hatırlayarak. Oğlan iyi bir yaverdi; ondan ne beklendiğini biliyordu. *İhtiyarın kılıcını ve Çelik Pate'in benim için dövdüğü zırhı kaybettim.*

"Kemancı dostunuz da sizi sordu. Sizin en iyi şekilde bakılmanızı istediğini söyledi. Onu da dışarı attım."

"Bana ne kadar zamandır bakıyorsunuz?" Dunk kılıç elinin parmaklarını oynattı. Hepsi çalışıyordu. *Sadece başım ağrıyor ve Sör Arlan zaten onu pek kullanmadığımı söylerdi.*

"Güneş saatine göre dört saat."

Dört saat o kadar da kötü değildi. Bir keresinde başına sert bir darbe alıp kırk sene uyuyan ve uyandığında kendini yaşlı ve yitmiş hâlde bulan bir şövalyeden bahsedildiğini duymuştu. "Sör Uthor'ın ikinci müsabakasını kazanıp kazanmadığını biliyor musunuz?" Belki Salyangoz tüm turnuvayı kazanırdı. Meydandaki en iyi şövalyeye kaybetmek mağlubiyetin acısını biraz olsun dindirirdi.

"O mu? Evet, kazandı. Sör Addam Frey'e karşı, gelinin kuzeni ve geleceği olan genç bir mızrakçı. Sör Addam düştüğünde leydimiz bayıldı. Onu odasına taşımak zorunda kaldılar."

Dunk kendini zorlayarak ayağa kalkarken sendeledi ama üstat dengesini bulmasına yardımcı oldu. "Kıyafetlerim nerede? Gitmeliyim. Benim... yapmam gereken..."

"Hatırlayamıyorsanız, o kadar da acil değil demektir." Üstat sinirli sinirli elini salladı. "Zengin yiyeceklerden, ağır içkilerden ve gözlerinizin arasına alacağınız başka darbelerden uzak durmanızı tavsiye ederim... ama

şövalyelerin laf dinlemediklerini öğreneli çok oldu. Gidin, gidin. Benim bakmam gereken başka ahmaklar var."

* * *

Dunk dışarı çıktığında parlak mavi gökyüzünde geniş daireler çizerek uçan bir şahin gördü. Şahini kıskanıyordu. Doğuda Dunk'ın bahtı kadar kara birkaç bulut toplanıyordu. Mızrak dövüşünün yapıldığı avluya doğru giderken, güneş örse inen bir çekiç gibi başına geçiyordu. Mahzen basamaklarını çıkarken iki kere düşecek gibi olmuştu. *Yumurta'nın lafını dinlemeliydim.*

Kalabalığa girmeden yavaş yavaş dış avluya gitti. Yol üzerinde iki yaverin arasında topallayan tombul Lord Alyn Cockshaw'u gördü, genç Glendon Ball'un son kurbanı. Üçüncü bir yaver miğferini taşıyordu ve miğferin üzerindeki üç mağrur tüy kırılmıştı. "*Sör Kemancı John,*" diye bağırdı çığırtkan. "*Geçit Lordu'na bağlı, bir İkizler şövalyesi, Frey Hanesi'nden Sör Franklyn. Meydana çıkıp gücünüzü gösterin.*"

Kemancı'nın kocaman kara atı meydana mavi ipek ve altın kılıçlarla kemanlara bürünmüş hâlde çıkarken Dunk sadece durup seyredebildi. Göğüs zırhı da maviyle minelenmişti; dizlikleri, dirseklikleri, baldır zırhı ve gerdanlığı da. Altına giydiği zincir zırh yaldızlıydı. Sör Franklyn, ipeklerinin grisi ve zırhının gümüşüyle uyumlu olarak uzun bir gümüş yelesi olan benekli, gri bir ata biniyordu. Kalkanında, cüppesinde ve atının üzerinde Freylerin ikiz kuleleri vardı. Tekrar tekrar birbirlerine hücum ettiler. Dunk durup seyretti ama hiçbirini görmedi. *Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın,* diye azarladı kendini. *Adamın kalkanında bir salyangoz vardı. Kalkanında salyangoz olan bir adama nasıl kaybedersin?*

Etrafındaki herkesi bir heyecandır aldı. Dunk kafasını kaldırıp baktığında, Franklyn Frey'in yerde olduğunu gördü. Kemancı da rakibini ayağa kaldırmak için atından inmişti. *Ejderha yumurtasına bir adım daha yaklaştı,* diye düşündü Dunk, *peki ben neredeyim?*

Arka kapıya giderken yola çıkmaya hazırlanan cücelere denk geldi, onları dün geceki ziyafetten hatırlıyordu. Tekerlekli tahta domuzlarına ve daha geleneksel bir at arabasına midillilerini bağlıyorlardı. Altı tane olduklarını gördü, her biri diğerinden küçük ve daha yamru yumruydu. Birkaç tanesi çocuk bile olabilirdi ama hepsi o kadar kısa boyluydu ki anlaması zordu. Gün ışığında, at derisinden pantolonlar ve yün başlıklı pelerinler giyen cüceler, rengârenk giysileri içinde olduklarından çok daha ciddi görünüyorlardı. "İyi günler," dedi Dunk, nezaketen. "Yola mı çıkıyorsunuz? Doğuda bulutlar toplanıyor, yağmur yağabilir."

Aldığı tek cevap aralarındaki en çirkin cücenin ters bakışları oldu. *Dün gece Leydi Butterwell'in üzerinden aldığım cüce o muydu acaba?* Yakından cüce hela gibi kokuyordu. Bu kokuyu bir kez içine çekmesi, Dunk'ın adımlarını sıklaştırmasına yetmişti.

Sütevi'ndeki yürüyüşü, Dunk'a, Yumurta'yla beraber Dorne'u aştıkları zaman kadar uzun sürmüş gibi geliyordu. Duvardan uzaklaşamıyor, zaman zaman ondan destek alıyordu. Ne zaman başını çevirse başı dönüyordu. *İçecek bir şeyler,* diye düşündü. *Su içmem lazım, yoksa olduğum yere yığılacağım.*

Yanından geçen bir seyis en yakın su kuyusunun nerede olduğunu söyledi ona. Orada Maynard Plumm'la fısır fısır konuşan Kedi Kyle'ı buldu. Sör Kyle'ın omuzları hüsranla çökmüştü ama Dunk'ın geldiğini görünce başını kaldırdı. "Sör Duncan? Öldüğünüzü ya da ölmek üzere olduğunuzu duymuştuk."

Dunk şakaklarını ovaladı. "Keşke öyle olsaydı."

"O hissi bilirim..." Sör Kyle iç geçirdi. "Lord Caswell beni tanımadı. Ona ilk kılıcını benim oyduğumu söylediğimde, deli saçması konuşuyormuşum gibi baktı bana. Acıköprü'de, benim kadar beceriksiz şövalyelere yer olmadığını söyledi." Kedi acı acı güldü. "Silahımla zırhımı aldı ama. Atımı da. Ne yapacağım ben?"

Dunk'ın ona verecek bir cevabı yoktu. Bir gezgin şövalyenin bile bineceği bir ata ihtiyacı vardı; bir kiralık askerin bile kiralayacak bir kılıca ihtiyacı vardı. Kovayı yukarı çekerken, "Başka bir at bulursunuz," dedi. "Yedi Krallık at dolu. Size zırh ve silah verecek başka bir lord bulursunuz." Ellerini bir araya getirdi, içine su doldurdu ve içti.

"Başka bir lord. Tabii. Tanıdığınız biri var mı? Ben sizin kadar genç ya da kuvvetli değilim. Cüsseli de değilim. Cüsseli adamlara her zaman ihtiyaç çıkar. Mesela Lord Butterwell şövalyelerini cüsseli seviyor. Tom Heddle'a bakın... Adamı müsabakalarda gördünüz mü? Karşılaştığı herkesi atından düşürdü. Alevtopu'nun oğlu da aynısını yaptı. Kemancı da öyle. Keşke beni atımdan düşüren o olsaydı. Fidye almayı reddediyor. Ejderha yumurtasından başka bir şey istemiyormuş, öyle diyor... o ve düşen rakiplerinin dostluğu. Onda şövalyeliğin şerefi var."

Maynard Plumm güldü. "Şövalyeliğin üçkâğıtçılığı diyorsun. O çocuk bir fırtınaya sebep olacak ve o fırtına kopmadan buradan gitsek iyi olur."

"Fidye almıyor mu?" dedi Dunk. "Yiğitçe bir hareket."

"Keseniz altınla doluyken yiğitçe hareketlerde bulunmak kolaydır," dedi Sör Maynard. "Alacak aklınız varsa, burada sizin için bir ders gizli, Sör Duncan. Gitmeniz için henüz çok geç değil."

"Gitmem için mi? Nereye gideyim?"

Sör Maynard omuz silkti. "Neresi olursa. Kışyarı, Yaz Kalesi, Gölge'nin

yanındaki Asshai. Burası olmadığı sürece bir önemi yok. Atınızı ve zırhınızı alıp arka kapıdan çıkın gidin. Kimse sizi merak etmez. Salyangoz'un aklında bir sonraki müsabakası var ve diğerleri de sadece dövüşlerle ilgileniyor."

Bir anlığına Dunk'ın aklına yatar gibi olmuştu. Silahı ve atı olduğu sürece şövalyeliğe devam edebilirdi. Onlar yokken bir dilenciden farksızdı. *Kocaman bir dilenci ama yine de dilenci.* Yine de silahları ve zırhı artık Sör Uthor'a aitti. Gökgürültüsü de öyle. *Hırsız olmaktansa dilencilik yeğdir.* Bit Çukuru'nda, Gelincik, Rafe ve Puding'le beraberken ikisi de olmuştu ve ihtiyar, onu o hayattan kurtarmıştı. Pennytree'li Sör Arlan'ın Plumm'ın teklifine nasıl cevap vereceğini biliyordu. Sör Arlan ölü olduğundan, onun yerine Dunk konuştu. "Bir gezgin şövalyenin bile onuru vardır."

"Onurunuzla ölmeyi mi yoksa lekelenmiş bir onurla yaşamayı mı tercih edersiniz? Hayır, kalsın, ne diyeceğinizi biliyorum. Yaverinizi alın ve buradan kaçın, darağacı şövalyesi. Armanız kaderiniz olmadan."

Dunk sinirlendi. "Siz benim kaderimi nereden biliyorsunuz? Kemancı John gibi siz de mi rüyanızda gördünüz? Yumurta hakkında ne biliyorsunuz?"

"Yumurtaların kızgın tavalardan uzak durması gerektiğini biliyorum," dedi Plumm. "Akduvarlar, oğlan için sağlıklı bir yer değil."

"Sizin müsabakanız nasıl geçti, sör?" diye sordu Dunk adama.

"Ah, müsabakada şansımı denemedim. Alametler kararmıştı. Sizce ejderha yumurtasını kim kazanacak?"

Ben değil, diye düşündü Dunk. "Yedi bilir. Ben bilmiyorum."

"Bir tahminde bulunun, sör. İki gözünüz var."

Bir an düşündü. "Kemancı?"

"Çok güzel. Neden bu cevabı verdiğinizi söylemek ister misiniz?"

"Sadece... içimdeki bir his."

"Benimkisi de öyle," dedi Maynard Plumm. "Kötü bir his, Kemancı'nın yoluna çıkacak kadar aptal olan her erkek ya da oğlan için."

* * *

Yumurta, çadırlarının dışında Gökgürültüsü'nü tımar ediyordu ama gözleri uzağa odaklanmıştı. *Oğlan düşüşümü iyi karşılamamış.* "Yeter," diye seslendi Dunk. "Biraz daha devam edersen Gökgürültüsü de senin kadar kel kalacak."

"Sör?" Yumurta elindeki fırçayı düşürdü. "Aptal bir salyangozun sizi öldüremeyeceğini *biliyordum*, sör." Dunk'a sarıldı.

Dunk oğlanın hasır şapkasını alıp kendi başına geçirdi. "Üstat zırhımla sıvıştığını söyledi."

Yumurta sinirli sinirli şapkasını geri aldı. "Zincir zırhınızı temizledim, baldır zırhınızı, gerdanlığınızı ve plaka göğüs zırhınızı cilaladım ama miğferiniz çatlamış ve Sör Uthor'ın mızrağının isabet ettiği yer içe göçmüş. Bir zırhçıya düzelttirmeniz gerekecek."

"Bırak Sör Uthor düzelttirsin. Miğfer artık onun." *Atım yok, kılıcım yok, zırhım yok. Belki o cüceler gruplarına katılmama izin verirler. Altı cücenin domuz mesaneleriyle dövdüğü bir dev, komik olurdu.* "Gökgürültüsü de onun. Gel. Onları götürelim ve müsabakalarında ona başarılar dileyelim."

"Şimdi mi, sör? Gökgürültüsü'nün fidyesini ödemeyecek misiniz?"

"Neyle, oğlum? Çakıl taşları ve koyun yemleriyle mi?"

"Bunu düşündüm, sör. Eğer birinden borç alırsanız..."

Dunk çocuğun lafını böldü. "Kimse bana o kadar borç vermez, Yumurta. Neden versinler ki? Elinde uzun bir sopası olan bir salyangozun neredeyse kafasını göçürdüğü bir şövalyeden başka neyim ki?"

"Şey," dedi Yumurta, "siz Yağmur'a binersiniz, sör. Ben de Üstat'a binmeye devam ederim. Yaz Kalesi'ne gideriz. Babamın hanesinde hizmet verebilirsiniz. Onun ahırları atla dolu. Bir savaş atı ve bir binek atınız bile olur."

Yumurta'nın niyeti iyiydi ama Dunk boynu bükük vaziyette Yaz Kalesi'ne dönemezdi. Beş parasız ve yenilmiş bir hâlde, adayacağı bir kılıcı bile olmadan. "Oğlum," dedi, "iyi güzel diyorsun ama ben lord babanın masasından kırıntılar ya da ahırından at istemiyorum... Yollarımızı ayırmanın vakti gelmiş olabilir." Dunk her zaman gidip Lannis Limanı ya da Eski Şehir'in Şehir Muhafızları'na katılabilirdi, bunun için büyük adamları almayı severlerdi. *Lannis Limanı'ndan Kral Toprakları'na kadar her hanın kirişlerine çarptım kafamı, belki de cüssemin bana bir şişlikten ziyade biraz para kazandırma zamanı gelmiştir.* Ama muhafızların yaveri olmazdı. "Sana elimden geleni öğrettim, bu da azıcık bir şeydi. Doğru düzgün bir silah ustasından eğitim alman senin için daha iyi, mızrağın hangi ucunu tutacağını bilen, sert, yaşlı bir şövalyeden falan."

"Ben doğru düzgün bir silah ustası istemiyorum," dedi Yumurta. "Ben sizi istiyorum. Ya çizmemi..."

"Hayır. Bunu duymak istemiyorum. Git silahlarımı topla. Gidip tebriklerimle birlikte bunları Sör Uthor'a vereceğiz. Zor şeyler, yapmayı ertelersen daha da zorlaşır."

Yumurta yeri tekmeledi, hasır şapkasıyla birlikte suratı da düşmüştü. "Peki, sör. Nasıl isterseniz."

* * *

Dışarıdan Sör Uthor'ın çadırı oldukça sade görünüyordu; iplerle yere çakılmış, kare şeklindeki kahverengi yelken bezinden bir çadır. Uzun, gri bir sancağın bulunduğu orta direğin üst tarafında sadece gümüş bir salyangoz vardı ve dekorasyon bundan ibaretti.

"Burada bekle," dedi Dunk, Yumurta'ya. Oğlan Gökgürültüsü'nün dizginlerini tutuyordu. Koca, kahverengi savaş atının üzerinde yeni kullanılmış kalkanı da dahil Dunk'ın silahları ve zırhı vardı. *Darağacı Şövalyesi. Ne uyduruk bir gizemli şövalye oldum ama.* "İşim çok sürmez." Başını eğip çadıra girdi.

Çadırın dışarıdan görünüşü, onu içeride bulacağı lükslere hazırlamamıştı. Ayağının altında rengârenk örme Myr halıları vardı. Gösterişli bir

masanın etrafına kamp sandalyeleri dizilmişti. Tüy yatağın üzeri yumuşak yastıklarla doluydu ve demir bir mangalda kokulu tütsü yanıyordu.

Sör Uthor masasında oturmuş, önünde bir altın ve gümüş yığını, dirseğinin yanında bir sürahi şarap, yaşça Dunk'a daha yakın olan sakar yaveriyle birlikte paraları sayıyordu. Ara sıra Salyangoz bir parayı ısırıyor ya da birini kenara bırakıyordu. Dunk adamın, "Sana daha öğretecek çok şeyim var anlaşılan, Will," dediğini duydu. "Bu parayı kırpmışlar, diğerini de tıraşlamışlar. Ya bu?" Parmaklarının arasında bir altın para dolaştı. "Almadan önce paraları *kontrol et*. Gel, bana ne gördüğünü söyle." Ejder havada döndü. Will onu yakalamaya çalıştı ama para parmaklarından sekip yere düştü. Parayı bulmak için adamın dizlerinin üzerine çökmesi gerekti, bulduğunda da onu bir iki kere elinde çevirip, "Bunda bir şey yok, lordum. Bir tarafında ejderha var, bir tarafında da kral..." dedi.

Underleaf, Dunk'a doğru baktı. "Asılmış Adam. Ayaklandığınızı görmek güzel, sör. Sizi öldürdüğümden korktum. Bana bir iyilik yapıp yaverime ejderhaların doğasından bahseder misiniz? Will, parayı Sör Duncan'a ver."

Dunk'ın parayı almaktan başka bir seçeneği yoktu. *Beni atımdan düşürdü, bir de onun için dans etmemi mi istiyor?* Somurtarak avcunda parayı tarttı, iki tarafını da inceledi ve ısırdı. "Altın, tıraşlanmamış ya da kırpılmamış. Ağırlığı da doğru gibi. Bu parayı ben de kabul ederdim, lordum. Ne sorunu var?"

"Kral."

Dunk daha yakından baktı. Paranın üzerindeki yüz genç, temiz tıraşlı, yakışıklıydı. Kral Aerys paralara sakallı olarak basılmıştı, yaşlı Kral Aegon da öyle. İkisi arasında tahta oturan Kral Daeron temiz tıraşlıydı ama bu o değildi. Para Talihsiz Aegon zamanından beri tedavüldeymiş gibi yıpranmış da değildi. Dunk somurtarak kellenin altındaki yazıya baktı. *Altı harf.* Diğer ejderlerin üzerinde gördüğü yazıya benziyordu. *Daeron*, yazıyordu ama Dunk, İyi Daeron'ın yüzünü biliyordu ve bu o değildi. Tekrar baktığında, dördüncü harfin biraz tuhaf olduğunu gördü, şey değildi... "*Daemon*," dedi. "*Daemon* yazıyor. Ama Daemon adında bir kral olmadı hiç, o isimde sadece..."

"...bir sahtekâr vardı. Daemon Karaateş, isyanı sırasında kendi parasını bastırdı."

"Ama yine de altın," diye karşı çıktı Will. "Altın olduğu sürece diğer ejderhalardan bir farkı yok demektir, lordum."

Salyangoz, adamın kafasına vurdu. "Gerzek. Evet, altın. Asi altını. Hain altını. Böyle bir altına sahip olmak krala ihanettir, bu altını kullanmak daha büyük ihanettir. Bunu erittirmem gerekecek." Adama tekrar vurdu. "Yıkıl karşımdan. Bu iyi şövalyeyle konuşacaklarımız var."

Will, hiç vakit kaybetmeden çadırdan çıktı. "Oturun," dedi Sör Uthor

kibarca. "Şarap alır mısınız?" Underleaf, kendi çadırının içindeyken ziyafette olduğundan farklı görünüyordu.

Salyangozlar kabuklarının içinde saklanır, diye hatırladı Dunk. "Teşekkürler, hayır." Altın sikkeyi Sör Uthor'a geri attı. *Hain altını. Karaateş altını. Yumurta bunun bir hain turnuvası olduğunu söylemişti ama onu dinlemedim.* Oğlana bir özür borcu vardı.

"Yarım kadeh," diye ısrar etti Underleaf. "İhtiyacınız varmış gibi görünüyor." İki kadehe şarap koydu ve birini Dunk'a verdi. Zırhsızken bir şövalyeden çok bir tüccara benziyordu. "Eşyalarınızı bırakmaya geldiğinizi varsayıyorum."

"Evet." Dunk şarabı kabul etti. Belki başının zonklamasını dindirmeye yardımcı olurdu. "Atımı, silahlarımı ve zırhımı getirdim. Tebriklerimle birlikte onları kabul edin."

Sör Uthor gülümsedi. "Ve tabii ki burası da size yiğitçe dövüştüğünüzü söylediğim kısım."

Dunk *yiğitçe* lafının, *sakarca* demenin kibar bir yolu olup olmadığını düşündü. "Çok naziksiniz, sör, ama..."

"Sanırım beni yanlış duydunuz, sör. Nasıl şövalye olduğunuzu sorsam fazla ileri gitmiş olur muyum, sör?"

"Pennytree'li Sör Arlan beni Bit Çukuru'nda domuz kovalarken buldu. Eski yaveri Kızıl Çimen Meydanı'nda ölmüştü, o yüzden atına bakıp zırhını temizleyecek birine ihtiyacı vardı. Onunla gidip ona hizmet edersem bana kılıç ve mızrak kullanmayı, ata binmeyi öğreteceğine söz verdi, ben de kabul ettim."

"Hoş bir hikâye... ama yerinizde olsam domuz kısmını çıkarırdım. Söylesenize, Sör Arlan şimdi nerede?"

"Öldü. Onu gömdüm."

"Anlıyorum. Onu evine, Pennytree'ye götürdünüz mü?"

"Nerede olduğunu bilmiyordum." Dunk, yaşlı adamın Pennytree'sini hiç görmemişti. Dunk nasıl Bit Çukuru'ndan çok bahsetmiyorsa, Sör Arlan da oradan çok bahsetmezdi. "Güneşin batışını seyredebilsin diye onu bir tepenin batı cephesine gömdüm." Kamp sandalyesi ağırlığı altında tehlikeli bir şekilde gıcırdadı.

Sör Uthor yerine oturdu. "Benim kendi zırhım ve sizinkinden daha iyi bir atım var. Yaşlı bir at ve bir çuval göçük, paslı zırhı ne yapayım?"

"O zırhı Çelik Pate yaptı," dedi Dunk, biraz öfkelenerek. "Yumurta ona iyi baktı. Zırhımda tek bir pas lekesi bile yok, ayrıca çeliği de iyi ve güçlüdür."

"Güçlü ve ağır," diye şikâyet etti Sör Uthor. "Normal boyutta bir insan için de fazla büyük. Siz normalden fazla büyüksünüz, Uzun Duncan. Atınıza gelince, binilemeyecek kadar yaşlı ve yenmeyecek kadar sert."

"Evet, Gökgürültüsü eskisi kadar genç değil," dedi Dunk. "Ve dediğiniz gibi, zırhım da epey büyük. Ama onu satabilirsiniz. Lannis Limanı'nda ve Kral Toprakları'nda onu alacak bir sürü demirci bulabilirsiniz."

"Değerinin onda birine belki bulurum," dedi Sör Uthor. "Alan da onu eritmek için alır. Hayır. Benim istediğim tatlı gümüş, eskimiş demir değil. Diyarın parası. Şimdi, eşyalarınızın fidyesini ödemek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Dunk somurtarak şarap kadehini elinde döndürdü. Kadeh gümüştendi ve kenarına altın salyangozlar işlenmişti. Şarap da altın gibiydi ve tadı insanın ağzında kalıyordu. "Tüm dileklerim gerçek olsaydı, evet, öderdim. Memnuniyetle. Ama..."

"...birbirine sürtecek iki geyiğiniz bile yok."

"Bana... bana atımla zırhımı ödünç verirseniz, fidyeyi daha sonra ödeyebilirim. Parayı bulduğumda."

Salyangoz eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Parayı nereden bulacaksınız acaba, söyler misiniz?"

"Bir lordun hizmetine girebilirim ya da..." Kelimeler ağzından zorla çıkıyordu. Kendisini bir dilenci gibi hissetmesine neden oluyorlardı. "Birkaç sene sürebilir ama size borcumu öderim. Yemin ederim."

"Şövalyelik onurunuz üzerine mi?"

Dunk'ın yüzü kızardı. "Parşömen üzerine imza atabilirim."

"Gezgin şövalyenin çiziktirdiği bir kâğıt parçası?" Sör Uthor gözlerini devirdi. "Kıçımı silmeye yarar ancak. Başka bir şeye değil."

"Siz de bir gezgin şövalyesiniz."

"Şimdi de bana hakaret ediyorsunuz! İstediğim yere gider, kendimden başka kimseye hizmet etmem, doğru... ama bir ağaç altında yatmayalı çok uzun seneler oldu. Handa yatmak daha rahat. Ben bir *turnuva* şövalyesiyim, hem de karşılaşabileceklerinizin en yeteneklisi."

"En yeteneklisi mi?" Adamın küstahlığı Dunk'ı sinirlendirmişti. "Gülen Fırtına bu konuda size katılmayabilir, sör. Leo Uzundiken ya da Bracken Zalimi de öyle. Ashford Çayırı'nda kimse bir salyangozdan bahsetmiyordu. Madem bu kadar meşhur bir turnuva şampiyonusunuz, neden kimse sizin adınızı anmıyor?"

"Ben size şampiyon olduğumu mu söyledim? Şampiyonluk şan getirir. Suçiçeği olayım daha iyi. Teşekkürler ama kalsın. Bir sonraki müsabakamı

da kazanacağım, doğru, ama finalde düşeceğim. Butterwell ikinci gelen şövalyeye otuz altın vaat ediyor, o bana yeter... birkaç güzel fidye ve bahislerimle birlikte." Masadaki gümüş geyikleri ve altın ejderhaları işaret etti. "Sağlıklı ve cüsseli bir adama benziyorsunuz. Mızrak dövüşünde hiçbir işe yaramasa da ahmaklar her zaman cüsseye önem verirler. Will bana karşı üçe bir oran aldı. Lord Shawney bana karşı beşe bir verdi, ahmak." Bir gümüş geyik alıp uzun parmaklarıyla parayı masanın üzerinde çevirdi. "Düşüreceğim bir sonraki şövalye Yaşlı Öküz olacak. Sonra da o zamana kadar yarışmada kalırsa Keçisöğüdü Şövalyesi. İnsanlar onlara karşı ne hissediyorlarsa hissetsinler, ikisine karşı da iyi oran alırım. Halk köy kahramanlarına bayılır."

"Sör Glendon'ın damarlarında kahraman kanı akıyor," deyiverdi Dunk.

"Ah, umarım öyledir. Kahraman kanı ikiye bir verir en azından. Fahişe kanına o kadar vermiyorlar. Sör Glendon sözde babasından her fırsatta bahis açıyor ama annesinden hiç bahsetmediğini fark ettiniz mi? Bunun iyi bir nedeni var. Bir kamp takipçisinin oğlu o. Kadının adı Jenny'ydi. Ona Peni Jenny derlerdi, ta ki Kızıl Çimen Meydanı'na kadar. Savaştan önceki gece o kadar çok kişiyle birlikte oldu ki sonrasında ona Kızıl Çimen Jenny demeye başladılar. Bundan önce Alevtopu'nun onunla birlikte olduğundan şüphem yok tabii ama yüz farklı adam da öyle. Bana kalırsa dostumuz Glendon çok fazla şey varsayıyor. Saçları kızıl bile değil."

Kahraman kanı, diye düşündü Dunk. "Şövalye olduğunu söylüyor."

"Ah, o kadarı doğru. Oğlan ve kız kardeşi Keçisöğüdü[5] denilen bir kerhanede büyüdüler. Peni Jenny öldükten sonra diğer fahişeler çocuklara baktılar ve oğlana annesinin uydurduğu, onun Alevtopu'nun oğlu olduğu hikâyesini anlatmaya devam ettiler. Yakında yaşayan yaşlı bir yaver bira ve sikiş karşılığında oğlana elinden gelen eğitimi verdi ama yaver olduğundan küçük piçi şövalye ilan edemedi. Gelgelelim yarım sene önce, bir grup şövalye şansa bu kerhaneye geldiler ve Sör Morgan Dunstable sarhoş sarhoş Sör Glendon'ın kız kardeşine tutuldu. Öyle ki kız kardeşi hâlâ bakireydi ve Dunstable'ın kızın bekâretini bozmaya yetecek parası yoktu. Böylece bir anlaşmaya vardılar. Sör Morgan oğlanı oracıkta, yirmi tanığın önünde Keçisöğüdü'nde şövalye ilan etti ve kız kardeşi onu hemencecik üst kata çıkarıp bekâretini bozmasına izin verdi. İşte böyle."

Herhangi bir şövalye başka birini şövalye ilan edebilirdi. Sör Arlan'ın yaverliğini yaparken, Dunk şövalyeliklerini bir iyilikle, bir tehditle ya da bir kese dolusu gümüşle satın alan şövalyelerin hikâyelerini duymuştu ama hiç kız kardeşinin bekâretiyle satın alanı duymamıştı. "Bu sadece bir hikâye," demekten alıkoyamadı kendini. "Bu doğru olamaz."

5 (İng.) Pussywillows: Keçisöğüdü anlamına gelse de içinde *pussy* kelimesi geçtiğinden kadın cinsel organına da gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

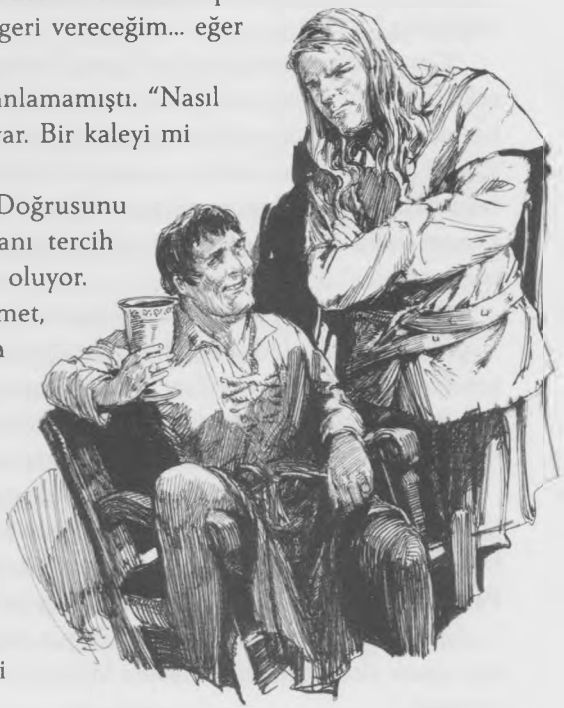
"Ben de Kirby Pimm'den duydum, orada olduğunu ve bu olaya tanıklık ettiğini söylüyor." Sör Uthor omuz silkti. "Kahraman oğlu, fahişe oğlu ya da ikisi, benim karşıma çıktığında hepsi düşer."

"Kurada size başka bir rakip çıkabilir."

Sör Uthor bir kaşını kaldırdı. "Cosgrove paragözün tekidir. Size söz veriyorum, bir sonraki rakibim Yaşlı Öküz olacak, ardından da oğlanı. Bahse girmek ister misiniz?"

"Bahse girecek bir şeyim kalmadı." Dunk onu neyin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordu: Salyangoz'un istediği kişilerle eşleşmek için oyun teşrifatçısına rüşvet vermesinin mi yoksa adamın *onunla* eşleşmek istemiş olmasının mı? Ayağa kalktı. "Diyeceklerimi dedim. Atım ve kılıcım sizin, zırhımın tamamı da."

Salyangoz parmaklarını birbirine geçirdi. "Belki başka bir yol daha vardır. Tamamen yeteneksiz değilsiniz. Şahane bir şekilde düşmesini biliyorsunuz." Gülümsediğinde Sör Uthor'ın dudakları parladı. "Size atınızı ve zırhınızı geri vereceğim... eğer benim hizmetime girerseniz."

"Hizmetinize mi?" Dunk anlamamıştı. "Nasıl bir hizmet bu? Bir yaveriniz var. Bir kaleyi mi silahlandırmak istiyorsunuz?"

"Bir kalem olsa isterdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, iyi bir hanı tercih ederim. Kaleler çok masraflı oluyor. Hayır, sizden istediğim hizmet, benimle birkaç turnuvada daha karşı karşıya gelmeniz. Yirmi yeterli olacaktır. Bunu yapabilirsiniz herhalde? Kazancımın onda birini sizinle paylaşırım ve gelecekte kafanıza değil de geniş göğsünüze vurma sözü veriyorum."

"Sırf atımdan düşürüleyim diye sizinle seyahat etmemi mi istiyorsunuz?"

Sör Uthor keyifle kıkırdadı. "O kadar güçlü kuvvetli bir adamsınız ki kimse kalkanında salyangoz olan, yuvarlak omuzlu ihtiyar bir adam tarafından atınızdan düşürüleceğinizi beklemez." Çenesini ovuşturdu. "Size yeni bir arma lazım, bu arada. Şu asılmış adam yeteri kadar karanlık, doğru ama... eh, *asılmış adam* sonuçta, değil mi? Ölmüş ve mağlup edilmiş. Daha vahşi bir şeye ihtiyacımız var.

Belki bir ayı kafası. Bir kurukafa. Ya da üç kurukafa daha iyi. Bir mızrağa geçirilmiş bir bebek. Ayrıca saçınızı uzatıp sakal bırakın, ne kadar vahşi görünürseniz o kadar iyi. Bu ufak turnuvalar sandığınızdan daha çok düzenleniyor. Verecekleri oranlarla çok geçmeden bir ejderha yumurtası satın alacak kadar para kazanırız..."

"İnsanlar benim ümitsiz olduğumu öğrenmeden önce mi? Ben zırhımı kaybettim, onurumu değil. Gökgürültüsü ve eşyalarım sizin, dahası değil."

"Onur insanı dilenci eder, sör. Benimle seyahat etmekten çok daha kötü durumlar var. En azından size mızrak dövüşleri hakkında birkaç bir şey öğretebilirim, şu an bu konuda hiçbir şey bildiğiniz yok."

"Beni bir soytarıya çevireceksiniz."

"Onu bugün zaten yaptım. Ancak soytarıların bile karınlarını doyurmaları gerekir."

Dunk adamın suratındaki gülümsemeyi silmek istiyordu. "Kalkanınızda neden bir salyangoz olduğunu şimdi anladım. Siz gerçek bir şövalye değilsiniz."

"Gerçek bir ahmağın lafları. İçinde bulunduğunuz tehlikeyi göremeyecek kadar kör müsünüz?" Sör Uthor kadehini bir kenara bıraktı. "Neden başınıza vurduğumu biliyor musunuz, sör?" Ayağa kalkıp Dunk'ın göğsünün tam ortasına hafifçe dokundu. "Buranıza gelen bir mızrak da sizi rahatlıkla yere serebilirdi. Kafa çok daha küçük bir hedef, oraya isabet ettirmesi daha zor... ve çok daha ölümcül. Sizin başınıza vurmam için bana para verdiler."

"Para mı verdiler?" Dunk adamdan uzaklaştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Önden altı ejderha ödediler, öldüğünüzde de dört ejderha daha ödeyeceklerinin sözünü verdiler. Bir şövalyenin hayatı için önemsiz bir meblağ. Bunun için şükretmelisiniz. Daha fazlasını teklif etselerdi, mızrağımı miğferinizin göz çukurundan içeri sokardım."

Dunk'ın başı yeniden dönmeye başlamıştı. *Neden biri beni öldürmek için para ödesin ki? Akduvarlar'daki kimseye bir zararım dokunmadı.* Şüphesiz kimse ondan Yumurta'nın ağabeyi Aerion kadar nefret etmiyordu ve Parlak Prens Dar Deniz'in ötesinde sürgündeydi. "Size kim para verdi?"

"Günbatımında bir hizmetkâr, oyun teşrifatçısı eşleşmeleri açıkladıktan sonra altını getirdi. Kafasına bir başlık takmıştı ve efendisinin ismini vermedi."

"Ama neden?" dedi Dunk.

"Sormadım." Sör Uthor tekrar kadehini doldurdu. "Bana kalırsa sandığınızdan çok düşmanınız var, Sör Duncan. Neden olmasın? Tüm dertlerimizin sebebinin siz olduğunuzu söyleyen insanlar var."

Dunk soğuk bir elin kalbini kavradığını hissetti. "Üstü kapalı konuşmayın."

Salyangoz omuz silkti. "Ashford Çayırı'na gitmemiş olabilirim ama mızrak dövüşü benim mesleğim. Üstatların yıldızları takip etmesi gibi ben de uzaktan turnuvaları takip ederim. Bir gezgin şövalyenin, Ashford Çayırı'nda bir yediler yargısına neden olarak Baelor Mızrakkıran'ın kardeşi Maekar'ın elinde can vermesine sebep olduğunu biliyorum." Sör Uthor yerine oturup bacaklarını uzattı. "Prens Baelor çok sevilirdi. Parlak Prens'in de dostları vardı; sürgününün sebebini unutmayacak dostları. Teklifimi düşünün, sör. Salyangoz ardında sümük bırakabilir ama birazcık sümükten kimseye zarar gelmez... Fakat ejderhalarla dans ederseniz, yanmaya hazır olmalısınız.

* * *

Dunk, Salyangoz'un çadırından çıktığında dışarısı gözüne daha karanlık geldi. Doğudaki bulutlar büyüyüp daha da kararmışlardı. Batıdaysa güneş yavaşça alçalıyor, avluya uzun gölgeler düşürüyordu. Dunk, yaver Will'i Gökgürültüsü'nün bacaklarını incelerken buldu.

"Yumurta nerede?" diye sordu ona.

"Kel oğlan mı? Ben nereden bileyim? Gitmiştir bir yere."

Gökgürültüsü'ne veda etmeye gönlü elvermemiş, diye düşündü Dunk. *Çadıra dönüp kitaplarına gömülmüştür.* Ama dönmemişti. Kitapları Yumurta'nın yatağının yanına düzgünce istiflenmiş duruyordu ama oğlandan iz yoktu. Burada akla yatmayan bir şeyler vardı. Dunk bunu hissedebiliyordu. Onun izni olmadan bir yere gitmek Yumurta'nın huyu değildi.

Birkaç metre ötedeki çizgili büyük çadırın dışında bir çift yaşlı asker arpa birası içiyordu. "...eee, başlarım böyle işe, bir kere yetti de arttı benim için," diye mırıldandı bir tanesi. "Güneş doğarken çimenler yeşildi, evet..." Diğer adam onu dürtünce lafını yarıda kesti ve o zaman Dunk'ı fark etti. "Sör?"

"Yaverimi gördünüz mü? Adı Yumurta."

Adam kulağının altındaki gri sakalını kaşıdı. "Onu hatırlıyorum. Benden daha az saçı, cüssesine göre üç katı büyük ağzı var. Diğer oğlanlar onu biraz hırpaladılar ama bu dün geceydi. O zamandan beri onu görmedim, sör."

"Onu korkuttular herhalde," dedi arkadaşı.

Dunk ona sert sert baktı. "Geri dönerse beni burada beklemesini söyleyin."

"Tamam, sör. Söyleriz."

Belki de müsabakaları seyretmeye gitmiştir. Dunk müsabakalar için kurulan avluya doğru ilerlemeye başladı. Ahırların yanından geçerken, kırmızı-kahverengi güzel bir savaş atını tımarlayan Sör Glendon'ı gördü.

"Yumurta'yı gördünüz mü?" diye sordu ona.

"Birkaç dakika önce koşarak geçti buradan." Sör Glendon cebinden bir havuç çıkarıp savaş atına yedirdi. "Yeni atımı beğendiniz mi? Lord Costayne fidyesini ödemek için yaverini gönderdi ama altınını reddettim. Bu atı kendime saklamayı düşünüyorum."

"Lord hazretleri bundan hoşlanmayacaktır."

"Lord hazretleri kalkanımın üzerine bir Alevtopu koymaya hakkım olmadığını söyledi. Lord hazretleri armamda keçisöğüdü kümesi kullanmam gerektiğini söyledi. Lord hazretleri siktir olup gidebilirler."

Dunk gülümsemeden edemedi. O da zamanında aynı masaya oturmuş, Parlak Prens ve Sör Steffon Fossoway gibileri ona da benzer acı yemekler servis etmişlerdi. Bu alıngan genç şövalyeyle arasında bir bağ hissediyordu. *Kimbilir, benim annem de bir fahişe olabilir.* "Kaç at kazandınız?"

Sör Glendon omuz silkti. "Sayısını unuttum. Mortimer Boggs'un hâlâ bir at borcu var bana. Atına bir fahişenin piçinin binmesindense onu yemeyi tercih ettiğini söyledi. Zırhını da göndermeden önce bir çekiçle mahvetmişti. Delik deşikti. Sanırım metali için üç beş kuruşa satabilirim." Öfkeliden çok üzgün çıkıyordu sesi. "Büyüdüğüm... hanın yanında bir ahır vardı. Çocukken orada çalışırdım ve fırsat buldukça, sahiplerinin işi varken atları alır giderdim. Atlarla aram hep iyi olmuştur. Zayıf atlar, binek atları, gezinti atları, yük beygirleri, çiftçi atları, savaş atları, hepsine binmişliğim var. Bir Dorne kum küheylanına bile bindim. Tanıdığım bir ihtiyar bana kendi mızraklarımı nasıl yapacağımı öğretmişti. Onlara ne kadar iyi olduğumu gösterirsem, babamın oğlu olduğumu kabul etmekten başka seçenekleri kalmaz diye düşünmüştüm. Ama kabul etmiyorlar. Şimdi bile. Bir türlü kabul etmiyorlar."

"Bazıları hiç kabul etmeyecek," dedi Dunk ona. "Ne yaparsanız yapın. Ama bazıları... onlar diğerleri gibi değiller. Bazı iyi adamlarla tanıştım." Bir an düşündü. "Turnuva bittiğinde, Yumurta'yla ben kuzeye gitmeyi planlıyoruz. Kışyarı'nın hizmetine girip demiradalılara karşı Starklarla beraber savaşmak için. Bizimle gelebilirsiniz." Kuzey tamamen ayrı bir dünyadır, derdi Sör Arlan. Orada kimsenin Peni Jenny'den ya da Keçisöğüdü Şövalyesi'nden haberi olmazdı. *Orada kimse size gülmez. Sizi sadece kılıcınızla tanır, bileğinizin gücüne bakarlar.*

Sör Glendon ona şüpheyle baktı. "Bunu neden yapayım? Bana kaçıp saklanmamı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır. Sadece düşündüm ki... iki kılıç tek kılıçtan iyidir. Yollar eskisi gibi güvenli değil."

"Bu doğru," dedi oğlan istemeye istemeye, "ama bir zamanlar babama Kral Muhafızları arasında bir yer sözü verilmişti. Onun giyemediği beyaz pelerini ben giymeyi planlıyorum."

Beyaz pelerini giyme ihtimalin en fazla benimki kadar, diyecekti ne-

redeyse Dunk. *Sen bir kamp takipçisinin oğlusun, ben de Bit Çukuru'nun lağımlarından çıktım. Krallar senin ve benim gibilere onur bahşetmezler.* Ancak oğlan bu gerçeği iyi karşılamazdı. Bunun yerine, "O zaman kollarınıza kuvvet," dedi.

Ancak birkaç metre gitmişti ki Sör Glendon arkasından seslendi. "Sör Duncan, bekleyin. Ben... ben size çıkışmamalıydım. Bir şövalye kibar olmalıdır, derdi annem eskiden." Oğlan doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi. "Son müsabakamın ardından Lord Peake beni görmeye geldi. Bana Yıldızmızrak'ta bir yer teklif etti. Westeros'ta bir nesildir görülmemiş bir fırtınanın yaklaştığını ve bunun için kılıçlara ve o kılıçları kullanacak adamlara ihtiyacı olacağını söyledi. Emirlere uymayı bilen, sadık adamlar."

Dunk kulaklarına inanamıyordu. Gormon Peake hem yolda hem de çatıda gezgin şövalyelere olan nefretini açık açık dile getirmişti ama bu teklif fazlasıyla cömertti. "Peake büyük bir lord," dedi ihtiyatla, "ama... ama sanırım güveneceğim bir adam değil."

"Hayır." Oğlanın yüzü kızarmıştı. "Bir bedeli vardı. Beni hizmetine alacağını söyledi... ama önce ona sadakatimi kanıtlamalıymışım. Bir sonraki müsabakamın Kemancı'ya karşı olmasını sağlayabileceğini söyledi ve ona karşı kaybedeceğime ant içmemi istedi."

Dunk oğlana inanıyordu. Şaşırması gerektiğini biliyordu ama nedense hiç şaşırmamıştı. "Siz ne cevap verdiniz?"

"Denesem bile Kemancı'ya karşı kaybedemeyeceğimi, ondan çok daha yetenekli adamları yere yıktığımı ve gün bitmeden ejderha yumurtasının benim olacağını." Ball zayıfça gülümsedi. "İstediği cevap bu değildi. Ondan sonra bana bir ahmak olduğumu ve arkamı kollamam gerektiğini söyledi. 'Kemancı'nın birçok dostu var ama sizin hiç yok,' dedi."

Dunk bir elini oğlanın omzuna koyup sıktı. "Bir dostunuz var, sör. Yumurta'yı da bulduğumda iki."

Oğlan, Dunk'ın gözlerinin içine bakıp başını salladı. "Hâlâ gerçek şövalyelerin var olduğunu bilmek güzel."

* * *

Dunk locadaki kalabalık içinde Yumurta'yı ararken Sör Tommard Heedle'ı ilk kez adam akıllı gördü. Lord Butterwell'in boylu poslu, geniş göğüslü damadı, kaynatılmış deri üzerine siyah plaka zırh giymişti ve bir tür ağzı açık iblise benzetilmiş, pullu bir miğfer takmıştı. Atı, Gökgürültüsü'nden üç karış daha uzun ve on-on iki kilo daha ağırdı; zincir zırhla kaplanmış devasa bir yaratıktı. Onca demirin ağırlığı hayvanı yavaşlatmıştı, o yüzden Heddle en fazla eşkin gidebilmişti ama bu Sör Clarence Charlton'ı atından etmesini engellememişti. Charlton bir sedyeyle meydandan götürülürken, Heddle uğursuz görünümlü miğferini çıkardı. Kafası geniş ve

keldi, sakalı siyah ve kısa kesilmişti. Yanaklarında ve boynunda iltihaplı kızıl çıbanlar vardı.

Dunk bu suratı tanıyordu. Ejderha yumurtasına dokunduğunda ona hırlayan şövalyeydi Heddle, Lord Peake'le konuşurken duyduğu pes sesli adam.

Birden bazı laflar aklında dönmeye başladı... *dilenci ziyafeti verdin bize... Oğlan, babasına çekmiş mi... Acıçelik... kılıca ihtiyacımız var... Yaşlı Sütlükan bunu... Oğlan, babasına çekmiş mi... Seni temin ederim, Kanlı-kuzgun'un rüyalarla işi yok... Oğlan, babasına çekmiş mi?*

Acaba Yumurta bir şekilde lordlar ve leydiler arasında yerini almayı becerdi mi diye merak edip localara baktı. Ancak oğlandan bir iz yoktu. Butterwell ve Frey de orada değildi ama Butterwell'in karısı sıkkın ve huzursuz bir şekilde oturuyordu. *Ne tuhaf,* diye düşündü Dunk. Bu Butterwell'in kalesi, onun düğünüydü ve Frey de gelinin babasıydı. Bu mızrak dövüşleri onların onuruna düzenlenmişti. Nereye gitmişlerdi?

"*Sör Uthor Underleaf,*" diye haykırdı çığırtkan. Güneş bir bulutun arkasında kaldığında Dunk'ın yüzüne gölge düştü. "*Bir Blackcrown şövalyesi, Yaşlı Öküz lakaplı, Bulwer Hanesi'nden Sör Theomore. Meydana çıkıp gücünüzü gösterin.*"

Kan kırmızısı zırhı ve miğferinden çıkan siyah boynuzlarıyla Yaşlı Öküz korkutucu bir görüntü sergiliyordu. Fakat atına binebilmek için cüsseli bir yaverin yardımına ihtiyaç duymuştu ve atını sürerken başının sürekli dönüyor olması, Sör Maynard'ın adamın gözü hakkında doğruyu söylediğini gösteriyor olabilirdi. Yine de meydana geldiğinde insanlar onun için tezahürata başladılar.

Salyangoz içinse böyle bir şey olmadı, şüphesiz tam da istediği gibi. İlk seferde iki şövalye de mızraklarını birbirlerine sürtmekle yetindiler. İkinci seferde, Yaşlı Öküz mızrağını Sör Uthor'ın kalkanında kırarken, Salyangoz'un mızrağı nişanı tamamen ıskaladı. Üçüncü seferde de aynısı yaşandı ve bu sefer Sör Uthor eyerinden düşecekmiş gibi sallandı. *Oyun oynuyor,* diye kafasına dank etti Dunk'ın. *Karşılaşmayı uzatıyor ki bir sonraki karşılaşmada oranlar yükselsin.* Gözlerini şöyle bir gezdirerek efendisi adına bahisler yapan Will'i yakaladı. Ancak o zaman Salyangoz üzerine para oynayarak kendi kesesini de şişirebileceği dank etti. *Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın.*

Yaşlı Öküz beşinci seferde düştü, kalkanından kıvrak bir şekilde kayıp tam göğsüne isabet eden mızrak onu atından yana savurmuştu. Düşerken ayağı üzengiye takıldı ve adamları atını kontrol altına alana dek kırk metre kadar sürüklendi. Bir kez daha sedye gelip adamı üstada götürdü. Bulwer taşınırken birkaç yağmur damlası düşmeye başlamış ve düştükleri yerde cüppesini koyu renge büründürmüştü. Dunk yüzünde hiçbir ifade olmadan olan biteni seyrediyordu. Yumurta'yı düşünüyordu. *Ya benim şu gizli*

düşmanım onu ele geçirdiyse? Hiç de mantıksız gelmiyordu. *Oğlanın bir suçu yok. Eğer birinin benimle alıp veremediği bir şey varsa, bunun bedelini ödeyen o olmamalı.*

* * *

Sör Kemancı John bir sonraki müsabakası için giydiriliyorken Dunk onu buldu. Lord Alyn Cockshaw kenarda oturmuş sulandırılmış şarap içip keyifsiz ve sinirli görünürken, en az üç yaver Kemancı John'a yardımcı oluyor, zırhının kayışlarını sıkıp atını giydiriyorlardı. Dunk'ı gördüğünde Lord Alyn ağzındaki şarabı püskürttü, çenesinden göğsüne şarap damladı. "Sen nasıl oluyor da etrafta dolaşabiliyorsun? Salyangoz senin kafanı göçertmişti."

"Çelik Pate sağlam bir miğfer yapmış, lordum. Ve kafam taş kadar serttir benim, Sör Arlan eskiden böyle derdi."

Kemancı güldü. "Alyn'e bakmayın siz. Alevtopu'nun piçi onu atından düşürüp kıçının üzerine oturttu, o yüzden şimdi tüm gezgin şövalyelerden nefret ettiğine karar verdi."

"O lanet sivilceli yaratık, Quentyn Ball'un oğlu falan değil," diye ısrar etti Alyn Cockshaw. "Turnuvaya katılmasına asla izin verilmemeliydi. Bu benim düğünüm olsaydı, sırf bu küstahlığı için onu kırbaçlatırdım."

"Seninle kim evlenir ki?" dedi Sör John. "Ve Ball'un küstahlığı senin surat asman kadar sinir bozucu değil. Sör Duncan, Yeşil Galtry'nin arkadaşı olma ihtimaliniz var mı? Onu birazdan atından ayrı koyacağım da."

Dunk'ın bundan şüphesi yoktu. "Adamı tanımıyorum, lordum."

"Bir kadeh şarap alır mısınız? Biraz ekmekle zeytin?"

"Sizinle iki çift laf etmek istiyordum sadece, lordum."

"Benimle istediğiniz kadar konuşabilirsiniz. Çadırıma geçelim o zaman." Kemancı onun için çadırın örtüsünü kaldırdı. "Sen değil, Alyn. Doğrusunu söylemek gerekirse, sana daha az zeytin vermek gerek bence."

İçeri girdiklerinde Kemancı, Dunk'a döndü. "Sör Uthor'ın sizi öldürmediğini biliyordum. Rüyalarım asla yanılmaz. Ve Salyangoz yakında benimle karşılaşmak zorunda. Onu mağlup ettiğimde, silahlarınızı ve zırhınızı ondan geri alacağım. Savaş atınızı da öyle, ama bana kalırsa daha iyi bir atı hak ediyorsunuz. Size bir tane hediye etsem, kabul eder misiniz?"

"Ben... hayır... bunu kabul edemem." Bu düşünce Dunk'ı rahatsız etmişti. "Nankörlük etmek istemem, ama..."

"Eğer canınızı sıkan şey borçlanmaksa, bunu çıkarın aklınızdan. Sizin gümüşünüze ihtiyacım yok, sör. Sadece dostluğunuzu istiyorum. Atınız olmadan nasıl benim şövalyelerimden biri olacaksınız ki?" Sör John katmanlı zırhlı eldivenlerini takıp parmaklarını oynattı.

"Yaverim kayıp."

"Bir kızla kaçmış olmasın?"

"Yumurta kızlar için fazla küçük, lordum. Kendi rızasıyla yanımdan asla ayrılmaz. Ölüyor olsam, cesedim soğuyana kadar yanımda kalır. Atı hâlâ burada. Katırımız da öyle."

"İsterseniz adamlarıma onu aramalarını söyleyebilirim."

Adamlarım. Dunk bu laftan hoşlanmamıştı. *Bir hain turnuvası,* diye düşündü. "Siz bir gezgin şövalye değilsiniz."

"Hayır." Kemancı'nın gülümsemesi gençliğinin verdiği bir çekiciliğe sahipti. "Ama bunu en baştan beri biliyordunuz. Yolda karşılaştığımızdan beri bana *lordum* diye hitap ettiniz, neden?"

"Konuşma tarzınız. Görünüşünüz. Davranışlarınız." *Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın.* "Dün gece çatıda, bazı şeyler söylediniz..."

"Şarap dilimi çözer ama söylediklerimde ciddiydim. Siz ve ben, birbirimize aitiz. Rüyalarım yalan söylemez."

"Rüyalarınız yalan söylemez," dedi Dunk, "ama siz söylüyorsunuz... John gerçek adınız değil, öyle değil mi?"

"Hayır." Kemancı'nın gözleri muzırlıkla parlıyordu.

Yumurta'nın gözlerine sahip.

"Gerçek adı, bunu bilmesi gerekenlere, çok yakında açıklanacak." Lord Gormon Peake somurtarak çadırdan içeri girmişti. "Gezgin şövalye, seni uyarıyorum..."

"Ah, kes şunu, Gormy," dedi Kemancı. "Sör Duncan bizimle birlikte ya da yakında öyle olacak. Dedim sana, onu rüyamda gördüm." Dışarıda bir çığırtkan trompeti öttü. Kemancı başını çevirdi. "Beni çağırıyorlar. Lütfen bana müsaade edin, Sör Duncan. Sör Yeşil Galtry'yi hallettikten sonra konuşmamıza kaldığımız yerden devam edebiliriz."

"Kolunuza kuvvet," dedi Dunk. Nezaket bunu gerektirirdi.

Sör John gittikten sonra geriye Lord Gormon kaldı. "Rüyaları hepimizin ölümüne neden olacak."

"Sör Galtry'yi almak için ne teklif etmeniz gerekti?" dedi Dunk kendini durduramadan. "Gümüş yeterli miydi, yoksa altın mı teklif etmeniz gerekti?"

"Görünüşe göre, birinin çenesi düşük." Peake bir kamp sandalyesine oturdu. "Dışarıda bir düzine adamım var. Onları çağırıp boğazınızı kestirmem gerek, sör."

"Neden bunu yapmıyorsunuz?"

"Majesteleri bunu kötü karşılar."

Majesteleri. Dunk biri karnına yumruk geçirmiş gibi hissediyordu. *Bir siyah ejder daha,* diye düşündü. *Bir Karaateş İsyanı daha. Ve yakında bir Kızıl Çimen Meydanı daha. Güneş doğduğunda çimenler kırmızı değildi.* "Neden bu düğün?"

"Lord Butterwell'in yatağını ısıtacak yeni bir eşe ihtiyacı vardı ve Lord

Frey'in de bekâretini kaybetmiş bir kızı vardı. Evlilikleri, benzer görüşlere sahip lordların bir araya gelmesi için iyi bir mazeret oldu. Buraya davet edilenlerin çoğu zamanında siyah ejder için savaştı. Geri kalanları da Kanlıkuzgun'un hükmünden hoşnut değiller ya da kendi şikâyetleri veya hırsları var. Birçoğumuzun oğulları ya da kızları, gelecekteki sadakatimizi garanti altına almak için Kral Toprakları'na götürüldü ama rehinelerin büyük kısmı Büyük Bahar Salgını'nda öldü. Ellerimiz artık bağlı değil. Zamanımız geldi. Aerys zayıf. Kitaplara düşkün ve savaşçı değil. Halk onu doğru düzgün tanımıyor ve tanıdıkları kadarıyla da ondan hoşlanmıyorlar. Lordları onu daha da az seviyor. Babası da zayıftı, bu doğru ama tahtı tehlike altına girdiğinde onun adına savaşa gidecek oğulları vardı. Baelor ve Maekar, çekiç ve örs... ama Baelor Mızrakkıran artık yok ve Prens Maekar, krala ve Eli'ne kızgın bir hâlde Yaz Kalesi'ne kapanmış durumda."

Evet, diye düşündü Dunk *ve şimdi de aptal bir gezgin şövalye en sevdiği oğlunu düşmanlarına teslim etti. Prensin Yaz Kalesi'nden çıkmasını engellemenin daha iyi bir yolu var mı?* "Kanlıkuzgun var," dedi. "O zayıf değil."

"Hayır," diye kabul etti Lord Peake, "ama kimse bir büyücüden hoşlanmaz ve akraba katilleri tanrıların ve insanların gözünde lanetlenmişlerdir. İlk zayıflık ânında ya da mağlubiyette, Kanlıkuzgun'un adamları yazın düşen karlar gibi eriyecekler. Ve prensin gördüğü rüya gerçekleşir de Akduvarlar'da canlı bir ejderha doğarsa..."

Cümlesini Dunk bitirdi. "...taht sizin olur."

"Onun," dedi Lord Gormon Peake. "Ben sadece önemsiz bir hizmetkârım." Ayağa kalktı. "Kaleden ayrılmaya kalkmayın, sör. Öyle bir şeye niyetlerseniz, bunu ihanetinizin kanıtı olarak göreceğim ve bedelini canınızla ödeyeceksiniz. Artık geri dönemeyecek kadar ilerledik."

* * *

Kemancı John ve Sör Yeşil Galtry kürsünün iki zıt ucunda ellerine yeni mızraklar aldıklarında, kurşun rengi gökyüzünden düşen yağmur iyice hızlanmıştı. Bazı düğün davetlileri cüppelerinin altına saklanarak büyük salona koşuşturuyorlardı.

Sör Galtry beyaz bir aygıra biniyordu. Miğferine takılı boynu bükük yeşil bir tüy vardı; benzer bir tüy, atının zırhını da süslüyordu. Cüppesi birçok farklı kare yamadan oluşuyordu, her biri yeşilin farklı bir tonundaydı. Kakma altınlar yüzünden baldır zırhı ve eldivenleri parlıyordu ve kalkanında pırasa yeşili bir alan üzerinde dokuz yeşim tekir balığı vardı. Sakalı Dar Deniz'in ötesindeki Tyrosh'lu adamlar gibi yeşile boyanmıştı.

O ve Kemancı doğrulttukları mızraklarla dokuz kere birbirlerine hücum etmişlerdi, yeşil yamalı şövalye ile altın kılıçlarla kemanların genç lordu, dokuz kere mızrak kırmışlardı. Sekizinci seferde toprak yumuşamaya başlamıştı ve büyük savaş atları yağmur suyu birikintilerini şapırdatıyorlardı. Dokuzuncu seferde Kemancı neredeyse atından düşüyordu ama düşmeden kendini toparladı. "İyi isabet," diye seslendi gülerek. "Beni neredeyse düşürecektiniz, sör."

"Düşürmeme az kaldı," diye bağırdı yeşil şövalye yağmurun altında.

"Hayır, pek sanmıyorum." Kemancı parçalanmış mızrağını kenara attı ve bir yaver ona yenisini verdi.

Sonraki sefer sonuncusu oldu. Sör Galtry'nin mızrağı Kemancı'nın kalkanına sürtünürken Sör John yeşil şövalyeye tam göğsünün ortasından vurup adamın eyerinden düşerek büyük bir kahverengi su birikintisini sıçratmasına neden oldu. Dunk doğuda, uzak bir yerde şimşek çaktığını gördü.

Hem halk hem de lordlar yağmurun altından kaçmaya çalışırken localar hızla boşalıyordu. "Bak nasıl da kaçıyorlar," diye mırıldandı Alyn Cockshaw, Dunk'ın arkasında belirerek. "Birkaç damla yağmur yağıyor ve cesur lordlar çığlık ata ata saklanıyorlar. Gerçek fırtına çıktığında ne yapacaklarını merak ediyorum."

Gerçek fırtına. Dunk, Lord Alyn'in havadan bahsetmediğini biliyordu. *Bu ne istiyor şimdi? Birden benimle arkadaş olmaya mı karar verdi?*

Çığırtkan bir kez daha yerine tırmandı. "*Lord Butterwell'in hizmetindeki bir Akduvarlar şövalyesi, Sör Tommard Heddle,*" diye bağırdı, uzakta gök gürlerken. "*Sör Uthor Underleaf. Meydana çıkıp gücünüzü gösterin.*"

Dunk kafasını çevirip Sör Uthor'a baktığında yüzündeki gülümsemenin silindiği ânı yakaladı. *Parasını ödediği eşleşme bu değil.* Oyun teşrifatçısı ona ihanet etmişti ama neden? *Başka biri araya girmiş olmalı, Cosgrove'un Uthor Underleaf'ten daha el üstünde tuttuğu biri.* Dunk bunu düşündü. Birden, *Uthor'ın kazanmak gibi bir niyeti olmadığının farkında değiller,* diyerek aydınlandı. *Onu bir tehdit olarak görüyorlar ve Kemancı'nın yolun-*

dan çekebilmek için Kara Tom'u kullanmayı planlıyorlar. Heddle, Peake'in komplosunun bir parçasıydı, gerektiğinde kaybedebilecek biriydi. O zaman geriye sadece bir kişi kalmıştı...

Birden Lord Peake, cüppesi arkasında dalgalanırken bizzat çamurlu avluyu aşıp çığırtkanın yanına tırmandı. "*İhanete uğradık,*" diye haykırdı. "Kanlıkuzgun'un aramızda bir casusu var. Ejderha yumurtası çalındı!"

Sör Kemancı John atını çevirdi. "Benim yumurtam mı? Bu nasıl mümkün olabilir? Lord Butterwell'in gece gündüz yatak odasının önünde nöbet tutan muhafızları var."

"Katledildiler," diye ilan etti Lord Peake, "ama bir adam ölmeden önce katillerinin adını verecek kadar yaşadı."

Suçu benim üzerime atmayı mı planlıyor? diye merak etti Dunk. Dün gece bir düzine adam, Leydi Butterwell'i lord kocasının yatağına taşıdıktan sonra yumurtaya dokunduğunu görmüştü.

Lord Gormon suçluyu parmağıyla işaret etti. "İşte orada duruyor. Fahişenin oğlu. Yakalayın onu."

Kulvarın ucunda, Sör Glendon Ball şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Dört bir taraftan üzerine gelen adamları görene kadar neler olduğunu anlamıyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra da oğlan Dunk'ın tahmin edebileceğinden çok daha hızlı hareket etti. İlk adam kolunu boynuna doladığında kılıcının yarısını kınından çıkarmıştı bile. Ball onun elinden kurtuldu ama hemen sonra iki kişi daha üzerine atıldı. Onu çamurun içine yıktılar. Başka adamlar da bağırıp tekmeleyerek başına üşüştüler. *O kişi ben olabilirdim,* diye düşündü Dunk. Ashford'da, ona bir elini ve ayağını keseceklerini söyledikleri günkü gibi çaresiz hissediyordu kendini.

Alyn Cockshaw onu arkaya çekti. "Yaverini bulmak istiyorsan buna karışma."

Dunk ona döndü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Oğlanın nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?" Dunk'ın hiç oyun oynayası kalmamıştı.

Meydanın öteki ucunda, Sör Glendon zırhlı ve miğferli iki muhafızın arasında sertçe ayağa kaldırıldı. Belinden ayak bileklerine kadar çamura bulanmıştı ve yanaklarından kanla yağmur damlaları süzülüyordu. Kara Tom atından inerken, Dunk da *Kahraman kanı,* diye düşünüyordu. "Yumurta nerede?"

Ball'un ağzından kan akıyordu. "Ben neden yumurtayı çalayım ki? Onu kazanmak üzereydim."

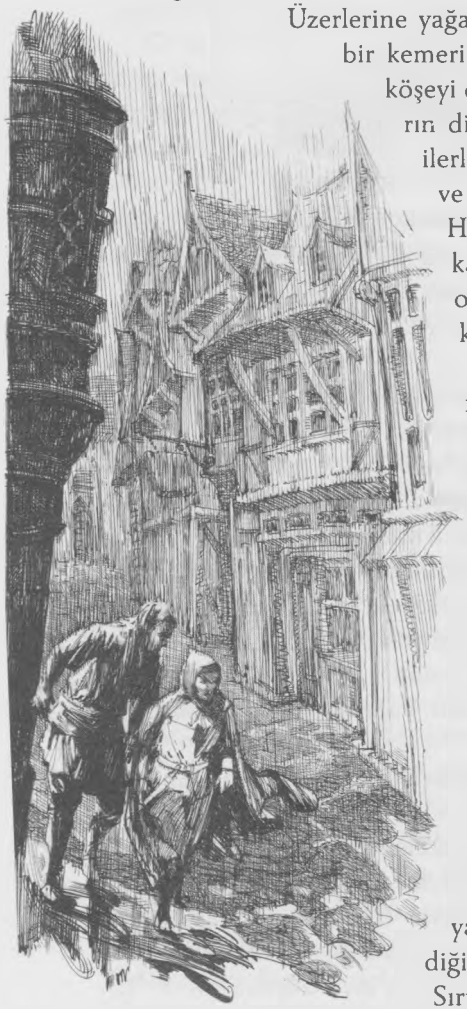
Evet, diye düşündü Dunk *ve buna izin veremezlerdi.*

Kara Tom zırhlı eliyle Ball'un yüzüne bir yumruk attı. "Heybelerini arayın," diye emretti Lord Peake. "Bahse varım, ejderha yumurtasını bezlere sarılı hâlde orada bulacağız."

Lord Alyn sesini alçalttı. "Bulacaklar da. Yaverini bulmak istiyorsan benimle gel. Hazır herkesin dikkati başka yöndeyken daha iyi bir fırsat bulamayız." Bir cevap beklemedi.

Dunk onu takip etmek zorundaydı. Üç uzun adımda lordla göğüs göğse geldi. "Eğer Yumurta'ya zarar verdiyseniz..."

"Oğlanlardan hoşlanmam. Bu taraftan. Çabuk ol."

Üzerlerine yağan yağmurun altında, etrafa su sıçratarak bir kemerin altından çamurlu basamakları inip bir köşeyi dönerlerken adamı takip etti Dunk. Duvarın dibinde, gölgelerde kalmaya dikkat ederek ilerlediler ve sonunda döşeme taşların düzgün ve kaygan olduğu kapalı bir bahçeye geldiler. Her bir tarafı kapatan binalar vardı. Üstte kapalı pencereler bulunuyordu. Bahçenin ortasında, alçak taş duvarla çevrili bir su kuyusu vardı.

Issız bir yer, diye düşündü Dunk. Buradan hoşlanmamıştı. Eskiden kalma içgüdülerini dinleyip kılıcının kabzasına uzandı ama sonra Salyangoz'un kılıcını kazandığını hatırladı. Kınının normalde asılı olması gereken yere dokunurken, beline bakan bıçağın ucunu hissetti. "Bana doğru dönersen, böbreğini söker, ziyafet için pişirsinler diye Butterwell'in aşçılarına veririm."

Bıçak ısrarla Dunk'ın ceketinin arkasına batıyordu. "Kuyuya doğru. Ani hareket etmek yok, sör."

Yumurta'yı o kuyuya attıysa, canını kurtarmak için küçük bir oyuncak bıçaktan daha fazlasına ihtiyacı olacak. Dunk yavaş yavaş yürüdü. Öfkenin midesinde alevlendiğini hissedebiliyordu.

Sırtındaki bıçak kayboldu. "Şimdi dönüp bana bakabilirsin, gezgin şövalye."

Dunk döndü. "Lordum. Bu ejderha yumurtasıyla mı alakalı?"

"Hayır. Bu ejderhayla alakalı. Kenardan onu çalmanı seyredeceğimi mi sandın?" Sör Alyn yüzünü buruşturdu. "Seni öldürmesi için o beş para etmez Salyangoz'a güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Altınımı geri alacağım, hepsini."

O muymuş? diye düşündü Dunk. *Bu tombul, beyaz suratlı, parfümlü lord mu benim gizli düşmanım?* Gülmeli mi ağlamalı mı bilemiyordu. "Sör Uthor altınını hak etti. Benim kafam kalın sadece."

"Öyle görünüyor. Geri bas."

Dunk geri doğru bir adım attı.

"Tekrar. Tekrar. Bir adım daha."

Bir adım daha atınca kuyuya dayandı. Kuyunun taşları belini dürtüyordu.

"Kuyunun kenarına otur. Küçük bir banyodan korkmuyorsun, değil mi? Şimdi olduğundan daha çok ıslanamazsın zaten."

"Yüzme bilmiyorum." Dunk bir elini kuyuya koydu. Taşlar ıslaktı. Taşlardan bir tanesi avcunun baskısıyla hareket etti.

"Ne yazık. Kendin mi atlayacaksın, yoksa seni bıçağımla dürtmem mi gerekiyor?"

Dunk aşağı baktı. Yağmur damlalarının aşağıdaki suyu dalgalandırdığını görebiliyordu; yaklaşık altı metre aşağıda. Kuyunun duvarı yosunla kaplıydı. "Size hiçbir zararım dokunmadı."

"Dokunmayacak da. Daemon bana ait. Onun Kral Muhafızları'nın başına ben geçeceğim. Sen bir beyaz pelerine layık değilsin."

"Bunu hiçbir zaman iddia etmedim." *Daemon.* İsim, Dunk'ın kafasında yankılanıyordu. *John değil. Daemon, babasının adı. Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın.*

"Daemon Karaateş'in yedi oğlu vardı. İkisi Kızıl Çimen Meydanı'nda öldü, ikizler..."

"Aemon ve Aegon. Beş para etmez, akılsız zorbalar, senin gibi. Küçükken, Daemon'la bana eziyet etmekten keyif alırlardı. Acıçelik onu sürgüne götürdüğünde ağladım, Lord Peake onun eve döneceğini söylediğinde de. Ama yolda *seni* gördüğünde benim varlığımı

unutuverdi." Cockshaw hançerini tehditkâr bir şekilde salladı. "Suya ya şu an olduğun gibi girersin ya da kanayarak. Hangisi tercihin?"

Dunk gevşek taşı kavradı. Umduğundan daha az gevşekti. Taşı yerinden sökemeden Sör Alyn üzerine atıldı. Dunk yan döndü ve bıçağın ucu kalkan kolunun etini kesti. Bu esnada taş yerinden söküldü. Dunk taşı lord hazretlerinin ağzına vurdu ve darbeyle adamın dişlerinin çatırdadığını duydu. "Kuyu, öyle mi?" Taşla lordun ağzına bir kez daha vurdu, sonra taşı yere bırakıp Cockshaw'ı bileğinden yakaladı, kemiğin kırılma sesi gelene kadar adamın kolunu büktü ve hançer taşların üzerine düştü. "Önden buyurun, lordum." Yana kayan Dunk lordun kolunu çekti ve kıçına bir tekme vurdu. Lord Alyn tepetaklak kuyuya düştü. Suya düşme sesi geldi.

"Elinize sağlık, sör."

Dunk hemen arkasına döndü. Yağmurun altında, sadece başlıklı bir şekil ve tek bir soluk beyaz göz görebiliyordu. Ancak ilerlediğinde başlığın altındaki gölgeli yüz, Sör Maynard Plumm'ın tanıdık yüz hatlarına dönüştü, gördüğü soluk göz de adamın pelerinini tutturmak için omzuna taktığı aytaşı broştan başka bir şey değildi.

Lord Alyn ise kuyuda debeleniyor ve yardım çağırmaya çalışıyordu. "*Adam öldürüyorlar!* Biri bana yardım etsin."

"Beni öldürmeye kalkıştı," dedi Dunk.

"Bu, kanı açıklıyor."

"Kan mı?" Bakışlarını aşağı çevirdi. Sol kolu omzundan dirseğine kadar kana bulanmıştı ve tuniği derisine yapışıyordu. "Ah."

Dunk nasıl olduğunu anlamadan, birden yerde buldu kendini. Yüzüne yağmur damlaları düşüyordu. Lord Alyn'in kuyuda ağlandığını duyabiliyordu ama güçten düşmüş gibiydi. "Kolunu bağlamalıyız." Sör Maynard, kolunu Dunk'ın kolunun altına geçirdi. "Doğrulun, sizi tek başıma kaldıramam. Bacaklarınızı kullanın."

Dunk bacaklarını kullandı. "Lord Alyn. Boğulacak."

"Özlenmeyecektir. Özellikle de Kemancı tarafından."

"O," dedi Dunk nefes nefese, yüzü acıdan soluklaşmıştı, "bir kemancı değil."

"Hayır. O Karaateş Hanesi'nden, İsminin İkincisi Daemon... En azından Demir Taht'a otururşa kendini böyle tanıtacak. Kaç tane lordun cesur ve aptal krallar istediklerini duysanız şaşarsınız. Daemon genç, yakışıklı ve bir atın üzerinde güzel duruyor."

Kuyudan gelen sesler artık neredeyse duyulmayacak kadar azalmıştı. "Lord hazretlerine bir ip atmamız gerekmez mi?"

"Onu şimdi kurtarıp sonra idam mı ettirelim? Sanmıyorum. Bırakın size hazırladığı acı ilacın tadına baksın. Gelin, bana yaslanın." Plumm onu bahçede yürüttü. Bu kadar yakından bakınca, Sör Maynard'ın yüz hatlarında tuhaf bir şey vardı. Dunk ne kadar uzun süre bakarsa, o kadar az

görüyor gibiydi. "Hatırlayacağınız üzere, size buradan gitmenizi nasihat etmiştim ancak siz canınız yerine onuru tercih ettiniz. Onurlu bir ölüm iyidir, hoştur ama hayatı tehlikede olan kişi siz değilseniz, o zaman ne olacak? Cevabınız yine aynı mı olur, sör?"

"Kimin hayatı?" Kuyudan son bir ses geldi. "Yumurta'nın mı? Yumurta'dan mı bahsediyorsunuz?" Dunk, Plumm'ın kolunu kavradı. "*O nerede?*"

"Tanrıların yanında. Ve nedenini de öğreneceksiniz, sanırım."

Dunk'ın içinde hissettiği acı ona kolunu unutturmuştu. İnledi. "Çizmeyi kullanmaya çalıştı."

"Ben de o kadarını çıkardım. Yüzüğü Üstat Lothar'a gösterdi, o da oğlanı Butterwell'e götürdü ki Butterwell'in de onu görür görmez altına işeyip yanlış tarafı seçip seçmediğini sorguladığı ve Kanlıkuzgun'un bu komplonun ne kadarını bildiğini merak ettiği şüphe götürmez. Bu sonuncusunun cevabı, *'büyük bir kısmını'* olacak." Plumm kıkırdadı.

"*Siz kimsiniz?*"

"Bir dost," dedi Maynard Plumm. "Sizi izleyen ve bu yılan yuvasında ne işiniz olduğunu merak eden bir dost. Şimdi, ben yaranızla ilgilenene dek sessiz olun."

Gölgelerin içinde kalmaya özen gösteren ikili, Dunk'ın küçük çadırına gelebildiler. İçeri girdiklerinde Sör Maynard bir ateş yaktı, bir kâseyi şarapla doldurdu ve kaynaması için ateşin üzerine koydu. "Temiz bir kesik ve en azından kılıç kolunuzda değil," dedi Dunk'ın kanlı tuniğinin kolunu keserken. "Bıçak kemiğe gelmemiş gibi görünüyor. Yine de bunu yıkamamız lazım, yoksa kolunuzu kaybedebilirsiniz."

"Önemli değil." Dunk'ın midesi çalkalanıyordu ve her an kusabilirmiş gibi hissediyordu. "Yumurta öldüyse..."

"...bunun sorumlusu siz olursunuz. Onu buradan uzakta tutmalıydınız. Ama oğlanın öldüğünü söylemedim. Tanrıların yanında, dedim. Temiz kumaşınız var mı? İpek?"

"Tuniğim. Dorne'dan aldığım kaliteli tuniğim. Tanrıların yanında ne demek?"

"Zamanı gelince. Önce kolunuz."

Şarap çok geçmeden buhar çıkarmaya başladı. Sör Maynard, Dunk'ın kaliteli ipek tuniğini buldu, şüpheyle kokladı, sonra da bir hançer çıkarıp tuniği kesmeye başladı. Dunk itirazını yuttu. "Ambrose Butterwell hiçbir zaman *kararlı* denilebilecek bir adam olmadı," dedi Sör Maynard, üç ipek şeridini dürüp şarabın içine atarken. "Daha en başından bu komplo hakkında şüpheleri vardı, oğlanın kılıca sahip olmadığını öğrendiğinde daha da alevlenen şüpheler. Ve bu sabah ejderha yumurtası ortadan kayboldu, yumurtayla beraber son cesaret kırıntıları da."

"Yumurtayı Sör Glendon çalmadı," dedi Dunk. "Bütün gün meydandaydı, dövüşlere katılıyor ya da dövüşleri izliyordu."

"Yine de Peake yumurtayı onun heybelerinde bulacak." Şarap kaynamaya başlamıştı. Plumm bir deri eldiven takıp, "Çığlık atmamaya çalışın," dedi. Sonra da kaynayan şaraptan bir ipek şerit çıkarıp kesiği temizlemeye başladı.

Dunk çığlık atmadı. Dişlerini birbirine sürttü, dilini ısırdı ve yumruğuyla morartana kadar baldırına vurdu ama çığlık atmadı. Sör Maynard kaliteli tuniğinin kalanıyla bir bandaj yapıp kolunu sıkı sıkı sardı. İşini bitirdiğinde, "Kolun nasıl?" diye sordu.

"Berbat." Dunk ürperdi. "*Yumurta nerede?*"

"Tanrıların yanında. Dedim size."

Dunk uzanıp sağlam eliyle Plumm'ın boynunu kavradı. "Açık konuş. İpuçlarından ve göz kırpmalardan bıktım. Bana oğlanı nerede bulacağımı söyle, yoksa dost olsan da olmasan da lanet boynunu kırarım."

"Septte. Silahlı gitsen iyi olur." Sör Maynard gülümsedi. "Bu senin için yeterince açık mı, Dunk?"

İlk durağı Sör Uthor Underleaf'in çadırı oldu.

Dunk içeri girdiğinde, yaver Will'i bir yıkama teknesinin önüne eğilmiş, efendisinin iç çamaşırlarını çitilerken buldu. "Yine mi siz? Sör Uthor ziyafette. Ne istiyorsunuz?"

"Kılıcımı ve kalkanımı."

"Fidyeyi getirdiniz mi?"

"Hayır."

"O zaman neden eşyalarınızı almanıza izin vereyim?"

"Onlara ihtiyacım var."

"Bu yeterli bir sebep değil."

"O zaman beni durdurmaya kalkarsan seni gebertmeme ne dersin?"

Will'in ağzı açık kaldı. "Şuradalar."

Dunk kale septinin önünde durakladı. *Tanrılar lütfetsin de geç kalmamış olayım.* Kılıç kemerini takmış, kayışını sıkmıştı. Darağacı kalkanını yaralı koluna geçirmişti ve kalkanın ağırlığı, attığı her adımla kolunun zonklamasına neden oluyordu. Biri kalkanına sürtünürse çığlık atacağından korkuyordu. Sağlam eliyle kapıları iterek açtı.

Septin içi loş ve sessizdi, içeriyi aydınlatan sadece Yedi'nin sunaklarında yakılmış mumlardı. Bir turnuvadan bekleneceği üzere, en çok mum Savaşçı'nın önündeydi; birçok şövalye meydana çıkmadan önce güç ve cesaret için dua etmeye buraya gelmişlerdi. Yabancı'nın sunağı gölgeler içindeydi ve önünde yanan sadece tek bir mum vardı. Anne ve Baba'nın önünde birer düzine, Demirci ve Bakire'nin önünde de biraz daha azı bulunuyordu. Ve Yaşlı Hatun'un yanında yanan meşalenin altında Lord Ambrose Butterwell diz çökerek başını öne eğmiş, sessizce irfan için dua ediyordu.

Yalnız değildi. Dunk ona doğru yürümeye başlar başlamaz iki asker önünü kesti. İkisi de Butterwell Hanesi'nin dalgalı yeşil, beyaz ve sarı çizgilerinin olduğu pelerinlerinin altına zincir zırh giyiyordu. "Durun, sör," dedi biri. "Buraya giremezsiniz."

"Evet, girebilir. Sizi beni bulacağı konusunda *uyarmıştım*."

Ses Yumurta'nındı.

Baba'nın gölgesinden, mum ışığında parlayan tıraşlı kafasıyla çıktığında Dunk neredeyse koşup mutluluk yüklü bir çığlıkla oğlanı kolları arasına alacaktı. Yumurta'nın ses tonundaki bir şey tereddüt etmesine neden oldu. *Ses tonu korkmuştan ziyade sinirli ve onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Ayrıca Butterwell dizlerinin üzerinde. Burada bir tuhaflık var.*

Lord Butterwell ellerinden destek alarak ayağa kalktı. Mumların loş ışığında bile cildi soluk ve terli görünüyordu. "Geçmesine müsaade edin," dedi muhafızlarına. Adamlar çekildiklerinde Dunk'a gelmesini işaret etti. "Oğlana bir zarar vermedim. Kral Eli olduğum zamandan babasını iyi tanırım. Prens Maekar'ın bunu bilmesi gerekiyor, bunların hiçbiri benim fikrim değildi."

"Bilecek," diye söz verdi Dunk. *Burada neler dönüyor?*

"Peake. Tüm bunlar onun başının altından çıktı, Yedi üzerine yemin ederim." Lord Butterwell elini sunağa koydu. "Yalan söylüyorsam tanrılar beni çarpsın. Bana kimi davet edip kimi etmeyeceğimi o söyledi ve şu sahtekâr oğlanı buraya getirdi. Krala ihanet etmek gibi bir niyetim olmadı hiç, bana inanmalısınız. Ama Tom Heddle, beni o zorladı, bunu inkâr etmeyeceğim. Kendisi en büyük kızımla evli olan damadım ama yalan söyleyemem, o da bunun bir parçası."

"O senin şampiyonun," dedi Yumurta. "O, bu işin içindeyse sen de öylesin."

Sessiz ol, diye kükremek istedi Dunk. *Senin bu dilin ikimizin de ölümüne sebep olacak.* Ama Butterwell korkudan sinmiş gibi görünüyordu. "Lordum, anlamıyorsunuz. Heddle garnizonumu kontrol ediyor."

"*Birkaç* sadık askeriniz olmalı," dedi Yumurta.

"Buradaki adamlar," dedi Lord Butterwell. "Ve birkaçı daha... Biraz fazla gevşek olduğumu inkâr edemem ama hiçbir zaman bir hain değildim. Frey ve benim en baştan beri Lord

Peake'in getirdiği sahtekâr hakkında şüphelerimiz vardı. *Kılıç onda değil!* Eğer babasının oğlu olsaydı, Acıçelik ona Karaateş'i verirdi. Ve bu ejderha konuşmaları... delilik, delilik ve aptallık." Lord hazretleri alnındaki teri kolunun yeniyle sildi. "Ve şimdi yumurtayı aldılar, dedemin krala sadık hizmeti için ödüllendirildiği ejderha yumurtasını. Sabah uyandığımda oradaydı ve muhafızlarım kimsenin odaya girip çıkmadığı konusunda yeminler ediyorlar. Bilemiyorum, belki Lord Peake onlara rüşvet vermiştir ama *yumurta yok.* Onlar almış olmalı, yoksa..."

Yoksa ejderha yumurtadan çıktı demektir, diye düşündü Dunk. Westeros'ta bir kez daha canlı bir ejderha ortaya çıktıysa, lordlar ve halk o ejderhayı kontrol eden prensin ayağına koşacaktır. "Lordum," dedi, "ya... yaverimle konuşabilir miyim, müsaadeniz varsa."

"Nasıl isterseniz, sör." Lord Butterwell bir kez daha dua etmek için diz çöktü. Dunk, Yumurta'yı kenara çekip onunla yüz yüze konuşabilmek için tek dizi üzerine çöktü. "Sana öyle bir şamar atacağım ki kafan tersine dönecek ve ömrünün kalanını geride bıraktığın yerleri seyrederek geçireceksin."

"Haklısınız, söz." Yumurta, en azından utanmış gibi görünme nezaketini gösteriyordu. "Özür dilerim. Sadece babama bir kuzgun göndermek istemiştim."

Ben şövalye kalabileyim diye. Oğlanın niyeti iyi. Dunk, Butterwell'in dua ettiği tarafa baktı. "Ona ne yaptın?"

"Korkuttum onu, sör."

"Evet, o kadarını görebiliyorum. Sabaha dizleri kabuk bağlayacak."

"Başka ne yapacağımı bilemedim, sör. Üstat, babamın yüzüğünü gördüğünde beni onların yanına götürdü."

"Onlar mı?"

"Lord Butterwell ve Lord Frey, sör. Yanlarında birkaç muhafız da vardı. Herkes öfkeliydi. Biri ejderha yumurtasını çalmış."

"Sen değilsindir, umarım?"

Yumurta başını salladı. "Hayır, sör. Üstat, Lord Butterwell'e yüzüğümü gösterdiğinde başımın belada olduğunu anladım. Yüzüğü çaldığımı söylemeyi düşündüm ama bana inanacaklarını düşünmedim. Sonra babamın Lord Kanlıkuzgun'un söylediği bir şey hakkında konuştuğunu hatırladım, korkmaktansa korkutmanın daha iyi olacağı hakkında, o yüzden onlara babamın bizi buraya casusluk yapalım diye gönderdiğini, ordusuyla beraber buraya geldiğini, lord hazretlerinin beni salıp bu ihanetten dönmesi gerektiğini, yoksa kellesinden olacağını söyledim." Utangaç utangaç gülümsedi. "Beklediğimden daha etkili oldu, sör."

Dunk oğlanı omuzlarından tutup dişleri birbirine çarpana dek sarsmak istedi. *Bu bir oyun değil,* diye haykırabilirdi. *Bu bir ölüm kalım meselesi.* "Lord Frey de duydu mu bunları?"

"Evet. Lord Butterwell'e evliliğinde mutluluklar dileyip derhal İkizler'e döneceğini duyurdu. Lord hazretleri de ondan sonra bizi buraya dua etmeye getirdi."

Frey'in kaçma şansı var, diye düşündü Dunk, *ama Butterwell'in öyle bir imkânı yok ve eninde sonunda neden Prens Maekar'la ordusunun hâlâ gelmediğini merak etmeye başlayacak.* "Lord Peake senin kalede olduğunu öğrenirse..."

Septin dış kapıları gümleyerek açıldı. Dunk başını çevirdiğinde, Kara Tom Heddle'ın zincir ve plaka zırh içinde, durduğu yere ıslak pelerininden damlalar saçarken, ters ters onlara baktığını gördü. Yanında, ellerinde mızraklar ve baltalar bulunan bir düzine asker vardı. Arkalarındaki gökyüzünde aniden çakan mavi beyaz şimşek, soluk renkli taş zemine siyah gölgeler gönderdi. Islak bir esinti septteki mumları dans ettirdi.

Dunk daha içinden, *Ah, yedi cehennem,* diyemeden Heddle, "Oğlan orada. Yakalayın onu," dedi.

Lord Butterwell ayağa kalkmıştı. "Hayır. Durun. Oğlana dokunulmayacak. Tommard, bunun anlamı nedir?"

Heddle'ın suratı tiksintiyle büzüldü. "Hepimizin kanında süt akmıyor, lord hazretleri. Oğlanı alacağım."

"Anlamıyorsun." Butterwell'in sesi tiz ve titrek bir hâl almıştı. "Yolun sonuna geldik. Lord Frey gitti ve diğerleri de onu takip edecek. Prens Maekar ordusuyla buraya geliyor."

"Oğlanı rehin almak için bir sebep daha."

"Hayır, hayır," dedi Butterwell. "Ne Lord Peake'le ne de sahtekârıyla bir işim olsun istiyorum. Ben savaşmayacağım."

Kara Tom soğuk gözlerle lorduna baktı. "Korkak." Yere tükürdü. "Ne dersen de. Ya dövüşeceksin ya da öleceksin, lordum." Yumurta'yı işaret etti. "İlk kanı dökene benden bir gümüş geyik."

"Hayır, hayır." Butterwell kendi muhafızlarına döndü. "Durdurun onları, duyuyor musunuz beni? Size emrediyorum. Durdurun onları." Ama tüm muhafızlar, kimi dinleyeceklerini bilemeden oldukları yere mıhlanmışlardı.

"Her şeyi illa benim mi yapmam gerekiyor?" Kara Tom uzun kılıcını çekti.

Dunk da aynısını yaptı. "Arkama geç, Yumurta."

"İkiniz de kılıçlarınızı kınına sokun!" diye haykırdı Butterwell. "Septte kan dökmenize izin veremem! Sör Tommard, bu adam prensin yeminli kalkanı. Seni öldürür!"

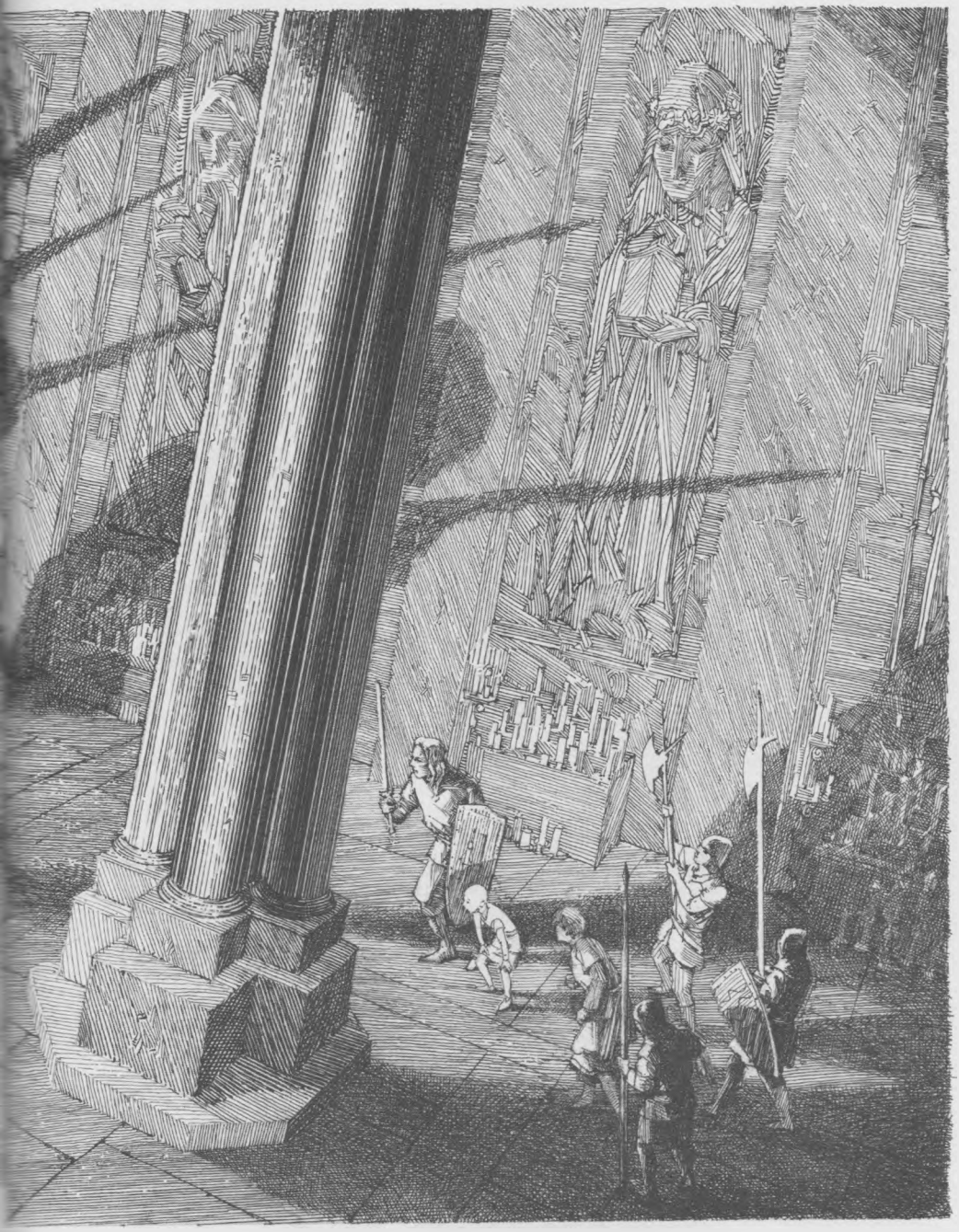
"Ancak üzerime düşerse." Kara Tom çirkin bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Onun mızrak dövüşündeki hâlini gördüm."

"Kılıçla daha iyiyimdir," diye uyardı onu Dunk.

Heddle ona bir homurtuyla cevap verdi ve hücuma geçti.

Dunk, Yumurta'yı sertçe geriye itip dönerek adamın kılıcını karşıladı. İlk hamleyi düzgün karşılamıştı ama Kara Tom'un kılıcının kalkana ve sarılı yaraya inen darbesi kolunda zonklayan bir acıya dönüştü. Cevap olarak kılıcını Heddle'ın kafasına doğru savurdu ama Kara Tom geri çekilip kılıcından sakındı ve tekrar saldırıya geçti. Dunk kalkanını ucu ucuna kaldırabilmişti. Çam kıymıkları havaya fırladı ve bir aşağıdan, bir yukarıdan, sonra tekrar aşağıdan saldırısına devam eden Heddle güldü. Dunk her saldırıyı kalkanıyla karşılaşmıştı ama her darbe ona büyük acı veriyordu ve kendisini gerilerken buldu.

"Onu haklayın, sör," diye bağırdığını duydu Yumurta'nın. "Haklayın onu, haklayın, hemen *önünüzde*." Dunk'ın ağzında kan tadı vardı ve daha da kötüsü, yarası tekrar açılmıştı. Başı dönmeye başladı. Kara Tom'un kılıcı, uzun kalkanı kıymık kıymık etmişti. *Meşeyle demir, beni iyi koru, yoksa*

ölüm ve cehennem yolun sonu. diye düşündü Dunk ama sonra bu kalkanın çam ağacından yapıldığını hatırladı. Beli sertçe sunağa çarptığında, tek dizi üzerine düştü ve gerileyecek yerinin kalmadığını anladı.

"Sen bir şövalye değilsin," dedi Kara Tom. "Yoksa ağlıyor musun, öküz?"

Hissettiğim acıdan. Dunk eliyle iterek tek dizi üzerinden kalktı ve kalkanıyla rakibine vurdu.

Kara Tom geriye sendeledi ama bir şekilde dengesini korumayı başardı. Dunk onun peşinden giderek kalkanıyla ona arka arkaya darbeler indirmeye, cüssesi ve kuvvetini kullanarak Heddle'ı septin ortasına kadar geriletmeye devam etti. Sonra kalkanını indirip uzun kılıcını savurdu ve çelik, adamın üzerindeki yünü kesip kalçasına iyice saplandığında Heddle çığlık attı. Adam kılıcını çılgınca savurdu ama darbesi çaresizce ve sakarcaydı. Dunk bir darbeyi daha kalkanıyla karşılayıp cevabını bütün kuvvetini kullanarak verdi.

Kara Tom bir adım geriledi ve Yabancı'nın sunağının dibine düşen koluna baktı. "Sen," dedi nefes nefese, "sen, sen..."

"Söylemiştim." Dunk kılıcını adamın boğazına sapladı. "Kılıçla daha iyiyimdir."

* * *

Kara Tom'un cesedinden akan kan zemine yayılırken iki asker kaçarak yağmurda kayboldu. Diğerleri lordlarının konuşmasını beklerken mızraklarını sıkı sıkı tutup Dunk'a kaçamak bakışlar attılar.

"Bu... hiç doğru olmadı," diyebildi Butterwell en sonunda. Dunk ve Yumurta'ya döndü. "O ikisi Gormon Peake'e haber taşımadan önce Akduvarlar'dan ayrılmalıyız. Misafirler arasında, benden çok dostu var. Kuzey duvarındaki arka kapı, oradan kaçacağız... hadi, çabuk olmalıyız."

Dunk kılıcını kınına soktu. "Yumurta, sen Lord Butterwell'le git." Kolunu oğlana dolayıp fısıldamaya başladı. "Onun yanında gerektiğinden fazla kalma. Yağmur'a bin ve lord hazretleri bir kez daha taraf değiştirmeden ondan uzaklaş. Bakire Havuzu'na git, orası Kral Toprakları'na göre çok daha yakın."

"Peki ya siz, sör?"

"Beni boş ver."

"Ben sizin yaverinizim."

"Evet," dedi Dunk "ve sana dediğimi yapacaksın, yoksa şamarı yersin."

Bir grup adam büyük salondan ayrılıyor, sadece yağmur altına girmeden önce pelerinlerinin başlıklarını takacak kadar duraksıyorlardı. Yaşlı Öküz de aralarındaydı ve de yine kör kütük sarhoş olmuş sıska Lord Caswell. İkisi de Dunk'ın uzağından geçmeye özen gösterdiler. Sör Mortimer Boggs ona ilgiyle baktı ama konuşmaya yeltenmedi. Uthor Underleaf onun kadar utangaç değildi. "Ziyafete geç kaldınız, sör," dedi eldivenlerini giyerken. "Ve görüyorum ki kılıcınızı tekrar kuşanmışsınız."

"Derdiniz buysa, fidyesi-

ni size ödeyeceğim." Dunk parçalanmış kalkanını ardında bırakmış, yaralı kolunu da kanını gizlemek için peleriniyle örtmüştü. "Ölmezsem tabii. O zaman cesedimin üzerinde ne varsa alabilirsiniz."

Sör Uthor güldü. "Aldığım bu koku cesaretin kokusu mu, yoksa aptallığın mı? Hatırladığım kadarıyla, iki koku birbirine çok benziyor. Teklifimi kabul etmek için hâlâ çok geç değil, sör."

"Sandığınızdan daha geç," diye uyardı onu Dunk. Underleaf'in cevap vermesini beklemeden onu iterek çift kapıdan içeri girdi. Büyük salon bira, duman ve ıslak yün kokuyordu. Yukarıdaki balkonda, birkaç müzisyen hafif bir şeyler çalıyorlardı. Sör Kirby Pimm'le Sör Lucas Nayland'in bir içki içme oyunu oynadığı yüksek masalardan kahkahalar yankılanıyordu. Ambrose Butterwell'in yeni gelini tek başına tahtında otururken, kürsünün üzerinde Lord Peake, Lord Costayne'le bir şeyler konuşuyordu.

Dunk aşağıdaki masalarda Lord Butterwell'in birasıyla dertlerini boğan Sör Kyle'ı buldu. İçini oyduğu ekmeği, dün geceden kalan yiyeceklerden yapılmış yoğun kıvamlı bir yahniyle doluydu. Kral Toprakları'nın yemekhanelerinde buna *kahverengi kâse* derlerdi. Belli ki Sör Kyle'ın iştahı yoktu. Dokunmadığı yahni soğumuş, üzerinde bir yağ tabakası oluşmuştu.

Dunk adamın yanına oturdu. "Sör Kyle."

Kedi başıyla selam verdi. "Sör Duncan. Bira alır mısınız?"

"Hayır." Bira ihtiyacı olan son şeydi.

"Hasta mısınız, sör? Lütfen beni bağışlayın ama görünüşünüz..."

Hissettiğimden daha iyi. "Glendon Ball'a ne oldu?"

"Onu zindana götürdüler." Sör Kyle başını salladı. "Fahişe oğlu olsun olmasın, oğlanın hırsız olabileceğini aklım almıyor."

"Değil."

Sör Kyle gözlerini kısarak ona baktı. "Kolunuz... nasıl böyle..."

"Bir hançer." Dunk çatık kaşlarla platforma baktı. Bugün iki kez ölümden dönmüştü. Bunun çoğu insanın pes etmesi için yeterli olacağını biliyordu. *Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalısın.* Masadan destek alarak ayağa kalktı. "Majesteleri," diye seslendi.

Yakınlarda oturan birkaç kişi kaşıklarını masaya bıraktı, sohbetlerini kesti ve ona bakmak için döndü.

"*Majesteleri,*" dedi Dunk bir kez daha, bu sefer daha yüksek sesle. Myr halısının üzerinde kürsüye doğru yürüdü. "*Daemon.*"

Şimdi salonun yarısı suspus kesilmişti. Yüksek masada, kendine Kemancı diyen adam gülümseyerek ona baktı. Dunk, adamın ziyafet için mor bir tunik giydiğini gördü. *Mor, gözlerinin rengini ortaya çıkarsın diye.* "Sör Duncan. Bize katılmanıza sevindim. Benden istediğiniz nedir?"

"Adalet," dedi Dunk. "Glendon Ball için."

İsim duvarlardan yankılandı ve bir anlığına salondaki her erkek, kadın ve çocuk taşa dönmüş gibi hareketsiz kaldı.

Sonra Lord Costayne yumruğunu masaya indirip, "Onun hak ettiği gebermek, adalet değil," diye bağırdı. Başka sesler de onun dediğini onayladı ve Sör Harbert Paege, "Piç o. Tüm piçler ya hırsızdır ya da daha beteri. Kan çeker," dedi.

Bir anlığına Dunk çaresizce dikildi. *Burada tek başımayım.* Ama sonra Sör Kedi Kyle, sallanarak ayağa kalktı. "Oğlan bir piç olabilir, lordlarım ama o *Alevtopu*'nun piçi. Sör Harbert'ın dediği gibi. Kan çeker."

Daemon somurttu. "Kimse Alevtopu'na benim kadar saygı duyamaz," dedi. "Bu sahte şövalyenin onun tohumu olduğuna inanmıyorum. Ejderha yumurtasını çaldı ve bu sırada üç iyi askeri katletti."

"O hiçbir şeyi çalmadı ve kimseyi öldürmedi," diye ısrar etti Dunk. "Üç kişi öldürüldüyse, katilini başka yerde arayın. Majesteleri, Sör Glendon'ın bütün günü arka arkaya mızrak dövüşü yaparak avluda geçirdiğini biliyor."

"Evet," diye kabul etti Daemon. "Bu benim de aklımı kurcaladı. Ama ejderha yumurtası onun eşyaları arasında bulundu."

"Öyle mi? Peki şimdi nerede?"

Lord Gormon Peake soğuk bakışlı ve buyurgan bir tabiatla ayağa kalktı. "Güvende ve iyi korunuyor. Peki bu neden sizi ilgilendirsin, sör?"

"Onu buraya getirin," dedi Dunk. "Ona bir kez daha bakmak istiyorum, lordum. Dün gece sadece birkaç saniyeliğine gördüm."

Peake'in gözleri kısıldı. "Majesteleri," dedi Daemon'a, "hatırladığım üzere, bu gezgin şövalye Akduvarlar'a Sör Glendon'la beraber davetsiz gelmişti. Bunun bir parçası olabilir o da."

Dunk bunu duymazdan geldi. "Majesteleri, Lord Peake'in Sör Glendon'ın eşyaları arasında bulduğu ejderha yumurtası, kendisinin oraya yerleştirdiği ejderha yumurtasıdır. Madem onda, bırakın getirsin yumurtayı. Onu siz inceleyin. Sizinle bahse varım, boyalı taştan başka bir şey değildir."

Salon birden karıştı. Yüz farklı kişi aynı anda konuşmaya kalkıştı ve bir düzine şövalye ayağa fırladı. Daemon, Sör Glendon'ın suçlandığındaki hâli kadar naif ve ne yapacağını bilmez görünüyordu. "Siz sarhoş musunuz, dostum?"

Keşke olsaydım. "Biraz kan kaybettim," dedi Dunk, "ama aklım yerinde. Sör Glendon haksız yere suçlandı."

"Neden?" diyerek meseleyi öğrenmek istedi aklı karışmış Daemon. "Ball ısrar ettiğiniz üzere yanlış bir şey yapmadıysa, neden lord hazretleri onu böyle bir şeyle suçlasın ve bunu boyalı bir taşla kanıtlamaya kalkışsın?"

"Onu sizin yolunuzdan çekmek için. Lord hazretleri rakiplerinizi altın ve vaatlerle satın alıyordu ama Ball satılık değildi."

Kemancı kızarıp bozardı. "*Bu doğru değil.*"

"Doğru. Sör Glendon'ı buraya getirtip sorun ona."

"Bunu yapacağım. Lord Peake, piçi derhal buraya getirin. Ejderha yumurtasını da. Ona yakından bakmak istiyorum."

Gormon Peake, nefret dolu bakışlarını Dunk'a dikmişti. "Majesteleri, piç oğlan şu anda sorgulanıyor. Birkaç saat sonra size bir itiraf getirebileceğimizden hiç şüphem yok."

"Lordum *sorgulanıyor* derken, *işkence görüyor* demek istiyor," dedi Dunk. "Birkaç saat sonra Sör Glendon, Majesteleri'nin babasını ve iki ağabeyini öldürdüğünü de itiraf eder."

"*Yeter!*" Lord Peake'in suratı mosmor kesilmişti. "Bir kelime daha edersen, senin dilini kökünden koparttırırım."

"Sen yalancısın," dedi Dunk. "Al sana iki kelime."

"O iki kelimeyi de ettiğine pişman olacaksın," dedi Peake. "Bu adamı yakalayıp zindanda zincire vurun."

"Hayır." Daemon'ın sesi tehlikeli biçimde kısıktı. "Bu durumun hakikatini öğreneceğim. Sunderland, Vyrwel, Smallwood, adamlarınızı alıp zindanda Sör Glendon'ı bulun. Onu derhal buraya getirin ve daha fazla zarar görmeyeceğinden emin olun. Sizi durdurmaya kalkan olursa, kralın emriyle hareket ettiğinizi söyleyin."

"Baş üstüne," dedi Lord Vyrwel.

"Bu meseleyi babam gibi çözeceğim," dedi Kemancı. "Sör Glendon ağır suçlarla itham ediliyor. Bir şövalye olarak, kendini bileğinin kuvvetiyle savunma hakkı var. Onunla meydanda karşılaşacağım ve suçluluğuyla masumiyetini tanrıların belirlemesine izin vereceğim."

* * *

Lord Vyrwel'in adamlarından iki tanesi, Sör Glendon'ı çırılçıplak hâlde ayaklarının dibine bıraktıklarında, *İster kahraman kanına sahip olsun, ister fahişe,* diye düşündü Dunk, *artık ondan çok daha azına sahip.*

Oğlanı fena dövmüşlerdi. Yüzü morarıp şişmiş, birkaç dişi çatlamış ya da dökülmüştü, sağ gözünden kan akıyordu ve göğsünün sıcak demirle dağlanmış kısımlarında derisi kızarıp çatlamıştı.

"Artık güvendesin," diye mırıldandı Sör Kyle. "Burada gezgin şövalyelerden başka kimse yok ve tanrılar biliyor ya, bizden kimseye zarar gelmez." Daemon onlara üstadın odasını tahsis etmişti ve Sör Glendon'ın yaralarını sarıp onu müsabaka için hazırlamalarını emretmişti. Dunk oğlanın yüzündeki ve ellerindeki kanı yıkarken Ball'un sol elindeki üç tırnağın söküldüğünü gördü. Onu hepsinden çok bu endişelendirdi. "Mızrak tutabilecek hâlde misin?"

"Mızrak mı?" Konuşmaya çalıştığında Sör Glendon'ın ağzından kan ve tükürük damladı. "Tüm parmaklarım yerinde mi?"

"On tane," dedi Dunk, "ama sadece yedi tırnağın var."

Ball başıyla onayladı. "Kara Tom parmaklarımı kesecekti ama onu çağırdılar. Onunla mı dövüşeceğim?"

"Hayır. Onu öldürdüm."

Bunu duyunca gülümsedi. "Birinin yapması gerekiyordu."

"Kemancı'yla mızrak dövüşü yapacaksın ama onun gerçek adı..."

"...Daemon, evet. Söylediler bana. Siyah Ejderha." Sör Glendon güldü. "Babam bu yüzden canından oldu. Memnuniyetle onun adamı olurdum. Onun için dövüşürdüm, öldürürdüm, onun için ölürdüm ama onun için kaybedemezdim." Başını çevirip kırık bir diş tükürdü. "Bir kadeh şarap alabilir miyim?"

"Sör Kyle, şarap tulumunu getirin."

Oğlan şarabı kana kana içti, sonra da ağzını sildi. "Hâlime bakın. Bir kız çocuğu gibi titriyorum."

Dunk kaşlarını çattı. "Ata binebilecek misiniz?"

"Yıkanmama yardım edip bana kalkanımı, mızrağımı ve eyerimi getirin," dedi Sör Glendon. "Ben de size neler yapabileceğimi göstereyim."

Yağmurun dövüşün gerçekleşmesine müsaade edecek kadar dinmesi neredeyse şafağı buldu. Kale avlusu yanan yüzlerce meşalenin ışığında ıslak ıslak parlayan yumuşak çamurdan oluşuyordu. Meydanın ötesinde gri bir sis yükselmiş, soluk renkli taş duvarları aşıp kalenin siperliklerini kavrayan hayaletimsi parmaklar oluşturmuştu. Aradan geçen saatler içerisinde birçok düğün davetlisi ortadan kaybolmuştu ama geri kalanlar bir kez daha locaya tırmandılar ve yağmur yemiş çam ağacından oturaklara oturdular. Aralarında, etrafı küçük lordlar ve hane şövalyeleriyle çevrilmiş Sör Gormon Peake de vardı.

Dunk sadece birkaç sene öncesine kadar Sör Arlan'ın yaverliğini yapıyordu. Bunun nasıl yapıldığını unutmamıştı. Sör Glendon'ın üzerine tam oturmayan zırhının kayışlarını sıktı, miğferini gerdanlığına bağladı, atına binmesine yardımcı oldu ve ona kalkanını uzattı. Önceki karşılaşmalar tahtada derin çizikler bırakmıştı ama parlayan Alevtopu hâlâ seçilebiliyordu. *Yumurta kadar genç görünüyor,* diye düşündü Dunk. *Korkmuş ve ciddi bir çocuk.* Doru atı zırhsız ve huysuzdu. *Kendi atına binmeliydi. Bu at daha iyi ve daha hızlı olabilir fakat insan en iyi alışık olduğu ata biner ve bu at ona yabancı.*

"Bir mızrağa ihtiyacım var," dedi Sör Glendon. "Bir savaş mızrağı."

Dunk mızrakların olduğu yere gitti. Savaş mızrakları, önceki müsabakalarda kullanılan turnuva mızraklarına kıyasla daha kısa ve ağırdı; demir ucu sivri olan, iki buçuk metrelik sağlam dişbudaktan. Dunk seçtiği bir tanesini çekip aldı ve elini üzerinde gezdirip çatlağı olup olmadığına baktı.

Meydanın öteki tarafında, Daemon'ın yaverlerinden biri ona da aynı tür mızraktan bir tane veriyordu. O artık bir kemancı değildi. Savaş atının üzerinde kılıç ve kemanların yerine, Karaateş Hanesi'nin kızıl zemin üzerindeki siyah üç başlı ejderhası vardı artık. Prens saçlarındaki siyah saç boyasını da yıkamıştı, saçları şimdi meşale ışığında dövme metal gibi parlayan gümüş ve altın bukleler hâlinde yakasına düşüyordu. *Yumurta saçını uzatsa o da böyle görünür,* diye düşündü Dunk. Onu bu şekilde gözünde canlandırmak zordu ama ikisi o kadar uzun yaşarlarsa, bir gün onu böyle göreceğini biliyordu.

Çığırtkan bir kez daha yerine tırmandı. "*Sör Piç Glendon hırsızlık ve cinayetle suçlanıyor,*" diye ilan etti. "*Ve canını tehlikeye atarak masumiyetini kanıtlamak için meydana geliyor. İsminin İkincisi, Andalların, Rhoynar'ın, İlk İnsanların meşru Kralı, Yedi Krallık'ın Lordu ve Diyarın Koruyucusu, Karaateş Hanesi'nden Daemon da piç Glendon'a yöneltilen suçlamaların hakikatini kanıtlamak için meydana geliyor.*"

Ve bir anda onca yıl yaşanmamış gibi, Dunk kendini bir kez daha Ashford Çayırı'nda, canı için dövüşmeye başlamadan önce Baelor Mızrakkıran'ın konuşmasını dinlerken buldu kendini. Savaş mızrağını yerine bı-

rakıp yan taraftan bir turnuva mızrağı aldı; üç buçuk metre uzunluğunda, ince, şık. "Bunu kullan," dedi Sör Glendon'a. "Ashford'da, yediler yargısında bunu kullanmıştık."

"Kemancı bir savaş mızrağı seçti. Beni öldürmeyi planlıyor."

"Onun için önce sana vurması gerek. Nişanın düzgünse, mızrağının ucu sana ulaşamayacak bile."

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

Sör Glendon mızrağı Dunk'ın elinden aldı, atını döndürdü ve meydana doğru tırısa kaldırdı. "Yedi ikimizi de korusun o zaman."

Doğuda bir yerde, soluk pembe gökyüzünde bir şimşek çaktı. Daemon aygırına altın üzengileriyle vurup hayvanı koşuya kaldırdı ve savaş mızrağının ölümcül demir ucunu aşağı indirdi. Sör Glendon kalkanını kaldırdı ve kendi daha uzun mızrağını atının kafasının üzerinde sallayıp genç sahtekârın göğsüne nişan alarak onunla karşılaşmak üzere atını koşuya başlattı. Atların toynakları çamur sıçratıyordu ve iki şövalye yanlarından hızla geçerken meşaleler daha bir parlıyor gibiydi.

Dunk gözlerini kapattı. Bir *çatırtı* duydu; bir bağırtı, bir *düşüş*.

Lord Peake'in acıyla, "Hayır," diye çığlık attığını duydu. "*Hayıııır.*"

Yarım saniye boyunca, Dunk neredeyse adama acıyacaktı. Tekrar gözlerini açtı. Binicisi üzerinde olmayan koca siyah aygır koşuşunu yavaşlatmıştı. Dunk koşup hayvanın dizginlerini yakaladı. Kulvarın öteki ucunda, Sör Glendon kısrağını döndürdü ve kırık mızrağını yukarı kaldırdı. İnsanlar meydana, Kemancı'nın bir su birikintisinde hareket etmeksizin yüzükoyun yattığı yere koşturuyorlardı. Ayağa kalkmasına yardım ettiklerinde, baştan aşağı çamura bulanmıştı.

"Kahverengi Ejderha," diye bağırdı biri. Akduvarlar'da şafak doğarken, avluda kahkahalar yankılandı.

Birkaç saniye sonrasında, Dunk ve Sör Kyle, Glendon Ball'un atından inmesine yardım ederken ilk trompet çaldı ve duvardaki gözcüler uyarı borusunu öttürmeye başladılar. Sabah sisinin içinden beliren bir ordu kalenin hemen dışındaydı. "Yumurta aslında yalan söylemiyormuş," dedi şaşkın şaşkın Dunk, Sör Kyle'a.

Bakire Havuzu'ndan Lord Mooton, Kuzgunağacı'ndan Lord Blackwood, Duskendale'den Lord Darklyn gelmişti. Kral Toprakları çevresindeki kraliyet arazilerinden Hayfordlar, Rosbyler, Stokeworthler, Masseyler ve kralın kendi askerleri gelmişti, başlarında Kral Muhafızları'ndan üç şövalye bulunuyordu ve ek kuvvet olarak uzun, beyaz büvet ağacı yaylarıyla Kuzgun Dişleri'nden üç yüz kişi vardı. Destek vermek için Harrenhal'ın lanetli kulelerinden, üzerine demir bir eldiven gibi oturan siyah zırhına bürünmüş, uzun kızıl saçları salınmış Deli Danelle Lothson da bizzat gelmişti.

Yükselen güneşin ışığı beş yüz kargı ve onun on katı çoğunluktaki mızrakların uçlarını parlatıyordu. Geceleyin görülen gri sancaklar elli farklı şatafatlı renkle yeniden canlanmıştı. Tüm bu sancakların da üzerinde, gece karası zemin üzerine iki farklı kraliyet ejderhası arması uçuşuyordu: Kral I. Aerys Targaryen'ın ateş kızılı üç başlı ejderhası ve kızıl ateş üfleyen bir beyaz ejderha.

Dunk bu sancakları gördüğünde, *Demek gelen Maekar değilmiş,* diye düşündü. Yaz Kalesi Prensi'nin armasında iki üstte iki altta olmak üzere dört tane üç başlı ejderha bulunuyordu; merhum Kral II. Daeron Targaryen'ın dördüncü oğlunun arması. Tek bir beyaz ejderha ise Kral Eli Lord Brynden Rivers'ın geldiğini ilan ediyordu.

Kanlıkuzgun bizzat Akduvarlar'a gelmişti.

* * *

Birinci Karaateş İsyanı kan ve görkemle Kızıl Çimen Meydanı'nda son bulmuştu. İkinci Karaateş İsyanı'ysa fıslayarak sönüverdi. "Bizi korkutamazlar," dedi Genç Daemon, siperliklerin üzerinde etraflarını saran demir çemberi gördüğünde, "çünkü bizim davamız haklıdır. Saflarını yarıp Kral Toprakları'na hücum edeceğiz. Trompetleri çalın!"

Şövalyeler, lordlar ve askerler, söyleneni yapmak yerine birbirlerine bir şeyler mırıldandı ve bazıları ahırlara, arka kapıya ya da güvende olacaklarını umdukları bir deliğe girmek için orayı terk etmeye başladı. Ve Daemon kılıcını çekip başının üzerine kaldırdığında, herkes kılıcın Karaateş olmadığını görmüştü. "Bugün yeni bir Kızıl Çimen Meydanı yaratacağız," diye ant içti sahtekâr.

"Başlarım öyle işe, kemancı çocuk," diye bağırdı ona yaşlı bir yaver. "Ben yaşamayı tercih ederim."

Nihayetinde, ikinci Daemon Karaateş kaleden tek başına çıktı, kraliyet ordusunun önünde durdu ve Lord Kanlıkuzgun'a teke tek dövüşte meydan okudu. "Seninle ya da o korkak Aerys'le veya öne süreceğin kimse onunla dövüşürüm." Bunun yerine Lord Kanlıkuzgun'un adamları onun

etrafını sardılar, onu çekerek atından indirdiler ve altın prangalara vurdular. Taşıdığı sancak çamurlu toprağa saplanıp ateşe verildi. Sancak uzun süre yanarak fersahlarca öteden görülebilecek bir duman çıkardı.

O gün dökülen tek kan, Lord Vyrwel'in hizmetindeki bir adam, Kanlıkuzgun'un gözlerinden biri olduğunu söyleyip yakında mükâfatlandırılacağına dair böbürlenmeye başladığında döküldü. "Ay döndüğünde fahişe sikip Dorne kırmızısı içiyor olacağım," dediği anlatıldı, Lord Costayne'in şövalyelerinden bunu duyan biri hemen ardından onun boğazını kesmişti. Vyrwel'in adamı kendi kanında boğulurken, "Bunu iç," dedi adam. "Dorne şarabı değil ama yine de kırmızı."

Bunun dışında Akduvarlar'ın kapılarından çıkarak silahlarını parıldayan bir yığına atan ve Lord Kanlıkuzgun'un hükmünü beklemek üzere tutuklanan adamların oluşturduğu somurtkan, sessiz bir sıra vardı. Dunk da yanında Sör Kedi Kyle ve Glendon Ball'la birlikte dışarı çıktı. Onlara katılsın diye Sör Maynard'ı aramışlardı ama Plumm, gecenin bir vakti oradan sıvışmıştı.

Kral Muhafızları'ndan Sör Roland Crakehall, Dunk'ı diğer mahkûmlarla birlikte bulduğunda akşamüzeri olmuştu. "Sör Duncan. Yedi cehennem aşkına, nerelerdeydiniz? Lord Rivers saatlerdir sizi soruyor. Lütfen benimle gelin."

Dunk adamla yürümeye başladı. Crakehall'un kar üzerine düşen ayışığı kadar beyaz olan uzun pelerini her esintiyle birlikte uçuşuyordu. Bu pelerin ona Kemancı'nın çatıdayken söylediği şeyleri hatırlatıyordu. *Sizi baştan aşağı beyazlar içinde, şu geniş omuzlarınızdan uzun bir beyaz pelerin salınırken gördüm.* Dunk homurdandı. *Evet, taş yumurtalardan ejderhaların çıkacağını da görmüştün. Benim Kral Muhafızı olmam da ancak o kadar mümkün.*

El'in çadırı kaleden yarım kilometre uzakta, geniş bir karaağacın gölgesinde kurulmuştu. Yakınında bir düzine inek otluyordu. *Krallar yükselir ve düşer,* diye düşündü Dunk, *ama inekler ve sıradan halk hayatlarına bakarlar.* Bu ihtiyarın ara sıra söylediği bir şeydi. Çimenlerin üzerinde oturan bir grup mahkûmun yanından geçerlerken, "Onlara ne olacak?" diye sordu Sör Roland'a.

"Yargılanmak üzere Kral Toprakları'na götürülecekler. Şövalyeler ve askerler ağır bir ceza almazlar. Sadece lordlarının emirlerini uyguluyorlardı."

"Peki ya lordlar?"

"Bildiklerini itiraf edip müstakbel sadakatlerini garanti altına almak için bir oğullarını ya da kızlarını verdikleri sürece bazıları bağışlanacaktır. Kızıl Çimen Meydanı'ndan sonra bağışlananların işi daha zor. Zindana atılacaklar ya da mülklerine el konulacak. En kötüleri de kellelerini kaybedecek."

Dunk, Kanlıkuzgun'un çadırına geldiklerinde, onun çoktan kelle almaya başladığını gördü. Girişin iki yanında Gormon Peake ile Kara Tom Heddle'ın kelleleri bir mızrağa geçirilmiş, kalkanları da mızrağa dayatılarak sergilenmişti. *Turuncu üzerine siyah üç kale. Pennytree'li Roger'ı öldüren adam.*

Ölüyken bile Lord Gormon'un gözleri sert ve taş gibiydi. Dunk adamın gözlerini parmaklarıyla kapattı. "Bunu niye yaptın?" diye sordu muhafızlardan biri. "Yakında kargalar onları yiyecek zaten."

"Ona o kadarını borçluydum." O gün Roger ölmeseydi, yaşlı adam Kral Toprakları'nın ara sokaklarında domuz kovalayan Dunk'la karşılaştığında ona dönüp bakmazdı bile. *Ölü kralın teki kılıcını bir oğluna değil de diğerine verdi ve tüm bunlar böyle başladı. Şimdi de ben buradayım, zavallı Roger'sa mezarda.*

"El bekliyor," diye bildirdi Roland Crakehall.

Dunk adamın yanından geçerek Lord Brynden Rivers'ın huzuruna çıktı; piç, büyücü ve Kral Eli.

Kralın yeğenine yakışacak biçimde yeni banyo yapmış ve giyinmiş Yumurta hemen karşısında dikiliyordu. Yanında, bir elinde bir kadeh şarap, kucağında da sevimsiz varisi kıpraşıp duran Lord Frey bir kamp sandalyesinde oturuyordu. Lord Butterwell de oradaydı... dizleri üzerinde, soluk yüzlü ve titrek.

"Hainin teki korkak çıktı diye krala ihanet suçu zayıflayacak değil," diyordu Lord Rivers. "Melemelerini dinledim, Lord Ambrose; ağzınızdan çıkan on kelimeden sadece bir tanesine inanıyorum. Bu yüzden zenginliğinizin onda birini korumanıza karar verdim. Karınız da sizde kalabilir. Size mutluluk getirmesini dilerim."

"Ya Akduvarlar?" diye sordu titrek sesle Butterwell.

"Artık Demir Taht'ın. Burayı taş taş söküp her yeri tuzlamayı planlıyorum. Yirmi sene sonra, kimse buranın varlığını hatırlamayacak. Yaşlı aptallar ve genç asiler hâlâ Kızıl Çimen Meydanı'na gidip Daemon Karaateş'in düştüğü yere çiçek ekiyorlar. Akduvarlar'ın da siyah ejderha için bir anıt olmasına göz yummayacağım." Sol elini salladı. "Şimdi bas git, böcek."

"El çok merhametli." Butterwell sendeleyerek kalkıp gitti, yası o kadar büyük olmalıydı ki yanından geçerken Dunk'ı tanımadı bile.

"Siz de gidebilirsiniz, Lord Frey," diye emretti Rivers. "Daha sonra tekrar konuşacağız."

"Lordum nasıl emrederse." Frey oğluyla beraber çadırdan uzaklaştı.

Kral Eli ancak ondan sonra Dunk'a döndü.

Çizgili, sert suratı Dunk'ın hatırladığından daha yaşlıydı ama cildi hâlâ kemik kadar beyazdı ve yanağıyla boynunda hâlâ bazı insanların bir kuzguna benzediğini düşündüğü şarap lekesi rengindeki çirkin doğum lekesi

vardı. Çizmeleri siyah, tuniği kızıldı. Tuniğinin üzerine duman rengi bir pelerin giymiş, yakasını demir bir el broşuyla tutturmuştu. Uzun, beyaz ve düz saçları omzuna düşüyordu ve Acıçelik'in Kızıl Çimen Meydanı'nda çıkardığı gözünü gizlemek için öne doğru taranmıştı. Sağlam gözü ise fazlasıyla kırmızıydı. *Lord Kanlıkuzgun'un kaç gözü var? Bin gözü var ve bir tane daha.*

"Şüphesiz Prens Maekar'ın oğlunu bir gezgin şövalyenin yaveri yapmasının iyi bir sebebi vardı," dedi. "Fakat bunun onu isyan planlayan bir grup hainin bulunduğu bir kaleye götürmek olduğunu hiç sanmıyorum. Nasıl oluyor da kuzenimi bir yılan yatağında buluyorum, sör? Lord Butterbutt'a kalsa sizi Prens Maekar göndermiş buraya, bir gizemli şövalye olarak isyanı ortaya çıkarmanız için. Bu doğru mu?"

Dunk tek dizi üzerine çöktü. "Hayır, lordum. Yani, evet, lordum. Yumurta ona böyle söyledi. Aegon, yani. Prens Aegon. Yani o kadarı doğru. Ama işin gerçeğinin bu olduğunu söyleyemem."

"Anlıyorum. O zaman ikiniz krala karşı planlanan bu komployu öğrendiniz ve bunu tek başınıza engellemeye karar verdiniz, böyle mi oldu?"

"Öyle de olmadı. Biz... kendimizi bir anda burada bulduk, sanırım böyle demek daha doğru."

Yumurta kollarını kavuşturdu. "Ve sen ordunla gelmeden önce Sör Duncan'la ben her şeyi kontrol altına almıştık."

"Bize yardım edenler oldu, lordum," diye ekledi Dunk.

"Gezgin şövalyeler."

"Evet, lordum. Sör Kedi Kyle ve Maynard Plumm. Ve Glendon Ball. Kemancı'yı... sahtekârı atından düşüren oydu."

"Evet, bu hikâyeyi elli farklı ağızdan dinledim. Keçisöğüdü Piçi. Bir fahişenin ve hainin oğlu."

"*Kahramanların* oğlu," diye ısrar etti Yumurta. "O mahkûmlar arasındaysa, onun bulunup salınmasını istiyorum. Ve mükâfatlandırılmasını."

"Peki sen kim oluyorsun da Kral Eli'ne ne yapacağını söylüyorsun?"

Yumurta geri adım atmadı. "Benim kim olduğumu biliyorsun, kuzen."

"Yaveriniz çok küstah, sör," dedi Lord Rivers, Dunk'a. "Onu biraz dövmelisiniz."

"Denedim, lordum. Ama o bir prens."

"O," dedi Kanlıkuzgun, "bir *ejderha*. Ayağa kalkın, sör."

Dunk ayağa kalktı.

"Fetih'ten bile önce, geleceği düşlerinde gören Targaryen'lar vardı," dedi Kanlıkuzgun. "O yüzden bir Karaateş'in de bu yeteneğe sahip olması bizi şaşırtmamalı. Daemon, Akduvarlar'da bir ejderhanın doğacağını gördü ve doğdu da. Aptal sadece rengini yanlış anladı."

Dunk, Yumurta'ya baktı. *Yüzük*, diye düşündü onu görünce. *Babasının yüzüğü. Çizmesinde gizli değil, parmağında.*

"Bir yandan seni bizimle birlikte Kral Toprakları'na götüreyim diyorum," dedi Lord Rivers Yumurta'ya. "Seni orada... misafirim olarak tutayım."

"Babam bundan hoşlanmaz."

"Sanmıyorum. Prens Maekar'ın... alıngan... bir doğası var. Belki de seni Yaz Kalesi'ne geri göndermeliyim."

"Benim yerim Sör Duncan'ın yanı. Ben onun yaveriyim."

"Yedi ikinizi de kurtarsın. Nasıl istersen. Gitmekte özgürsünüz."

"Gideceğiz," dedi Yumurta, "ama önce biraz altına ihtiyacımız var. Sör Duncan'ın Salyangoz'a fidyesini ödemesi gerekiyor."

Kanlıkuzgun güldü. "Kral Toprakları'nda tanıştığım o mütevazı oğlana ne oldu? Nasıl isterseniz, prensim. Hazinebaşıma istediğiniz kadar altın vermesini söyleyeceğim. Makul sınırlar çerçevesinde."

"Bir borç olarak," diye ısrar etti Dunk. "Onu size geri ödeyeceğim."

"Şüphesiz, atlı mızrak dövüşü yapmayı öğrendiğinizde." Lord Rivers parmaklarıyla çıkmalarını işaret etti ve bir parşömeni açıp isimlerin üzerini çizmeye başladı.

Ölecek insanları seçiyor, diye düşündü Dunk. "Lordum," dedi, "dışarıdaki kelleleri gördük. O... Kemancı... Daemon... onun da kellesini alacak mısınız?"

Lord Kanlıkuzgun parşömenden kafasını kaldırdı. "Bu Kral Aerys'in karar vereceği bir mesele... ama Daemon'ın dört küçük erkek kardeşi var, kız kardeşleri de. Güzel kellesini alacak kadar aptallık yaparsam, annesi yasını tutar, arkadaşları beni akraba katili olarak lanetler ve Acıçelik, kardeşi Haegon'ı taçlandırır. Ölüyken, Daemon bir kahraman olur. Hayattaykense kardeşimin yolundaki bir engel. İkincisi münasebetsiz bir şekilde hâlâ hayatta olduğu sürece, üçüncü bir Karaateş kralı yapması da biraz zor. Ayrıca böylesi asil bir mahkûm sarayımıza yakışır ve Majesteleri Kral Aerys'in merhametiyle iyi niyetinin bir göstergesi olur."

"Benim de bir sorum var," dedi Yumurta.

"Babanın neden senden kurtulmak için can attığını anlamaya başlıyorum... Ne öğrenmek istiyorsun, kuzen?"

"Ejderha yumurtasını kim çaldı? Kapıda muhafızlar vardı, merdivenlerde de. Kimse görülmeden Lord Butterwell'in yatak odasına giremezdi."

Lord Rivers gülümsedi. "Bir tahminde bulunmam gerekirse, birinin helanın içinden tırmandığını söylerdim."

"Hela tırmanılamayacak kadar küçük."

"Bir erkek için. Bir çocuk tırmanabilir ama."

"Ya da bir cüce," diye konuşuverdi Dunk. *Bin gözü var ve bir tane daha. Bu gözlerden birkaçı neden bir grup cüce soytarıya ait olmasın ki?*

SON...

...ama yalnızca başlangıcın sonu

Gelecek yıllarda gezgin şövalyemizle yaverini daha başka yolculuklar ve eziyetler bekliyor olacak. Dorne'dan Sur'a kadar, yolculukları boyunca Yedi Krallık'ı baştan sona katedecekler ve hatta Dar Deniz'i aşıp İhtilaflı Topraklar'a ve Essos'un parıldayan şehirlerine bile gidecekler.

Yolculukları sırasında yolları lordlarla, şövalyelerle, büyücülerle, birçok güzel genç kız ve asil leydiyle kesişecek, isimleri Westeros'un tarihine unutulmamak üzere yazılacak.

Ama bunlar başka bir zamanın hikâyeleri.

Okumaya devam edin.

George R. R. Martin
Santa Fe
Mayıs 2015

TEŞEKKÜRLER

Yedi Krallık Şövalyesi'ni çizerek geçirdiğim on sekiz ay boyunca yardımıma koşan birçok insan oldu. Eşime, kızlarım Niki ve Gina'ya, Raya ve George'a, Anne Groell'e, Virginia Norey'ye, Karl Gustafson'a, Pat Gustafson'a, Randy Broecker'a, Kay Kron'a, William ve Christopher Neubauer'e ve Forteza Dövüş Sporları'na teşekkürü borç bilirim. Son olarak, Marcelo Anciano'nun hakkını ödeyemem. Bana sağladığı artistik destek, resimlendirdiğim kitapların büyük kısmına yol gösterdi.

Gary Gianni

THG
0070496
SZL

GIANNI

Fotoğraf: ©Karoline Webb

GEORGE R. R. MARTIN

1948 yılında New Jersey'de dünyaya gelen George R. R. Martin, yazmaya oldukça genç yaşta başladı. Henüz küçük bir çocukken arkadaşlarına yaratık hikâyeleri satıp seslendirerek başladığı yazarlık yolunda ilk profesyonel satışını 1970 yılında, Galaxy'nin 1971 Şubat sayısına satılan "The Hero" öyküsüyle yaptı. Martin tüm dünyada bir fenomen hâline gelen *Buz ve Ateşin Şarkısı* serisini, 1991 yılında yazmaya başladı ve serinin ilk kitabı *Taht Oyunları* yurtdışında 1996 yılında yayımlandı. Başlangıçta bir üçleme olarak planlanan seriden şimdiye dek beş ana kitap yayımlandı, iki kitabın daha yazılıp yayımlanması bekleniyor.

Taht Oyunları'nın Tyrion Lannister'ı ve Podrick Payne'inden tam bir asır önce, Westeros topraklarını iki cesur kahraman arşınlamaktadır: Sör Uzun Duncan ve küçük yaveri Yumurta. Genç, naif ve cesur Duncan, tecrübeli değilse de rakiplerinin üzerinde olanca heybetiyle yükselen bir gezgin şövalyedir. Ona eşlik eden ufacık yaveri Yumurta ise bir çocuktur ve gerçek kimliği, karşılaşabilecekleri herkesten gizli tutulmalıdır. Ne de olsa asıl adı Aegon Targaryen olan yaver, ejderha kanı taşımaktadır ve bir gün kral olacaktır. Umulmadık bir biçimde yolları kesişen bu iki kahramanı bekleyense güçlü düşmanlar, kraliyet entrikaları ve öngörülmesi imkânsız bir kaderdir...

Yedi Krallık Şövalyesi, Targaryen soyunun Demir Taht'ı elinde tuttuğu bir çağda geçerken George R. R. Martin'in henüz tamamlanmamış başyapıtı *Buz ve Ateşin Şarkısı* serisinin üç öncül novellasını ilk kez bir araya getiriyor.

Zamanımızın en iyi fantazya sanatçılarından biri olan Gary Gianni'nin 160'tan fazla illüstrasyonuyla hayat bulan kitap, okuyucuları yiğitlik çağındaki Yedi Krallık'ın dünyasına taşıyacak!

"Martin'i ve onun herhangi bir hikâyeden insanın içine işleyecek bir trajedi açığa çıkarma yeteneğini seven okurlar, bu üçlemenin bir araya getirildiğini görmekten heyecan duyacaklar." *–Booklist*

"Heyecan verici... Tolkien'in *Silmarillion*'u neyse George R. R. Martin'in *Yedi Krallık Şövalyesi* de o." *–Kirkus Reviews*

"Martin'in hayran kitlesi için mutlaka okunması gereken bir kitap... Tüm dünyada satış rekorları kıran *Buz ve Ateşin Şarkısı* destanına heyecan verici bir giriş... Anlattığı insani dram ve yarattığı dünyayı inşa edişindeki zenginlik, *Yedi Krallık Şövalyesi*'nin serideki diğer kitaplardan ayrılmasını sağlıyor." *–Publishers Weekly*

"Her şeyi bırakın, sırf harika bir hikâye anlattığı için bile bu kitabı okumalısınız. Martin, sadece birkaç yazarın yapabileceği şekilde yaşayan, nefes alan bir dünya yaratıyor... Gary Gianni'nin çizimleriyse yazarın anlattıklarını olabilecek en güzel biçimde hayata geçiriyor." *–Tech Times*

www.epsilonyayinevi.com
9 786051 739519
online alışveriş: kitap365.com
KDV'den muaftır.